

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAITH HUNTER

Bir Jane Yellowrock Macerası...

TENGEZER

BAŞKA BİRİNİN BEDENİNDE OLMAK
HİÇ DE KOLAY DEĞİL.

"Fantastik edebiyatta
yeni ve güçlü bir ses."
KİM HARRISON

nemesis
KİTAP

Ücretsiz PDF Kıtıp Arşivi - <https://rantey.org>

TENGEZER

FAITH HUNTER

AnemoN

ÇEVİREN:

AYZER OVATMAN AKÇAY

BÖLÜM 1

Hafif gezerim

Motorumu Decateur Caddesi'nden aşağı doğru sürüp, Fransız Mahallesi'nin derinliklerine daldım. Vampir avında kullanacağım Benelli M4 Süper 90 av tüfeğimi sırtıma asmış ve el yapımı küçük gümüş mermilerle doldurmuştum. Deri ceketimin altına gizlediğim kemerimde seçkin gümüş haçlar ve kotumun kalça kıvrımlarında da kazıklar taşıyordum. Motorumun bagajında az sayıdaki eşyam duruyordu –bir gözünde kıyafetlerim, diğerinde de ticari araç gereçler. Kiralık bir vampir katili olduğum için, az eşya ile gezerim.

Bir görüşmeye gideceğimden, vampir avında kullanacağım araç gereçleri göz önünden kaldırmalıydım. Ev sahibim alınabilirdi. Bir sonraki maaş çekimi elinde tutarken, bana uzun ve sivri dişlerini göstermesi pek de hoş olmazdı. Bir kapının girişinde duran yakışıklı adam, motorla yanından geçtiğim sırada, bana bakmak için başını çevirdi. Tıpkı benim gibi o da deri çizme, ceket ve kot pantolon giymişti. Ama onun saçları kısa ve koyu renkti, benimkiler ise örülmediği zaman kalçalarım kadar uzanıyordu, ayrıca savaşmayı kolaylaştırmak için örgüleri başıma sıkı sıkı tutturuyordum. Adamın yakınlarında bir yerde bir Kawasaki motosiklet kenara dayanmış duruyordu. Meraklı bakışlarından hoşlanmamıştım, ancak yırtıcı içgüdülerimi de rahatsız etmemişti.

Motorumu önce St.Louis'e, oradan da Dauphine'e sürdüm. Akşam evine giden birkaç asabi mağaza çalışanı ile eğlenmeye

erken başlamış zevk düşkünlerinin arasından zikzak yaparak geçtim. Sokağın solgun ışığında adresi fark ettim. 1845'ten beri karsırga, sel, kira parası, yerel hukuk kuralları ve bunların uygulayıcıları yüzünden çalışmalarını farklı yerlerde sürdüren Katie's Ladies, mahalledeki en eski ve en işlek genelevdi. Motoru durdurup park ettim ve uzun bacaklarımı biraz gevşeterek doğruldum.

Kuzey Carolina Charlotte'daki bir hurdalıkta, paslanmış, lastikleri çürümüş iki motosiklet bulmuştum. Oldukça kötü durumdaydılar. Ancak Catawba Nehri'nin kıyısında yaşayan Jacob, ki kendisi yarı emekli bir Harley tamircisidir, benden para alarak, bunlardan birini tamir etti. Diğer motorun bazı parçalarını kullandı, eksik olanları da internetten sipariş etti. Bu tam altı ay sürdü.

Bu süre boyunca, onun için avlandım. Karısına ve dört çocuğuna geyik eti, tavşan, hindi, artık ne yakalayabiliysem taşıdım. Sakatlanmışım. Birikmiş paramla şehirden yiyecek temin ediyor ve yaralı vücudumu iyileştirip, yeniden şekle sokmaya çalışıyordum. Aylar boyunca iyileşmeye çabalarken yapabildiğim en iyisi buydu. Başınızın kesilmesine ramak kalmış biriyseniz, benim iyileşme hızıma ve çeşitlilik gösteren metabolizmama sahip bile olsanız, iyileşmeniz aylar sürebiliyor.

Artık tamamlandığıma göre, işe ihtiyacım vardı. Yapacağımı iddia ettiğim en iyi şey ise, New Orleans şehrine dehşet salan azıllı bir vampiri öldürme işiydi. Üç turisti parçalara bölmüş, geride ise yüzlerindeki gülümsemeleriyle kuruyup kalmış bir ekip dolusu polis bırakmıştı. Bıraktığı yerde ölmüşlerdi. Scuttlebat'ın söylediğine göre yalnızca kanla yetinmemiş, iç organlarını da yemişti. Herkes onun yaşlı, güçlü ve ölümcül, ancak yorgun düşmüş bir vampir olduğunu iddia ediyordu. En kötüsü de, mantığını yitirmiş vampirlerdendi.

Geçen hafta, Katie's Ladies'in hem sahibesi hem de adaşı olan Katherine 'Katie' Fonteneau bana mail atmıştı. Web siteme bakılırsa, Asheville yakınlarındaki dağlarda saf kan bir aileyi devirmeyi başarmıştım. Gerçekten de doğruydum bu. Sitemde de medya raporlarında da yalan yoktu. Üstelik ölmeme ramak kalmış-

tı, ama işi bitirmeyi başardım ve büyük bir ün kazandım. Sonra-ki birkaç ayı da hak ederek kazandığım şeylere yatırım yaparak geçirdim. Uzunca bir tatil, gerçeğin kendisinden daha cazip geliyordu.

Kaskımı ve tokamı çıkardım, boncukları şıkırdayan saç örgümü ceketimin yakasından çekerek saçlarımı serbest bıraktım. Avucumun içine dişbudak ağacından yapılmış gümüş uçlu bir kazık, küçük bir silah ve bir haç sakladım ve şişkinliği belli olmayacak şekilde saçlarımın arasına tıktım. Bir yandan derin nefes alıyor ve rahatlamaya, yaklaşan görüşme için kendimi güvence altına almaya çalışıyordum. Gergindim; ve eğer bir vampirin yakınlarındaysanız, gergin olmak düpedüz aptallıktır.

Güneş, ufukta kor kızılığıyla parlayarak batarken, tarihi binaları, kapalı pencereleri ve dökme demir balkonları fuşya rengine boyuyordu. Bu, insanlara etkileyici görünebilecek bir güzellikti. Bütün duyularımı serbest bıraktım ve içimdeki canavarın, dünyanın güzelliklerini tatmasına izin verdim. Kokular hoşuna gidiyor ve harekete geçmek için fırsat kolluyordu. *Daha sonra*, diye söz verdim ona. Yırtıcı hayvanlar kızdırılınca hırlamaya başlarlar. *Hemen* dedi ve pençelerini ruhuma geçirmeye başladı. Bu çok rahatsız ediciydi ancak pençelerin acısı beni uyanık tutuyordu, ki bu da yapacağım görüşme için gerekliydi. Daha önce medeni bir vampirle karşılaşmamıştım, haliyle iş de yapmamıştım. Bil-diğim kadarıyla, vampirler ve tengezerler hiç karşılaşmamışlardı. Ve ben bunu değiştirmek üzereydim. İlginç olacağı benziyordu.

Güneş gözlüklerimi ceketimin yakasına ilaştırdım. Motorumun bagajındaki büyülü kilitlere bir göz attım ve içim rahatlamış bir şekilde kırmızı, dar kapıya doğru yürüyerek zile bastım. Kapıyı açan kel adamın bir insan olduğuna hiç şüphe yoktu; ancak öyle iri yapılydı ki, insandan başka bir varlık da olabilirdi; mese-la profesyonel bir güreşçi ya da steroid takviyeli bir vücut geliştir-meci. Belki de hepsi birden. Bunu düşününce gülümsedim. Kolları yana sarkmış bir şekilde duruyor, kapının önünü kapatıyordu. “Komik bir şey mi var?” diye sordu, bir eğenin taşa sürtüldüğünde çıkardığı sesi andıran ses tonuyla.

“Aslında hayır. Kate’e Jane Yellowrock’ın geldiğini haber verin.” İlk görüşmede sert görünmek her zaman işe yarar. Dizlerinin birbirine vurmasını saymazsak tabii.

“Kart?” diye sordu trol. Belli ki kısa ve öz cümlelerin insanıydı. Ondan hoşlanmıştım. Yeni, en iyi arkadaşım. Eldivenli ellerimle ceketimin fermuarını açtım, iç ceplerimden birinden bir kart bulup çıkardım ve ona uzattım. Kartın üzerinde JANE YELLOWROCK, KAZIKLARI VAR, SEYAHAT EDEBİLİR yazıyordu. Vampir öldürmek kanlı bir iştir. Ben de bu işi daha katlanılabilir hale getirmek için birazcık mizahın işe yaradığını keşfetmiştim.

Trol kartı aldı ve kapıyı yüzüme kapattı. Anlaşılan o ki, yeni dostuma birkaç iyi davranış öğretmem gerekecekti. Gerçi bu neredeyse bütün tanıdıklarım için gerekiyordu.

İki blok ötede bir motor sesi duydum. Bu bir Harley değildi. Belki bir Kawasaki, daha önce gördüğüm parlak kırmızı *crotch rocket*¹ gibi. Ortaya çıktığına hiç şaşırmadım; bu, Decatur Caddesi’nde gördüğüm adamdı. Motorunu benimkinin yanına çekerek durdurdu. Orada, ağzında bir kürdanla, gözlüklerinin ardından bakarak oturmaya başladı. Kaskını ve gözlüklerini çıkarırken kürdan kırıldı.

Adam çok çekici biriydi. 1.80’lik boyumla benden bile uzundu. Buğday tenli, siyah saçlı, kara kaşlıydı. Pantolonu, ceketini ve çizimleri siyahtı. Bütün bu siyahlığı biraz abartmıştı ama, kırmızı motorunun etrafına sarılmış kaslı bacakları bunun pek de boşa gitmediğini gösteriyordu.

Görünürde ne bir gümüş vardı, ne de bir silah. Ancak sağ kolunun altında şüpheli görünen bir şişkinlik vardı. Bu da onu solak olmaya zorluyordu. Yakasının arka kısmında bir şey parlıyordu. Kemikten bir kın içerisinde bir bıçak kabzası. Belki de yalnızca bir bıçaktan çok daha fazlasıydı. Çizmelerinde mahmuzlar vardı (benimkilere benzeyen kovboy çizimleri giymişti, Harley *butt*

1 İngilizce’de çok hızlı motorlar için kullanılan argo bir terim.

stomper'ları² değil), ancak onunkiler Frye, benimkiler ise devekuşu derisinden yapılma Luchese'ydi. Burun deliklerimi genişleterek kokuları içime çektim. Çizmeleri taze at pislği kokuyordu. O halde buraların adamıydı; ya da bu kentte kendine bir binek bulacak kadar uzun süredir yaşıyordu. Saf bir koku harmanından gelen at terinin ve samanın kokusunu alıyordum. Ve tütün. Ondan hoşlanmamı sağlayan şey tütündü. Âşık olmamı sağlayan ise; çeliğin, silah yağının ve gümüşün koku izleriydi. Yani, neredeyse. İçimdeki canavar onu şirin bulmuştu ve bize layık olacak kadar da sert. Yine de yüzeydeki kokuların ardında belli belirsiz bir koku vardı ki, beni tedbirli davranmaya zorluyordu.

Sessizlik beklediğimden uzun sürdü. Gelip burada duran oydu; dolayısıyla ben de ona bakıyordum ve açıkça ortadaydı ki, aramızdaki bu sessizlik onu rahatsız etmişti. Dudaklarımda yarım yamalak bir sırıtma oluştu. O da bana gülümsedi ve motorundan indi. Hemen arkamda, Katie's'den gelen ayak seslerini duydum. Hem adamı hem de kapıyı görüş alanıma alacak şekilde bir manevra yaptım. Böyle yaparak dikkati çekmemem mümkün değildi; o yüzden herhangi bir art niyetim olmadığını göstermek için omzumu hafifçe kaldırdım. Akıllıca hareket etmeliydim. Söz konusu yakışıklı bir adam olsa bile.

Trol kapıyı açtı ve kafasını yana çevirdi. Bunu davet kabul ederek içeri adım attım. Kapıyı adamın yüzüne kapatırken bana, "Değişik bir arkadaşlık anlayışın var," dedi.

"Onu daha önce hiç görmedim. Silahları nereye istiyorsunuz?" Konuyu değiştirmek ve öneride bulunmak her zaman daha iyidir. Güç oyunları hep işe yarar.

Trol, bir gardırobu açtı. Av tüfeğinin kılıfını çözdüm, kemeri-me ve uyluklarıma gizlediğim gümüş haçları çıkardım ve ufak bir yığın oluşturacak şekilde içeri yerleştirdim. On üç tane haç. Belki çok fazlaydı, ama dikkatleri yedek silahlarımdan başka yöne çekmek de işe yarıyordu. Sırada ahşap ve gümüş kazıklar vardı. Her birinden on üçer tane. Bir de küçük gümüş şişenin içinde kutsal

su. Yalnızca bir şişe. Eğer on üç tane taşısaydım muhtemelen hepsini dökerdim.

Deri ceketimi gardıroptaki askıya astım ve gözlüklerimi cep telefonumla birlikte iç cebe tıktım. Beni arayabilsin diye, kapağı kapatıp yerimi aldım. Şaşkınlıkla homurdandı, ancak sonuçtan memnun görünüyordu, mükemmel bir iş çıkardığına inanıyordu. Çok övünmemek adına, aşırı hevesli görünmemeye çalışıyor, parmaklarıyla değil, ellerinin arka kısmını kullanarak hareket ediyordu. Asla oyalanmıyor, yapmaması gereken bir harekette bulunmamaya dikkat ediyordu. Nefes alıp veriş hızı değil, nabızı normaldi; en azından benim hissedebildiğim kadarıyla. “Bu taraftan,” dedi.

Evin arka kısmında kıvrımlı iki dönüşle ayrılan dar bir koridor boyunca izledim onu. Eski Pers halılarının üzerinde yürüdük. Ünlü ve yarı ünlü ressamların elinden çıkmış yağlıboya ve suluboya tablolarının yanından geçtik.

Koridor, Lalique³ stilindeki lekeli apliklerle aydınlatılmıştı, reproduksiyon gibi görünmüyorlardı, orijinale benziyorlardı; ancak belki de antikalar taklit edilebiliyordur, orasını bilemeyeceğim. Duvarların rengi apliklerle uyumlu tatlı bir sarıya boyanmıştı ve tabloları aydınlatıyordu. Bir genelev için fazlasıyla şıktı burası. Bu durum karşısında, içimde yaşayan Hristiyan öğrenci kız hem meraklanmış, hem de dehşete düşmüştü.

Trol, koridorun sonundaki kırmızı kapının önünde duraklayınca tökezledim ve ayağım halıya takıldı. Bir eliyle beni yakaladı, ben de mümkün olduğunca az temas etmeye çalışarak elimle onu hafifçe ittim. Utanmış görünmeye çalıştım, o da kafasını salladı. Kapıyı çaldı. Bu sırada ben de kendimi tuttum ve onun gözünden kaçırdığı haçla, iki atışlık küçük derringer’i avucuma aldım. İkisi de saçlarımın arasında saklıydı ve örgülerimle mükemmel bir şekilde kamufle olmuşlardı. Erkekler üzerimi ararken, çizmelerimin içine mutlaka parmaklarını sokarlar, ama bu noktayı arama-

3 1860 - 1945 yılları arasında yaşamış olan Fransız cam ve mücevher tasarımcısı ve dekoratör. Mücevher tasarımının sanat olarak kabulünde ve art nouveau stiline oluşumunda çok önemli bir rol oynamıştır.

yı asla akıl edemezler. Kapıyı açtı ve yana doğru çekildi. İçeri doğru bir adım attım.

Odanın içi sade fakat pahalı görünüyordu, bütün eşyalar İspanyol tarzındaydı. Eski İspanyol. Hatta neredeyse Kraliçe Isabella ve Christoph Columbus kadar eskiydi. Kadın, cam göbeği renginde bir elbise giymişti, ayağında yumuşak terlikler vardı. Gözlerinin içine bakana dek, onu yirmi yaşında sanmak mümkündü. Baktıktan sonra ise, sözü geçen kraliçenin kız kardeşi olduğu düşünülebilirdi. Yaşlı gözlerdi bunlar, yaşlı, *çok yaşlı*. Bana doğru yürürken sakindi. Ta ki benim kokumu alana dek.

Aniden gözleri kanlandı, gözbebekleri karararak büyüdü ve ön dişleri uzadı. Üzerime doğru ani bir hamle yaptı. Hemen haçla derringeri çıkararak uzaktaki bir duvara doğru kaçtım. Haç vampir için, silah ise trol içindi. Bana doğru tısladı, dişleri iyice uzamıştı. Neredeyse üç santim uzunluğundaki pençeleri kemik beyazıydı. Trol bir silah çıkarmıştı, büyük bir silah hem de. Ah şu erkeklerin sidik yarıştırmaya merakı! Tam bir saçmalık. Silahlı tek kişi ben olsam ne olurdu sanki?

“Pis yırtıcı,” diye tısladı bana doğru. “Hem de benim arazimde.” Vampir feromonlarının öfkeli kokusu bütün odayı doldurmuştu. Vermut gibi acı bir kokuydu bu.

“Ben insan değilim,” dedim sakın bir sesle. “Kokusunu aldığın şey buydu.” Nabzımın atış hızıyla ilgili yapacak bir şey yoktu, bu onu daha da sinirlendirebilirdi; neticede ben bir hayvandım. Biyolojik faktörler her zaman öne geçer. Bu kadar sakın görünmeye çalışmak yeterliydi. Elimde tuttuğum haç, soğuk beyaz bir ışıkla parıldadı. Ve Katie, tabii gerçek adı buysa, kafasını içeri sokup gözlerini kıstı. Saldırmıyor. Demek ki düşünüyor. Güzel.

“Katie?” diye seslendi trol. Vücudu, vampirlerin düşünürken, dinlenirken, yani avlanmadıkları, yemedikleri ve öldürmedikleri zamanlar haricinde her ne yapıyorlarsa, o anda büründükleri o insanlık dışı sakinliğe bürünmüştü. Omuzları düştü, dişleri ani bir hareketle damağına geri çekildi. Vampirler aynı anda hem gülüp hem de vampir gibi davranamazlar. Bu onların iki farklı yönüdür, bir yanları hâlâ insan, diğer yanları ise azgın bir avcı. Bu

biraz onur kırıcı görünse de, o benim tanıdığım ilk medeni vampirdi. İletişime geçtiğim bütün diğer vampirler hasta ruhlu, sapkın katillerdi. Sonra öldüler. Gerçek anlamda öldüler.

45'liği bana doğru yönelten trolün gözleri kısıldı. Bir çocuk masalının kötü kahramanı olarak anılmaktan hoşlanmıyordu anladığım kadarıyla. Savaşmakta daha iyi olduğum kesindi ancak şu anda uzlaşmak daha akıllıca geliyordu bana. "Ona geri çekilmesi-ni söyle. Bırak konuşayım." Onu biraz itekledim. "Yoksa seni indiririm ve o da bir daha asla ateş edemez." Tabii tökezlediğim zaman silahının emniyetini açtığımı fark etmediyse. Aksi takdirde onu vurmak zorunda kalacaktım. Onu gözünden vurmadıkça elimdeki 22'liğin de pek anlamı yoktu. Göğsüne alacağı darbeler onu yavaşlatamazdı bile. Sadece daha çok öfkeliendirirdi.

İkisi de saldırmıyordu, bunun üzerine ben de onlara dönüp; "Size kazık batırıp öldürmek için gelmedim buraya," dedim. "Adım Jane Yellowrock ve buraya bir iş görüşmesi için geldim; kendi konseyinizin bile dışladığı azılı bir vampiri öldürmek için. İnsan gibi kokmadığının farkındayım, bu yüzden de bazı önlemler alıyorum. Bilirsiniz işte, bir haç, bir kazık ve iki atışlık bir der-ringer." 'Kazık' sözcüğünü tam algılayamamıştı. Hele de trol. Tam üç adet silahı gözden kaçırmıştı. Bu yıl sana noel hediyesi yok.

"Sen nesen peki?" diye sordu bana. "Sen bana gün boyunca nerede saklandığını söyle, ben de sana ne olduğumu söyleyeyim. O zaman iş yapmak için anlaşabiliriz. İstersen gidebilirim de."

Bir vampir için sığınağının yeri, ancak sevgilisine, ailesine ya da arkadaşlarına verilebilecek bir bilgidir. Katie kıkırdadı. Bu onun türünün sahip olabileceği en ipeksi gülüşlerden biriydi, kısık ve erotik, sözlü seks gibi. İçimdeki canavar mırıldandı. Ses hoşuna gitmişti.

"Yani, bir süreliğine benim oyuncağım olmak istediğini mi söylüyorsun seni dalavereci insanlık dışı karı?" Ben cevap veremeyince, elimde parlayan haça aldırmaksızın yavaşça yaklaştı ve "İlginç birisin," dedi. "Genç, uzun ve ince yapılı." Uzandı ve beni şöyle bir kokladı. "Tahmin ettiğim kadar genç de olmayabilirsin. Nesen sen?" diye sordu büyülenmiş sesiyle. Beni zorluyor-

du. Grimsi ela olan gözleri, kendi natürel rengine dönmüştü, ancak yanaklarındaki kanın kızılığından, her an şiddete başvurma-ya hazır olduğunu anlıyordum. Ki bu şiddet de benim ölümüm anlamına geliyordu.

Etkilemek için kullandıkları, vücuttaki salgıların tümünü uy-
racak güçteki titreşimli ses tonu ile, “Gizemli,” diye mırıldandı.
“Baştan çıkarıcı bir koku. Lezzetli demek daha doğru olur. Bel-
ki kanın ticaret için kullanılabilir. Yatağıma gelmeni önersem ne
dersin?”

Ses tonumda hiçbir değişiklik olmadan, “Hayır,” dedim. İlgi
duymayan, tiksinti içermeyen, kızgınlık belirtmeyen bir ses to-
nuyla. Vampiri ya da hizmetkârını sınırlendirecek hiçbir şey ol-
mamalıydı.

“Yazık. Tom, silahını indir ve misafirimize içecek bir şeyler ge-
tir.”

Trol Tommy’nin silahını indirmesi, beklediğim bir şey değıl-
di, bu yüzden kendi silahımı bıraktım. Canavar mutlu olmamıştı
ama olan biteni anlıyordu. Katie’nin bölgesine izinsiz giren ben-
dim. Teslim olamazdım tabii ama nazik tavırlar sergileyebilirdim.
Tom silahını indirip terbiyesini takındıktan sonra, silahını kılıfı-
na yerleştirerek, içi tika basa dolu olan barın olduğu odaya yö-
neldi.

“Tom?” diye seslendim ona. “Silahının emniyetini açmayı
unutma.” Durakladı. “Koridorda senin üzerine düştüğüm zaman
kapatmıştım onu.”

“Böyle bir şey mümkün değıl,” dedi bana.

“Ben hızlı biriyim. Patronun da beni bu yüzden görüşmeye
çağırdı zaten.”

45’liğini gözden geçirdi ve patronuna başını salladı. Neden
biri kılıfında duran bir 45’likle, hem de güvenliği kapalıyken et-
rafta dolaşmak ister anlayabilmiş değılim. Bu ya aptallığın ya da
ümitsizliğin göstergesiydi ve Katie de aptal olamayacak kadar
uzun yaşamıştı. O azgın vampir yüzünden biraz vesvese yapıyor-
du sanırım. Haçı, Levis’imi tutan deri kemerimin içindeki sırla

kaplı küçük cebin içine tıktım, küçük silahı da onun yanına bağladım. Silahın güvenliği vardı ama o kadar küçüktü ki, kazara kolunun çarpmasıyla bile açılabilirdi.

“Silahlarını sakladığın yer burası mı?” diye sordu Katie. Ona bakınca da, vereceğim cevabın onun için bir önemi yokmuşçasına omzunu silkti ve “Etkileyici,” dedi. “Etkileyici birisin.”

Katie, koyu kül rengi saçları olan sarışınlardandı; düz ve uzun saçları o kadar kalındı ki, hareket ettiği sırada neredeyse fısıldıyor, vücudunu ikinci bir ten gibi saran ipeğin üzerine dökülüyorlardı. 1.50’lik boyuyla minyon biriydi, ancak boy uzunluğu onun türündekiler için bir güç belirtisi değildir. Benim kadar hızlı hareket edebiliyor ve göz açıp kapayıncaya kadar öldürebiliyordu. Öldürme modunda olmadığı zamanlarda, tırnakları kısa ve hafif sarı renkte, cildi ise solgun olurdu. Gözlerine de egzotik Mısır makyajı yapardı. Üzerinden bir pırıltı ile geçilmiş siyah eye liner. Benim cesaret edemeyeceğim türden. Bir “yüz ifadesi” elde etmeye çalışmaktansa, boz bir ayı öldürmeyi yeğlerim.

“Ne içersiniz Bayan Yellowrock?” diye sordu Tom.

“Kola alırım.Diyet olmasın.”

Bir kola kutusu açtı ve içi buz dolu bardağa boşalttı; öylesine soğuktu ki, bardağa döküldüğünde buzlar parçalandı. Kenarına da bir dilim lime⁴ yerleştirdi ve bardağı bana uzattı. Patronu ise, flüt şeklinde bir bardaktan sütlü, keskin kokulu ve alkollü bir şey içiyordu. Neyse, en azından buzlu kan değildi içtiği. Öğgğ.

Katie sandalyelerin birini kendi alarak, diğerini de bana işaret ederek; “Bu kadar uzun yoldan gelme zahmetinde bulunduğun için teşekkür ederim,” dedi.

İki sandalyenin de arkası kapıya dönüktü ve bundan hoşlanmamıştım ama o oturduğu sürece ben de oturmaya sürdürdüm. “Henüz doğru düzgün tanıştırılmadık bile. İn-ter-net,” dedi, çok garip bir kelimeymişçesine heceleyerek, “resmi tanışmalar için uygun bir yer değil. Ben Katherine Fonteneau.” Parmaklarının

4 Yeşil limon

ucunu uzattı, ben de onları hemen bırakmadan bir süre avucumda tuttum.

Bunun biraz gereksiz olduğunu düşünsem de, “Jane Yellow-rock,” diye cevap verdim. O içkisinden bir yudum aldı, ben de. Herhalde bu kadar teşrifat yeterliydi. “İşi aldım mı?” diye sordum.

Katie, münasebetsizliğimi görmezden gelerek, “Birlikte iş yapacağım kimseleri tanımaktan hoşlanırım. Bana kendinden bahset,” dedi.

Kahretsin. Güneş batmıştı. Şehirde gezip alet edevat toplamalı, koklamalı ve burayı hissetmeliydim. Yapacak işlerim vardı, kiralayacak bir daire ve bir takım taşlar bulmalıyım, ayrıca et de almam gerekiyordu. “Web siteme baktınız, şüphesiz ki biyografi-mi de okumuşsunuzdur. Her şey gün gibi açık.” Yani neredeyse.

Katie nazıkçe kaşlarını kaldırdı. “Biyografiniz oldukça sıkıcı ve pek de bilgilendirici sayılmaz,” dedi. “On iki yaşındayken, ormanın dışında bir yerde ortaya çıktığınızdan hiç bahsedilmemiş mesela; kurtlar tarafından büyütülen, insana özgü temel davranışlardan bihaber bir çocuk olduğunuzdan da. Sonraki altı yılınızı geçirdiğiniz yetimhaneye yerleştirilişinizden de. Ve iki yıl sırada kadem bastıktan sonra yeniden ortaya çıktığınızda, benim türündekileri öldürmeye başladığınızdan da.”

Tüylerim ürpermeye başlamıştı ama onları yatışmaya zorladım. Daha İngilizce konuşmayı bile öğrenmeden önce, bir oda dolusu genç kız tarafından tuzağa düşürülmüştüm. Bu yaşadıklarımın sonra hiçbir şey o kadar acı vermedi bana. Sırttım ve bacağımı sandalyeye uzattım. Katie bu davranışım karşısında ne yapacağını şaşırarak, bana karşı yaptığı kibarca hamleyi geri aldı. “Beni kurtlar büyütmedi. Yaşamımın ilk on iki yılıyla ilgili hatırladığım pek bir şey yok; bu yüzden de size bilgi veremeyeceğim, ancak bir Cherokee olabileceğimi düşünüyorum.” Söylediğimi doğrulayacak şekilde, siyah saçlarıma, altınimsı kahve rengineki tenime ve sivri Kızılderili burnuma dokundum. “Bundan sonra da, Güney Carolina’nın dağlık bölgesinde bir Hristiyan yetimhanesinde yetiştirildim. On sekiz yaşındayken oradan ayrıl-

dım ve biraz gezdim; sonra da bir güvenlik firması ile iki yıllık staj sözleşmesi yaptım ve gidip müşteri bulmaya başladım ve böylece vampir öldürme işinin içine sürüklenmiş oldum.”

“Peki ya sen? Sen de bütün gizli sırlarını paylaşacak mısın benimle dünyanın Katherine Fonteneau olarak tanıdığı, Katherine Louisa Dupre, Katherine Pearl Duplantis ya da Katherine Vuillemont diye de bilinen Katie’s Ladies’in Katie’si? Tabii bunlar benim bulabildiklerim. Alkol ruhsatını şubatta almış, kayıtlı bir cumhuriyetçi, dindar bir şekilde oy kullanan, yanlış bir tanım kullanıyorsam mazur gör, vampir konseyiyle hiç ilgilenmeyen, farklı isimlerde pek çok deniz aşırı banka hesabı bulunan, iki bölgesel otelin, en az üç restaurantın ve sayısız barın yarı hisselerinin sahibi, ve eğer isterse bu şehrin tümünü satın alabilecek kadar parası olan sen.”

“Görüyorum ki ikimiz de biraz araştırma yapmışız.”

Katie’nin beni gülünç bulduğuna dair bir his vardı içimde. Birkaç yüzyıl yaşayıp da kendini modern dünyanın içinde, herkesin senin ne olduğunu bildiği bir yerde bulmak, etrafındakilerin sana ya delice âşık olmalarını ya da senden delice korkmalarını izlemek zor olmalı.

Ben iki gruba da dahil değildim; bu da Katie’nin hoşuna gidiyordu, eğer dudağının kenarındaki küçük gülümseme beni yanıltmıyorsa tabii. “İşi aldım mı?” diye sordum yeniden.

Katie cevabımı tartar gibi bir süre bana baktı.”Evet,” dedi. “Senin için küçük bir ev ayarladım, bilirsin İn-ter-net sayfan için gerekenleri bulabileceğin bir yer.”

Kaşlarım havaya kalktı. Beni kiralayacağından oldukça emin olmalıydı o halde.

“Bu arazinin hemen arkasında.” Elini odanın arkasına doğru belli belirsiz bir şekilde salladı. “Yan taraftaki L şeklindeki bahçenin ve arka tarafın duvarları kiremitten, ayrıca ihtiyacın olan taşları da iki gün önce getirttim.”

Tamam. İşte şimdi etkilenmişim. Web sitemde, büyük kaya parçalarına ihtiyacım olduğu ve böyle bir yer bulamazsam işi al-

mayacağım yazılıydı. Ve bu kadın –yani vampir– bu işi kabul etmemi engelleyecek her türlü unsuru ortadan kaldırmıştı. Eğer hayır deseydim ne yapardı bilmiyorum.

Ona doğru bir bakış attıktan sonra Trol Tom söz aldı. “Bahçıvan bir histeri nöbeti geçirdi ancak kaya parçalarını bahçeye bir vinç yardımı ile getirmeyi ve bu peyzajı düzenlemeyi başardı. Biraz söylendi ama iş bitti sonuçta.”

“Neden bu kadar çok taşa ihtiyacın olduğunu bana söyleyecek misin?” diye sordu Katie.

“Meditasyon.” Boş boş yüzüme bakınca şöyle dedim: “Taşları meditasyon için kullanıyorum. Avlanmaya hazırlanmamda yardımcı oluyor.” Neden söz ettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığından emindim. Doğrusu bu söylediğim şey bana bile saçma gelmişti ama bir yalan uydurmak zorundaydım. Üzerinde oldukça çalışılmış bir yalan.

Katie ayağa kalkınca ben de kalktım ve kola bardağımı kenara bıraktım. Katie kendi pis kokulu içkisini bitirmişti. Nefesi hafif meyankökü kokuyordu. “Tom sana sözleşmeyi ve azılı vampirle ilgili hem bizim hem de polisin araştırmalarını içeren bilgi paketini verecek. Bu gece dinlenebilir ya da canın ne isterse onunla meşgul olabilirsin.”

“Yarın ise sözleşmeyi imzalamandan sonra, kızlarımla akşam yemeğine davetlisin. Özel bir partiye katılacaklar ve akşam yemeği saat yedide servis edilecek. Ben orada olmayacağım, onun için çekinmeden konuşacaklardır. Belki onlardan önemli bir şeyler öğrenebilirsin.” Akşam yedi biraz tuhaf gelmişti, işe başlar başlamaz çalışanları sorguya çekmemin istenmesi daha da tuhaftı ama tepki vermedim. Belki onlardan biri azılı vampir hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi. Ve muhtemelen Katie de bunun farkındaydı. “Yemekten sonra araştırmalarına başlayabilirsin.”

“Konseyin önerdiği ödül hâlâ geçerli. Medyanın dikkatini bizim üzerimize çekmeden on gün içinde onu yok ettiğin takdirde ekstradan yüzde yirmi. Son söylediği sözden anladığım kadarıyla “biz” diye bahsettiği kişiler, ben ve Katie değildik. Kastettiği

vampirlerdi. “İnsan medyasının ilgisi...bizi biraz zorladı. Ve azı-
lı vampirin beslenmesi vampir konseyindeki ilişkiler zedeledi. *Bu önemli,*” dedi.

Başımı salladım. *Tabii. Bana ne. Ben işimi yapar, paramı almaya bakarım.* Ama bunu bu şekilde söylemedim tabii ki.

Katie bana bir dosya uzattı, ben de alıp koltuğumun altına sıkıştırdım. “İstediğin gibi, suç mahalinde çekilmiş polis fotoğrafları. En son kurbanların boyunlarındaki salyanın dikkatlice silinerek alındığı üç kanlı bez parçası,” dedi.

Vampir salyası, diye geçirdim aklımdan. *Vampir kokusu ile dolu. İz sürmek için birebir.*

“Bu kartta NOPD’de⁵ temas halinde olduğum kişinin adı yazıyor. Senden telefon bekliyor. Başka bir şeye ihtiyacın olursa Tom’a bildir.” Sonra da, gitmemi istediği apaçık belli olan soğuk bakışlarını üzerime dikti. Çoktan başka meselelere odaklanmıştı bile. Akşam yemeği gibi mesela? Evet. Yanakları yeniden solgunlaşmıştı ve açlıktan ölüyor gibi bir hali vardı. Gözleri boynuma doğru kaydı. Gitme zamanı.

AnemoN

BÖLÜM 2

Tamam, biraz paranoyakça davrandım kabul ediyorum

“Silahlarını nereye sakladın?” diye sordu trol, sesi sohbet etmek ister gibiydi.

Ceketimi giydim ve gülümsedim, boynuma dayanmış 45’liği görmezden gelmiyor, ancak bir tepki de vermiyordum. “Sen bir insansın. Benim bu kadar yakınımda olmaktan korkmuyor musun?”

Tereddüt ettiğini hissettim ve döndüm. Başımı silahın yanına dayadım. Sağ yumruğumu kaldırdım ve onun sağ kolunu vücuduna çarptım. Elim bükerek bileğini kavradım ve havaya kaldırdım. Sol elimle de sol omzuna hızlı bir şekilde vurdum ve onu yere düşmeye zorladım. Hepsi yarım saniye sürmüştü. Kemiklerimin derinlerinde bir yerde canavarımın tükürdüğünü hissedebiliyordum. Çok eğleneliydi.

“Fena değil,” dedi bükülmüş bir vaziyette. Beni denediğinin farkındaydım. Beni öldürüp öldüremeyeceğini görmek istediğini biliyordum. Omuz eklemlerine biraz bastırdım. “Silahını indir.”

İyi korunmuş bir Smith Wesson olan 45’liğini yere attı ve uzağa doğru itti. Ona uzanabilecek mesafede olmasına rağmen, benim tarafımdan iyice hırpalanmadan ona uzanma şansı yoktu. Omuzlarından ağırlığımı kaldırdım ve bileğini serbest bıraktım; geri adım attım ve bir sonraki atığına hazır olmak için denge bekledim. Ama atak gelmedi. Ayağa kalktı ve baş parmaklarını bilek bandına sıkıştırdı, şüphesiz bir barış işaretiydi bu. Barışın uluslararası dildeki anlamı, karşıdaki kişiyi silahsızlandırıp, savunmasız bir anında öldürmektir ancak, başparmaklarının

içeride olmasından, hızlı bir saldırıda bulunmayacağını anlamak mümkündü.

“İkinci dereceden siyah kuşaklı bir hapkido⁶ ustası var. St.Louis’de bir mücevher dükkânının arkasında saatlerce antrenman yapıyor. İstersen seni tanıştırabilirim.”

“İyi olur.” Biraz hızımı keserek bekledim. Görebileceği kadar çok, enayi yumruğu yemeyecek kadar az.

“Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu arkadaş canlısı bir tavırla.

“Elbette.Buralarda ızgaralık et nereden alınır?” Sözünü ettiğim şey çiğ etti; ama toplum tarafından kabul edilebilir bir ifa-deyle anlatmıştım.

“Dolabını en iyi yerden tıka basa doldurdum. Tam on üç kilo bonfile etle.”

Bu kez tepkime hakim olmaya çalıştım. Hayvansal proteinlere olan zaafım web sitemde yazmıyordu. Hiçbir yerde yazmıyordu.

“Kasaba bazı talimatlar verdim ve mutfak tezgâhının üzerine taze ürünler bıraktım.” “Kasap ne istersen getirir,” dedi, “deniz mahsulleri, biftek, her tür kuş, timsah -içimdeki canavar bunu duyunca kulak kabarttı- kerevit, sebze, istediğin her şey.”

“Kerevit mi?” diye sordum yüzümde küçük bir gülümsemeyle, bana yine yem attıklarının farkındaydım.

“Kerevit. Bana sorarsan birada buğulanmış hali çok güzel olur. Buradaki restoranlara da talimatlar bıraktım.”

“Çok makbule geçti, teşekkürler.”

İçini çekerek, ağırlığını bir kalçasının üzerine verdi. Gülümsememi bastırdım. “Silahlarını nereye sakladığını bana söylemeyeceksin değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Ama tekrar iki ayağının üzerinde durursan dizini kırmayacağıma söz veriyorum.”

Güldü ve duruşunu düzeltti; rahatlamış bir adamın gülüşü-

6 Kore’ye özgü bir dövüş sporu.

dü bu. Hâlâ tehlikeliydi ama sinsi değildi. “Fena değil, Jane Yelowrock.”

“Sen de öyle, Tom.”

“Bana trol diyebilirsin. Hoşuma gidiyor.”

Başımı salladım. “Kulağa kötü geliyor. Alçakça.”

“Benim için değil. Ben küçük bir pisiciğim.”

Soru soran gözlerle önce dolaba, sonra da ona doğru bir bakış attım.

“Üzgünüm,” dedi ve üç adım geri çekildi.

Gözlerimi ondan ayırmadan dolaba doğru gittim ve silahlarımı küçük partiler halinde çıkarmaya ve kılıflarına yerleştirmeye başladım; bir tanesi hariç, kazığı en karanlık köşeye koydum. Tüfeğimi taşıyordum. Kayışlarını çözmek için bayağı uğraştım, neticede trolü şansa bırakamazdım. Bunu düşünerek gülümsedim; o da kendine gülümsediğini sandı. Kısmen de öyleydi aslında. “Bu ilginç akşam için teşekkürler,” dedim.

“New Orleans’a hoş geldin. Yarın akşam görüşürüz.” Yan tarafta bir masanın üzerinden büyükçe bir posta zarfı alarak bana uzattı. İçinde pek çok şey vardı. Bir deste para, üçe katlanmış kâğıtlar (büyük ihtimalle sözleşmeydi), boş sayfalar ve birkaç anahtar. “Teşekkürler,” dedim. Başımı sallayarak dar kapıyı açtım ve gecenin içine daldım.

Sırtımı Katie’se dönerek durdum ve şimdiye kadar içimde tuttuğum korkularımı bastırarak derin bir nefes aldım. Gülümsedim. Başarmıştım. Modern bir vampirle yüzleşmiş, onlara masallar uydurmuş ve hem parayı hem de işi kapmıştım. Bu rahatlayışım canavarı eğlendiriyordu. Nihayet dizlerim titremeden yürümeye başladığımda, Katie’nin dosyasını zarfın içine koyarak motoruma yöneldim.

Gece karanlık değildi; hele de cazın şehrinde hiç değildi. Sokak ışıklarının ve neon bira tabelalarının parıltısı, Mississippi Nehri’nden ve Pontchartrain Gölü’nden esen havadaki nemin de etkisiyle şehrin üzerinde tuhaf şekillerde gölgeler oluşturunuyordu. New Orleans’ı içine alan su tabakası, şehre o ünlü kokusunu veriy-

yor ve havaya öyle yoğun bir ıslaklık katıyordu ki, yağmur neredeyse masmavi bir gökyüzünden yağıyordu. Böylelikle sokaktaki motorlu adamın kokusunu daha yüzünü görmeden alabildim. Nerede olduğunu biliyordum. Kendini rüzgâra bırakmıştı ve gayet rahattı. Silah yağı ve mühimmat kokusu öncekinden çok da fazla değildi.

Bir mağazanın önünde, kiremitten yapılmış alçak bir duvarın üzerinde oturuyordu; üzerinde bir balkon, arka tarafında da eski bir bina vardı. Bir bacağını yukarı kaldırmış, diğerini ise aşağı sarkıtmıştı; gölgeler vücudunun sol yanını gizliyordu. Orada gizlenmiş bir silahı olabiliirdi. Tamam, biraz paranoyaklık yapıyordum. Ama daha az önce kendi bölgesindeki bir vampirin hakkından gelmeyi ve korumasıyla iyi anlaşmayı başarmıştım. Vücudum hâlâ adrenalin salgılıyor, kalbimse hızlı hızlı atıyordu.

Onu gözümünden ayırmadan, motorumun etrafında turladım, ceketime tutturduğum tüfeğin kayışlarını çözdüm ve Asheville yakınlarındaki dağlarda yaşayan bir deri ustası tarafından yapılmış deri kılıfın içine yerleştirdim. Heybeleri kontrol ettiğimde, cilalanmış kromun üzerindeki parmak lekelerini fark ettim. Eldivenle yapılmıştı. İz yoktu. Ancak kilitlerime dokunmanın o piçe nasıl acı verdiğini tahmin edebiliyordum. Daha yakından bakıyormuşum gibi yaparak, eğilip kokladım. Motorlu herifin tütününün kokusu belli belirsizdi ama oradaydı işte. Başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. Yüzünde varla yok arası bir gülümsemeyle, hayali bir kovboy şapkasının kenarlarına dokundu.

Bacaklarımı açarak motora oturdum. Gözlüklerini indirdi, siyaha yakın koyu renkteki gözleri, Avrupalı ve Kızılderili karışımı bir kökenden geldiğinin göstergesiydi. “Hâlâ acıyor mu?” diye sordum, nemli havaya karışan sesimle.

“Biraz batıyor,” diye itiraf etti. Onun olduğunu anladığımı bilse, ortalarda durmazdı. “Cadı kilidi değil mi?”

Başımı salladım.

“Pahalı. İş aldın mı?” Kaşlarımı hafifçe kaldırınca, “Katie’yle. Dolaşan söylentiler, konseyin azılı vampiri durdurmak için şehir dışından bir yetenek getirttiği yönünde,” dedi.

“İş i aldım.” Ama burada olduğumu bütün şehrin bilmesi gerçeğinden hoşlanmamıştım. Azılı vampirler iyi avcılardı. En iyileri hem de. Canavar benimle aynı fikirde değ ilmiş çesine hırladı ama onu görmezden geldim.

İçini çekerek başını salladı. “Seni paketleyeceğ ini umuyordum. O sözleşmeyi ben istiyordum.”

Omzumu silktim. Ne söyleyebilirdim ki? Motoru çalıştırdım. Çıkan duman ve gürültü, canavarı sindirdi. Seyahat etme yöntemi mi beğense de, çıkan kokudan hoşnut değ ildi. Motorları çok havalı buluyordu. Gaza basıp motorumu sürerken, dikiz aynasından adama baktım. Hiç hareket etmiyordu.

Dakikalar sonra Harley’in kontağ ını kapattım ve ısınmış deri koltukta oturmayı sürdürerek, iki katlı, eski kiremitli dar Fransız evine baktım. Ön kapının tam ortasında, camı lekeli oval bir pencere vardı ve ikinci katın verandası da yaklaşık bir metre genişliğindeki siyah boyalı dökme demirden parmaklıklarla, dışarıdan gelebilecek zararlı maddelere karşı korunuyordu. Yukarı sundurmada da benzer bir kapı vardı, kapıların ikisi de güvenli görünmüyordu. Süslü demir kapının arkasında kilitli kalan sağ tarafa doğru dar bir yol uzanıyordu. Dökme demirlerin tepeleri sivriydi ve bazılarında fleur-de-lis⁷, bazılarında da kazık denebilecek şekiller yer alıyordu. Vampirlerin samimiyetsiz mizah anlayışı. Buraya gelmeden önce iş in başlangıç aşamasında yaptığım araştırmalar sonucunda, fleur-de-lis’in New Orleans şehrinin resmi sembolü olduğunu ve Napolyon öncesinde Fransız Devrimi gereğ i yapılan tasfiye süresince, vampirlerin çoğ u göç ettiğ i için Fransa’daki popülerliğini çağlar boyu koruduğ unu öğrenmiş tim. Başarı ve başarısızlık arasındaki en büyük fark, iş e yaramaz görünen bilgi parçacıklarını bir araya getirebilmektir.

İkisi de üç yüz yıllık olan ev ve kapı bir çiftti. İki anahtardan en geniş i ve en eskisi olan, bir ucunda kalp şekli bulunan on cm uzunluğ undaki anahtarı denedim. Kilit tıkırdadı, kapıyı açmak için iki demir çubuktan oluş an sürgüyü sıktım. Hiç gıcırdamadan

7 zambak şeklinde süsleme

açıldı. Taşlı yolun üzerinde çizmelerimle yürüyerek, Harley'imi içeri soktum ve kapıyı da arkamdan kapadım. Motorumu evin yan tarafındaki bahçenin dar yolundan yürütmeden önce sürgüyü yeniden kilitledim. Burası bir misafirhane de olabilirdi. Kokulara bakılırsa daha önce pek çok işlevi olmuştı.

Dikkatli bir sürücü, arka tarafa araba park edebilirdi. Küçük bir araba. Ancak dar yolun, yürüyüş yapanlar ya da ata binenler için tasarlandığı açıktı. Neredeyse bütün bitki çeşitleri vardı burada, bazıları uzun gövdeliydi. Bazılarının rengarenk yaprakları ise bir filin kulakları kadar büyüktü. Sarmaşık gülleri, yasemin tanıyabildiğim bitkilerin bazılarıydı; ancak botanik bilgim sınırlıydı. Onlarca bitki çiçek açmıştı ve mis gibi kokuyorlardı. Kedi nanesinin kokusunu aldım. Ta derinlerimdeki canavar kuru kuru öksürür gibi bir ses çıkardı. Bunun ne olduğundan her zaman emin olamıyordum, çünkü hem olumlu hem de olumsuz keşiflerimizde kullandığı bir çeşit tepkiydi. Şu durumda belki bir tanıma belirtisi olarak düşünülebilirdi.

Evin sokağa bakan tarafı dar ve uzundu. İkinci katta, giriş katin verandasını kaplayacak genişlikte ahşap bir balkon bulunuyor, bu balkondan da bahçedeki dar yol ile arka bahçe görülüyordu. Verandadaki birkaç masayı ve sandalyeyi görebiliyordum. Burada da, insanları düşmekten korumak için dökme demirden parmaklıklar vardı. Alt kattaki verandanın yerleri arduvaz taşındandı. Evin uzun pencereleri Fransız panjurları ile kapatılmıştı, her katta beş pencere vardı ve merdivenlerin yanında da bir kapı bulunuyordu. Toplamdaki dört kapının hepsi de dayanıksız görünüyordu. Pek güvenli değildi yani.

Evin iç kısımlarını daha sonra da kontrol edebilirdim. Öncelikle arka bahçeye bakmalıydım. Harley'i daha yakına getirdim. Bahçe, yolun sonunda yaklaşık 10-12 metrelik dikdörtgen şeklindeki bir boşluk halinde genişliyordu, gerçekten mükemmeldi. Hem dekoratif hem de işlevsel olan kiremit duvarlar, yaklaşık 4,5 metre uzunluğundaydı ve çok çeşitli bitkilerle çevrilmişti. Tam ortasında minyatür, çıplak bir kadın figürü bulunan fiskiye den saçılan sular, büyük mermer bir laleden fışkırıyordu. Heykel tam

bir başyapıttı, detaylar ustalıkla işlenmişti; heykelin Katie'ye ben-zemesi dikkatimi çekti. Küçük azı dişleri açıkça belliydi. Bu blok-ta kaç evin ona ait olduğunu merak ediyordum. Belki de hep-si onundu. İki yüz yılın üzerinde yaşadıysanız, sağlam bir emlak planlaması yapabilirdiniz. Belki üç yüz. Belki de daha fazla.

Şehrin seslerinden ve hâlâ kulaklarımı etkileyen Harley'in gü-rültüsünden sonra bile, pompayı çalıştıran küçük motoru duya-biliyordum. Bunların dışında, bir de aşına olmadığım bir kuş tü-rünün sesi vardı, bahçe sessizdi.

Fıskiye'nin karşısında, düzinelerce dikili bitki ve üç büyük, ya-rım düzine kadar da küçük kaya parçası vardı; trolün bahsettiği gibi vinçle getirilmişlerdi. Motoru durdurdum ve bahçede yürü-düm; teller ya da kiremitin üzerinde, bahçıvanınki dışında izler aramaya başladım. Hemen fark ettim onu, küçük bir izdi, sol kö-şedeydi, bir küreğin izi olamayacak kadar yüksekte, kiremit du-vardan aşağı uzanan güvenlik ışığının yan tarafına dikkatlice giz-lenmiş bir elektrik hattıydı.

Tüfeğimin kayışlarını çözüp bir kenara bıraktım. Sonra rahat bir banka oturup ceketimi ve çizmelerimi çıkardım. Gevşemiş üç tane kaldırım taşını aldım ve tişörtümün içine attım. Belimden aşağı yuvarlanarak, kemerimin hizasında durdular. Sonra bankı duvara dayadım, sırf etkileyici olsun diye ellerime tükürdüm ve sıçradım.

Kiremit duvar düzensiz bir yapıya sahipti, bazı yerlerde çö-küntüler oluşturunuyordu, bazı taşlar da öylesine birbiri içine geç-mişti ki ancak bir kaya tırmanıcısı hakkından gelebilirdi. Everest'e tırmanmamıştım ama Appalachian⁸ dağlarında yaşamış ve bir-kaç ders almıştım. Aslında pek çok şey hakkında en azından bir-kaç ders almışlığım vardı.

Nispeten daha çıkık bir kiremiti elime aldım ve çektim; sonra başka birini ayak baş parmağımla yakaladım ve tutacak ikinci bir yer bulmak için kendimi yukarı ittim. Çitin tepesine ulaştım ve

8 Kuzey Amerika kıtasının doğusunda kuzey-güney yönünde uzanan sıra-dağlar

araştırmaya başladım. Dikenli teller, kırık camlar ya da herhangi bir tuzak yoktu. Hiçbir şey. Güvenlik açısından oldukça yarım kalmış sayılırdı.

Kendimi yukarı çekip ayağa kalktım ve yan bahçeye bir göz attım. Tüy yığını küçük bir köpek bana bakarak havladı. Ay yükseleli karanlık çıktıkça, canavar beynimin içinde belirmeye başlıyordu ve küçük köpeğe doğru tükürdü, tabii ki köpek bunu anlayamazdı. Onu dizginledim, çünkü emniyette olduğunu biliyordu, bu yüzden de bana izin verdi. İnsani işlerde daha iyiydim, o da tehlikeli işlere kalkışmadığım sürece kontrolün bende olmasına ses çıkarmıyordu. Ancak iç güdülerini bastırması biraz zor oluyordu.

Duvar boyunca yürüdüm ve bulunduğum yerin kokusunu almaya çalıştım. Çıplak ayaklarımın altındaki ılık kiremitlere basarken, bir yandan da gözlerim ve burnumla bahçeyi inceliyor ve kendi evimin duvarlarını yandaki evlerin duvarlarıyla kıyaslıyordum. İzin bulunduğu köşeye geldim, ayak başparmağımla küçük bir yumruya dokundum, oraya dikkatlice serpildiği belli olan tozları sildim. Aşağı uzanarak minyatür kamerayı sabit tutan bantı çekip kopardım. Bant çitirtilar çıkararak koptu. Kameraya güç sağlayan elektrik telleri de gevşedi, lensi kendime doğru çevirdim. Katie'ye gülümsedim, belki de trole. Belki de bir güvenlik firmasına. Kafamı salladım. Boştaki elimin işaret parmağını iki yana hareket ettirdim. Sonra kamerayı kaldırıp duvardan aşağı attım, başta lens olmak üzere hepsi yerle bir oldu. Diğer iki kameraya da aynı şeyi yaptım.

Katie'yi kızdırmaktan korkmuyordum. Web sitemde kesin olarak belirtildiği gibi, gizliliğe önem veriyordum ve bu maddeyi de sözleşmeye koydurmakta ısrar etmiştim. Ne diyebilirdi ki? "Ah aptal kafam. Onların orada olduğunu unutmuşum..." Evet tabii.

Kolaylıkla ulaşabildiklerimin hepsini topladığımdan emin olduktan sonra, komşunun duvarına monte edilmiş kamerasını inceledim. Kameranın yan tarafındaki pencereyi kırmak istemiyordum. Tişörtümün içine attığım taşları çıkardım. Kaldırıp, ağırlıklarını şöyle bir yokladım. Bütün sporlar arasında en başarılı oldu-

ğum dal fırlatmaydı. Bir kız gibi fırlattım. Üç taşın hepsi de gitti ama en sonunda kamerayı kırmayı da başardım.

Memnun bir şekilde duvardan aşağı atladım, tutacak bir yer bulup bulamamak artık umrumda değildi. Kameralar olmadığı sürece artık onlara da ihtiyacım kalmamıştı. Eşyalarımı toparladım ve ayaklarım çıplak bir vaziyette, küçük anahtarla kapının kilidini açtım. Hızla evin içine girip kameraları aramaya başladım. Izgaraların arkasına saklanmış iki tane buldum; biri hava boşluğunda, diğeri de üç buçuk metrelik tavandaki küçük penceredeydi, süpürgenin sapıyla vurdum ona. Daha da çok vardı. Evin içinde gizlenmiş güvenlik cihazlarını bulmak, bahçedekinden çok daha zordu. Sonra üzerinden etrafıca geçmem gerekecekti, ancak şu anda yapacak çok işim vardı. Önemli şeyler daima önceliklidir –Molly’yi aramak gibi.

Güçlü bir yeryüzü cadısı olan Molly, aynı zamanda en iyi arkadaşımdı. Telefonuma cevap verdiği sırada, arkadan çocukların kıkırdayışları ve sıçrayan suyun sesi duyuluyordu. “Hey cadı! Buradayım. İşi aldım,” dedim. Molly bir çığlık attı. Ben de ona kıldım.

Vampirler ve cadılar, Marilyn Monroe’nun Amerikan Başkanı’nı Oval Ofis’te baştan çıkarmaya çalıştığı ve sonra da Gizli Servis tarafından öldürüldüğü yılda, 1962’de ortaya çıktılar. Olayın şahidi olan kişi, Beyaz Saray’da hizmetçilik yapan Beverly Stumpkin adında bir kadındı ve hayatını kurtarmak için kaçmıştı. Gizli Servis, ünlü oyuncu için hemen bir intihar senaryosu hazırladı ve onu yatağında öldürdü. Kalbine bir kazık saplayıp, boğazını da bir telle sıkarak kendini öldürmüş olabileceğine kimse inanmadı tabii ki. Hükümet hizmetçi kadını takip etti ama kadın iz bırakmadan kaçmayı başardı. Başından sonuna kadar beceriksizce yapılmış bir işti kısacası.

Gerçek Monroe hikâyesinden sonra etrafa bir dedikodu dalgası yayıldı ve Gizli Servis’in yapamadığını bu dalga yaptı. Hizmetçiyi buldular. Birkaç hafta içinde de, asırlık efsaneler serbest kaldı. Önce vampirler, sonra da cadılar ortaya çıktı. Eğer başka doğaüstü varlıklar da olsaydı, eminim onlar da ortaya çıkar-

dı. Ama şimdiye dek hiç peri, elf, orman perisi ya da su altında yaşadığına inanılan deniz canavarı görülmedi. Hiçbir tür kurt adam, tengezer ve dönüştürücü de öyle. İnsanların dünyasında ben görülmemiş bir türdüm ve varlığımı bilselerdi, eminim hoşlarına gitmezdi. Bu nedenle sırrımı iyi saklamalıyım. Bu da demek oluyordu ki, gerçek anlamda bir yedeğim olmadan yaşamalıyım; Molly dışında.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi. “Al, dünyadaki en kirli çocukla konuş bakalım. Belki banyosunu bitirtmeme izin verir.” Telefondan bir sürtünme geliyordu, sanki telefonu kolunun altında tutuyormuş gibi. Sabırla bekledim.

Molly Meagan Everhart Trueblood, heybelerime büyü yapmıştı ve hakkımdaki her şeyi bilirdi. Mol, eski ve köklü bir cadı soyundan geliyordu. Sivri şapkalarıyla gezip bahçede kazan kaynatanlardan değildi, *Tatlı Cadı* dizisindekine de benzemiyordu. Cadılar, insanlarla çiftleşebilmelerine rağmen insan değillerdi; çocukları da ya insan ya da cadı olurdu.

Genç cadılar, özellikle de erkek olanların hayatta kalma oranları düşüktü; pek çoğu daha yirmisine bile gelmeden değişik kanser çeşitlerine yakalanarak ölüyorlardı. Ergenlik dönemini atlatabilenler ise, yüzlü yaşların başlarına kadar yaşamayı başarıyorlardı. Mol kırk yaşındaydı, ancak otuz gösteriyordu ve korkusuzdu.

Cadılarla tengezerlerin genetik yapılarının benzeyip benzediğini hep merak etmişimdir. Cadılar, nesilden nesle aktarılan X kromozomundan gelen X özelliğini taşıyorlardı. Her nesilde hayatta kalmayı başaran erişkin cadıların yüzde doksanı kadındı; aralarında bazılarının erkek cadı diye de adlandırdığı birkaç büyücü de bulunuyordu. Kimse cadıların hayatta kalma oranlarının bu kadar düşük olduğunu bilmezdi ama şüphesiz Molly en şanslılardan biriydi; özellikle de çocuklar söz konusu olunca. Şimdiye dek yani. Evan adında bir büyücüyle evlenmiş, Küçük Evan adında bir oğulları ve Angelina-Angie adında da bir kızları olmuştu. İkisi de cadıların taşıdığı X genini taşıyordu. Küçük kız tam bir dehaydı. Üstelik de sadece altı yaşındaydı.

Birçok cadı, yeteneğine yavaş yavaş, çoğunlukla ergenlik döneminde sahip olur. Angie ise yeteneğine beş yaşındayken sahip olmuştu; üstelik neredeyse bir atom bombasının potansiyeline sahip olacak kadar güçlü bir yetenektir bu. Mol, kızının bu üstün yeteneğini, hem annesinden hem de babasından aldığını varsaydığı iki tane X kromozomuna bağlıyor ve onu yeryüzündeki en güçlü cadılardan biri yapıyordu. Bu da Amerikan hükümetinin black ops⁹ programlarından, dünyanın herhangi bir yerindeki cadılar konseyine kadar herkesin isteyeceği bir şeydi. Ve ona sahip olmayan herkes, onun ölümünü isteyecekti. Molly, Angie'nin gücünü kontrol altında tutuyordu, tıpkı benim yaptığım gibi. O ve Evan, evlerini ve çocuklarını dualarla, şifalarla ve türlü önlemlerle koruyorlardı.

Nazik, tatlı bir ses, “Merhaba Jane Teyze,” dedi. Kalbim erir gibi oldu. Canavar içerden iteklemeyi bırakıp oturdu. Yavru kedicik, diye düşündü, mutlu oldu birden.

“Merhaba Angie. Banyo vakti anneni üzüyor musun?”

“Evet, ben kötü bir kızım.” Yeniden kıkırdadı. “Çamurun içinde oynuyorum. Seni çok özledim. Ne zaman eve döneceksin?”

“En kısa zamanda. Sana bir bebek getireceğim. Nasıl bir şey istersin?”

“Uzun siyah saçları ve kehribar rengi gözleri olsun. Seninkiler gibi.”

Vay canına. Eriyen kalbim artık bir bulamaç yığınınına dönmüştü. “Bakalım bir tane bulabilecek miyim,” dedim, boğazımda bir yumru. “Şimdi bırak da annen seni temizlesin tamam mı?” Angie'nin gücü ortaya çıktığı zamanlarda, Molly'nin yedek güce ihtiyacı oluyordu. Bana her ihtiyacı olduğunda yanında olmuştum ve uzun zamandır da arkadaştık, hep yanyanaydık. Buna, geçen yıl Appalachian Dağları'nda azılı bir vampirin saf kan ailesini öldürdüğüm zaman da dahildi; o sırada kız kardeşini de kurtarmıştım.

9 İngilizce bir istihbarat terimi olan black operations'ın kısaltması.

“Tamam. Anne, Jane teyze seninle konuşmak istiyor. Sonra da oynayacakmış.”

Molly telefonu aldığı anda, “Oyun ha?” diye sordu.

“Evet. Sen ve Evan, evinizin güvenliğini kontrol ettiniz mi?”

Molly oflayıp pofladı, Angelina’yı banyodan çıkarırken etrafa sıçrayan suların sesini duyabiliyordum. “Bu gece iki kez ettik hem de. Sen eğlenmene bak. Ara beni.”

“Arayacağım.” Ve yaklaşık on kilo hafiflemiş olarak döndüm, eşyalarımı salona bırakıp dolabı açtım.

On üç kiloluk taze et orta gözde duruyordu. Soğuk yemek sevmemesine rağmen, canavar büyük bir beklentiyle tısladı. İki kiloluk parçalardan birinin üstündeki kasap kâğıdını yırttım; sadece buzunu çözdürmek için kısa bir süre mikrodalgaya koydum, o ısırırken ben de yanında yiyeceğim şeyleri ayarlamaya başladım. Zil çalınca eti çıkardım, bir kolumun altında bir rulo kâğıt, diğerinde de seyahat çantamı ve fermuarlı küçük bir çanta taşıyordum. Canavar, düşüncelerimin derinliklerinden dışarı çıkmaya başladıkça, iki bacağım üzerinde yürümek tuhaf gelmeye başlamıştı.

Çiğ, kanlı et dilimlerini yere dizdim ve ellerimi sildim. Canavar onları yalamak istiyordu ancak onu dizginledim. Sadece bu kadar kontrolüm kalmıştı. Kıyafetlerimi çıkarıp bir köşeye yığdım. Midem gurulduyordu. Nefes nefese kalmıştım, ağzım sulanıyordu. Açım diyordu canavar.

Ben bir tengezerdim; ve bildiğim kadarıyla türümün son örneğiydim. Doğru genlere sahip olduğumu varsayarsak, neredeyse bütün hayvanların şeklini alabilirdim; kendi kütlede olursa benim için daha kolay olurdu tabii. Daha büyük bir hayvanın külesine bürünmek, genetik açıdan hem tehlikeli hem de acı verici olurdu. Bu da çok denemediğim bir şeydi. Daha küçük bir hayvanın bedeninde bir tengezer olmak da eşit oranda zordu; bu kez de kütleliyi azaltmak ve bir yerlerde bırakmak zorundaydım, bu da çoğu kez kendimden bir parçayı geride bırakmak anlamına geliyordu. Geri döndüğümde onu bıraktığım yerde bulamama korkusu, çoğu zaman kendi boyutlarımda kalmamı sağlıyordu. Ca-

navar bu düşünceyi duyunca tısladı, benim başka bir hayvanın şekline girmem hoşuna gitmiyordu.

Canavar. O benim tengezer tabiatımdan tamamen farklı bir yerdeydi; bazen vücudumu bazen de beynimi paylaşan bambaşka bir varlıktı. Bazen dışarı çıkmak istediğinde onu engellediğim zaman, içeriden yolu zorluyordu; üzerinde tam bir kontrol sağlamıyordum. Ve kemiklerimin ta derinliklerinde hissediyorum ki, eğer tengezerler yaşıyorsa, eminim içlerinde canavar bir ruh taşıyorlardı. Nasıl bir araya geldik bilemiyordum, bunu düşünmek bile beni tedirgin ediyordu, içimden bir his canavarın bunu bildiğini ancak benden sakladığını söylüyordu.

Seyahat çantamı başımın üzerinden geçirip çıkardım, boynuma asılı olan küçük altın külçesini de çıkarıp üzerine yerleştirdim. İkisi bir aradayken, İsviçre Alpleri'nde St. Bernard kurtarma köpeklerinin boyunlarında bir tasmayla taşıdıkları çantaları andırıyorlardı. Eğildim ve alt kısmını biraz kazıdım, ince bir altın çizgisi ortaya çıktı. Diğer şeylerin arasında bu, bir işaret fişegi gibi duruyordu.

Eveetttt. Av, dedi canavar. Büyük!

Fırsat buldukça bir köpek sürüsüyle, vahşi bir yaban domuzuyla ya da tehlikeli başka hayvanlarla dövüşmek gibi agresif eğilimleri olan canavar, bu yeni bölgeyi keşfetmeye hazır. İlk kez yabancı bir yerde değişim geçirdiğimde, onun bu agresif eğilimleri üstün gelmiş ve benden, elli dört kiloluk bedenime bir Afrika aslanının kütlesini eklememi istemişti. "Büyük olmak tehlikelidir," diye mırıldandım. Bu gece yalnızca etrafı dolaşacağız. Büyük daha sonra.

Benimle alay ediyor, hızlı hızlı soluyordu. *Büyük her zaman iyidir. Büyük, şimdi!*

Buna rağmen, konuyu fazla uzatmayacağını biliyordum. Her zaman bilincimin derinliklerinde var olan canavar, şimdi benimle, bağımsız bir varlık, kendi istekleri olan bilinçli bir yaratık gibi konuşuyordu. Ve ona göre, bu gece avlanmak, bir tartışmayı kazanmaktan daha önemliydi.

Etlere ve rulo kâğıtlara döndüm, üç kanlı bezi yere serip bir saksı sardunyanın arkasına gizleyerek incelemeye başladım. Kayanın üzerine tırmanıp oturdum, taş ılıktı. Sinekler üzerime üşüştü, bir yandan ısırıyorlardı. Onları unutmuştum. Canavar tısladı.

Fermuarlı çantayı açarak içindeki tuhaf kolyelerden birini çekip çıkardım; en çok sevdiğim oydu, benim için bir uğur, bir totem gibiydi, belki de daha fazlası. Dağ aslanı olarak da bilinen dağ panterinin kolyesiydi bu. Pençeler, dişler ve şimdiye dek gördüğüm en büyük panterin küçük kemiklerinden yapılmıştı. Büyük kedi, yasal bir av esnasında, Montana'lı bir çiftçi tarafından vurulmuştu. Derisiyle kafatasını duvarına asmış, dişlerini ve kemiklerini de bir hayvan doldurma sanatçısına satmıştı. Dağ aslanı, batı Amerika'daki bir avda yakalanmıştı. Doğuda ise nesli tükenmişti. Bazı raporlar, panterlerin Mississippi'nin doğusuna geri döndüklerini söylüyordu. Umut işte. Bu yaratığa dönüşmek için kolyeyi kullanmak zorunda değildim, diğer türlerdekinin aksine, vücudundaki bir bölüm bana canavarın şeklini hatırlatıyordu.

Kolyeyi tuttum ve gözlerimi kapattım. Sakinleştim. Rüzgârın ve ufukta saklanan ayın sesini dinledim. Kendi kalbimin atışını duydum. İçimdeki canavar yavaş yavaş doğruldu, sessiz ve yırtıcıydı.

Vücut fonksiyonlarımı, kalp atış hızımı düşürdüm. Bıraktım kan basıncım düşsün ve kaslarım dinlensin. Uyuyacak gibiydim. Kayanın üstüne uzandım. Göğüslerim ve belim soğuk taşlara değiyordu. Hava nemliydi.

Zihnim yavaşlamış, bilincim bulanıklaşmaya başlamıştı, bu avın amacı dışında kalan her şeyi unutmuş gibiydim. Bu öyle bir amaçtı ki, derimin üzerindeki çizgilerden, beynimin en derin köşelerine kadar vücudumun her noktasına işlemişti; dönüşüm geçirsem bile unutamazdım. Derinlere daldım. Daha derinlere. Çok eskide kalmış, belli belirsiz hatıraların; gölge, kan ve şüphenin gri dünyasında döne döne gezdiği bir karanlığa. Uzaklarda bir yerden davul sesi geliyordu, otlar karışık yanık odun kokusu alıyordum ve tenim gece rüzgârıyla ferahlıyor, tazeleniyordu. Derinlere indikçe, hem bana hem de canavara ait unutulmuş hatıralar bir bir canlanıyordu.

Bana çok önceleri öğretildiği gibi –ailem ya da belki bir şaman tarafından?- kolyenin kemikleri ve dişleri içerisinde, hücrelerin derinliklerinde kıvrılmış duran içsel yılanı aramaya başladım. Bilim buna RNA ve DNA diyordu. Her türe, her yaratığa özgü genetik kodlamalar. Benim türüme, yani tengezerlere özgü olan şey ise, her zaman “içsel yılan”dı ve bu geçmişimle ilgili hatırladığım birkaç şeyden biriydi.

Bütün canavarların içinde uyumakta olan yılanı yerinden kaldırıp bıraktım. Tıpkı nehirde akan su gibi. Karın yağması ya da dağdan yuvarlanmak gibi. Soğuk ve parlak grilik beni kuşatıyordu. Dönüşümün gri bölgesindeydim.

Soluk alıp verme hızım arttı. Nabzım hızlandı. Ve kemiklerim...kaymaya başladılar. Derim kırıştı ve üzerinde siyah uçlu kahverengi tüyler belirdi. Acı, kaslarımla kemiklerimi adeta bir bıçak gibi kesiyordu. Burun deliklerim genişledi.

Sonra geri çekildi. Gece canlıydı sanki, yeni ve harika kokuları içinde barındırıyordu, hava sisli gibi yoğundu, adeta dansediyordu, suyun akışı gibi hareketli ve belirgindi. Tuz. İnsanlar. Alkol. Balık. Küf. İnsanların kullandığı baharatlar. *Kan*. Nefes nefese kalmıştım. Çevredeki sesleri dinledim; arabaların, her yerden gelen müziğin, birbiriyle konuşan insanların seslerini. Bunların altında, esnek ve kıvrak uzuvları fark ettim.

İnsan yapımı çirkin ışıklar, gölgelerin içindeki görüntüler yine de net ve keskindi. Daha önce hiç böyle görmemiş, hiç böyle koku almamıştım sanki. Ön bacaklarımı ve göğsümü esnettim ve belimi, omurgamı geri çektim. Küçük çıtırdamalar duyuldu. Saçım-daki şeyler kayadan aşağı yuvarlandı. Zarifçe yere eğilip öldürücü dişlerimle, düşürdüğüm kolyeyi yerden aldım. Kayanın üzerinden sıçradım. Dört ayağımın üzerinde dengeli bir şekilde durdum. Kokladım ve tiksintiyle hırladım. *Eski toprak. Ölü av. Dinlendirilmiş serin kan*. Kuyruğumun ucu titredi, avlanmak ve sıcak kanı tatmak istiyordum artık. Midem gurulduyordu. Dönüşüm-den sonra hep böyle olurdu. Ondan geriye kalan şey buydu. Açlık.

Yedim. Ete geçirdiğim sivri dişlerimle. Midem dolmuştu artık.

Soğuk yemek, av ihtiyacımı gidermeye yetmemişti. Yüzümdeki ve bıyıklarındaki kanı yaladım.

Derimin altına gizlediğim hatıralar birbirine karışmaya başladı. Ahhh. Avlanmak. Sadece bir tanesi için bile. Gecenin havasını içime çektim. Zarif burun deliklerim titreyerek genişledi. Değerli, değersiz birçok koku vardı ortalıkta. Çiçeklerin kokusu, kayaların içine sinmiş farenin, yeni çapalanmış toprağın ve kiremitlerin üzerindeki küçük yılanın kokusu. Önemli bir koku daha vardı ki o da, keskin, ekşi ve acı balığın kokusuydu. Sonra, tuz. Eski- miş suyun içinde yaşayan küçük canlılar. Ahşap ve kiremitten yapılmış eski evler. Motora biniyordu o kız. O, Jane.

Uzun ve esnek yapılı vücudumla tur atıyordum. Pis kokular geliyordu burnuma: petrol, plastik, metal, cila, yeni sürülmüş boyanın bayıltıcı kokusu. Bıyığımda bir ürperme oldu. Motor iyiydi. Sessizlik vardı. Rüzgârda oturup etrafı koklarken ona hak veriyordum. Avcıların bile takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Hangi bölgeyi isterse onun olurdu. Jane geniş alanda avlanmayı severdi.

Yeni sığınağım duvarlarla çevrili ve insanlara karşı korunaklı olmasına rağmen, içeri temkinli girdim. Bahçeyi ve alt verandayı dikkatlice kolaçan ettim. Üzerinde erkek heykeli olan taş bir çeşmeden su içtim. Güzel bir yerd. Onaylarcasına hafifçe mırıldandım.

Av, diye emretti yeniden. Omuzları üzerindeki uzun saçları beklenti içinde kabardı. Havayı kokladı. Esintinin içinden yiyecek kokusu geliyordu. İnsan yiyeceği, pişmiş ve ölü yiyecek. İnsan sidiği. Köpek. Evcil kedi. Sahiplenilmiş olma duygusu onu sınırlendirmiş olacak ki yeniden tiksintiyle mırıldandı. O bana bile sahip değildi ki. Sığınağımdaki kokuları hafızama kazıdım. Orada bulunan çanağa doğru gittim. Araya sıkışmış olan bezleri kokladım. Kan. Korku. Kanları döküldüğü sırada canlı olan üç tane insan. Biri yumurtlama dönemindeki bir dişi, çiftleşmeye hazır. Yaşlı, kartlaşmış bir adam. Muhtemelen ince yapılı. Deriye yabancı bir koku.

Melanin¹⁰, diye fısıldadı Jane. Adam bir zenciymiş.

Sonuncusu da sağlıklı bir erkekti, zenci değildi. Hepsinde de korkunun kokusu vardı.

Ve bütün bu kokuların ardında...azılı vampirin kokusunu aldım. Kokuyu dilimde çevirdim ve damağıma yapıştırdım. Tecrit edilmiş o. Bambaşka bir kokuydu. Ve eskiydi, çok eski. Öfke. Cinnet. Vampire ait birçok koku katmanı vardı.

Karmaşık bir koku, diye düşündü Jane. Üstüste binmiş birçok koku bileşeni. Ne kadar garip. Fakat peki bu koku da neyin nesi? İşe yaramaz insan burnuyla anlamaya çalışıyordu.

Bu koku, cinnetin kokusu, dedim ona. Çok güçlü. Bozulmanın, çürümenin kokusu. Ahhh. Şimdi hatırladım. Ciğer yiyen. Bir ciğer yiyen koklamayalı uzun zaman olmuştu. Şaşkınlığını hissedebiliyordum. O hissi defettim. Ağzımı açıp, havayı içime emdim, damağımdaki keseciklere doldurdum. Dilim genişledi ve dudaklarım kıvrıldı. Tadını alıyor ve kokluyordum.

Ciğer yiyenin kokusunu hafızama kazıdım. Ona kuduz adını verdim.

Karmaşık, diye düşündü. Pek çok koku molekülünden oluşan bir koku izi, esansını feromonlar ve diğer elementler oluşturuyor. Daha önce hiç böyle bir şey koklamamıştım.

Evet, pek çok. Kuduza ait birçok koku. Tek bir sıçrayışla kayaların tepesine çıktım. Neredeyse küçük bir dağ sayılabilecek kayaların. Burası benim arazime hiç benzemiyordu. Geniş tepeler, büyük yarıklar yoktu. Bu dümdüz arazide avlanmak daha kolay olacaktı. Meydan okuyacak bir durum da yoktu ortada. İçinde hiçbir büyük ağacın, vahşi nehrin bulunmadığı bu düz araziye küçümsercesine kuyruğumu oynattım. Duvarın tepesine sıçradım. Kiremit duvarda dört ayağımın üstüne durdum. Çömeldim ve küçük bir hedef kestirdim gözüne. Oradaydı. Vampir kokusu. Kolay bir av. Sadece birkaç santim ötede.

Hayır, diyen sesini duydum.

10 Zencilerin derisinde bulunan madde.

Gecenin havasını yeniden içime çektim. Kokuda yanlış bir şeyler vardı. Bu bir dişiydi. *Yine de öldürmeli mi onu?*

Hayır, azılı olanı bekle, diye yanıtladı insan hafızası.

Kuyruğumu oynattım ve yere atladım. Çok hevesliydim. Avlanmaktan ve meydan okumaktan hoşlanıyordum. Tehlikeyi seviyordum. Komşunun yola bakan gölgeler içindeki bahçesine doğru süzüldüm. Köpek kokusu alımıyordum. Gelip gitmek için iyi bir yerdi burası. Bir bitkinin dev yaprakları altına oturup izlemeye, öğrenmeye ve koklamaya koyuldum.

Sonra adamı gördüm, gölgelerin içinde, verandada oturuyordu. Evi izliyordu. Bu onun hoşlandığı adamdı, motorlu adam. Avlanmıyor, tembel tembel oturuyordu. Duman kokusunu içine çekiyor, bulunduğu yeri işaretliyordu. Kendini savunabilecek kadar güçlü müydü? Peki onunla ilişkiye girebilir miydi? Eğer adam onunla baş edebilir ve onu yakalayabilirse tabii. Ki bu da pek mümkün değildi. Uzun zaman önce canavar sayesinde oldukça güç kazanmıştı.

Şaşkınlığını hissedebiliyordum ama aldırmadım. Durdu, düşündü, yumuşak bir nefes aldı. Biriyle ilişkiye girmeyeli uzun zaman olmuştu. Onun kendisini yakalaması eğlenceli olacaktı.

Gölgelerden çıkıp, gecenin içine daldım. Etrafta hâlâ insanlar ve hayvanlar vardı, aptal küçük köpekler havlayıp duruyordu. İnsan parfümü kokan, ölü yiyeceklerle beslenen, çürük dişli, tüylü şeyler. Canavar gibi, benim gibi kokuyorlar. Her şey bir anda sustu. Çömeldim, kuyruğumu yere indirdim ve hızla ilerledim. Orada, karanlığın içinde sessizce avlanıyordum, vahşi ve pürüzsüzdüm.

Avlanmak istediği Fransız Mahallesi'nin bulunduğu bölge küçük bir yerdi. Sokaklar meydanlardan oluşuyordu. Binalar dip dibeydi, birbirlerine çok yakın duracak şekilde inşa edilmişlerdi. Av asla kaçamazdı. Gizli bahçeler. Bitkinlik. Ve alkol, tatlı ve taze, yılanmış ve ekşi. Sokaklarda katran, insanların kokuşmuş dünyası.

Gürültülü müziğin sesi her yerdeydi. Kornalar, bir kalbin atış sesini andıran, korkuyla yarışan, adeta yenmeye hazır davullar. Para ve ilaç kokusu. İlişkiye girmeden yapılan seksin kötü koku-

su. Yalnız seks. İnce ve yüksek topuklar üzerinde duran kadınlar. Kolay av. Kanvas, boya, taş ve metal dolu dükkânlar. Çok yiyecek ve uyku kokusu. *Restoranlar ve oteller olmalı*, diye düşündü. Onun dünyasının kokularıydı bunlar.

O kadar pis kokuyordu ki, diğer bütün kokuları bastırıyordu. Kanalizasyonun ve pis nehrin kokusunu, insanların yiyeceklerine kattıkları baharatların kokusunu, insanların üzerindeki parfüm ve duman kokusunu. Vampirlerin kokusunu. Hem de bir sürü.

Vampirlerin o kötü kokusu, dünyanın, toprağın bir parçasıydı adeta. Külleri sokaklarda sürükleniyor, rüzgârla taşınıyordu. Kemikleri parçalanıp toprağa karışıyordu. Benim yaşamımdan daha uzun bir süredir vampir bölgesiydi, hatta benim alfa, Jane'in de beta olduğu sayılı açlık yıllarında bile. Beşten sonrasını saymayı bilmiyordu, ancak apaçık ortadaydı ki vampir sayısı beşten çok fazlaydı. Hepsinin bölgesine işaret bırakıyordum, canavar kokumla. Meydan okuma diye buna derler.

Yüzyıllardır, diye düşündü. Yüzyıllardır buradalar. İnsan hesabına göre oldukça uzun bir zaman. Anlayabileceğimden çok daha fazla. Avlanma işine geri döndüm. Gecenin içine sinsice süzülerek, koklayarak, araştırarak. Ay gökyüzünde yer değiştirdikçe saklanacak yeni yerler bulmalıyım. Kurnaz, sessiz ve iyi bir avcı gibi.

Vampiri hem görüyor, hem de kokusunu alıyordum. Yalnız yürüyordum. İnsanlar henüz beni fark etmemişlerdi. Süzülüyordum. Bir yırtıcıydım ben. Gölgelemin içinde yere çömeldim. Jane içinden, keşke bir kazığım ve haçım olsaydı diye geçirdi, kazık ve haç vampir öldürmek için kullanılan Hristiyan sembolleridir.

Şeytani değil, dedim ona. *Yırtıcı. Tıpkı canavar gibi*. Bu düşünceden hoşlanmamış olacak ki, dudaklarını büktü. Birlikte, vampirin gözden kayboluşunu izledik.

Şafak sökmeden az önce, yılanmış kan kokusu aldım. Kuzunun pek çok insanı öldürüp en güzel kısımlarını yediği sokağı buldum. Kapalı, dar bir patikaydı. Suyun oluk oluk aktığı bir boğazı andıran duvarları vardı. Güçlü bir kan kokusu vardı, çok

güçlü hem de. Çöpteki etlerin kokusu. Avladığı kuduzun kokusunu aldı. Yeniden sağlığına kavuşmak için içtikçe içiyordu. Ölmek üzereydi.

Ölemezler ki, diye fısıldadı Jane.

Evet ölebilirler, diye cevap verdim ona. O çok hasta. İşi bitmiş artık.

O pis kokunun ardında yatan kızgın ve korkmuş insan kokusunu alıyordum. Açıkça belli olan bir silah kokusu vardı. Kokuyu hatırlayınca hafifçe mırıldandı. Silahları severdi. Onlar sayesinde avlanırdı. Benim hatırladıklarım ise, uzun namlular, barut tozu, acı, korku ve büyük kedinin öfkesiydi. Nefret ederdim. Hem de çok önceden, açlık dönemlerinden beri.

Pençelerimi dikkatlice yerleştirerek karanlığın içinde yürüdüm, cansız çiçek yığınlarının üzerinden, dar bir geçitten geçtim. Yumurtlama dönemindeki dişinin düşmüş olduğu noktayı buldum. Ve hemen yanında, kartlaşmış adamın kokusunu aldım, kaldırım taşlarını korunmak istercesine yanına yığılmıştı, kadın onun yavrusu olabilirdi. Ve üç adım ötede, sağlıklı genç erkeğin kokusu. Başka beş tane daha olabilirdi, kuduz onları öldürmüş ve yavaş yavaş yemişti.

Acele etmemiş, dedi. Aylarla ölçülmediği sürece zamanı algılayabiliyordu. Şaşırtıcı.

Yeniden geçitten geçtim. Karnımı pis sokağın yerlerine değdirmeden çömeldi. Şarkı söyleyen, yoğun alkol ve kusmuk kokan insanlar geçip gidiyordu yanımdan. Kuduzun izini aradım. Giren ya da çıkan yoktu. Yukarı baktım ve onaylarcasına mırıldandım. Kuduz, insanlarla bir oyuncak gibi oynadıktan, doyana kadar yedikten sonra, adeta bir sincap, bir örümcek gibi duvara tırmanmıştı. Sincapların eti de lezzetli olurdu. Ama dişinin kovuğuna bile gitmezdi. Kuduz, bir sincap gibi duvara tırmanabiliyordu. Pençeleriyle tutunduğu yerlerde belli belirsiz çizikler vardı. İyi bir av. Ben duvara böyle tırmanamazdım. Heyecanlandım. Çok iyi bir av. Kuduz güçlüydü, kan kokuları saçıyordu. Temizlemeye çalışmış ama kokuyu gizleyememişti.

Daha fazla insan sesi duydum. Yakındaydılar. İki tanesi geçi-
de yönelmişti. Kirliyidiler, ter ve şarap kokuyorlardı. İçeri girdiler.
Gölgelerin içinden yavaşça süzıldüm. Bir uyarı niteliğinde hafif-
çe mırıldandım. *Burada bir canavar var. Şu an avlanmıyor ama
kendini savunabilir.*

Uyarıyı dikkate almadılar. Aptal insanlar. Büyük karton ku-
tunun içine girdiler. Karton hışırtısı duyuluyor, etrafa pis koku-
lar yayılıyordu. Burası onların iniydi. Bilmeden buradan geçmiş-
tim. Utanarak başımı öne eğdim. Yavru bir hayvan kadar ahmak-
ça hareket etmişim. Kuduzu bulmaya ve avın, kanın ve öldürme-
nin kokusuna öylesine odaklanmışım ki, bunu gözden kaçırmış-
tım. Ahmak. Aptal.

İki insan yatarak uyumaya koyuldular. Aslında bu çok kolay
bir avdı, tabii eğer hastalıklı ve sinirli et istiyor olsaydım. Konuş-
tular. Sonra sustular. Biri horlamaya başladı.

Geçitten sürünerek çıktım. Tan yeri ağarıyordu.

“Tatlı kedicik. Buraya gel kedicik.”

Baktığımda, ardına kadar açılmış, parlayan insan gözlerini
gördüm. Elini uzatmıştı. *“Buraya gel pisicik. Bak sana ne verece-
ğim.”*

Gururum incinmiş gibi hafifçe mırıldandım. Ben evcil değil-
dim ki. Canavar büyüktü. Ve özgür.

Elini hareket ettirdi. *Gel ve ye.* “Tatlı kedicik.”

Eğlenmişim. Kedi, ağzı açık bir şekilde koklamaya başladı.
Biftek. Hamburger. Ölü, pişmiş. Jane bundan hoşlanmıştı. Omuz-
larım önde, karnım bükülmüş vaziyette yavaşça yürümeye başla-
dım. İnsan korkmuyordu. Sarhoştı. Verilen yiyeceği kokladım.
Ona yırtıcı gözlerle baktım, gözlerinde canavarın yansımasını gö-
rebiliyordum. Av korkmalıydı. Yani *korkmuş olması* gerekiyordu.

“Küçük kedicik. Açsın biliyorum. Al, ye biraz.”

Verilen hamburgeri aldım. Bir fiske vurup ağzıma attım. Et ve
mayonez. Yuttum ve yürümeye başladım. Güldü.

Gün doğmadan önce izi bulmalıydım bunun için geri dönüp

yavaşça yürüdüm. Güneşin doğması önemliydi, çünkü o zaman kendi vücudunu geri alamazdı. Bir panterin bedeninde sıkışıp kalırdı, aslında bu iyi bir şeydi, ama bundan memnun olacağını sanmıyordum. Geceler canavarındı. Yalnızca geceler. Gün ise onun, Jane'in.

Duvarın tepesine sıçradım ve bahçenin içine düştüm. Vücudum gevşemişti, memnundum. Kokuları içime çektim. Ölmüş veya başkaları tarafından öldürülmüş sığırlardan gelen bozulmuş kanın kokusu çok güçlüydü. Sıcaklık arttıkça koku daha da bozuluyordu. Kuduzun öldürdüğü insanların kıyafetleri üzerindeki pis kan kokusu. Kuduzun sahip olduğu kokular, sıra dışı bir karışımdı, küçük küçük bir çok farklı şeyin parçalarından oluşuyordu. Kıyafetin üzerindeki yılanmış kanı kokladım. Tanıdık. Av. Evet, iyi bir av. Kaslarımı esnettim, kayaların tepesine sıçrayıp, karnımı taşa dayayarak uzandım. Ve onu düşündüm.

Grilik üzerimi kapladı. Işık ve gölge. Kemikler ve sinirler de-ğişmeye, çtırtıdayıp kopmaya başladı. Acı bir hançer gibi saplanı-yordu, kıvranıyordum. Bir anlığına tek vücut olduk, ikimiz de ca-navardık.

A n e m o N

BÖLÜM 3

Ben bir çay züppesiyim

Canavar, ruhuma son bir kez pençelerini geçirdikten sonra gitti. Şimdi yalnızca ben kalmıştım. Etlerim ve kaslarım acıyordu, burun deliklerim ölü gibiydi. Doğudan yükselen güneşin ışığına rağmen, görüşüm bulanıklaşmıştı, renkleri seçemiyordum. Yeniden insana dönüşmüştüm. Saçlarım bir şal gibi omuzlarıma dökülüyordu. Hem ruhen hem de bedenen çok yaşlanmış hissediyordum kendimi, bütün kemiklerim ağrıyordu.

En son yaptığı vuruş kasıtlıydı. Canavar arada sırada benim bir ruh hırsız olduğunu ima ediyordu. Haklıydı da, onun bedenini çalan ben olmuştum. Ama öyle uzun zaman önceydi ki bu, artık hatırlayamıyordum bile; üstelik kazayla olmuştu. Ancak canavar unutmuyordu. Unutmamakla kalmıyor, bana da hatırlatıyor ve bazen beni bunun için cezalandırıyordu. Bir daha insana dönüşmeme izin vermeyeceğinden korkuyordum. Geçmişte, tan yeri ağardıktan sonra bile kendi bedeninden çıkmadığı zamanlar olmuştu. Bedenime geçebilmek için geceyi beklemek zorunda kalıyordum; bu da onun cezasının bir parçasıydı.

Apalachian Dağları'nda insanlardan, onların silahlarından ve köpeklerinden gizlenerek canavar biçiminde kaç yıl yaşadım bilmiyorum. Tehlikeli dönemlerdi, açlık vardı. Onlarca yıl sürmüş olabileceğinden korkuyordum, normal bir insan ya da büyük bir kedi ömründen çok daha uzun geçmişti; öyle uzun ki hem de, benim türüme ait kimse kalmamış, hepsi yok olmuştu.

Pek çok kez insan bedenine, sonra pantere dönüştüğümü ha-

tırlıyorum. En sonunda, insan bedeninde kalmıştım. Appalachi-an Dağları'ndaki ormanda çıplak, yaralı bir şekilde yürürken bulunmamdan birkaç gün önceydi bu. Herhalde on iki yaşlarında olmalıydım, amneziye yakalanmıştım; bir dilim olduğumu ya da modern bir insan gibi nasıl davranılacağını unutmuştum. Öyle ki artık canavarı bile hatırlayamıyordum.

Bir şey olmuş olmalıydı, ölümcül bir şey. Vücudumda kurşun şeklinde yaralar vardı. Tahminimce bir avcı, canavarı bulmuş ve ona ateş etmişti. Ve ben de kurtulmak için insan formuma geri dönmüştüm; tıpkı bir zamanlar yine kurtulmak için canavarın bedenine sığındığım gibi.

Canavarın hafızası yerine gelince, diğerinde kopukluk oluştu; bu, paramparça anıları da beraberinde getirdi.

Onun yavru olduğu dönemleri hatırlıyordum. Canavarın alfa, benimse beta olduğum açlık dönemine ait hatıralar kafamda canlanmıştı. Ve öncesine dair birkaç Cherokee kelimesini de anımsıyordum. Özellikle de yaşlıların yüzleri gözümün önüne geliyordu. Benim bir tengezer olduğumu kanıtlayan hatıralardı bunlar. Ama hepsi buydu işte. Tam olarak ne zaman bu hale geldiğimi(zi) hatırlayamıyordum.

O zamandan beri diğer hayvanlara ait derileri, pençeleri, kemikleri, dişleri, tüyleri ve hatta pulları biriktiriyordum. Başka biçimlere dönüşen bir tengezer olmayı öğrenmiştim. Ancak geri dönüşümün verdiği acı, bir alev gibi yakıcıydı. Tıpkı şimdi olduğum gibi.

Acıdan sıyrılıp yeniden nefes almaya başlayabildiğimde, boynumdaki seyahat çantasının kilidini açıp, hızlıca ayaklarıma doğru yuvarladım. Eşyalarımı toplayıp eve girdim. Çıplak bir şekilde evin mutfağında gezindim. Dönüşümden sonra tıpkı canavar gibi ben de çok acıkmıştım ama benim canım koyu bir çay ve mısır gevreği istiyordu. Benlik bilincimi yeniden kazanabilmek için kafeine, şekere ve karbonhidrata ihtiyacım vardı. Rahatlatan yiyecekler. Çaydanlığa su doldurdum, demliğin içine biraz da tuz ekledim. Trolün getirdiği yiyecekler arasından bir kutu yulafli gevrek bulup çıkardım ve fark ettim ki, bu benim geçen hafta

Katie's'e gemiyle yollamış olduğum kutuydu. İşi alacağımdan oldukça ümitliydim. İçinde seyahatte gerekli olabilecek yiyeceklerle, poşet çaylar vardı. Güçlü aromalı, iyi bir Kenya-Millma çayı seçmiştim. Çekmecelerin ve dolapların içinde süzgeç ya da filtre gibi bir şeyler arandım, mutfağın bir köşesinde cam bir vitrinin içinde Çin porselenleri, gümüş ve taştan yapılmış kaplarla servis tabakları duruyordu.

Bir vitrinin içindeyse bir düzine kadar demlik vardı, bunlardan bazıları Çin işiydi ayrıca bir adet bakır Yixing¹¹ ve bir tane de Summer Blossom Yixing demliği bulunuyordu. İkisi de kare şeklindeydi, uzun Yixing'in ibrik kısmı, çay demlendikçe buharı soğuyup yeniden çayın içine karışsın diye özellikle uzatılmıştı. Bir tane de çok eski, bambu sapı bozulmuş Çin malı toprak bir demlik vardı. Mest olmuşum. Büyük bir dikkatle, Çin demliklerini bir kenara koyup, orada duran iki adet Japon demliğe uzandım. Bunlardan biri Bodum Chambord¹², diğeri ise üzerindeki çapraz çizgileri aşınmış demir bir demlikti.

Porselen ve dökme demirden, farklı boyutlarda İngiliz demlikleri de vardı. Kapının köşesinde ise pek çok değişik çay filtresi gördüm, bunlardan biri bambudan dokunmuştu ve dokunduğum anda un ufak oldu. Vitrin, Katie gibi kokuyordu, ancak kokunun üzerinden uzun zaman geçmişti.

Katie de benim sevdiğim kadar seviyor muydu acaba çayı? İlk kez, vampirlerin kan ve alkol dışında bir şeylerden hoşlanıp hoşlanmadıklarını merak ettim. Vampirlerin pek çok adı vardı, hem topluca hem de bireysel olarak: vampir, kan emici, melez, çaylak, büyük çaylak, yetişkin, Mithran, childe, kindred, anarch, caitiff ve Camarilla¹³ mensupları. Vampirlere dair elimden geldiğince bil-

11 Çin'in doğusunda, toprak demlikleri ile ünlü bir bölge.

12 Bir demlik markası.

13 Mithran : Kızılderili dilinde "Güneş" anlamına gelen kelime.

Childe : Deneyimsiz vampir.

Kindred : Camarilla adlı vampir klanında vampirlere verilen ad.

Anarch : Kindred klanında kıdemli vampirlere saygısı olmayan isyankâr vampirlere verilen ad.

Caitiff : Klanı olmayan vampirler.

Camarilla : Bir vampir klanı.

gi toplamaya çalışmışım ve bana göre hepsi de kan emen psiko-patlardı. Onları başka türlü görmem mümkün değildi, Katie'nin kokumu aldığında kontrolünü kaybetmesi de bunun göstergesiydi zaten.

Sekiz fincanlık bir İngiliz demliğı ve ona uyacak bir filtre seçtikten sonra ikisini de musluğa tutup ovaladım. Bir yandan da suyu ısıtıyordum. Midem açlıktan kazınıyordu. Alt katta bir yatak odası bulmuştum. Bir duş aldım ve banyo kapısında asılı duran tüylü bornoza sarındım. Saçlarımı fırçalayıp tepemde topladım. Onları örme işini sonraya da bırakabilirdim.

Az sayıdaki eşyama bir yığın halinde yatağın üzerine bıraktıktan sonra tuvalet eşyalarımı banyoya dizdim. Kıyafetlerimi dolapta bulduğum askılara astım, çok özel ahşap kutumu da dolabın en üst rafına yerleştirdim. Kudüs'ün dışındaki bir zeytin ağacından oyulmuş beş santimlik ahşap bir kutuydu bu. Bana çok pahalıya mal olan tılsımlar taşıyordu ve vampir öldürmek için en etkili kozumdu. Kutunun kendisi gözle görülmesi çok zor bir büyüyle tıslımlanmıştı. Bu; görünmezlikten ziyade bir gizleme büyüsyüdü. Cadı arkadaşım Molly buna şaşırtmaca büyüsyü diyor-du. Molly kelimelerle oynamayı sever.

Katlanmış kâğıtların içinden vampir öldürmek için özel tasarlanmış, kenarları gümüş sızrla çevrili iki bıçağımyı çıkarıp yatağın kenarına koydum. Vampirler gün ışığında hareket edemezlerdi ancak saldırıları onlar için yapacak insan uşakları vardı. Eğer hedefimdeki azılı vampirin bir ya da birkaç tane uşağı varsa, onları benim peşime takacak kadar akıllı olmalıydı. Gümüş bıçakla birini kesersem ve o da bu kandan içerse, gümüşten zehirlenebilir ve bu da onu daha sonra öldürmem için işimi kolaylaştırırdu.

Kapıları ve camları değıştirmemiştim ancak şimdilik güvenlik-den memnundum, evin içinde bir tur attım. Çok güzeldi, bir dekorasyon dergisinden fırlamış gibiydi. Yerleri otuz santim genişliğindeki parkelerle kaplıydı, ahşabı bu yakınlardaki bir servi ağacından elde edilmiş olabilirdi, tavanda ve yerde bulunan süslemeler beyaz boyalı ve işlemeliydi, yemek odası olarak tasarlandığını düşündüğüm yer ise lambri kaplıydı ve duvarları pastel

renklerle boyanmıştı –sütlü kahve, kırık beyaz ve kahverengimsi gri. Rahat ve modern eşyalarla, büyüleyici antika masalar ve el oyması sandalyeler hoş bir tezat oluşturuyordu. Kanepelerin deri arkalıkları da eklektik görüntüyü tamamlıyordu. Bir üşüme hissettirdi, klima çalışmaya başlamıştı, yatak örtüsü havalanıyordu. Her odanın tavanında pervaneler vardı ve hava sirkülasyonunu sağlıyordu. Asheville'deki tek odalı küçük dairemin saçakları altındakilerden çok daha hoş duruyorlardı.

Mutfığa geri dönüp, çaydanlığın altını kapattım, kaynayan suyu porselen demlikteki çay yapraklarının üzerine döktüm. O demlenirken ben de yulaflı gevreği yurttaki annemizin bana öğrettiği şekilde hazırlamaya başladım. Tuzlu su kaynamaya başlayınca, tam buğdaylı yulafları –çabuk hazırlanabilenlerden olmamalı– eşit porsiyonlarla üzerine ilave et ve tamamı ısınana dek karıştır. Yaklaşık bir dakika kadar. Ya da açlığımın derecesine göre daha kısa süre de olabilir. Sonra bir kaseye boşalt, üzerine süt ve şeker ekle. Güzelce hazırlanmış çayınla birlikte ye.

Ben tam bir çay züppesiydim. Çay yaprakları ve çay takımlarıyla daha çok gençken senseim sayesinde tanışmıştım. Beni hamur haline gelinceye kadar dövüp, bir erkek gibi nasıl dövüleceğini öğrettikten sonra, çay ile ilgili derin bir bilgiye sahip olmuşum.

Tam yirmi altı saattir ayaktaydım ve çok yorulmuştum ancak açlığım yorgunluğumu bastırıyordu; onun için tam üç kâse yulaf lapasını hızlı bir şekilde mideye indirdim. Karnım şişti, doymuş ve rahatlamıştım; ancak canavar bana çimen yiyen bir geyikmişim gibi tiksintiyle bakıyordu. Onu görmezden gelip, fincanımla birlikte masaya doğru yürüdüm ve bornozumu biraz gevşettim. Tertemizdi, burayı bana hazırlayan kişi onu benim için bırakmış olmalıydı. Belki de bir önceki kiracı onu taşınırken unutmuştu. Bir erkek olmalıydı. Evet.Üzerinden yıllar geçmiş olmasına karşın, evin içinde bir erkek kokusu vardı.

Çayımdan bir yudum aldım, iyice rahatlamıştım. Ayaklarımı sandalyeye uzattım, üzerimdeki bornoz göğüslerimi ve bacaklarımı örtüyordu. Masa çok eskiydi, antikalarından pek anlamama-

ma rağmen antika gibi durduğunu söyleyebilirdim. Belki gelecek sene antikalarla ilgili çalışmalar yapabilirdim. Belki de dil kursuna başlardım, Fransızca ve İspanyolca öğrenmek istiyordum; bir de Güney Çinde konuşulan Kanton Lehçesini. Bunun nedeni de çaydı elbette. Dört büyük fincan çayı içtikten sonra, demliği, çaydanlığı ve taş takımları yıkayıp kurulama bezinin üzerine dizdim. Bornozu sıyırıp, hafif kokulu yumuşak çarşafların içine süzuldüm.

Uyumadan önce Molly'yi aradım, cep telefonunu kulağıma çok yakın tutuyordum.

“Büyük Kedi!” diye açtı telefonu.

“Günaydın Mol,” dedim uykulu bir sesle, “yavruların nasıl?”

“Yavrularım mı? Hâlâ canavar gibi konuşuyorsun. Belli ki dün gece avlanmışsın.” Belli belirsiz bir mırıltı çıktı ağzımdan. “Bir şey yakaladın mı peki?”

“Azılı vampir garip kokuyor ve canavar onun öleceğini düşünüyor.”

“Vampirler ölmez. O şeyi çıkar ağzından Evan,” diye seslendi oğluna, hiçbir şeyi de kaçırmıyordu. “Pastel boyalar güzel görünebilir ama tatları berbatır. Angie şu pastelleri kardeşinin elinden alır mısın? Teşekkür ederim. Vampirler ölmez,” diye tekrarladı bana dönerek.

Gözlerimi kapadım. Uyku öylesine güçlüydü ki, bacaklarım uyuşuyordu adeta. Dünya kararmaya başladı. “Biliyorum. Garip değil mi? Sen ve cadı ablaların, Hristiyan sembollerinin vampirleri neden öldürdüğünü bulabildiniz mi?”

“Tek bir ipucu bile yok. Ama bütün aile bu işin peşinde. Gerçekten ilginç bir araştırma oluyor.”

“İyi geceler Mol.”

“İyi geceler Büyük Kedi.”

* * *

Öğlen ikide kapının çalma sesiyle uyandım. Sarhoş gibi kalktım yataktan, bornozu üzerime geçirdim. Cep telefonu hâlâ elimdeydi, onu bornozun cebine koydum. Çıplak ayaklarımla ön kapıya giderek, kapının lekeli camından dışarı baktım. Verandada yakışıklı biri duruyordu, o motorlu adam. Enteresan.

Hem evi hem de sokağı görebileceği bir noktada duruyordu. O siyahlar içindeki karizmatik görüntüsü gitmişti. Beş düğmeli eski bir kot ve yepyeni beyaz bir tişört giyyordu. Ayaklarında aşınmış, lekeli, deri sandaletler vardı. Güneş gözlükleri hâlâ gözünde idi. Geçmişte burnu kırılmış olmalıydı. Köprücük kemiğindeki küçük iz, tişörtünün içinde kayboluyordu. Pazularından birinde bir dövmenin ucu görünüyordu, ne olduğunu çok seçemiyordum ancak iyi kalite bir dövme olduğu belliydi. Kan damlalarına benzeyen küçük kırmızı kürelerden oluşan bir şekildi. Mürekkebi boldu. Belki de doğuya özgü bir şeydi kim bilir... Traş olmamıştı ama bu kirli görünüm ona yakışıyordu. Tanıdığım kanocuların ve kürekçilerin görüntüsünü andırıyordu.

Benim varlığımı sezinlemiş gibi başını çevirdi ve gözlüklerini çıkardı. Siyah gözler şimdi camdan bana doğru bakıyordu. Silahsız gelmiş gibi görünüyordu. Herkesin gözü önünde ön kapıya kadar gelmişti. Motorun sesini duymamış, egzoz kokusunu almamıştım. Yürümüş müydü acaba? Yalnızdı. Onun için kapıyı açtım. Yapışkan bir sıcak hava doldu içeriye. "Günaydın," dedim.

Gülümsedi. Bembeyaz dişlerini gösteren dudakları birbirinden ayrılmadan önce genişliyor ve aşağı doğru bükülüyordu, gülümsemesi gerçekten hoştu. Alt dudağına baskı yapan hafifçe yana yatmış dişleri, beklenmedik ölçüde çekiciydi. Gözleri yüzünden vücuduma doğru kaydı ve takdirle yukarı doğru çıktı yeniden. "Aslında öğlen oldu," dedi.

Başımı salladım ve bağlanmamış saçlarım açılıp öne düştüler. Dönüşmeden önce saçımdaki boncukları çıkarmayı unutmuşum. Kahretsin. Şimdi onları toplayıp temizlemem gerekecekti. "Gerçekten öyle," dedim.

"Gece burada değildin." Benden cevap gelmeyince, "Kapıyı çaldım. Etrafta yürüdüm. Motor arka taraftaydı, demir kapıdan

bakınca gördüm. Ama ışıklar sönüktü, hiç hareket belirtisi yoktu. Burada değildin,” dedi.

Bu bir soru değildi, ben de cevap vermedim; tam anlamıyla bir suçlama da sayılamazdı ama yakındı. Bu adam benimle gereğinden fazla ilgileniyordu ve nedenini bilmek zorundaydım. Dün motorumla yanından geçerken beni ilk gördüğünde âşık olmadığının farkındaydım. Hafifçe gülümsedim, o da gözlerinde eğlen-diğini belirten bir ışıkla konuşmayı sürdürdü.

“Tom’la konuştum ve o da bana Katie’nin bütün güvenlik kameralarını devre dışı bıraktığını söyledi. Tam sekiz dakikada hem de.” Trolü tanıyordu. İşte bu daha da ilginçti. Tek kaşımı kaldırdım, şimdi daha çok eğleniyordu. “Tom ona bir isim taktığını söyledi ama bana ne olduğunu söylemedi.”

“Doğru anlamışsın, beni uykumdan neden uyandırdın?”

“Evet, hadi gidip öğle yemeği yiyelim. Benim hakkımda bilgi almak için Tom’u arayabilirsin. Sana benim bir baş belası olduğumu söyleyecektir.”

Kapıya dayanıp düşündüm. Bu her kimse, Tom’u tanıyordu ki bu da onun buralardan biri olduğunu gösteriyordu. Benim de buralarda bağlantıları olan birine ihtiyacım vardı, bir an önce etrafımdaki bilgi kaynaklarını araştırmaya başlamalıyım. Görünüşü ve ukala tavırları ile, onun yanlış kişilerle işbirliği yapan kötü bir çocuk olduğuna karar verdim. Yani bu iş için biçilmiş kaftandı. Kötü çocukların da yemek yemeye ihtiyaçları vardı. “Aklında ne var?”

“Kerevit, mısır unu ekmeği, bira.” Aklına yeni gelmiş gibi ekledi, “İstersen salata da yiyebilirsin.” Kızların bundan hoşlanacağını düşündüğü için eklemiş olmalıydı.

“Daha önce hiç kerevit yemedim.”

“Yani?” diye beklentiyle sordu.

“Bir adın var mı?”

“Rick LaFleur.”

“Yürüyecek miyiz yoksa motorla mı gideceğiz?”

“Yürüyeceğiz. Sana mahalleyi göstermek istiyorum. En azından bir kısmını.”

Mahalleyi dün gece görmüştüm ancak yine de başımı salladım.”Giyineyim.” Kapıyı iterken, eli kapıyı yakaladı ve iki karış açık kalacak şekilde araladı. Dövmeyi daha rahat görebiliyordum şimdi, kırmızı kürelerin üzerinde dört tane nokta vardı. Ve diğer omuzda bir dövme daha. Siyah ve gri.

“Beni içeri davet etmeyecek misin?”

“Hayır.”

“Çok açık sözlüsün değil mi? Öyle olsun. Ne kadar sürer?”

“En fazla on dakika.” Rick duyduğuna inanamıyormuş gibi hayretle kaşlarını havaya kaldırdı; ve bu kez, kapıyı tuttuğumda elini uzatmadı. Parmaklarını kaybetmek istemiyordu belli ki.

Katie’s Ladies’i aradım. Uykulu bir ses telefonu açtı, Tom’u istedim. Rick’in de dediği gibi, Tom onun tam bir baş belası olduğunu söyledi ancak daha da fazlası vardı. Rick LaFleur, onun yeğeniydi, iyi bir çocuktan ancak giderek bozulmuştu. Tulane¹⁴e gitmiş ve oradan iyi bir dereceyle mezun olduktan sonra, kas gücü ile çalışacak işçi arayan pis herifin teki için çalışmaya başlamıştı. Yeni patronu vergi kaçakçılığından içeri atılınca da, Rick tuhaf işlerde çalışmıştı; gayriresmi güvenlik, kısa süreli koruma işleri, kuvvet gerektiren işler, ve başta Katie olmak üzere vampir konseyi için düşük seviyede güvenlik işleri. İnsanları tanıyordu. Özellikle haydutlarda ve hırsızlarda işe yarayan teknikler kullanıyordu. Tam bana göre. Trol, Rick’ten uzak durmamı tavsiye etti. Bu tavsiyesini dikkate alacağımı söyledim.

Telefonu kapadıktan sonra dişlerimi fırçaladım. Dünkü kotumu ve kolsuz bluzumu giyip, ayağıma sandaletlerimi geçirdim, dört dakika sürmüştü. Silah almadım. Gün ışığında olmazdı. Hele de böyle sıcak bir havada. Hızlıca rujumu sürdüm. Kırmızı. Bir nevi savaş boyası.

Kapıyı açıp arkamdan kapattım ve kilitledim. Boş veranda-

14 New Orleans’ta bir üniversite.

da dururken Rick'i gördüm, sokağa çıkmıştı. Motorunu bir ağacın gövdesine bağlamış, zincir takıyordu. Şaşkınlıkla doğruldu, anahtarlarını fırlatıp yakaladı, sonra da cebine yerleştirdi. Gözlük camlarının ardındaki gözlerini göremiyordum ama bana baktığından emindim.

Saçımı arkaya atıp atkuyruğu yaptım. Uçları kalçalarımın aşağı uzanıyor ve havadaki nemden dolayı kıvrılıp bükülüyorlardı. Uzun siyah saçlarım vardı. Dalgalı değillerdi, hem de hiç. Örgülerimi açıp fırçaladıktan sonra bile dalga olmazdı saçlarımda. Şimdiye dek. Hava çok sıcak ve ıslaktı. Hissettiğimden bile daha sıcaktı. Ve daha tam yaz bile değildi.

Midem guruldadı. Güneş gözlüklerimi takıp sokağa adım attım ve onunla karşılaştım. "Rick, amcan senin tam bir bilgi kaynağı olduğunu ve sendeki potansiyeli henüz keşfetmediklerini söylüyor."

Açık sözlülüğümle eğlenmiş gibi hafifçe sırıttı. "Ailenin yüz karasıym," dedi kabullenmiş bir tavırla. "Ve sen de Jane Yellowrock'sın. Şehir dışından gelen yetenek."

"Gevezelik edeceksek, bunu bira ve klima olan bir yerde yapalım."

Rick seksi, küçük dişlerini göstererek güldü ve adeta bir festival soytarısı gibi abartılı bir selamla eğildi. Hoş kokuyordu. Sıcak, erkek teri ve çok hafif bir sabun kokusu. Onun boynunu ve kulaklarının arkasını koklama arzumu bastırdım ama içimde yükselen açlığa karşı koyamıyordum. Canavarın açlığı. Canavarın tabiatı. İçimi çektim. Canavar çiftleşmek istiyordu. Bu konuda da çok ısrarcı olmaya başlamıştı, tıpkı kızının bir an önce evlenip çocuk sahibi olmasını isteyen bir anne gibiydi. Sivri dişli ve pençeli bir anne imajı. Bu dolunayda, canavar yüzeye daha yakın olacak ve onu kontrol etmek iyice zorlaşacaktı. Tam bir sürtük gibi davranacaktı.

Ona bilgi vermek için henüz çok erkendi, onun için biz de beş blok yürüme mesafesi boyunca havadan, motorlardan ve müzikten söz ettik. Bana bir zamanlar yerel gruplarla saksofon çaldı-

ğından bahsetti. Birbirini tanımak için yapılan sıradan bir konuşmaydı. Yürüye yürüye nehrin kenarındaki batakhane gibi bir yere geldik; sağ tarafta daracık bir bar, solda ise kırmızı deri kaplı kabinler vardı. Onun burayı tercih etmesine şaşırmıştım, mekânda mavi yakalı işçilerden, takım elbiseli bay ve bayanlara kadar pek çok çeşit insan bulunuyordu. Birkaç tane de müzisyen. Bazılarından ot kokusu alıyordum. Ve uzaktaki bir köşede de üç tane polis oturuyordu. Eğer polisler bir restoranı beğendilerse, oranın yemekleri güzel demekti, bunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Yerler çimentoydu, daha önce kırmızıya boyanmış olduğu beliydi; ancak köşelerdeki kırmızı boyalar aşınmıştı. Duvarlar gündüz güneşten solmuş ve gece oluşan nemden dolayı da yol yol olmuştu. Bar formikadandı¹⁵ ve içinde siyah pırıltılar vardı, barın arkasındaki duvarda kararmış bir ayna asılıydı. Aynanın önündeki kirli cam raflarda zilyon tane likör şişesi vardı; bazılarının üzeri tozlanmış, etiketleri kıvrılmıştı. Kadife kaplı bir tepsinin içinde ise, sapları yeşil taşlı, uçları sipsivri iyi cins bir şef bıçağı seti duruyordu.

Dün gece fark ettiğim gibi, hiç müzik yoktu ki bu da mahalle için biraz garip kaçıyordu. İnsanların konuşma sesleri, yemek kokularına karışmıştı. Batakhaneye, biranın ve yağın muhteşem kokusu ile deniz ürünlerinin taze kokusu sinmişti.

Tezgâhın arkasında gülümseyen siyahi adam, gıcır beyaz bir ceket ve bir aşçı başlığı giyiyordu. Öndeki iki boş sandalyeyi işaret ederek, masaya plastik kâselerde acı sos, ketçap ve tartar sosu koydu. Rick ve ben belirtilen yerlere oturduk. Aşçı tek kelime etmedi, kırmızı plastik sepetlerin içine yağı alsın diye birer gazete yerleştirdikten sonra, içine yiyecekleri doldurmaya başladı. Soğan halkalarının, mısır unu ekmeğinin ve golf topu büyüklüğünde kızarmış yuvarlak topların bulunduğu muhteşem kokulu sepetleri önümüze koydu. Sıcak mısır ekmeğine uzanıp bir ısırık aldım, ağızımdakini soğutmak için içime biraz hava çektim. Zevkten dört köşe olmuştum. “Bu çok güzel,” dedim, yanmış baharat-

15 Ünlü bir laminant markası.

lı dudaklarımla. “Güzelden de iyi. Mükemmel.” Tezgâhın ardındaki adam, yine tek kelime etmeden masaya iki bardak koyu sarı, bol köpüklü bira getirdi. Ağzımı serinletmek için hızlı hızlı içtim ve bu kez de soğan halkalarını denedim. Biralı bir hamura batırılarak kızartılmışlardı. Tanrının Mutfağı’nda kızarmış olsalardı ancak bu kadar çtırdarlardı. En son olarak da şu meçhul kızarmış toplardan birini ısırdım, kızarmış domuz eti ve pirinçten yapılmışlardı.

“O yediğin bir Boudin¹⁶” dedi şef. “Güzel ha?”

“Âşık oldum,” dedim bir yandan ağzımdakini çiğnerken. “Eğer bekârsan lütfen bunu bir evlenme teklifi olarak kabul et.”

Gülümserken yüzü buruşuyor ve şimdiye dek bir insanda gördüğüm en beyaz dişler ortaya çıkıyordu. “Kız arkadaşından hoşlandım Ricky oğlum, gerçekten.” Cajun¹⁷ aksanı olduğunu tahmin ettiğim bir aksanla konuşuyordu. Bana baktı, gözlerinde bir pırıltı vardı. “Yalnız ona Marlene’den bahsetsen iyi olur. Yeni müşterilerin gelip temiz, güzel yerlerimi kanlar içinde bırakmalarından hoşlanmıyorum.”

Bir elinde ekmeğini, diğer elinde de birasını tutan Rick, dirseklerini masaya dayamış gülümsüyordu. Bana doğru bakıp, “Marlene onun karısı. Yüz on kiloluk kıskanç ve tehlikeli bir kadın.”

“Ve güzel,” dedi adam. “Güzeli unutma.”

“Güzelliği göz kamaştırıcı. İnsanın yüzüne çarpan bir tokat gibi adeta,” diye onayladı Rick. “Dans pistindeki erimiş lav gibi. Onu izleyenleri inim inim inletir. Jartiyerinde otuz beş santimlik bir bıçak taşıyor.”

“Kıskanç,” diye yineledi aşçı tel bir süzgeci, sıcak yağ tankının içine yerleştirirken. Şapkası kenara kaymıştı. “Ölümcül denecek kadar kıskanç olabiliyor.”

“Geçen yıl burada bir kadını öldürdü,” dedi Rick. Bir metre

16 Pıhtılaşmış domuz kanından ve yağından yapılan bir tür sos. Tavada kızartılır.

17 Amerika’da Fransız aksanıyla İngilizce konuşulanlara verilen isimdir.

ötede bir yeri işaret etti. “Kadının biri onun kocasıyla flört etmeye kalkıştı. Ve onu oracıkta öldürdü.”

Nihayet benle dalga geçtiklerini anladım ve ağzıma bir soğan halkası daha atarak sordum: “Herhalde onu gömdünüz değil mi? Dolunayın altında? Tamtamlar ve ilahiler eşliğinde?”

“Bir ağacın altına,” dedi adam gülerek. “Marlene onun için cenaze evinden güzel bir mezar taşı seçti. Mezar taşında şöyle yazıyordu: Burada yatan budala kadın benim erkeğimle uğraşmaya kalktı.” Elini kurulayıp barın üzerine koydu ve “Antoine,” dedi.

Ellerimdeki yağı silerek “Jane,” dedim ben de.

“Antoine hiçbir müşterisinin yüzünü unutmaz,” dedi Rick. “Ve bu kentte olup biten her şeyden haberi vardır.”

“Oldukça becerikli biri belli ki,” dedim. Büyük ve uzun parmaklı ellerini sıktım. Uzun bir geziden yeni dönmüş motosiklet gibiydi, motoru hâlâ sıcak ve yeniden sürülmeye hazır. Motor durduğunda oluşan boğuk sessizlik neredeyse motorun sesi kadar güçlüdür. Antoine bana bakıyordu, ben de ona.

Avucunun içinde öyle bir güç vardı ki, elim sanki iğne batırılıyormuş gibi sızladı. Molly’ninkine benzeyen ancak bir bakıma onunkinden farklı olan cadıca bir güce sahip olduğunu fark ettim aniden. Gözbebekleri büyüdü, dudakları aralandı. Aramızda bir şey oldu. Bir dakikalık bir... bir şey. *Kahretsin. Bu neydi şimdi?* Tehlikede olmadığım sürece, düşüncelerimde canavarın varlığını hissetmezdim ancak bu kez aniden alarma geçmişti; karnını bükerek oturmuş, beni uyarmak istercesine, ruhuma pençe darbeleri vuruyordu.

Antoine elimi daha fazla sıkmaya başladı. “Sizinle tanışmaktan şeref duydum Bayan Jane,” dedi resmice. İğneleyici güç, soru sorarcasına kolumdan yukarı tırmanmaya başlamıştı. İçimdeki canavar hırladı; bu, uyarı anlamına geliyordu. Antoine, onu duymuş gibi şaşkınlıkla başını eğdi. “O şeref bana ait,” diye yalan söyledim, kolumdaki gücü dikkate almamaya çalışarak. Ona karşı koymak için gösterdiğim zayıf teşebbüsüm yarıda kaldı. Canavar pençesini uzatarak içimden yükselen enerjinin bulunduğu yere

koydu, tam o noktaya baskı yaparak o hissi durdurdu. "O şeref bana ait," diye tekrarladım. Elimi kırarcasına sıktıktan sonra bıraktı. Dünya sanki büyük bir gürültüyle parçalanıyordu. Ağzıma bir soğan halkası daha attım ancak bu sefer tadı kötüydü, acı ve metal gibi. Biradan bir yudum aldım. Ağzımdaki tuhaf tadı, mayalı ve köpüklü birayla gidermeye çalıştım.

"İstedğin zaman gel," dedi Antoine. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Gözlerindeki bakış, sözlerden çok daha fazlasını ifade ediyordu. "Geceleri müzik ve dans da var."

"Sokaklara dökülüyorlar," dedi Rick. "Dans etmeyi seviyorsan tabii."

Dans etmeyi severdim. Ama burada değil.

Ellerimi sıktağı anlar dışında, Antoine bir yandan konuşuyor bir yandan iş yapıyordu. Barın üzerine bahçıvan kovaasına benze-yen bir kova yerleştirdi. Biberin ve baharatın acısıyla bira ve deniz kokulu bir buhar yükselmeye başlamıştı. Rick uzanıp bir kerevit aldı, kırmızı kabuğu kıvrıldı. Onun kaynayan suyun içine canlı canlı atıldığından emindim.

Antoine'a baktığımda, beni araştırmaya çalışan gücünden hiçbir iz göremedim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiş-tim. Adam öyle güleç yüzlüydü ki, aramızda hiçbir şey geçme-miş gibiydi sanki. Eğer o masum rolünü oynamak istiyorsa, ben de memnuniyetle safı oynayabilirdim. Elimi tuttuğunda canava-ra dair bir şeyler hissetmiş miydi merak ediyordum. Düşünce-li bir şekilde bir ekmek daha aldım. Beni buraya Rick getirmişti. Antoine'ın beni okumasını istiyordu anlaşılan. Bu beni sinirlen-dirmeli miydi karar veremiyordum.

Rick'in gözleri loş aynada benimkilerle buluştu ve on santim uzunluğunda bir kereviti bana doğru tutarak gösterdi. Yüzünde benimle ilgilendiğini gösteren bir samimiyet vardı, yalan değilse tabii. Bir erkek bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu. Güvenlik işine ilk girdiğimde tanıştığım Jack'ten sonra yani. Erkeklerin çoğu, onları köşeye kısıtayıp ayağıyla ezebilecek güçte bir kızla birlikte olmak istemezlerdi. Korunmaya ihtiyacım yoktu ve er-

kekler de bunu hissedebiliyorlardı. Bu da onları çok rahatsız ediyordu.

Ben bir rahibe değildim ve bu flört işlerinde de pek iyi sayılmazdım. Bir sürü erkeği aynı anda parmağında oynatan pek çok arkadaşım vardı ama ben onlardan değildim. Tek bir erkekle beraber olmayı tercih ediyordum. Bugüne dek. O erkek de uzun zaman önce gelmiş ve gitmişti. Beni okuması ile ilgili olarak sinirimi bozmamaya karar verdim. Henüz değil.

Kereviti usulü ile yemeyi öğrenmek için, Rick'in kabuğu vücudundan ayırışını izledim, kuyruğun hemen üst kısmından eti çıkarıyordu. Bir ağız dolusu deniz mahsülü yedikten sonra, iki parça kerevit kabuğunu bana doğru sallayarak, "Kafasını em," dedi ve "şerefe," diyerek emmeye başladı. Bir sıvının şapırtısını duydum. Rick dudaklarını yalayıp bir kerevit daha aldı. Omzumu silkip kabuğu kırdım ve eti yemeye başladım. Acı biberli, sarımsaklı, soğanlı ve biralıydı. Güzeldi. Gerçekten çok güzeldi. Sonra da Rick'in yaptığı gibi kafayı emdim ve bütün baharatlar bir anda ağızıma dağıldı.

Yüzümdeki bir şeye bakarak güldü ve "Söylemeyi unuttum. Baharatlar daha çok kafa boşluğunda toplanır," dedi.

"Kesin," dedim ağızımdaki baharatlarla neredeyse boğularak, "kesin unutmuşsundur."

Antoine de Rick'le beraber gülüyordu. "Bu herif buraya tam yirmi yıldır gelir. Ve her zaman unuttur."

BÖLÜM 4

Beni çok korkutuyorsun!

Öğle yemeğinden sonra, karnım gerildi ve pis boğazlığım Antoine hakkındaki içgüdülerimden üstün geldi. Rick ile nehir kenarındaki tahta yolda yürüdük. Sıcakta terleyen bir müzisyen, bir gölge dibinde hafifçe sallanarak bariton saksofon çalıyordu. Cazın hüznü ve duygusal notaları Mississippi'ye yayılıyordu. Önünde açık duran saksofon kutusuna bir beşlik attım ve durup dinlemeye başladık. Bitince müzisyen bizi başıyla selamladı ve başka bir şarkıya geçiş yaptı, biz de yolumuza devam ettik.

Hava öylesine sıcak ve ıslaktı ki, tişörtüm adeta derime yapışmış, kotum ise terden sırlıslam olmuştu; ancak şaşırtıcı bir şekilde herhangi bir rahatsızlık duymuyordum, sanki denize girip çıkmış, güneşin altında tembellik ediyor gibiydim. Sosyal ilişkilerde pek başarılı sayılmazdım, işin aslı tam bir felakettim; ancak Rick'in varlığı bu öğleden sonramı renklendiriyordu; yakışıklı, dost canlısı bir adam ve güzel bir yemek... Ama iş iştı ve artık Rick LaFleur'un araştırmamda bana yardımcı olabilecek biri mi yoksa sadece zaman kaybı mı olduğunu anlamamın vakti gelmişti. Onun yerel bilgilerinden faydalanmalıydım ve bu da iş dışında ona duyduğum bütün hislerden önce geliyordu. Ya da ben kendimi kandırıyordum.

Ses tonumu yumuşatarak sordum: "Ee, kötü çocuk, ailesinin yüz karası. Neden evime gelip, beni Antoine'ın özel yetenekleriyle tanıştırmaya götürdüğünü anlatmak ister misin? Herhalde beni sokakta ilk gördüğün anda âşık olduğunu iddia edecek değilsin?"

Koyu renk camların ardından bana baktı, düşündüğünü gö-

rebiliyordum. Baş parmaklarını pantolonunun cebine soktuğunda, bir sonuca vardığını anladım. Gözlüklerinin üstünden bir kez daha baktı bana, kafası düşünceli bir şekilde öne eğildi. Bu, üzerinde iyice çalışılmış bir hareketti ve beni tetikliyordu. Rick bir oyuncuydu. Bunu fark etmek bende şaşırtıcı derecede hayal kırıklığı yarattı.

“Seni yemeğe götürdüm çünkü birlikte çalışıp çalışamayacağımızı görmem gerekiyordu.” Dudaklarını büzdü, belli ki söyleyeceklerini düşünüyordu. “Ama sende beni rahatsız eden bir şeyler var.”

Hafifçe gülümsedim, bu alaycı bir gülüştü ancak onunla mı yoksa kendimle mi alay ettiğimi anlamasına izin vermedim.

“Sana şunu söylemeliyim ki, beni çok korkutuyorsun bayan, nedenini bilmiyorum ama gerçek bu. Ve Antoine’ı da korkuttun. Bunu onun gözlerinde gördüm.” Yüzündeki ifadeyi saklamak istercesine gözlüklerini yerine itti. “Antoine’i *hiçbir şey* korkutmaz.”

Yumuşak bir ses tonuyla konuşmayı sürdürdüm. “Pantolonun hâlâ yerinde duruyor. Antoine hâlâ hayatta. Ben silahsızım. Burarlarda kimseyi öldürüp yemedim.” Gülümsememi hafifçe çarpıtarak ekledim, “Henüz yani.” Rick kıkırdadı. “O zaman benden neden korkuyorsun?” diyerek bitirdim.

“Keşke bilseydim. Cadı falan mısın yoksa?”

“Cadı değilim, hayır,” dedim.

“Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten. Sen...” durakladı, sözcükleri seçiyordu, “sen öyle görünmüyorsun. Ama sen insan değilsin.” Bu bir soru değildi. Bu daha çok bir suçlamaydı. Ve gerçeğe çok yakın bir suçlamaydı.

Topuklarım üzerinde geri dönerek, nehirden aşağı doğru yürümeye başladım. “Davet için ve Antoine’la tanıştığının için teşekkürler.” Ona yemek için teşekkür etmedim çünkü kendi paramı ödemiştim.

“Hey, hey, hey. Sinirlenme sakın ol, kaçma hemen.”

Geldiğimiz tahta yoldan geri yürümeye başladım ve gözlerimi görebilsin diye gözlüklerimi çıkardım. “Ben kaçmıyorum. Ve

sinirli de değilim. Oyun oynamaktan hoşlanan kızlardan değilim sadece. Dün gece sokağın karşısında gizlenip puro içerek evimi gözetledin.” Kaşları havaya kalktı ve gözlüklerini çıkardı. Bu ki-
barca bir davranıştı ve bir an gözüme daha nazik biri gibi görün-
dü. Ama çok az. “İthamlarda bulunuyor, kaçamak sorular soru-
yorsun, amacın beni kışkırtıp ağzımdan laf almak. Cadıca güçle-
ri olan bir arkadaşına götürüp beni *okumasını* istiyorsun.” Bu kü-
çük gösteri ile ilgili hissettiğim siniri açığa vurdum. “Ve bu da
beni gıcık ediyor. Yani gördüğün gibi, sinirli değilim. Sadece ya-
pacak daha iyi işlerim var.”

“İşte tam da buydu demek istediğim,” dedi işaret parmağını
uzatıp bir sonuca varmış gibi. “Seninle ilgili beni korkutan şey
bu işte.” Durdum ve tek kaşımı havaya kaldırıp, ellerimi kalçala-
rımın üzerine koydum, terden sıırılsıklam olmuştum. “Hangi ka-
dın olsa, beni sinirlenmediğine inandırmak için en az on dakika
dil dökerdi. Sinirli olsa bile. Ama sen? Sen beni azarlıyorsun. Ve
yürüyüp gidiyorsun. Rahat ve sakin bir şekilde. Ve biliyor musun
bayan, kızlar beni bırakıp yürüyüp gitmez.”

Yüzümde çarpık bir gülümseme belirdi ve yeniden arkamı dö-
nüp yürümeye başladım. Bankta oturan bir çifti fark ettim, bü-
yük ihtimalle konuştuklarımızı duymuşlardı. Bir zamanlar onlar
da gençtiler. Tabii bu benim umrumda bile değildi. Aramızdaki
mesafeye aldırmadan ”Erkeklik gururu mu?” diye sordum yük-
sek sesle.

“Yalnızca gerçek.”

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Kadınlar etrafında per-
vane gibi dönüyor olmalıydılar. Antoine’ın yerinde ona dönen ba-
kışları fark etmiştim, özellikle de bir kadın polisin ilgili ve istekli
bakışlarını. Yakışıklı ve düzgün biriydi. Ama ben yakışıklı birin-
dense açık sözlü birini yeğlerdim. Hem de her zaman.

“Ben her kadına benzemem,” diye seslendim aramızdaki me-
safeyi aşacak daha da yüksek bir ses tonuyla.

“Bunu biliyorum. Sen yaşamak için vampir öldürüyorsun.
Safkan bir aileyi öldürdün, bir cadı ve bir polisle birlikte. Ve po-

lis de öldü.” Yürümeyi bıraktım. Banktaki çift “öldü” sözünü duyunca bir anda bana odaklandı. Sonra da gözlerini kırıştıtırıp, işlerine döndüler.

Rick ses tonunu düşürerek bana doğru yürümeye başladı. “Sen ve cadı bu işten sıyrıldınız, ancak sen yarı ölüydün, boğazındaki bu yara izi de o zamandan kalma. Tabii o zamanlar on santim büyüklüğünde, kırmızı ve bombeliydi. Videoyu izledim. Madene girdiğinde o iz yoktu. Seni tanıyanlara sordum.”

Allahın belası internet. Dağda kamp yapan bir kolej bebesi, Molly’yle beni madenden dışarı çıkarken görmüştü. Tan yeri ağarıyordu ve ikimiz de baştan aşağı kanla kaplıydık. Ben omzumda Paul Braxton’ı taşıyordum. Ya da ondan geriye kalanları. Genç bir azılı vampir öldürmüştü onu.

Rick bana doğru hareket etti, adımları ölçülü ve vahşi bir hayvana yaklaşıyormuşçasına temkinliydi. Gerilmiştım, durmadan önce bir adım daha attım. Yavaşladı. Yumruklarımı gevşetip derin bir nefes aldım, canavarın uyanık olduğunu biliyordum. Ben herhangi bir tehlike ile karşılaştığımda o hep uyanık olurdu, gözlerimin içinden bakan, tehlikeyle yüzleşmeye hazır olduğunu gösteren yoğun bakışlarını hissedebiliyordum. Derin bir nefes daha aldım, onu öldürecek derecede bir alarm durumuna getirmek istemişyordum canavarı. İnanılmaz bir şekilde susuyordu. Rick tam önümde durdu, bakışları sakın ve sabitti. O beni çözme-ye çalışıyordu. Canavar da onu.

Kamp yapan çocuk, kanlarla kaplı iki kadının madenden çıktığını görünce, dijital kamerasıyla kısa bir film çekmişti. Özellikle de benim yüzüme odaklanmış, benim kehribar rengi gözlerime zoom yapmıştı; bu sarılığın güneşin etkisi olduğunu söylemek mümkündü aslında. Zaten başka bir şey olamazdı değil mi? Ama onlar canavarın gözleriydi. Ve şu anda gözlerimden içeri doğru baktığını biliyordum.

Vampirin safkan ailesinin tamamının madende öldürüldüğü duyulunca, videoyu çeken çocuk bu işte para olduğunu fark edip, filmi Youtube’a yüklemişti. Ve Molly’yle ben meşhur olmuşuk. Yaşasın!

Rick mırıldandı. “Altı ay sonunda boynundaki on santimlik iz neredeyse yok olmuş.” Parmağını kaldırdı ve bana doğru uzattı. Bu bir tehdit olmamasına rağmen yine de gerilmiştim. Köprücük kemiğimin üzerindeki ince, çapraz çizgilerden oluşan yara-ya, vahşi bir kuşun kanatlarını okşarcasına nazikçe dokundu. Bu izlerin pençe ve diş izleri olduğu apaçık belliydi. “Boynunun yarısından fazlasına ilerlemiş,” dedi, öyle yakındı ki kokusunu alabiliyordum.

Muhteşem kokuyordu. Ter, baharat, hafif bira ve... et kokusu vardı üzerinde. Canavar birden ilgilenmeye başlamıştı. Ancak artık savunma modunda değildi. Vücudumda ani bir ateş yükselmeye başlamıştı.

“Bir şey senin boğazını parçalamaya çalışmış,” dedi, dokunuşları tüy gibi hafifti. “Senin kanını emip bitirmek istemiş. Ve neredeyse başarıyormuş. Ama sen iyileşmişsin. Hem de oldukça hızlı bir şekilde.”

Geri çekilip iki ayağımı da teker teker havaya kaldırdıktan sonra tekrar yerine koydum ve dengede durdum. Çok yaklaşmıştım ama neye yaklaştığımı bilmiyordum. İçimde bir şeyler kükremek, karşımdaki adamı ısırp vura vura ezmek istiyordu. Ya onu yaralamalı ya da kaçmalıydım. Böylece beni kovalayabilirdi. “Molly mağaradayken beni iyileştirdi,” diye yalanıma devam ettim. “Gereği neyse yerine...”

“Dolunay üzerine bahse girerim ki, öyle bir şey yapmadı. Arkadaşın Molly, bir ay cadısı olabilir, ancak onun asıl yeteneği toprakla ilgili, bilirsin, ot veya bitki yetiştirmek gibi. Bir de ölmüş şeyler, bunun için de seninle ve Paul Braxton’la birlikte safkan ailenin peşinden içeri girdi. Ben araştırmamı yaptım. O ölü şeylerin kokusunu alabiliyor. Gündüz uykuda olan vampirlerin kokusunu alabildiği gibi.” Başını yavaşça salladı, gözlerini gözlerime dikti. Dik dik bakışları hareket etmeme izin vermiyordu. *Baskın karakter. Çiftleşmenin işareti.* Canavar bundan hoşlanmıştı.

“Hayır,” dedi. Bir an şok geçirdiğimi sandım, düşüncelerimi okumuştum sanki. Ancak o, kelimelerini seçerek konuşmasına devam etti. “O seni iyileştirmede. Etrafı gerçekten ölmüş olan bir

grup vampirle çevriliyken değil.” Evet, Rick dersine iyi çalışmıştı. *Tehlikeli biriydi.*

Ondan bir hareket geleceğini anladım, bir anda pençe şeklini alan elleriyle boynumu avuçlarına aldı. Sağ kolumu havaya kaldırıp onu durdurdum. Yumruğunu savurdu, bileğimin ön kısmıyla kolunu ittim. Hızlı bir adımla yanına geçip, ayağımı sağ bacağına doladım ve ittim. Yere düştü. Diyaframına kuvvetli bir yumruk attım. Acıyla inledi, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Yürüyerek uzaklaştım. Nabzım hızlanmamıştı bile.

Geriye dönüp baktığımda, Rick’i yerde iki büklüm karnını tutarken gördüm, nefes alamıyor gibiydi. Hayır. Hayır o değil, o Rick değildi. O, motorlu adamdı.

Ardımdan baktı ve güldü. Gülerken canının acıdığını görebiliyordum. Ama yine de gülüyordu. *Eğlenceli*, diye düşündü canavar. Dudaklarımı büzerek “Pek de değil,” diye mırıldandım. “On antilopuna bahse girerim ki geri dönmeyecek.”

Jane beş antiloptan fazlasını öldüremez ama ben öldürebilirim. Canavarın aklında, kendine bir antilopla ziyafet çektiği günün hatıraları belirmişti. Doksan kiloluk bir antiloptu, kendisinden tam otuz beş kilo daha ağırdı. Kanı öyle sıcak, eti öyle lezzetliydi ki, düşününce ağzım sulandı.

“Bana gösteriş yapma,” diye mırıldandım canavara. Yani kendi kendime. Ortak tek esprimiz buydu, avcılık sporu esprisi.

Yan bahçeden çıkarken, Rick’in motorunun orada olmadığını fark ettim. Örgülerim arkamdan sallanıyor, saçımdaki boncuklar şıkırdıyordu, kafam kaskın içinde sıcaktan sıırılsıklam olmuştu, motorum gürlüyordu. Motorum bir Bitsa’ydı. Birçok parçası 1950 model iki Harley Davidson FL/Pan Shovel¹⁸ motordan alınmış ve modifiye edilmişti. Mükemmel değildi ancak idare ederdi. İnci parlaklığında metal bir tabaka ile kaplıydı ve gaz deposunun üzerinde bir dağ aslanının ön bacaklarının resimleri vardı; koltuk kısmından başlıyor, pençeler motorun direksiyonunu tu-

18 Bir motor türü.

tacakmış gibi ileri uzanıyordu. Ve belli bir ışık altındayken, pençelerin üzerindeki küçük kan damlacıkları fark edilebiliyordu. Bu tamamen kendine özgü, eşsiz bir sanat eseriydi: boyası, işçiliği ve motorun kendisi.

Ulaşım amacıyla avlanmak, yiyecek için avlanmaya çok benziyordu ve altı ay önce aranmaya başladığımdan beri tehdit altında kalmadığım zaman düşüncelerime girmeyen canavar bile bu arama süresince ayakta ve uyanık kalmıştı. Canavarımın, araçlarla ilgili çok ilginç fikirleri vardı. Benim bir araba ya da kamyon almama izin vermemiş, kazıklar için uygun olduğunu düşündüğüm küçük bir karavanı gösterince de üzerine tükürmüştü. Ama Kuzey Carolina Charlotte'taki bir hurdalıkta o paslanmış, bozuk motorları ilk gördüğü an onaylamıştı.

On yıl boyunca Charlotte'taki bir NASCAR¹⁹ mağazasında motor ve şase üzerine çalışmış olan Jacob, iki tekerleğin Zen ustasıydı adeta. Bitsa'ya yeniden hayat vermiş ve öyle mükemmel bir hale getirmişti ki, bunu ancak ustalık düzeyindeki bir tamirci başarabilirdi. Dışardan bakıldığında hâlâ bir pan/shovel gibi görünmesine rağmen, içine modern güncelleştirmeler eklenmişti; az bakım gerektiren ve sessiz çalışan bir Mikuni HSR42 karbüratör ile yeni bir hidrolik sistem. Kısacası rüya gibi bir motor olmuştu. Bitsa'yla ilgili yalnızca bir kez tartışmıştık. Jacob, elektronik bir kontak yerleştirmek istemişti, ancak anahtarlar tam çelimsizlere göreymi. Bitsa'nın eski model bir marşı vardı ve hep öyle kalacaktı.

Ve motorumuzu sokaktan aşağı doğru sürerken çıkan ses, buralar bizim diye haykıran canavarın sesi gibiydi. Bu, kükremeden çok bir haykırışı andırıyordu. Afrika aslanları kükrer, panterler değil. Dağ aslanı, puma, panter, jaguar, iblis kedi, gümüş aslan ve Kuzey Amerika siyah panteri. Hepsi tek bir canavara işaret ediyordu: say rengi pumaya. Bir zamanlar Kuzey Amerika kıtasında en geniş alana yayılmış memeli türü. Ve insan haricindeki en yırtıcı üç canlı türünden biri. Fakat ne kadar yırtıcı olurlarsa olsunlar, pumalar gürleyemezler. Haykırırlar, hırlarlar, mırılda-

19 National Association for Stock Car Auto Racing - Kuzey Amerika'ya özgü motor sporu dallarından biridir.

nırlar, ulurlar, tükürürler ve alaycı bir şekilde tıslarlar, genç olanlar ise annelerini çağırmak için cıvılda gibi sesler çıkarırlar ama gürleyemezler. Canavar, gürleme yeteneğinin fazla önemsendiğini düşünür ve bunun beyaz avcını çekmekten başka işe yaramadığını savunurdu. Sessizlik her zaman iyiydi ona göre, tabii avı korkutmak için yapılan haykırışlar dışında. Bundan fazlasına ihtiyacı yoktu. Ama motorun gürleyen sesinden nasıl hoşlandığını anlamak mümkün değildi.

Dinlenmede kalmayı tercih ediyor ve günde on altı saate yakın uyku uyuyordu. Alışveriş yapmak onun yırtıcı doğasına aykırıydı, yeterince kanlı değildi. Bu sıcak ve nemden kurtulabilmek için daha serin tutan kıyafetlere ihtiyacım vardı. Hava sıcaklığı 30 dereceye ulaşmıştı; üstelik hafta ortalarında daha da ısınacağı söyleniyordu. Ayrıca protein ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için şu kasabı da aramalıyım. Canavar ve ben her gün dönüşebilirdik, bu da et ihtiyacını zorunlu kılıyordu. Sadece iki dönüşümün etkisini atlatabilmek için, günde bir kutu yulaf ezmesi ve 2 ila 4 kilo arası taze et yemeliydim. Koşmak ya da savaşmak zorunda kalırsam daha da çok kaloriye ihtiyacım olacaktı. Mahalleden çıkıp, Charles Caddesi'nden aşağıya doğru hızla giderken yağmur yağmaya başladı. Hem de masmavi bir gökyüzünden. İçimi çektim. Saçlarım mahvolacaktı.

İstedğim zaman et getirmesi için kasabı ayarladım. Eve giderken yolda bir

Wal-Mart²⁰ gördüm. İçeri girip kendime bir mayo, ince kargo pantolon, şort, kolsuz bluz ve bir çift fosforlu renkte parmak arası terlik satın aldım. Bir mil ötede bir alışveriş merkezi daha vardı ve içinde bir çiçekçi ile küçük bir Hristiyan kilisesi bulunuyordu. Bir mağazanın camında diz altı etekler sergileniyordu. İlgimi çekmişti, motoru durdurdum, kaskımı çıkarıp içeri girdim.

Etekler patchwork²¹ tarzındaydı. Altmışlı yaşlarda bir hippinin giyeceği türden şeyler değildi. Şile bezi, ipek ve canlı renkler-

20 Amerika'daki büyük marketler zinciri.

21 Kirkyama.

deki pamuk kumaşlardan; beşe on santimlik zarif, düzgün yamalar şeklinde yapılmıştı. Her renk birbiriyle uyumluydu, nakışlara maviler, turkuazlar ve kırmızılar hakimdi. Deniz mavisi ve mor renklerinde şile bezi bir eteği elime alıp nazikçe salladım. Uçları cilveli cilveli kıvrılıyordu. Şirin şeyleri seven biri değildim ama bu hoşuma gitmişti. Bel kısmı lastikliydi, yani istersem kalçalarımı indirir, istersem belime çekebilirdim.

“Bu üzerinizde harika duracak.”

Kasanın arkasında duran ve elinde kalın bir kitap tutan genç kıza şöyle bir baktım. “Durur mu dersin?”

“Tabii ki. Bir de şu bluzla dene.” Oturduğu tabureden kalktı. 1.50 boylarında olmalıydı, raflardan birine giderek bir bluz çekip çıkardı. Aynı mavi kumaştan yapılmış ancak biraz daha solgun mor bir kumaşla kombine edilmiş, boyun kısmından büzgülü bir köylü bluzuydu bu. “Bir de bu var,” dedi mor ve turkuaz tonlarındaki bir kolyeyi göstererek. “Ametist ve chatkalite.”²² Bu sandaletlerle de mükemmel duracak.” Vitrinin camından bağcıklı, mor bir çift sandalet aldı.

Karşımda duran çilli kıza bakıp gülümsedim. “Kıyafetleri bir araya getirmek konusunda tam bir felaketim ama baksana sen bunu bir dakikadan daha az bir zaman içinde başardın bile.”

“Bu bir yetenek,” diye onayladı beni. “Deneyin hadi. Sizin için başka bir tane daha seçeyim mi?”

Etiketleri çevirip bakınca biraz ürktüm. Küçük dükkânda etrafıma bakarak dedim ki: “Bu dükkândan iki çift almak bütçemi biraz sarsabilir.”

“Ama almazsanız da içinizde kalacak,” diye ekledi bilge bir tavırla. “Ben size hem daha şirin hem de daha ucuz bir şeyler bulacağım. Siz keyfinize bakın.” Elini bana doğru salladı, ben de içeri gidip kıyafetleri denemeye başladım. Tam bir saate yakın kıyafet denedim, bu benim için büyük bir rekordu. Dükkândan iki çift ayakkabı, iki etek, değişik değişik kullanmak için üç tane bluz

22 Bakır-demir-kükürt karışımı olan bir kristal.

ve bir kolyeyle çıktım. Tam altı parça kıyafet. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Eve geri dönüp kıyafetleri, içinde az parça eşyam bulunan dolaba yerleştirdim. Ben hafif gezerim, motorumun heybesine sığacak kadar eşya ve her taşındığım adrese gönderdiğim ve onlar olmadan yaşayamayacağım birkaç şey daha; mesela çayım. Dolaptaki silahlar, kıyafetlerden daha çok yer tutuyordu. Gezici bir vampir avcısının ihtiyacı olan şeylerdi bunlar.

Temizlendim ve var olan tek diğer pantolonumla Lucchese çizmelerimi giydim. Katie's'te akşam yemeğine davetliydim. Tro-lün bana verdiği zarftaki kâğıtlara çalıştım. İçlerinde New Orleans vampirlerine ait bilgiler de vardı. Ayrıca internetteki görüşmelerimiz sonucunda üzerinde anlaşmaya vardığımız maddi zararlar ilgili maddenin kontratta yer alıp almadığından emin olmak için kontratı tekrar okudum. Azılı vampir koruma altına alınmış olabilir ve ona ulaşmak için birden fazla vampir öldürmem gerekebilirdi. Bu madde sayesinde kendime himaye sağlamış olacaktım. Evet oradaydı.

Vampirlerle, onların hizmetlileriyle, ev halkıyla ilgili bildiğim hiçbir şeyi medyayla paylaşmayacağıma, aksi takdirde beni yavaş ve dehşetli bir ölümün beklediğine dair bir gizlilik maddesi de vardı. Zaten ben de vampirleri ve onların sivri dişlerini anlatmak için ulusal kanala gitmeyi düşünmüyordum; yine de bu madde beni engelliyordu. Onların bakış açısına göre bu kusursuz bir maddeydi; ancak "yavaş ve dehşetli ölüm" vurgusu kulağa korkunç geliyordu.

Alt kısımda, eğer bu bölgedeki yerel kişilerle temas haline geçme ihtiyacı duyarsam, bana maddi kaynak sağlanacağı belirtiliyordu. Okuduğumdan anladığım kadarıyla, konsey bu tür ödemeleri yapmayı uygun buluyor ancak Katie'nin onayını alıyordu. Ne hoş.

Vampirlere dair bilgi içeren dosyada, motoruma yapıştırmam için bir paralı yol sticker'ı, New Orleans'ta bulunan yedi vampir klanının listesi, baş vampirlerin dijital fotoğrafları ve vampirlerin gücüne ilişkin bir analiz de bulunuyordu.

Klan başlarının yönetim kurulunda, kıdemli vampirlerin de konseyde yer almaları, parlamenter bir hükümet izlenimini veriyordu. Konsey harcamalarla ilgili kararlar veriyor, insanlarla barışın sürmesini sağlıyor, insan kanunlarına göre işliyor ve üyelerini kurallara uymaya zorluyordu. Kan hizmetkârlarını, kan kölelerini ve çocuk sayılarını sınırlandırmak bu kurallardan bazılarıydı. Ancak, konseyin öldürmediği hatta teşhis bile edemediği manyak bir vampir söz konusu olduğunda bu ilginç bilgiler pek de işe yaramıyordu.

Kontratı imzaladım. Katie'nin verdiği numaraları da cep telefonuma kaydedip, kiremit duvarın üzerinden atladım. O Allahın belasası motorlu herifin nerede olduğumu bilmesini istemiyordum. Muhtemelen gizlendiği yere geri dönmüş, purosunu yakmış, evimi izliyordu yine. Kimin için çalıştığını düşünmemi istiyor, gözünü üstümden ayırmıyordu. Azılı vampir için değil elbette. Uzun zaman birini esaret altında tutamazlardı onlar, zihinleri çok değişkendi. Ve motorlu adamın üstünde –Rick değil, o motorlu adam– vampir kokusu yoktu. Ama Katie'nin başka düşmanları olduğu kuşku götürmez bir gerçektir. Bunu sormama bile gerek yoktu. Vampirlerin her zaman düşmanları olurdu, hele de yaşlıysa daha çok olurdu. Hem yaşayanlardan, hem de ölülerden.

Saat tam yedide Katie's'in arka kapısında idim. Kapıyı açan trol, gözlerini üstüme dikti. Yolumu kapatıyordu. Soğukkanlı gibi davranarak, içimden keşke silahlı gelmiş olsaydım diye geçirdim. “İyi akşamlar,” dedim, “kızlarla bir görüşme yapacaktım.”

“Görüşme yapma, onlarla yemek ye.”

“Ben ne diyorum sen ne diyorsun. Ama sana karşı anlayışlı olacağım. Etrafta kan ve kırılmış kollar olsun istemiyorum.”

Trolün gülmek istediğine yemin edebilirim. Kapıyı iterek açtı ama hâlâ kolları ve vücuduyla girişi engelliyordu. “Sen Katie'nin bütün güvenlik ekipmanlarını bozdun.”

“Evet. Kontratta üzerinde anlaştığımız bir maddeydi bu.” Kontratı alıp trolün göğsüne çarptım. “Casusluk yapmak yok. Herhalde kameraları yerinden çıkarttırmayı unuttu.”

“Hepsini buldun. Çok çabuk buldun hem de.” Kontratı aldı ama hiç kıpırdamadı.

Burnuma dokunup, dükkândaki satıcı kızı taklit ederek, “Bu bir yetenek,” dedim ve ekledim, “ben güvenlik ekipmanlarının kokusunu alabiliyorum.” Tabii ki bu koca bir yalandı. Ama tuhaf yerlerde uzun süre bulunan insanların kokusunu alıyordum. Örneğin, şöminenin üstüne ve dolabın içine cihaz yerleştiren insanların. “Soru sorma sırası bende. Neden Rick LaFleur bugün evime geldi?”

Trol başını yana eğdi, düşünüyordu. Kahverengi gözlerinin ardında bir şeyler gizlendiğini anlayabiliyordum ama beden dili hiçbir şeyi ele vermiyordu. Belki de bir vampirle çalışmak size her şeyi içinizde tutmayı öğretiyordu kimbilir. “Azılı vampiri avlama işini Rick istiyordu.”

Tamam. Bu yeni bir şey değildi. “İşi Rick’in elinden aldığımı mı ima etmeye çalışıyorsun?”

“Katie’ye seni kiralamasını ben söyledim. Rick iyi, ama azılıyı yok edecek kadar iyi değil. Ailem de bunu biliyor ve onu uzakta tutmak istiyor. Ben de tutuyorum. Bunu ona söylersen, seni bir domuz gibi gebertirim.”

“Uyardığın için sağol. Peki onun Katie’ye karşı çalışıyor olması ihtimali var mı?”

“Söz konusu bile değil.”

“O zaman beni karşı konulmaz bulduğu için mi evimi gözetliyor?”

Trolün gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Öyle olduğunu hissediyorum.” Ellerimi pantolonumun cebine soktum, daha ne kadar bu sıcaklığın altında gevezelik edeceğimizi merak ediyordum. Klimadan çıkan serin hava etrafımızda dolanıyor ve anında yok oluyordu, terlemeye başlamıştım artık. Yanımda silah namına taşıdığım tek şey olan bluzumun altındaki gümüş haçın nemden ıslandığını hissedebiliyordum. Kafa derim bile terlemişti. “Azılı vampiri öldürme işinde benimle beraber çalışmak istiyor,” dedim, “ve eğer yasalara karşı gelmeyen bi-

riyse, onun buradaki bağlantıları işime yarayabilir. Bir de konsey harcamaları karşılırsa tabii.”

Trol kafasını sallayarak, “Katie’yle konuşacağım,” dedi. “Bifteğini nasıl alırsın? Yanında patates ve garnitür ister misin? Salata?” En sonunda yana çekilip bana yol verdi ve kapıyı kapatıp arkamdan kilitledi.

“Bir kibrit yakıp etin altına tut bakalım, eğer hâlâ mö’lüyorsa kendimi aşığılanmış saymayacağım. Ayrıca patatesin üzerine yağlı ne varsa koy. Salatayı da inekler yer. Kafeinli kola, alkolsüz.” Evin içine doğru yürüyerek ondan bir hareket gelmesini bekledim. Gelmedi. Sağ tarafı işaret edip, “Katie seni bir saatliğine onlarla yalnız bırakacak. Kızlar yemek için dinlenme odasında toplanırlar,” dedi.

“Tamam. Ve, trol?” Bekledi. “Çitin üzerinden atladığımda, birinin tam Katie’nin evine doğru yöneltilmiş bir güvenlik kamerası takmış olduğunu fark ettim. Bu ay içerisinde olmuş sanırım. İzler hâlâ taze ve benim bulunduğum taraftan geliyorlar.”

Trol küfredip, karanlık koridor boyunca ilerledi.

A n e m o n

Bölüm 5

Çok keskindi

Bir fahişenin nasıl olması gerektiği ile ilgili fikirlerimi sağlamlaştıran şey televizyon olmuştur. Aptal, soğuk, kaba ve has-talıklı. Ve içinde büyüdüğüm Hristiyan yetiştirme yurdu da bu imajı vurguluyordu. Katie's Ladies ise bu imajı beş dakikada yer-le bir etmişti. Püsküllü kemerleri olan brokar kumaştan sabahlık-lar giymişlerdi. Yemek odasındaki siyah, oymalı ahşap bir masa-da, zarif sandalyelerde oturuyorlardı. Gözleri uykulu bakıyordu, ipek gibi dalgalı saçları vardı, ciltleri yağlanmış ve parfümlenmiş-ti. Üzerine yapışmış olan vampir kokusuna rağmen, hepsi de ga-yet sağlıklı görünüyor ve kokuyordu.

Altı kız vardı, yedincisi de beni koridorda karşıladı. Üç tanesi Kafkasyalıydı, biri sarışın, biri de kızıl saçlı zümrüt yeşili gözlü bir güzeldi. Etrafındaki cadısal enerjisiyle dikkatimi çeken ise, beyaz tenli siyah saçlı bir kızdı. Kızların üçü koyu tenliydi, hatta birinin derisi o kadar koyuydu ki, mum ışığında mavi gibi görünüyordu; Güney Asyalı olan on iki yaşında gibi duruyordu, sütlü kahve te-nindeki diğerinin ise ela yeşil gözleri ve kıvrırcık sarı saçları var-dı. Yedincisi farklıydı. Dövmeleri vardı ve kaşlarına, dudakları-na, kulaklarına, burnuna, göbek deliğine ve meme uçlarına pier-cing takmıştı, koltuğuna otururken şingirdiyordu. Düşük bel ka-dife bir harem pantolonu ve transparan bir sütyen giymişti, onun için rahatça görebiliyordum. Ayrıca bir omzunda deriden örgülü bir kamçı taşıyordu. Kamçı öyle esnek ve yumuşak duruyordu ki, sanki insan derisinde hiç iz bırakmayacak gibiydi.

“Ben Christie,” dedi. “İş mi arıyorsun? Katie'nin evi zaten ağ-zına kadar dolu.”

Daha cevap bile veremedi, duvarlar içinden elektrik geçiyormuş gibi titremeye başladı. Ve bir vampir çılgılığı duyuldu. Öyle ürpertici ve kulak tırmalayıcı bir sestir ki, insan yapımı hiçbir şeye benzemiyordu. Bir polis sireni kadar tizdi. Bu, vampirlerin ölüren çıkardıkları sesi andırıyordu.

Canavar aniden içimde belirdi ve koridorun sonuna doğru, hiçbir insanın beni izleyemeyeceği kadar büyük bir hızla koşmaya başladım. Trolün yanından koşarak geçtim ve beni görüşmeye aldıkları odaya geldim. Katie'yi gördüm, tam bir vampir olmuştu, pençelerini çıkarmış, ön dişleri beş santim uzamış, gözleri kan çanağına dönmüş, göz bebekleri büyümüş ve kararmıştı. Pelinotunun kötü kokusu bütün odayı sarmıştı.

Canavar bir an duraksadı. Trol beni bir kenara itip önüme geçti. Koridor güzel kadınlarla dolup taşmıştı.

"Yemeğinize dönün," diye mırıldandı trol ölçülü bir ses tonuyla. Katie ona ani bir bakış fırlattı. Pençelerini kaldırıp hayvani bir şekilde tısladı. Canavar anlamıştı. Korkuydu bu. Ve öldürme coşkusu. Canavarın dişi bir geyiğe ve onun yavrularına saldırdığı andaki görüntüsü belirdi kafamda. Dehşete kapılmış, öfkeli ve aç. Kapıyı kapatıp arkamı döndüm, loş koridordaki parfüm kokulu, ince giysili kızlarla baş başa kalmıştık.

"Onu daha önce hiç böyle görmemiştim," diye fısıldadı biri.

"Ben gördüm. Tom onun üstesinden gelir." Ama sesinde bir güvensizlik vardı.

"Haydi yemek odasına dönelim," dedim. "Burada durursak bizim kokumuzu alabilir."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu solumda duran Christie.

Görüşümü düşük ışığa göre ayarlayarak ona baktım. Gözleri büyümüşü ve kamçısını öyle sıkı tutuyordu ki, parmakları neredeyse kansız kalmıştı. Kesin bir cevap veremedim. "Çünkü canavar onun kokusunu alabiliyor." Onları yönlendirmek amacıyla, o yöne doğru bir adım attım; sürü psikolojisinin onları peşimden getirmeceğini biliyordum. Canavar bir keresinde bana insanların şans eseri avcı olduklarını, çünkü baş parmaklarının kar-

şı karşıya gelebildiğini söylemişti. Aksi takdirde av olurlardı. Ve çok da lezzetli olacakları söylenemezdi. Ona daha fazlasını sormamıştım çünkü duyacaklarımdan korkuyordum. İnsanları yiyip yemediğimi(zi) bilmeyi gerçekten istemiyordum. Kesinlikle istemiyordum.

Yemek odasına geri döndüğümüzde, Methuselah²³ ile uzak-tan akrabalığı bulunan siyahi bir kadın, uzun eteğini yerlere sürerek içeri girdi. Üzerinde kolalı beyaz bir önlük, ayağında da rahat ev ayakkabıları vardı; seyrek gri saçlarını bir topuz halinde toplamıştı. Salata kâseleriyle dolu bir el arabasını itiyordu. Daha fazla konuşmadan, Katie'nin hanımları masanın etrafına toplanıp oturdular. Üç yer boştu, masanın başında, sonunda ve ortasında. Ben ortadakine oturdum. Bembeyaz masa örtüsünün üstünde, önüme bir salata kâsesi konulunca "Teşekkür ederim," dedim yalandan. Salatayı pek sevmezdim, özellikle de domuz pastırması sosla servis edildiğinde.

"Asıl siz hoş geldiniz," dedi aksanlı sesiyle, bilmediğim bir dil-den konuşuyordu. Tabacağımın sağ tarafına bir şarap bardağı ve ahşap masayı korumak için bir bardak altlığının üzerine de bir su bardağı yerleştirdi. Bütün bu gümüş takımlar beni biraz panikletmişti. Yetiştirme yurdunda sadece bir bıçak, çatal ve kaşık kullanırdım. Süt içerdim. Yemeğim için şükrederdim. Bulaşıkları yıkardım. O zamandan beri de, ya parmaklarımla mutfak lavabosunun içinde ya da pençelerimle çimenlerin üzerinde yemek yemiş ve bu konu üzerine fazla kafa yormamıştım.

Kızlar gerçek gümüş çatallarla sirke soslu salatalarını yerken onları seyreliyordum. Domuz pastırmasız. Bir misafir olarak benden de yemem beklenirdi. Bir yemek için şükretmeyeli haftalar olmuştu ve bunun suçluluğunu da çekiyordum aslında. Ve bunun beni kötü bir misafir yapacağını bilsem de, şükretmek için gözlerimi kapattım, sonra da üç dişli bir çatal seçip yemeye başladım. Bir yandan çiğniyor, bir yandan da odayı inceliyordum. Katie'nin farklı pozlarda çıplak resimleri, yaldızlı çerçeveler için-

23 İncil'de 969 yıl yaşadığından bahsedilir ve Hz.Nuh'un dedesi olduğu rivayet edilir.

de duvarları süslüyordu. Uzaktaki pencerelerde, püsküller ve süslü iplerle bağlanmış koyu kahve ve siyah şeritli perdeler asılıydı. Masanın yanında, aynı tonlarda kalın, modern görünümlü bir halı duruyordu, iki ucunda siyah püsküller sallanıyordu.

Salatalar bitince kızlara “Katie sizinle bir konu hakkında konuşmamı-” diyordum ki, Katie kapının girişinde belirdi. Bir anda ortaya çıkmıştı. Vampir hızı. Canavar birden kafamı geriye çevirip, sandalyemi tiz bir sesle geriye doğru itti. Katie’nin titreyen elleri düşmesini önlemek istercesine kapının pervazına sıkı sıkı sarılmıştı. Saçları darmadağın olmuştu. Çenesinin ve dudaklarının üzeri kanla kaplıydı. Nefes nefese “Jane,” dedi, “gel buraya.”

Gözleri insan gibi bakıyordu ve dişleri kısılmıştı; ancak hâlâ korku ve taze kan kokuyordu. Canavar diklenerek tüylerini kabarttı. Başka ne yapacağımı bilmediğimden, onu ofisine kadar takip ettim. Bu sırada canavarı kontrol altında tutmaya çalışıyordum çünkü başka bir yırtıcının inine girmekten nefret ederdi. Yürüdükçe, vampir aplikleri çevirip koridoru aydınlatıyordu. Ancak kan kokusu giderek artmaktaydı. Canavar serbest kalmak için çırpınıyordu; dudaklarım, henüz sahip olmadığım sivri dişleri ortaya çıkarma arzusuyla kıvranıyordu. Katie bana bakmıyordu.

Ofisteki kan ve et kokusu öyle güçlüydü ki, midem altüst oldu. Kitaplarda ve filmlerde anlatılanın aksine, insanlar taze kan kokusunu alamazlar, yalnızca eski ve çürümüş kanı koklayabilirler. Ama canavar bu kokuyu alabiliyordu. Kendini topladı ve içimde düşük bir sesle gürledi. Boğazından pıhtılaşmış kanlar akan ve tişörtü yırtılarak açılmış olan trol, oradaki kalpli koltukta dağılmış bir şekilde oturuyordu. Cildi grimsi bir mavi renk almıştı, gözleri yuvarlanmıştı. Göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu. Canavar beynimin içinde oturmuş, ne yapacağımı görmek için bekliyordu.

“Ona zarar verdim,” dedi Katie şaşkınlıkla. “Çok...çok fazla aldım.” Boş gözlerle bana bakıyordu, çok ciddi bir suç işlemiş ve bunu nasıl düzelteceğini bilmeyen bir çocuğun gözleriyle. Pençelere dönüşmeye başlamış olan parmaklarımı gevşetip, Katie’yi gözümünden ayırmadan odayı dolaşmaya başladım. Yere çömelip trolün nabzını kontrol ettim. Çok zayıf atıyordu. Teni soğuk ve

kül rengiydi, şok geçirmiş olduğu belliydi. Boynunu inceledim. Delikler birbirine çok yakındı. En azından daha fazla kan kaybetmiyordu. Nefes yolunu açmak için kafasını hafifçe kaldırdım, bu arada Katie'nin beslenirken boynunu kırmamış olmasını ya da benim onu felç etmemiş olduğumu umuyordum.

Liseden mezun olduğumdan beri aldığım kurslar arasında bir de ilk yardım kursu bulunuyordu ama ona yardım edecek malzemeler yoktu yanımda. Fazlasıyla hafif geziyordum. "Kan nakline ihtiyacı var," dedim, "ve sıvıya. 911'i ara hemen."

"Hayır," dedi. Hâlâ vampir hızında hareket ediyordu. Nazikçe çömelerek, elinin arkasıyla trolün yanağına dokundu. Hareketleri şefkatli ve özenliydi; az önce kendi çalışanına tıbbi destek verilmesini reddeden kişi o değildi sanki.

"Neden peki?" diye sordum ses tonumu sakın tutmaya çalışarak.

"Beni içeri atarlar." Trolün vücudundan kafasını kaldırıp bana doğru baktı, endişeli ve ümitsizdi. *Evet. Tabii ki.* "Gerekli malzemeler bende var. İntravenöz²⁴ iğnesi yapabildiğini biliyorum. Tıp eğitimi görmüştün. Rachael'la kan grupları aynı. O kan verebilir."

Katie web sitemi gerçekten çok iyi incelemişti ve sertifikalı bir ilkyardım teknisyeni olduğumu biliyordu. Ayaklarımın üstüne oturdum, canavar savunmasız bir izlenim veriyordu; göbeği düşmüş bir kedi gibiydi. Gergin bir vampiri sinirlendirmek istemiyordum o yüzden sakın bir ses tonuyla sordum: "Sen kafayı mı yedin?" Tamam, çok da sakın değil, ama asıl söylemek istediğim şeyden daha iyi olduğu kesindi. "IV²⁵" uygulamayacağım ve kimseye de kan filan vermeyeceğim. Eğer yanlış bir kan verirsem bu onun ölümüne sebep olur. Böyle bir şey olmayacak." Durup Katie'ye ve gözlerindeki ümitsizliğe baktım.

"Hapisteki vampirlere ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Bizi karanlık bir odaya zincirleyip, kansız bir şekilde çürümeye bırakırlar."

24 Sıvı maddenin doğrudan damar yoluyla verildiği tedavidir.

25 İntravenöz.

“Bu sadece bir internet efsanesi.” En azından öyle olmasını umuyordum. Meclis, eşit haklar ve doğaüstü güçlere sahip olanların korunması ile ilgili kanunları kabul etmeye pek de hevesli sayılmazdı. Yıllar önce cadılar ve vampirler ortaya çıktığında, yasa koyucular onları kırmızı halıyla karşılamamışlardı ne de olsa. Trol kesik kesik nefes alarak inlemeye başladı. Şah damarı, ölmek üzere olan bir kuş gibi çırpınıyordu sanki. “Doktoru ara,” dedim anlaşılmaya varmaya çalışan ümitsiz bir sesle.

“Çok uzakta. Eğer kan nakli yapmayacaksan, en azından int-ravenözünü başlat,” diyerek bara doğru gitti.

Arkamı ona dönmeden ne yaptığına baktım, barın üzerindeki tıka basa tıbbi malzeme doldurulmuş dolabı açmasını izledim. *Bak sen şu işe. Elinin altında neler de bulunduruyormuş,* diye düşündüm içimden alaycı bir şekilde. Bu, Katie’nin bir yarayı ilk tedavi edişi değildi. Kimin aklına gelirdi ki. Katie’nin öldürme eşiğine ne kadar yakın olduğunu düşündüm. Bir keresinde Lore bana, kanla hata yapmaya başlayan bir vampirin, kimi zaman vahşileşebildiğini söylemişti, tıpkı peşinde olduğum azılı vampir gibi. İlginç. Ve kısmen ölümcül. Canavar bundan hoşlanmıyordu. Tabii ben de.

Katie’ye arkamı dönmemeye özen göstererek, serumun ve iğnelerin son kullanma tarihini kontrol edip işe koyuldum. Turnike yaparak damarlardan birini buldum ve on sekiz birimlik bir iğneyi batırdım. İğnenin deliği oldukça genişti, kan vermeye uygundu ve kuşkusuz epey canı yakıyordu ama trol kıpırdamamıştı bile. Sıvıyı Jelco²⁶ şırınganın içine enjekte edip, trolün damarlarına daha hızlı yayılabilmesi için torbaya bastırmaya başladım; bu sırada Katie de beni izliyordu. “Doktora ihtiyacı var,” dedim sevimde bir öfkeyle.

Ağlamaklı bir ses tonuyla, “Sen arar mısın peki?” diye sordu.

“Sen neden aramıyorsun?”

“Nasıl yapılacağını bilmiyorum,” dedi.Şaşkınlıkla ona döndüm. Katie bana bir cep telefonu uzattı. “Doğru numaranın tele-

26 Damar içine sıvı enjekte etmeye yarayan bir kateter markası.

fonda kayıtlı olduğunu biliyorum ama onu nasıl kullanmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve onu yalnız bırakmak, geri dönüp numarayı bulmak istemiyorum.”

Geri dönmek. Sığınağına geri dönmeyi kastediyordu sanırım. Hemen gidip dönemeyeceğini düşündüğüne göre bu yer oldukça uzak olmalıydı. Oysa şimdi burada, iş yerindeydi işte, üstelik güneş de daha batmamıştı. Bu bana biraz zaman kazandırdı çünkü vereceğim tepkiyi görmesini istemiyordum. Telefonun birkaç tuşuna basıp adres defterini buldum.

“Ishmael Goldstein,” dedi.

Aşağılara doğru ilerleyip numarayı buldum ve ARA tuşuna bastım. Diğer tarafta telefon açıldı ve ben de açan kişiye mesajı ilettim. Benim kim olduğumu sorunca telefonu Katie’ye verdim ve telefonu kulağına doğru nasıl tutacağını gösterdim. Söylediklerimi doğruladıktan sonra da telefonu kapattım. “Cep telefonu kullanmasını bilmiyor musun?” diye sordum.

Katie gözlerini trollden ayırmadan nazikçe omuz silkti. “Her şey çok çabuk değişiyor. Bir zamanlar değişen şey yalnızca moddaydı, insanların yaşayış tarzları değil. Şimdi ise yaşam, sürekli bir adaptasyon gerektiriyor. Ve bundan hoşlanmıyorum.” Bana baktı, gözlerindeki çaresizlik bir nebze de olsa azalmıştı. Sesi daha güçlü çıkıyordu şimdi, omuzlarını geriye atarak, “Bir telefonum var ama Tom’unki gibi değil. Elektronik işlerle o ilgileniyor. Yanımda çalışmasının nedeni de bu,” dedi.

“Anlıyorum,” dedim doğal bir sesle. Sesimde ufak bir küçümseme hissettiyse de, tepki vermemeyi uygun gördü. “Bana neden saldırdığını anlatacak mısın?”

Katie uzun parmağıyla boğazına dokundu. “Uyandığımda bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra Leo benimle irtibata geçti.” Yaptığım araştırmalara göre, Leo, New Orleans vampir konseyinin başkanı Leonard Pellissier’di. Bana Ming’in bir daha uyanmayacağını söyledi. İnsan hizmetkârı onun sığınağına girmiş...” Katie nefes almayı kesmişti, ama zaten vampirlerin konuştukları zamanlar dışında pek

fazla havaya ihtiyaçları olmazdı. Neredeyse lmek üzere olan trolü görmesem, sadece bu hareketiyle bile zgn olduğunu anlayabilirdim. “Kaybolmuştu. Yer altındaki odasında çok fazla kan vardı. Kokusundan belliydi, bu onun kanıydı.” Bana baktı. “Leo buraya gelmek üzere,” dedi.

Cümlesini bitirir bitirmez kapının zili çalmaya başladı. Trolün durumunu göz önüne alınca, kapıyı açıp güvenliği sağlamak bana düşüyordu. Katie’ye serumu verip, torbayı nasıl sıkacağını gösterdim. O, bu işle uğraşırken ben de trolün ceplerini kontrol edip silah arandım. Vampir öldürmek için özel dizayn edilmiş, otuz santimlik, tek bıçaklı, sivri uçlu, elik bir bıçak buldum. Azıllı vampirin dışarıda serbestçe dolaştığı düşünülürse, Katie’nin korumasının böyle bir bıçak taşmasına şaşmamak gerekti. Benim de böyle birkaç tane bıağım vardı.

Trol bıçağı kalçasına bağlamıştı, gerektiğinde elini kolayca sokup alabilmek için bir de küçük cebi vardı. Samimiyeti çok da abartmadan, bıçağın kılıfını çözüp kendi bacağıma bağladım. 45’liğini alıp emniyetini açtım, parmağımı tetiğe yerleştirdim ve ofisten çıkıp bekleme salonuna doğru yöneldim. Yol üstünde, daha önceden silahlarımı depoladığım dolabı açıp, köşeye sakladığımı kazığı aldım. Bilinmeyen bir yerde bir vampirle karşılaştığınızda, yanınızda bir kazık bulundurmak akıllıca olur. Kazığı kemerimin içine tıkıştırdım, bir yerimi yaralamadığımı umuyordum çünkü ucu çok sivriydi.

Kapının üstünde gözetleme deliği yoktu, anlaşılan kimsenin zayıf bir nokta bulup içeri ateş etmesini istemiyorlardı. Ancak gözüme bir konsol ilişti, bunun st kısmı menteşeliydi, açtığımda bir düzine monitör ortaya çıktı; evin güvenlik sisteminin bir parçası olmalıydı. Yarım düzine kameranın görüntüleri vardı ekranlarda; çoğunluğu şu anda boş olan yatak odalarını, bir tanesi de n kapıyı gösteriyordu. Akşam olmaya başlamış ve kapının ışıkları yanmıştı; kapının önünde iki adam duruyordu. Biri koyu renk takım elbise giymişti, diğeri ise geniş omuzlu, güçlü ve iri yarı bir adamdı. Leo Pellissier ve sağ kolu, diğer bir deyişle kan hizmetkârı, kas gücü. Silahı görüş açısından çektim, boynumda-

ki gümüş haçı çıkardım, adımlarımı dengeledim ve derin bir nefes alıp kapıyı açtım. İri yarı adam, bir anda tanımadığı bir yüz ve parlayan bir haç görünce bıçağını çekip saldırdı. Hızla yana çekilip ayağımı uzattım. Ayağıma takılarak düştü. Kitaptaki en eski numarayı uygulamıştım. Daha yere bile düşmeden üzerine çıkıp, onu yere yatırdım. Trolün 45’liği kafatasının arkasındaki omurgasına çarptı. Birbirimize vurmaya başladık. Sıçırıyorduk. Kalbim hızla atıyor, canavar içeriden gürlüyordu.

Birden vampirin ağırlığını üzerimde hissettim, düşündüğüm-den de hızlıydı. Elleriyle boğazımı sıkmaya başladı. Örgülerimi birbirine doladı. Tıslıyordu. Dişleri aniden uzadı ve boynumu sıyrıp geçti. Bu bir yırtıcının öldürücü darbesiydi.

Kafamın arkasını yumuşak bir yere çarptım. Bir inleme sesi duydum, boğazımdaki baskı hafifledi. Haçla vampirin eline vurdum.

Uğuldayarak yere düştü. Ben ise korumayla beraber yere yuvarlandım, silahımı boynuna dayadım, vücudu benimkinin üzerindeydi, bu şekildeyken beni de korumuş oluyordu. İnsan terinin ve vampir feromonlarının pis kokusu havaya karışmıştı. Bu seferki anason ve papirüs gibi eski bir kağıt kokusu yayıyordu, bir de yapraklardan ve böğürtlenden yapılan mürekkep.

Ses tonumu olabildiğince soğuk ve düşük tonda tutmaya çalışarak, “Bir hareket daha yaparsan hizmetkârını vururum,” dedim. Leo durakladı, dövüşmekte olan bir vampirin aniden hareketsiz kalması çok garipti. “Eğer dinlersen, yaşamasına izin veririm,” dedim anlaşmak isteyen bir tavırla. Hareketsizlik artarak devam etti. Hizmetkârın kendini topladığını fark edip, pençelerimle boğazına sarıldım, tırnaklarım soluk borusuna batıyordu. Namlunun ucunu kulağına doğru ittim. “Karşı koyarsan önce senin boğazını, sonra da sahibinin başını keserim. Seçim senin.” Şok edici bir sessizlik sarmıştı bekleme odasını. Yavaşça topallamaya başladı. “Akıllıca bir hareket.”

“Leonard Pellissier,” dedim kapının önündeki solgun silüete odaklanarak. Motorlu herifin cümlesini kullandım ve, “Ben Katie’nin şehir dışından getirttiği kişiyim. Konseyin, azılı vam-

pirin izini sürüp avlaması için anlaştığı kiralık katilim. İkinci de öldürmek gibi bir niyetim yok ama mecbur kalırsam bunu yaparım. Kokusunu aldığın kanla bir ilgim yok benim. Düşmanınız değilim. Geri çekil.”

Geri çekildi. İri yarı korumayı daha da çok sıkıyordum şimdi. “İyi çocuk olacak mısın?” Ellerimin boğazındayken yutkunmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Konuşmaya çalıştı. Nefes borusuna uyguladığım basınçla, sesi bir ışıltı andırıyordu. “Evet.” Gerçeği söylediğini biliyordum, sesinde ve vücudunda koklayabiliyordum, tıpkı Leo’nun sahipliğini ve vampirin kokusunu aldığım gibi. Ellerimi gevşettim. Yuvatlanarak ayağa kalktı, tam arkasındaydım, onu Leo ile benim aramda tutmaya dikkat ediyordum. Gidip dış kapıyı kapattı. Bana döndüğünde, silahın emniyetini açtım. Yere düştüğümüzde emniyeti kapanmadığı için şanslıydım. Bir silahı taşıırken güreşmeye çalışmak çok aptalca olurdu, karşınızdaki bir vampir olsa bile. Daha iyisini düşünemediğimden değil elbette. Taşlarla sivri dişlerin arasında kalmıştım.

“İnsan gibi kokmuyorsun. Nesin sen?” diye sordu Leo. Beni yatağa atmak ister gibi tatlı bir vampir sesiyle konuşuyor, üzerimdeki etkisini göstermeye çalışıyordu.

“Kes şunu,” dedim. “Benim üzerimde işlemez bu.”

“Beni yere attığında kükrüyordu patron,” dedi Azman.

“Onu duydum. Nesin sen?”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedim.

“Bu kokusunu aldığım kimin kanı peki?” diye sordu Leo.

“Katie-” dedim ve duraksadım çünkü ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Katie’nin çok fazla kan emdiğini açığa vurmak, bir insana altına yaptığını ya da kendi sümüğünü yediğini söylemekle eş değerd. Çok büyük saçmalıktı yani. Avını kazara öldürmek, genç vampirlerin yapacağı bir hataydı, asırlardır yaşayan yetişkinlerin değil. Sessizlik ortamı iyice germişti, Leo tek kaşını havaya kaldırdı. Bekledi.

“Kendi personelimden birini cezalandırmak zorunda kaldım.”

Katie koridorda duruyordu, üzerinde parlak ipekten bir elbise vardı. İnce kumaş bütün vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı ve elbisenin altında çıplak olduğu belliydi. Az önce giydiğinden farklıydı bu giysi. “Rica etsem kan hizmetkârın bana kan nakli konusunda yardımcı olabilir mi?” diye sordu. “Onu kaybetmek istemiyorum.”

Ne olduğunu hemen anlamıştım. Birini disiplin amaçlı öldürmek sorun teşkil etmezken, kazayla öldürmek bir suçtu. Bu, vampirlerin feodal dönemlerden kalma bir alışkanlığı olmalıydı. Anlıyordum ama bundan hoşlanmak zorunda değildim.

Leo hizmetkârına baktı ve o da bakışlarını istemeyerek benden ayırıp efendisine başını salladı. Beni patronuyla yalnız bırakmaktan hoşlanmadığı belliydi; ancak Leo git derse gidecekti. Leo başını öne eğdi. Kraliyet izni. Azman, kafasını döndürdü ve omurgasını kıtırdattı. Bana, bir daha harekete geçersen beni öldüreceğini anlatan sert bir bakış fırlattıktan sonra, koridorda ilerlemeye başladı. Ahşap döşemelerin ve halıların üzerinde botlarının sesi duyuluyordu. Yırtıcı sessizleşti.

“Yeni koruman bana haçla saldırdı,” dedi Leo sol elini göstererek. Elinin üzerinde haç şeklinde mosmor olmuş şişkin bir yanık vardı. Gümüş. Pis pis sırtıtmak istiyordum ama şu durumda uygunsuz kaçardı. Katie ona doğru gidip önünde diz çöktü.

“Özrümü kabul edin yüce sahip,” diye mırıldandı, sarı saçları gözlerinin önüne düşüyordu. “Sizi iyileştirmeme izin verir misiniz? Yoksa onun cezasını kendiniz vermeyi mi uygun görürsünüz?”

Kahretsin. Bir an gerildim. Leo ağzını hafifçe kıvrarak gözlerini bana dikti. Ben de ona baktım, ama bakışını yakalayamadım. Siyah gözler, sütlü kahve bir ten, omuzlara düşen yumuşak dalgalı, koyu saçlar. Fransız soyundan geliyor olması muhtemeldi. Aristokratça ve zarif. Fotoğrafları yanıltıcıydı, onu çok sıradan gösteriyordu. Yüz yüze gelindiğinde çok çekici biriydi. Eğer ona ezilecek bir böcek gözüyle bakmasaydım, onu çekici bulabilirdim.

Onun hakkında düşündüğüm her şeyi okumuş gibi gülümseydi. “Bir daha benim şerefimi zedelemeye kalkarsa, onu öldürürüm. Azılı vampiri yakalayacak olması umrumda bile değil.” Yaralı elini Katie’ye uzattı. Yüzünü bir perde gibi örten saçlarının ardında bir şey yaptı ve burnuma vampir kanı kokusu geldi. Bir dakika sonra da, ayağa kalkıp kanayan bileğini Leo’ya uzattı. Leo, elini alıp, Katie’yi kendine doğru çekti. Gözlerinin beyaz kısmı kan kırmızısına döndü, göz bebekleri büyüdü. Bileği ağzına götürüp ısırды, sonra dudaklarını yaraya sürdü ve emmeye başladı. Ama gözleri benim üzerimdeydi.

Sanki içtiği benim bileğimmiş gibi, emmesini duyumsayabiliyordum. Karnım ısınmaya başladı. Canavar tam gürlemeye başlayacaktı ki onu zor tuttum. Leo bir yandan içerken, bir yandan kıkırdıyordu. Kendime engel olamıyordum. Bıçağımın kabzasını tuttum. O kan kırmızısı, ölüm karası gözler her hareketimi izliyordu. Sonra gözlerimin içine baktı. Orada gördüğüm her şeyi reddettim. Benim istememi sağladığı her şeyi. *Aşağılık herif*. Kabul etmeliyim ki işinde iyiydi. Şeytanın kendisi olsa bu kadar güçlü olabilirdi. Gözlerimi kaçırdım, yere baktım, bunu bir yenilgi olarak algılayacağını biliyordum.

Haçın ısınmaya başladığını fark edip onu arka cebime sıkıştırdım, parlaklığının Leo’nun dikkatini çekmediğini umuyordum. Kimse vampirlerin neden Hristiyan sembollerine tepki verdiklerini bilmiyordu ve sanırım bu da nedenini sormak için uygun bir zaman değildi.

Dakikalar sonra, Leo Katie’yi geri itti. Sol elini kaldırıp, neredeyse tamamı iyileşmiş olan yaraya baktı ve ağzının köşesindeki kanı yalayarak sildi. Bana güldüğünü gözlerinde görebiliyordum. Aynı zamanda, kan emen bir vampiri görmenin beni şok edip, heyecanlandıracağını mı yoksa iğrendireceğini mi de görmek istiyordu. Yırtıcı bir hayvanın bakış açısıyla bakarsak, canavar ilgilenmiş görünüyordu; ama bu Leo’nun görmeyi beklediği tepki değildi.

Katie sabahlığının kemerini bağladı, saçlarının arasından parlayan gözlerini görebiliyordum. “Gidebilirsin,” dedi bana yavaş-

ça. “Gün doğmadan önce burada ol. Kızlarla o zaman konuşabilirsin.”

Salıverilmiştim. Katie ise azar işitmişti. Başımı sallayıp kordorda yürümeye başladım. Ofiste ise, Azman, çok eskiden kullanılan Y şeklindeki bir boruyu, kızlardan biriyle trole bağlamakla uğraşıyordu. Doğru kan tipi, zümrüt yeşili gözlü, kızıl saçlı kız Rachael’de vardı. Kanepede yattığı yerden ifadesiz gözlerle bana baktı. Azman, onun bakışlarını izliyordu. Trolün silahlarını, orta kısmı koyu renk deriden yapılmış büyük masanın üzerine bıraktım ve “Trolün bunlara ihtiyacı olacak. Ona teşekkür ettiğimi söyle,” dedim.

“Trol mü?”

Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım bunu reddediyordu. “Tom,” dedim yerde yatan hastayı göstererek. Yüzündeki ifade değişti, eğlenmişe benziyordu. Soru sorarcasına kendisini işaret etti. “Sen Azman’sın,” dedim.

“Benim bir adım var,” dedi. “George Dumas.”

Ona tekrar baktım. 64 doğumlu falan olmalıydı, fazla abartıya kaçmadan ağırlık çalıştığı belliydi, ince ve uzun biriydi, saçları ve gözleri kahverengiydi. Bir heykeltıraşın elinden çıkmışa benzeyen uzun ve kemikli bir burnu vardı. Burunlara karşı hep bir zafım olmuştur ve onunki birinci sınıf bir burundu. Tabii ki bunu ona söylemeyecektim. “Ee ne olmuş?” dedim, neden kaba davrandığımı bilmiyordum, sadece düşmanım olabilecek birine ilgi mi belli etmek istemiyordum. Bu hakaret karşısında gözleri büyüdü.

Odadan ayrılıp, bahçeye açılan arka kapıya doğru ilerlemeye başladım. Kapıyı arkamdan çekeceğim sırada, kapı ziline çaldığını duydum. Muhtemelen Katie’s Ladies’in parti müşterilerinden ilki gelmişti. Görmek isteyeceğim bir şey değildi.

Duvarın üzerinden atladım ve dönüşmek için hazırlandım. Avlanma zamanıydı.

BÖLÜM 6

Paranoya bazen işe yarar

Yüzümde ve pençelerimdeki inek kanını temizledim. Ayın ışığı dağlarda farklı görünmesine karşın, şekli hep aynıydı ve parlaktı. Kenarları sivriydi. Ay acıkmıştı. Dolunay yoktu ve avlanmak için uygun değildi. O kadar çok yıldız vardı ki, Jane bile kaç tane olduğunu sayamazdı. İnsanlarla dolu bu yerde ise, ay donuk, yıldızlar azdı. Yıldızlar insanların arkasına saklanmıştı. İnsanların ve onların sahte ışıklarının ardına.

Soğuk biftekten temizlendikten sonra, Jane'in saksının altına koyduğu vampir ve insan kanı dökülmüş kumaşın kokusunu aldım. Ölü insanlar ve o. Hasta olan. Kuduz... Kısa kısa nefeslerle kokuyu içime çektim. Ve... yeni bir şey keşfettim. Daha önce fark etmediğim bir şey. Ağzımı açıp dilimi uzattım ve kokuyu ağzıma, damağıma doldurdum. Evettttt. Saksı sallandı. Yırtıcı tüylerim havalandı. Saksıya elimi koyup hafifçe itekledim. Saksı yuvarlandı. Bitkiler, toprak, kök dağıldı. Yaşiyor mu? Kirpininkine benzer bir hareket var. İyi yiyecek değil. Acı verir. Dikenlere dikkat ederek yine ittim. Yuvarlandı. Zarar görmüştü.

Çömeldim ve pençelerimi dışarı çıkardım. Sıkıca bastırıp ezdim. Saksı mı hayvan mı olduğunu anlayamadığım şey banka doğru yuvarlandı, çarptı ve kırıldı. *Öldür!* Bağlı. Saksının üzerine çıktım. Zarar görmüş vücudu pençelerimin arasına aldım. Taban kısmında ölmüş insan kokusu vardı. Çatlaklardan sızan toprak, kanı andırıyordu. Av bir kez daha zarar gördü, saksı kırıldı. Tabanında insan kanı kokusu vardı sanki. Kuduzun kokusu. Ve... başka bir şeyin daha. Bu koku hafızada yoktu, yani tam olarak de-

g il. Ancak bir yönüyle de tan d k geliyordu. Homurdand m. Tükürdüm.

Avlan, diye bir komut geldi içeriden. Sabırsızdı içimdeki ses. Onu bir kenara ittim. Sessizlik.

Omuzlarımı gev etip çitin üzerinden atladım. Durakladım. Öbür tarafa geçtim. Kom unun s  ina ının kenarında,  al l r n arasında süründüm. Gecenin içinde. Sokaktaki binalardan Katie e doğru. Azılı vampir oradan geçmişti. Birkaç kalp atı ı önce. Çürük koku Leo nun ve Azman ın kokusunu bastırıyordu. Onları takip etmişti. Soka ın karşısında, kapının önünde beklemi ti. Hesaplar ma göre, iki kapı aşağıda olmalıydı. Karanlıklar da saklanmış, izlemi ti. Heyecanın ve feromonların birbirine karışmış iğrenç kokusu.

Adrenalinin vampir formuna girmiş hali, diye düşündüm. Adrenalin hakkında çok şey biliyordum. Yavaş öldürür veya çok kovalarsan et sertleşir. Pusuda bekleyip avın üzerine atlamak en iyisiydi. Ve ani öldürücü darbe. Ama bazen de yiyeceği kovalamak, onunla oynamak zevkli olurdu. Seçim yapmak zordu. Yumuşak et, ya da eğlence.

Koku  a ır yordu. Garip bir kokuydu. Hastalıklı bir k m ldanma kokusu. Gölgelerin içinde hareket ediyordu, heyecanı do-ruktaydı. Avlanıyordu. Arabalar geçip gidiyordu. Gölgeler ortaya çıktığında yeniden hareket etmeye ba lıyordu. Kuduzun adımlarının altında, avın kokusunu alabiliyordum. Dişi insan, uyanmış yürüyordu. Seks kokusu vardı. Pek çok kişi  iftle iyordu. Jane in birle ecek bir partneri yoktu, ama arıyordu. Kokular içine g m lm   yaln zlı ında zorlanıyordu.

Jane gelmeden önce  iftle menin nasıl bir şey olduğunu anımsadım. Biz canavar olmadan önce. Kafası karı ıkt . Jane den  nceki hatıralar çok derinlere g m lm  , yerini sonraki hayatımızın hatıraları doldurmu tu. Çok geçiriyordu. Mücadele ediyordu. Saksıya vurup da ıttı ım gibi düşünceleri de vurarak dağıtmaya çalıştım.   e yaramaz düşünceler. Sonra. * imdi avlan*.

Be  bina geçtikten sonra burnuma temiz kan kokusu geldi.

Duvarın gölgesinde çömeldim. İleri doğru süründüm, karanlığın içinde bir adım, bir adım ve bir adım daha, karın tüylerim insanların yaptığı taşlı, pis yola sürünerek ilerledim. Kuduz orada çömelmiş duruyordu, insan yapımı ışığın altında. Pörsümüştü. Kurumuştü ve kötü kokuyordu. Taze kanın zengin kokusu. İnsan. Yeme sesleri. Kuduz aldırış etmeden yiyordu. Karanlık ve gri ışıklar çöküyordu üzerine. Dönüşmüş gibiydi sanki. Pörsümüş hali yavaş yavaş değişmeye, kötü koku azalmaya başladı.

Yola yakın bir yerden sessizce yürümeye başladım. Bütün gücümü topladım. Ağırlığımı dengeledim. Sustum. Ve havaya sıçradım. Uzun kuyruğum, dengeyi sağlamak için havada dönüyordu. Ön bacaklarımı uzattım, pençelerimi çıkardım. Ağzımı açtım. Öldürücü dişlerimi gösterdim.

Bana doğru dönüp baktı. Solgun ışıktaki yüzünü görebiliyordum. Ve bir anda yok oldu. Hızlıca.

Büyük bir şok bütün bedenimi sardı. Üzerine atladığım kuduz az önce tam buradaydı, şimdi ise yoktu. Havaya karışıp yok olmuştu sanki. Pençelerimi içeri çektim. Düşüşü yavaşlatmak için ön ayaklarımı kaldırdım ve kiremit duvara çarptım. Bütün ağırlığım bir ayağımın üzerindeydi, iki büküm olmuşum. Vücudum sallanıyordu. Sert bir çarpış olmuştu. Kalçalarımı vurmuşum ve omzum çürük içinde kalmıştı. Yere düştüm, gözlerim onu arıyordu.

Garip bir ses. Bak. *İşte orada*. İkinci katın pervazında. Atlamak için fazla yüksek. Pencere pervazına sıkıca tutunmuştu. Aşağı bakıyor ve gülüyordu. Gürledim. Çatıya sıçrayıp koşmaya başladı. Saklanmak için kaçmıyordu. Kafamı kaldırdım. Hüsrana dolu bir çığlık koyverdim. Yankılandı. Vahşice.

Çabuk kaç, dedi Jane. *Kaç ve dönüş çabuk. Silahlı beyaz adamlar*. Görüntü hafızamdaydı. Ortak paylaştığımız hafızada. Büyük kediyi avlayan beyaz adamların görüntüsü.

Jane'in düşünceleri baskın geldi. İnsanlar dünyasında uzman oydu ne de olsa. Şimdilik kontrolü paylaşıyorduk. Binalardan aşağı, gölgelerin içine doğru koştum. Büyük kamyonun al-

tından sürünerek geçtim. Bir vınlama sesi. Sirenler. Polis. Öldürmek üzereler.

Karanlığın içinde hızla ilerledim. Grup halinde avlanan insanlardan kaçıyordum. Bir cadı ailesi, göz kamaştırıcı bir şekilde güç akışını kutluyordu. Neredeyse Katie'se varmıştım. Bir anda hastalıklının kokusunu duydum. Tazeydi.

Burnumu yere eğdim. Kuduz bu yoldan geri dönmüştü. Jane ise sessizdi. Şimdilik kontrol bendeydi. Havayı ve kokuyu içime çekerek kafamda taslaklar çizdim. Dilimi uzatıp kokunun tadını almaya çalıştım. Gökyüzüne baktım. Güneşin doğmasına daha çok vardı. Çömeldim. Gecenin sessizliğinde iz sürmeye devam ettim. İyi avcıyım ben.

Kuduz, büyük nehrin üstündeki köprüden geçmişti; arabalarla dolu ışıklı köprüünün. Sığınabileceği bir gölge yoktu. Çelikten bir yere tırmandım. Hemen yanımdan, zehir bulutu saçan bir kamyon geçmekteydi. Ayaklarımı birbirine yanaştırdım. Gececeği âni hesapladım ve atladım.

Pençeler ve ayaklar birbirine girmişti. Altımda metaller gıcır diyordu. Çömeldim ve dengemi topladım. Etili kısma ulaşma iç güdüsüyle, bir buffaloya binmiş gibi sallanmaya başladım.

Büyük nehrin öte yanında şehir tenhalaşıyor, kokular değişiyordu. Daha az ölüm vardı orada: nehrin acı suyu, ölü balıklar, alkol ve egzoz. Daha çok av: ev kedileri, vahşi kediler, bir sürü köpek. Büyük sıçanlar ve kunduz. O bunları araştırmıştı. On kiloluk sıçanlar. Yemeye değer mi peki? Kuşlar –av ve yırtıcı. Avlanan baykuşlar. Yarasalar. Sonra sincap. Küçük, tek lokmalık. Sinekler, yakalamaya değmez, çok küçükler. Bataklık. New Orleans'ın çevresindeki göllere dökülen atık sular. Daha ileride, üzerine ayın yansıdığı durgun sular.

Kamyon yavaşladı. Sıçrayıp yere indim. Bitki ve börtü böcek dolu sudan içtim. Karanlığın içinde beliren evin insan yapımı ışıkları, bir yırtıcının gözlerini andırıyordu. Çevresinde başka ev yoktu. Bacaklar katlanmış, kuyruk içeri çekilmiş vaziyette kokuyu takip edip eve doğru yol aldım; beni koruyan güçler vardı. Ca-

dısal güçler değil. Jane birden alarma geçti. Bir şey hatırlamıştı. Ademoğulları diye düşündü.

Cherokeelerden geliyordu. Onu geri ittim. Bu benim avımdı. Özel mülkün çevresini dolaşp kuduzun kokusunu izledim. Evcil kedi ve köpek kokusu. Evcil hayvanlar, içeride, insanların yanındaydı. Arka tarafta, ağaçların arasında küçük bir ahşap kulübe vardı. Ne şirin bir kulübe, diye düşündü Jane heyecanla. Burada bir yetişkin yaşıyor. Onu hatırlıyorum!

İçeride onun kafasına bir ayağımla bastırıp sessiz olmasını istedim. Kulübeye doğru yavaşça yürüdüm. Yerler kuduzun kokusuyla kaplıydı. Koku patikanın içinden ormana doğru gidiyordu. Düzgün bir patika. Yakınlarda bir sığınak mı vardı? Yoksa yetişkini mi avlıyordu?

Hayır! diye düşündü Jane. Çaresiz yavruların görüntüsü. Korunmak için, diyordu ısrarla. Böyle bir yetişkinden korunmak için. Onu sessiz kalmaya zorladım. Mücadele ediyordu. Pençelerimle beynine vurdum. Bu avlanmaktı. Sonunda sessiz kaldı Jane, kızgın ve endişeliydi.

Ormanda kuduzun izini sürmeye başladım; çam ağaçlarının, köknarların, meşelerin, akçaağaçların ve sığlaların²⁷ içinden geçtim. Toprak, leş kokusuyla ağırlaşmıştı. Yetişkinin köpekleriyle beslenmişti, iki köpek cesedi yerde çürümeye terkedilmişti. Burası avlanma bölgesiydi.

Kuyruğumu arkamda dikleştirerek, yavaşça hareket ettim. Kuduzun hızını hatırlamıştım. Hasta gibi değildi hareketleri. Adeta rüzgâr gibiydi, görünmüyordu bile. Öylesine hızlıydı. Sık sık durup havayı kokluyordum. Daireler çizip, ağaçlara doğru dönüp tekrar kokluyordum. Daha önce hiç yanmamış bir ormandı bu, çalılıklar sıktı. Ve tek yol patikaydı. Tuzak mı? Kuduz tuzakları anlardı.

Ağaçların arasından, çam iğneleriyle dolu açıklık bir alana çıktım. Yere çömelip beklemeye başladım. Hareket belirtisi yok-

27 Sığla ağacı: Günümüzde sadece Anadolu, Amerika ve Çin'de yetişen, kalın dallı ve geniş tepeli bir ağaç türüdür.

tu. Yavaş yavaş etrafta daireler çizmeye başladım. Hiçbir şey bulamadım; ne bir koku izi, ne de dışarıya açılan bir patika vardı. Dikkatle açıklık alana geri döndüm. Toprakta onun kokusu vardı, çürümüş kan kokusu. Ciğer yiyen. Henüz ayrılmamıştı. Ama burada da değildi. Şaşırtıcı. Jane için iyi bir av, iyi bir oyun.

Gökyüzüne baktım. Gecenin bitmesine az zaman kalmıştı. Yeni sığınağım(ız)dan, yolu bulabilmek için işaret koyduğu kayadan çok uzaktaydık. Kazıkla öldürülmesi gerekmeyen yiyeceklerden uzakta. Sığınakta istediğimiz kadar soğuk ölü inek bulabilirdik.

Buzdolabında, diye düşündü Jane. Yeni sığınakta, avantadan gelen evde.

Döndüm ve patikadan geri yürümeye başladım.

Şafağın sökmesine yakinken, şehrin ücra bir köşesinde, gölgelerin arasında durdum. Bir ailenin uyumakta olduğu evin bahçesinde. Biri horluyordu. Jane uyanmış ve dönüşmek için yaygara koparmaya başlamıştı. Eğer dönüşmezsem, bütün bir gün canavar olacaktı, kendisi değil. Ancak bu av istediğim gibi gitmemişti. Bir bitkinin yanına çömeldim ve gelmesine izin verdim. Dönüştük. Gri bir mağara tarafından yutuluyordum sanki. Aydınlık ve karanlık, gökyüzünde şimşekler. Kemikler çatırdamaya ve kaymaya başladı. Bin tane bıçak saplanıyormuş gibi acı veriyordu.

* * *

Canavar tısladı. Gitmişti.

Yerde yatıyordum, çıplak ve pistim. Soluk soluğa kalmıştım ve sanki yıldırım çarpmış gibi titriyordum. Ayağıma tırmanan bir örümceği sallayıp fırlattım. Bu dönüşümün griliği normalden uzun sürmüştü. Dönüştüğümde ne olduğunu gerçekten bilmiyordum, aslında uzun zaman önce Molly bunun bir videosunu çekmişti ve başka bir boyuta geçip yok olmadığım ortadaydı. Işıklı bir gölge gibi parlıyordum sadece, bir bulutun içindeki şimşek gibi. Tahminimce bu kuantum mekaniği ya da fiziğiyle ilgili

olabilirdi; çünkü hücrelerim hareket ediyorlar ama aslında hiçbir yere gitmiyorlardı. Ya da buna benzer bir şey. Herhangi birine sorabileceğim bir şey değildi. Nefesim normale dönünce, ellerim ve ayaklarım üzerinde sürünerek ayağa kalktım.

Kaloriye ihtiyacım vardı ama her şeyden önce giysi bulmalıy-
dım. Çantayı açıp, rulo halindeki kıyafetlerimi çıkardım. Hafif ol-
sunlar diye onları böyle rulo şeklinde taşımak demek, sürekli kı-
rışık olmaları demekti ama kırışık kıyafetle gezmek çıplak kal-
maktan iyidir. Kotumu ve tişörtümü giyip, ince tabanlı ayakka-
bılarımı da ayağıma geçirdikten sonra, çantamı bağladım. Şim-
di çantamda yalnızca para, cep telefonu, anahtarlar ve silahlarım
-bir kazık, bir haç ve küçük tabancam- vardı. Sütyen ve iç ça-
maşırı yoktu. Ama en azından örtüktüm. Uzun saçlarımı gözü-
mün önünden çekmek için topuz yaptım. Dönüşüm esnasında en
azından saçım dolaşmadan kalabiliyordu. Omuzlarımı dikleştiri-
p, evin çıkıntılarından şafağın içine daldım. Harita üzerinde ne-
rede olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu ama kedi iç güdüle-
rim bana kuzeydoğuya gitmem gerektiğini söylüyordu. Ve yemek
yemeliydim. Midem gurulduyordu.

Sabahın erken saatiydi, ufak bir dükkâna girip, bol kalorili şe-
kerleme, enerji patlaması yaratacak kafeinli bir kutu cola ve bir de
yeni bir ruj satın aldım. Hepsini yanıma alarak banyoya girdim ve
temizlendim, tırnaklarımı fırçaladım. Bir taksi çağırırsam iyi ola-
caktı ama akli başında hiçbir taksici, köprü altında yatanlara ben-
zeyen birini almazdı. Görünüşümü biraz daha düzeltince, kasi-
yere doğru gidip bir şekerleme daha aldım. Kendime dünyanın
yükü ağırlığı altında ezilmiş, akşamdan kalma bir insan görün-
tüsü vererek sordum: "Bana nerede olduğumu söyleyebilir misi-
niz?"

Güldü. On sekiz yaş civarında, çenesi sivilceli, yağlı saçlı bir
tipti; esrar ve bira kokuyordu. "Lapalco Bulvarı'na yakınsınız."

"Şu taraflarda bir bataklıktan geliyorum," diye işaret ettim.
"Ormanlık alanın yakınındaki göl kenarından. Orada ne var?"

Yeniden güldü, benim geceyi kimle geçirdiğini bile hatırlama-
yacak kadar çılgın bir parti kızı olduğumu düşünüyor olmalıy-

dı. Ben de buna inanmasını istiyordum zaten. Bana pis pis bakması canımı sıkıyordu ama bununla yaşayabilirdim. “Jean Lafitte Ulusal Tarihi Parkı mı? Catouatchie Gölü de olabilir? O yönde pek çok göl var.”

Bir beşliği havaya kaldırıp, “Bana bir taksi çağırırsan bu senin. Beni Fransız Mahallesi’ne götürecek güvenilir birine ihtiyacım var,” dedim.

Tezgâhın üzerine dirseklerini dayayarak, “Birkaç saate kadar işim bitiyor. Ben seni götürebilirim istersen,” dedi.

Gülümsedim ve ilgilenmiş gibi görünüp başımı salladım. “Kulağa hoş geliyor ama bir saate kadar iş yerinde olmalıyım. Güvenilir olduğu kadar hızlı birine de ihtiyacım var.”

İçini çekti, cep telefonunu çıkardı. “Yeniden düşün bence. İşler beş para etmez. Ama iyi eğlence her zaman bulunmuyor, seninle iyi vakit geçirebiliriz.” Yeniden başımı salladım, bu kez acıklı ve pişmanlık dolu bir tavırla. Bir numarayı tuşladı. Telefonu açan kişi, “Bluebird Taksi,” diye cevapladı, rahatlamıştım. Paranoyak olabilirim ama bazen işe yarıyordu.

Telefonu kulağına bastırıp sesi kapattı. “Ben Nelson. İsteyim. Burada Fransız Mahallesi’ne gitmek isteyen bir bebek var.” Bana baktı. “Nakit var mı? Sana pahalıya mal olacak.”

Bir onluk ve bir yirmilik çıkardım. “Bunlar bitince de maaş gününe kadar sıfırlanmış olacağım,” diye uydurdum. Çok fazla nakit beni hedef haline getirebilirdi. Güne birilerinin kolunu kırarak başlamak istemiyordum.

“Evet tabii ki parası var.” Telefonu kapadı. “Beş dakika. Kuzenim Rinaldo. İyi biridir. Evli ve beş çocuğu var. Onları beslemek için üç vardiya çalışıyor ve bir de taksicilik yapıyor. Onu doğum kontrolü hakkında bilgilendirmeye çalıştım ama çok zeki değil anlıyorsun ya?” Espri yapmaya çalışıyordu, sahiden de komik olduğunu sanıp kendi kendine güldü.

Gülümsedim ve başımı salladım. “Teşekkürler, sana minnettarım.”

Cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. “Bir dahaki sefere eğ-

lenmek istediğinde beni ara. Bazı şeyler temin edebilirim. Anladın mı?”

“Teşekkürler,” dedim kartı göstererek. “Rinaldo’nun numarasını arkaya yazsan iyi olur. Bir daha ne zaman sabahın köründe taksiye ihtiyacım olacağını bilemem.” İşini bitirdiğinde, kartı çantama tikip kapıdan çıktım. Birkaç dakika sonra, ön kapısının üzerinde mavi bir kuş resmi olan taksisiyle Rinaldo göründü. Bana bakıp el salladı ve arabanın kilidini bir tıkla açtı. Arabaya binip adresimi verdim. “Kahvaltı etmem lazım. Önce bir fast food dükkânında dur, ikimize de yemek ısmarlarım.”

Rinaldo dikiz aynasından bana baktı ve “Yo,” dedi.

Bunu bir evet olarak kabul edip arkama yaslandım. Yorulmuş-
tum.

Taksiden indiğimde, motorlu herifi kapımın önünde oturuyor buldum. Rinaldo’yla anlaşmıştım, sabah nerede olursam olayım gelip beni alacaktı. Taksiciyle iyi geçinmek akıllıca bir işti. Her zaman kendi başıma eve dönmem mümkün olmayabilirdi. Ve yeniden insana dönüştüğüm yerler, bir taksicinin geleceği yerler değildi. Yorgun yüzüm ve kırmızı rujumdan anlaşılacağı üzere ben bir parti kızıydım, bu yüzden bana dikkatli olmamı tembihledikten sonra, onu istediğim zaman arayabileceğimi söyledi ve basıp gitti.

Motorlu adama bakıp içimi çektim. İhtiyacım olan şey, bir duş ve bir demlik çaydı, bu değil.

“Bana bu gece nerede olduğunu söylemek ister misin?” diye sordu ısrarla.

“Hayır istemem. Kapımın önünden çekil.” Kaşlarını çatı. Kollarımı bağlayıp anahtarlarımı şingirdattım. “Sen benim babam, sevgilim ya da patronum değilsin. Nerede olduğum seni hiç ilgilendirmez. Böyle şeyleri çekecek durumda değilim. Yorgunum, duşa ihtiyacım var ve mecbur kalırsam seni parça parça edebilirim. Uza hadi.”

“Sorularım var.” Kenara çekildi, ben de kapıyı açtım. Hemen arkamdan içeri girdi, öyle hızlıydı ki onu geri itemedim bile.

Mutfağa gidip su kaynatıcısının düğmesine bastım, beni izliyordu. “İyi. Ama önce duş almalıyım. Bekleyeceksin.”

Yatak odamın kapısını kapatıp soyundum, kendime güzel bir bakım yapmak için duşa girdim. Vücudumda fazla tüy yoktu, Cherokee kanının bana bahsettikleri dışında tabii. Fakat her dönüşümden sonra, tüylerim sanki hiç traş olmamışım gibi geri gelirdi. Ve her gece dönüşmek de bunu zorlaştırıyordu.

Su kaynatıcısının düdüğünü duyunca, suyu kapatıp üzerime eski bir tişört ve şort geçirdim ve mutfağa gittim. Islak saçlarım kıyafetime sürünüyordu. Mutfak masamda oturuyordu, sanki burası kendininmiş gibi yayılmıştı. Gözlüklerini çıkarmış elinde tutuyor ve gözlerini bacaklarımdan ayırmıyordu.

“Ateşten indirdim ve çay yapraklarının üzerine boşalttım,” dedi.

Şaşkınlıkla süzgecin kapağını kaldırıp kokladım. Demliğin içine güçlü aromalı bir Madagaskar Vanilya karışımı koymuştum. Ve şimdi hazır. “Teşekkürler,” deyip, çayı üç yüz ml’lik bir kupa doldurdum, bir miktar şeker ekleyip karıştırdım. “Biraz ister misin?”

“Ben böyle iyiyim.” Kapının önünde olduğundan daha az ısrarcıydı, ben de bir duştan sonra daha hoşgörülü hale gelmiştim. İçimden bir ses, bu konuşmaların ya fiziksel bir yere gideceğini, ya da yalanlarla dolu olacağını söylüyordu. İkisini de çekecek durumda değildim.

Tam altı tane, yumurtalı Mc Muffin yemiş, üç tane kolayı mideme indirmiştim; o yüzden bu sabah aç değildim. Tabii bu da iyi bir şeydi. İnsanlar benim yediğim miktarı gördüklerinde, gözleri faltaşı gibi açılıyordu. Rinaldo, bu yeme isteğimin uyuşturucudan kaynaklandığını söylemişti. Ben de aksini iddia etmemiştim.

Motorlunun karşısına oturup, çayımı yudumlamaya başladım. Ona bir açıklama yapmak zorunda olmadığımı anlatmak istiyordum, ama onun buradaki bağlantılarına ihtiyacım vardı. Onunla birazcık eğlenebilirdim. “Tamam. İşte buradasın. Duşumu aldım. Çayımı içtim. Dinliyorum.”

“Dün gece neredeydin?” Başımı sallayınca, “Bana görünmeden nasıl çıktın buradan?” diye sordu. Yine başımı sallayarak hafifçe gülümsedim. Gözlerini kısarak bana baktı. “Katie’nin arka bahçesini gören kamerayı nasıl keşfettin?”

Bir de bu vardı evet. Kamera. Eğer Katie’nin güvenlikçisi olmak amacındaysa ve benim gördüğüm bir kamerayı gözünden kaçırdıysa, bu onun kötü görünmesine yol açardı. “Bunu sana anlatırım bir ara.” Gülümsemem yüzüme yayılırken, gözlerimi alçaltıp çayma odaklandım. “Ben iyiyim.” Yudumlamaya devam ettim.

Gücenmişti. Kızgın bir şekilde güldü ve sonra sessiz kalıp, gözlerini gözlerime dikti. Bakışlarının ağırlığı altında eziliyordum. Ancak yırtıcılar arasında bir yarışma yapılırsa ve gözünü ilk kırpan kaybetse, o kesin kaybederdi. Bana karşı hissettiği düşmanlık bir anda uçup gitti ve yerini sönük bir hüsrana duygusuna bıraktı. “Peki. Benim yapamadığım şeyleri yapmak gibi bir özelliğin var senin. İşi sen aldın, ben değil. Ama dün gece bir kız öldürüldü, azılı vampir tarafından.”

“Biliyorum. Onu gördüm.”

Adam –sahi onun Rick diye bir adı vardı– toparlanıp kalktı. Fincanımı koydum, ellerimi serbest bıraktım ve ne yapacağını görmek için bekledim. Bu sabah da bir tişört giyiyordu, kasları şişmişti ve dövmelelerinin ucu bugün daha çok görünüyordu. Sol kolunda pençe izleri, sağ kolunda ve omzunda ise kara tüylü bir şekil vardı. Ne olduklarını tam olarak görmek istiyordum ama ondan tişörtünü çıkarmasını istersem beni yanlış anlayabilirdi. O kadar yorgundum ki, sonunu düşünmeden sıırttım.

“Komik değil,” dedi alçak sesle. Sesinde tehlike vardı. “O kızı tanıyordum.”

Elimi kaldırdım, açık parmaklarım herhangi bir kötü niyetim olmadığını gösteriyordu. Yavaşça yerine oturdu, ben de fincanımı yeniden aldım. “Kaybın için üzgünüm. Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben o kıza gülüyordum.”

“Onu öldürürken gördün mü?”

“Hayır, ben onu izliyordum.” Gerçekti bu, yalnızca Rick onu gözlerimle takip ettiğimi sanıyordu, kokusunu izlediğimi bilemezdi. İşte konuşmamızdaki yalanlar burada başlıyordu; kısmi yalanlar, tamamen yalanlar. En ufak bir hata yapmamam gerekiyordu. “O bir köşeye gitti, ben de uzunca bir süre durdum; öyle uzun bir süre ki, beni görmüş olabileceğini düşündüm. Tepki bile vermeden onu yakaladı. Çok hızlı. Beni görünce duvara tırmandı.” Rick’in yüzünü izliyordum. O da benimkini. “Dümdüz yukarı hem de. Vampirlerin uçmasının ya da duvarlara tırmanmasının bir efsane olduğunu sanıyordum ama gerçekmiş.”

Rick başını salladı. “Sadece çok yaşlı olanlar yapabilir bunu. Gerçekten yaşlı olanlar yani.”

“Nasıl olduğunu biliyor musun?”

“Katie’den biliyorum, ona sormuştum.”

Ve o da cevap verdi öyle mi? Canavarın mahalleye ilk ayak bastığı günü hatırladım. Her yerde vampirlerin kokusu vardı. Aralarındaki yaşlıların sayısı çok fazlaydı. “O çatıların üzerinde koşarken ben de onu sokaktan takip ettim.” Kısmen doğruydum bu. Çayımı bitirip yeni bir tane doldurmak için ayağa kalktım, bu sırada Rick’i görebileceğim bir açıda durmaya dikkat ettim.

“Seni kimse görmemiş,” dedi. “Polisler neredeyse anında olay yerine varmışlardı.”

Yine bir suçlama. Omzumu silktim. Israrcı ve meraklıydı. Israrcı ve meraklı tipler, çoğunlukla başkalarının işlerine burunlarını sokarlar ve başlarına iş alırlar; bu herif de bunun tipik bir örneği idi. Onun meraklı burnunu kendi işime yarayacak alanlara, onu kontrol edebileceğim yerlere yönelmeli, paylaşmak istemediğim noktalardan uzaklaştırmalıyım. “Bu işte desteğe ihtiyacım var ve bunun için bir bütçe ayırabilirim. İş istiyor musun?”

“Evet. Ve bana görünmeden buradan nasıl çıkıp gittiğini de bilmek istiyorum.”

Ona dönüp baktım. Yeni bir yalan uydurmalıyım. “Motorumun heybelerini biliyorsun değil mi?” Çayma geri döndüm. “Öyle işte.”

Arkasına yaslandı, yüzü şaşkınlıkla kaplanmıştı. “Görünmezlik büyüsü yapabilen bir cadı tanıyor musun?”

Bildiğim kadarıyla görünmezlik büyülerini bir efsaneden ibaretti, gerçek değildi. Ancak insanlar gerçekten çok bir yalana inanmayı tercih ediyorlardı. “Tam olarak değil. Ama kısmen. O buna şaşırtmaca büyüsü diyor.” Biraz daha şeker ekleyip karıştırdım ve arkamı döndüm. İyi yalan söyleyemediğimin farkındaydım. “Ben görmene izin vermediğim sürece sen benim gelip gittiğimi göremezsin.”

Ayağa kalkıp bana yaklaştı. Tezgâhın üzerine eğildi ve yüzüme baktı. “Senin için çalışırsam tam olarak ne yapmam gerekecek?”

Cevaplamak için derin bir nefes aldım ve nefesimi tuttum; kemiklerim donmuştu sanki. Yeniden nefes almaya başladığımda kokuyu içime çektim. Uzandım ve Rick’in kokusunu burun deliklerime çektim; yüzümü boynuna yaklaştırdığımda gerildiğini hissettim. Çevresinde dönmeye başladım. Ellerini yumruk yaptı. Fakat ben duramıyordum. Ağzımı açıp kokusunu yeniden içime çektim.

Tanıdık bir kokuydu. Canavarın, azılı vampirin izini sürerken kokladığı kıyafet üzerindeki kokuya benziyordu. Vampirin üzerine sinmiş kadın parfümü ve kadın vücudu kokusu öyle hafifti ki, hemen dikkatimi çekmişti. Rick, azılı vampirle aynı kokuyu taşıyordu.

Aynı kadınla beraber olmuşlardı. Nasıl biri, bir insan, hasta ruhlu, kokuşmuş bir vampirle beraber olmaya cesaret edebilirdi? Rick’in üstünde azılı vampirin kokusu yoktu, yalnızca kadının kokusunu alıyordum. O zaman neydi bu? İki adam arasında mekik dokuyan kadın neden azılı vampirin kokusunu taşııyordu?

Tepkilerimi kontrol altına alarak masaya doğru ilerledim. Fincanı masaya bırakırken ellerim titriyordu. Gizlemek için yumruğumu sıktım. Bütün bunları analiz edebilmem için biraz mahremiyete ihtiyacım vardı. “Bugünlük hiç bir şey,” dedim konuya kaldığımız yerden devam ederek. “Bu gece, sana izini süreceğin bazı adresler vereceğim, mal sahipleri, kiracılar, buna benzer şeyler işte.”

“Bu neydi şimdi?” diye sordu.

Başımı salladım, saçlarımın kısa tarafları yüzüme düşüyordu. Yine saklanıyordum işte. “Hiçbir şey. Şimdi çık buradan. Biraz dinlenmeliyim.” Titrememi bastırmaya çalışarak kapıya yürüdüm ve açtım.

Rick bir an masanın önünde durdu. Benden bir cevap istemesinden korkuyordum, belki de birden fazla. Onu bir hayvan gibi koklarken nasıl göründüğümü tahmin edebiliyordum. Ona keşfettiğim şeyi belli edecek en ufak bir şey söylemekten çekiniyordum. Gözlerine bakamıyordum.

Gözlüklerini taktı ve kapıya yürüdü. Dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapatıp, sırtımı yasladım. Rick’in dün gece, bu sabah ya da bu yakınlarda birlikte olduğu kadın her kimse, o azılı vampirle de birlikte oluyordu. Peki o çürümüş kokuya nasıl dayanıyordu? Ve bu koku kadının üzerine neden sinmemişti?

A n e m o n

BÖLÜM 7

Uçur onu

Mol'ün yardımına ihtiyacım vardı. Cebini çevirip çalma sesi-
ni dinledim, sesli mesaja yönlendirilince de kısa ve öz bir mesaj
bıraktım. “Benim. Uygun olunca ara. Ve evin güvenliğini tekrar
kontrol et.” SONLANDIR tuşuna basıp, yatağımın içine kıvrıldım
ve telefonu yanımdaki yastığın üzerine bıraktım. Mol'ün mesajla-
rı kontrol eder etmez beni arayacağını biliyordum.

Pek çok cadı gibi, Molly de unuttu. Evinin güvenlik sis-
temini bile kontrol etmeyi sık sık unuturdu. Bu güvenlik siste-
mi, onun hükümetin yeni kurduğu Psikometri Yasaları Tatbik
Bölümü -kısaca Psy LED- tarafından fark edilmesini önliyordu.
Bu, yurtiçi güvenliğin bir dalıydı, ve PsyLED memurları, halen
yurttaki doğaüstü varlıklar hakkında bilgi topluyorlardı. Şimdi-
ye dek, Molly'nin çocukları bu durumdan uzak kalmışlardı. Evi-
ni ve mülkünü sihir akışından korumak, onları güvende tutma-
nın anahtarıydı.

Çok uykuluydum, bacaklarım kurşun gibiydi, gözlerimi ka-
pattım.

Saat üçte kapının çalmasıyla uyandım. Yatak odam L şeklin-
deydi, kısa olan bölüm evin ön tarafında kalıyordu. Gözetleme
deliğinden baktığımda, sokağa parketmiş bir polis arabası ile, ve-
randada duran üniformalı bir adam ve ceketli, haki renk panto-
lon giyen bir kadın gördüm. Aynaya bakıp kaşlarımı çattım. Kötü
görünüyordum, azılı vampiri öldürmek için kiralanmış katile,
şehir dışından özel olarak getirilmiş yeteneğe pek benzemiyor-
dum. Eğer Katie'nin New Orleans Polis Teşkilatı'ndaki bağlantı-

sı bu adamsa, üzerinde gerçekten kötü bir izlenim bırakacaktım. Eğer Rick gidip polislere benim azılı vampiri gördüğümü söyle-diye bu daha da kötü olacaktı. Üstelik daha çimenlerin üzerin-de yediğim bifteklerin kanlarını bile silmemiştim. Ahmak. Kah-retsın.

İçlerinden biri yine kapıya vurdu, bu kez daha sertçe. Giri-şe doğru yürüdüm, kilitleri kaldırıp kapıyı açtım. Kollarımı yu-karı uzatıp, kapının pervazına tutundum. Bir ağız dolusu esne-dim, kısık gözler ve karmaşık saçlarımın arasından onlara bak-tım. Adam, bacaklarına ve esnediğim zaman ortaya çıkan göbe-ğime bakıyordu. Kırklı yaşlarının ortasındaydı, Cajun baharatla-rı ve traş sonrası losyonu kokuyordu. Yoğun bir losyon. Burnumu kırıştırdım. Kadın daha gençti, hafif toplu ve kısa saçlıydı. Yaka kartında yazdığına göre ismi, Jodi Richoux'tu. Evet. Katie'nin bağlantısı. Esnemeyi bitirdikten sonra, huysuz bir tavırla sordum: "Evet?"

Kadın bana bakıp yüzünü astı. "Jane Yellowrock?" diye sordu.

"Evet benim. Sen de Katie'nin New Orleans Polis Teşkilatı'ndaki bağlantısı olmalısın. İçeri gel." Kapıyı ittim ve koltukaltımı kaşı-yarak mutfığa yürüdüm. Polisleri sevmezdim ama onlarla uğ-raşmaktan hoşlanırdım. Tıpkı canavarın, avını öldürmeden önce onunla oynaması gibi. Kedi ile fare arasında belirgin bir mey-dan okuma vardı. "Çay yapıyorum," dedim omzumun üzerinden. "Donut ve kahvem yok yalnız."

"Çok biftek yiyor olmalısın," dedi Jodi.

Ve oyun başlamıştı işte. Saçlarımı yüzümden çekerek gülüm-sedim. "Ben bir etçilim. Sebzeler rahibeler içindir." İkisi mutfığı gezerlerken ben de su ısıtıcısını doldurdum. "Anladığım kadarı-yı la kasabımla konuşmuşsunuz."

"Onunla ve birkaç kişiyle daha."

"Otursanıza," dedim.

"Etrafa bakmamın bir sakıncası yoktur umarım," dedi adam, "bacaklarımı esnetmek istiyorum."

Yaka kartındaki ismine baktım. "Evet memur Herbert, sakın-

cası var. Ya oturun ya da gidin.” Önce sandalyeyi, sonra da kapıyı işaret ettim.

“Neden?” diye sordu Jodi. “Sakladığınız bir şey mi var?”

“Özellikle sakladığım bir şey yok. Sadece, haklı bir gerekçe-
si olmadan iç çamaşırlarımı karıştırması için bir neden göremi-
yorum. Bana bir gerekçe gösterin ve ondan sonra istediğiniz ka-
dar karıştırın. Ev sahibem bütün evi kameralarla çevirmişti. 7/24
gözetlenen bir evde kontrol edilmesi gereken bir şeyler olduğun-
dan bahsedilemez.” Bu söylediklerimin tümü doğrudu. Gerçek-
ten de Katie bütün eve kamera yerleştirmişti. Ama kameralar ar-
tık çalışmıyordu. Bunu onlarla paylaşmadım tabii. Hatırlanacak
yalanlarımın olmaması hayatımı kolaylaştırıyordu. İki polis şaş-
kınlıkla birbirlerine baktı. Taktiklerini yeniden gözden geçirdik-
lerini görebiliyordum. Yeniden mutfak sandalyelerini işaret et-
tim. “Oturun.”

“Abear,” dedi, gösterdiğim sandalyeye otururken.

Çaydanlığı ateşe koyarken sordum: “Anlamadım ne dedin?”

“Adım, Abear diye telaffuz ediliyor. Fransızca.”

“Aman ne şaşırdım,” demek geldi içimden, ama bir şey söyle-
medim. Ortalığı karıştırmak için henüz erkendi. Cevap verme-
dim. Bir poşet kurabiyeyi açıp masaya, önlerine döktüm. Jodi
sordu: “Dün gece neredeydin?” Oturmuyordu. Masanın gerisin-
de bir köşede duruyordu, böylelikle araya bir şey girmeden her
ikimizi de görebiliyordu. İlginç bir pozisyon.

“Her yerdeydim.” Kalçalarımı tezgâha dayamış, bir ayağımı
güç alır gibi dolaba yaslamıştım. İşin aslı, bu duruşum bana ilk
fırsatta atlama şansı veriyordu, yani rastgele bir duruş değildi.
“Dauphine’deki Katie’s Ladies’in bulunduğu sokakta bir aşağı bir
yukarı gidip geliyordum. St.Louis Sokağı’ndan Royale kadar. Bu-
ralarda çok gezinirim.”

“Dün gece Barracks Sokağı’nda bir kız öldürüldü. Senin bu
konu hakkında bir şeyler biliyor olabileceğini düşündük,” dedi
Jodi.

Demek öyle. Rick konuşmuştu demek. Yoksa o da mı bir bilgi

kaynağıydı? “Bazı şeyler işte,” diye onayladım. Çok önemli değilmiş gibi davranıyordum.

“Bize ne olduğunu söylemek ister misin?” Sesinde gizli bir tehdit vardı, şimdi burada konuşmazsam beni merkeze götüreceklerini belirten bir tehdit. Beni hapiste birkaç gün tutacakları anlamına geliyordu bu.

Sorusunu cevaplarırken sesime duygusuz bir hava vermeye çalıştım. “Ben azılı vampiri izlemek için tutuldum. Onu oraya kadar takip ettim. Fakat onu durdurmak için çok geç kalmıştım. Oraya vardığımda kızın kanını çoktan kurutmuş, onu yiyordu. İşini bitirince de onu izlemeye devam ettim.”

“Nereye gitti peki?” diye sordu. Sesi sertti ve bakışları yüzüme odaklanmıştı.

“Çoğunlukla çatılarda gezdi ve onu kaybettiğimde nehrin kıyısına geçmişti.”

“Bizi aramalıydın,” diye homurdandı.

“Cep telefonumun şarjı bitmişti.” İşte bu düpedüz yalandı. Ama pençelerimle telefonu tuşlayamayacağımı itiraf edecek halim de yoktu herhalde. Hoş, pençelerim olmasa da aramazdım ya.

“Onu nasıl izledin?” diye sordu. Sanki bir tecavüzcüyü ya da bir seri katili dinler gibi merakla dinliyorlardı beni.

“Görüş mesafemde tutarak, bir de cadı muskasından yararlandım. Vampirleri izlemeye yarıyor. Türünün tek örneği ve oldukça pahalı bir muska.” İki numaralı yalan. Bu hikâyeyi daha fazla sürdüremeyecektim.

“Orta boy, ince yapı, uzun ve koyu renk saçlar, kanca gibi bir burun. Hava karanlıktı ve o çok hızlıydı. Bütün bildiğim bu. Çok işinize yarayacak bir şey yok yani,” dedim kendimi NOPD²⁸’den uzak tutmak için.

“Şu muskayı görmek istiyorum.”

Yatak odasından cep telefonumun sesi duyuldu. “Özür dile-

28 New Orleans Police Department – New Orleans Polis Teşkilatı

rim.” Telefonu alarak, onları görebileceğim bir şekilde mutfağın kapısına gittim. Ekrandaki numara Molly’e aitti.

“Cadı!”

“Merhaba Büyük Kedi. Nasıl gidiyor?”

“Zamanlaman çok iyi. Mutfağında iki polis var. Bana verdiğin iz sürücü muskayı görmek istiyorlar. İnsanlar için olan değil, işi bitmiş vampirler için olan.”

“Böyle bir şey yok.”

“Uçur onu.”

Molly güldü. Bir büyü işe yaramadığı zaman, karalama kâğıtlarından uçak yapıp uçurur, çocuklarını eğlendirirdi.” Herhangi bir kan izine rastladın mı?”

“Hem de nasıl,” dedim.

“Telefonu onlara ver.”

Ekranı karartıp telefonu Jodi’ye uzattım. Son anda kurtulmuştum.

Bir yandan kurabiyemi yerken, bir yandan da polisin Mol’le çene çalmasını izledim. Molly polislerden benim kadar, hatta benden daha fazla nefret ediyordu. Kendisini kütüğe “cadı” olarak kaydettirirken, karşısına çıkanlar hep taşralı ya da köylü tip-liler olmuştu. Ben ise yakışıklı polislerle de karşılaşmışım. Bazıları çok havalı ve otoriterdi, kimisi de aşırı milliyetçiydi. Herbert ise tam bir ahmaktı. Jodi hakkında hâlâ bir karara varmaya çalışıyordum.

Kadın polis telefonumu geri verdi, ben de alıp “Sağ ol Molly,” dedim.

“Güneyin dumanlı havası sana yaramadı galiba, sorunlar mı yaşıyorsun?” diye sordu.

“İlginç şeyler denebilir.”

“Seni planladığımızdan daha önce ziyaret etmem gerekecek galiba. Öldür şu vampiri de ortalık durulsun.” Güldü ve telefonu kapattı. Ben de SONLANDIR tuşuna basıp telefonu tezgâhın üzerine koydum.

“Vampir izlemene yarayan şu muskayı görebilir miyim artık? Ve nasıl kullanıldığına ilişkin ufak bir gösteri?”

“Hayır dedim ya. Dönüp dolaşıp şu gerekçe gösterme işine geçiyoruz. Tek yapmanız gereken bana ufak bir kağıt getirmek, o zaman bunu sizinle paylaşırım. O zamana dek hiçbir şey göremezsiniz.”

“Polislerden neden hoşlanmıyorsunuz Bayan Yellowrock?” diye sordu Herbert.

“Hepsinden hoşlanmıyorum, yoksa bazıları gayet iyi. Nasıl ki bütün kuru temizlemecilerden, çöpçülerden ya da hemşirelerden hoşlanmıyorsam, bazı polislerden de aynı şekilde hoşlanmıyorum. Polislik iyi bir meslek ama her zaman dost kazandırmıyor işte. Belki bir bira içmeye ya da sinemaya gitseniz, sizi çok çekici ve saygıdeğer bulabilirdim, ama şu ana dek çok da etkilendiğimi söyleyemeyeceğim.”

Jodi’ye dönüp, “Çok açıksözlü,” dedi haince bir ses tonuyla. Ben konuştuğum sırada yüzü değişmişti, artık daha zalim duruyordu.

“Kapa çeneni,” diye cevap verdi Jodi ona.

Güldüm. “Siz asıl, sizin başaramadığınız bir şeyi benim nasıl yaptığımı bilmek istiyorsunuz. Yani vampiri nasıl buldum ve neden vampir konseyi Fransız Lejyonu’ndan birini görevlendirmek yerine neden beni kiraladı. Muhtemelen daha sonra da bulduğum bütün bilgileri, patronumla ve vampir konseyindeki dostlarıyla ilgili bildiğim her şeyi size getirmemi isteyeceksiniz ben- den.”

Jodi bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra da vazgeçip kapattı. Bakışları sertleşmişti. Ona bakıp sıırıttım. Ağzıma bir kurabiye daha atıp, mutfaktaki sessizliğin artışını seyrettim. Birkaç dakika sonra Jodi sordu: “Nesin sen?”

Bunu beklemiyordum. Benim insan olmadığımı bir tek doğaüstü camiadan olanlar bilebilirdi. Sıradan insanlara ait kanunları uygulayan polislerin bunu bilmeleri iyi olmazdı, PsyLED’E anlatılabilirlerdi. Masanın diğer tarafına zıplamamak için kendimi zor

tutuyordum, pençelerim ellerime batıyordu. Canavar uyanmıştı ve olan biteni can kulağıyla dinliyordu. Ona kalsa, ikisinin de bağırsaklarını dışarı döker, can çekişirlerken de sorular sorardı. Onu zaptetmeye çalışıyordum. Kısa bir kesintiden sonra, sesime düşünceli ve makul bir tonlama vererek, “Ben Doğu Yakası’ndaki en iyi vampir izcisiyim,” dedim.

Kim ispiyonlamıştı acaba? İnsan olmadığımı sadece Katie, Trol, Azman ve Leo biliyordu. Kurabiyemden bir ısırık daha alıp, ağzım dolu konuşmaya devam ettim. Bilerek ve isteyerek kaba ve aksi olmaya karar vermiştim. Onlara düşünecekleri bir şeyler vermem gerekiyordu. “Benim güneşle ya da gümüşle bir derdim yok, sarımsağı da, eski Bela Lugosi²⁹ filmlerini de severim, düzenli olarak kiliseye de giderim. Büyü yapamam, hatta cadı arkadaşlarım bile onlardan biri olmadığımı söylerler. Sanırım bütün bunlar beni bir insan yapar, her ne kadar hoşunuza gitmese de.”

“Güneydoğudaki eyaletlerin bir çoğunda taşıyıcılık yapmak için lisansım var ve istediğim zaman muafiyet alabilme hakkına da sahibim.” Yutkunup devam ettim. “Geçmişteki başarılarıma bakarsanız görürsünüz. En son, kudurmuş safkan bir aileyi yok ettim. Oldukça maharetliyimdir, her ne kadar kıymetim bilinmese de. Sokak kavgalarında ve kılıç kullanmada da oldukça iyi bir nişancıyım. Bunların hepsini web sitemden öğrenebilirsiniz. Ama herhalde sitedekinden olmayan şeyler öğrenmek istiyorsunuz siz.”

Kaşlarımı kaldırıp küstahça gülümsedim. “Normal biriyim. Otuz yedi numara ayakkabı giyerim. Biftek severim. Ah, bunu zaten biliyordunuz değil mi? Dans etmekten hoşlanırım, hatta sizinle yaptığımız bu söz düellosundan sonra bu akşam belki de dans etmeye giderim,” dedim omzumu silkerek.

“Bir şey unuttun,” dedi Jodi ve aniden küçük siyah bir çanta çıkarıp bana uzattı, çanta bir paket iskambil kartı büyüklüğündeydi. Üzerinde Geiger Sayacı³⁰na benzer bir sayaç vardı, ibresi

29 Klasik vampir öyküsü Dracula’nın filminde oynayan ve onunla özdeşleşen aktör.

30 Geiger Sayacı: Hans Geiger tarafından geliştirilen ve radyasyonun varlığını saptayabilen bir aygıt.

altmış iki rakamını gösteriyordu. Onu gördüğüm anda korkudan iliklerime kadar titredim. Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin. Canavar ağzını açıp tehdit dolu bir tavırla dişlerini gösterdi. Gülümsedim ve başka bir kurabiye daha aldım.

“Bak sen şu işe. Psimetremin göstergesi seni görünce neden birden hızlandı acaba,” dedi Jodi.

Altmış iki rakamı, bir vampirin gece yarısındaki hali ile, bir cadının dolunaydaki hali arasında bir yeri işaret ediyordu. Çok güçlüydü yani. Beni görünce ibrenin kaç göstereceğini her zaman merak ederdim. Psimetre ya da psikometre denilen aletle ilgili yıllar önce policemag.com’da bir makale okumuştum. Odukça pahalıydılar ve dergide anlatıldığına göre, bu aletleri yalnızca federal olarak finanse edilen FBI, CIA ve PsyLED gibi hukuk kuruluşlarının kullanma yetkisi vardı. Köhne New Orleans’ta bir psimetreye rastlayabileceğim hiç aklıma gelmemişti ama buradaydı işte. Ne şans ama.

“Cadılarla takılıyorum,” dedim ilgisiz bir tavırla. “Çok güçlü cadı muskalarım var. Asheville’den ayrılmadan önce Molly bütün kıyafetlerimi yıkamıştı,” dedim ve lokmalar boğazıma dizilse de bir kurabiye daha yedim. “İstediğinize inanmakta serbestsiniz. Gerçekten umrumda bile değil.”

“Biz New Orleans’ta cadıları pek sevmeyiz,” dedi Herbert.

“Neden? Katrina, Rita ve Ivan’³¹ Meksika Körfezi’ne getirmek için ellerinden geleni yapmışlardı oysa,” dedim. Polisin yüzü bir anda nefretle doldu. Ahhhhhh. İşte zayıf noktasını bulmuştum. Demek bunun için benimle görüşmek istemişlerdi. Canavar, Herbert’in kanındaki adrenalinin yükselişini hissedebiliyordu. Bu herif tam bir cadı düşmanıydı. Bu da beni sinir ediyordu.

“Cadılar Konseyinin kasırgaları göndermeye gücü yetmiyorsa bu onların sorunu değil,” dedim tişörtümdeki kırıntıları yere silerken. “Doğa Ana herkesten daha güçlüdür. Ama en azından

31 2004 ve 2005 yıllarında Meksika Körfezi’nde meydana gelen üç büyük kasırgaya verilen adlar.

Katrina daha yere inmeden şiddetini 5.kategoriden 3'ye düşürmeyi başardılar. Bu konuda haklarını vermelisiniz.”

Tabancasının kabzasına ve copuna dokundu. “Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz,” dedi.

“Aşağılık herifin tekisin,” dedim yumuşak bir sesle.

Masanın etrafında dolanmaya başladı. Ona bakıp sııttım. Canavar da mırıldanıyordu. *Eğlence...* Onun yaralı bir tavşanla oynarkenki halini hatırladım ve kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüme. Ama köşemden kımıldamadım. Jodi hiçbir şey söylemiyor, kuşkulu bir şekilde bizi izliyordu. Evet. Duracağı konumu belirlemişti. “New Orleans’da sadece cadıları değil, vampirleri de sevmeyiz,” dedi Herbert bana doğru yavaşça yaklaşırken. Bir sandalye alıp onu kenara fırlattı. Canavar benim gözlerimden onu izliyordu. *Eğlence...* Kendini topladı. Onu zaptetmeye çalışıyordum. “Bir düzine polisi öldürüp onların etini yiyen vampirleri yani. Ve sen, polis katilleri için çalışıyorsun.”

Aramızda neredeyse yarım metrelik bir mesafe kalmıştı ki Jodi onu kolundan tutup çekti ve “Jim git ve dışarıda bekle, lütfen,” dedi.

“Tabii,” dedim durumu daha da zorlaştırmak için, kendime engel olamıyordum çünkü. “Duvarlardaki kameraların yalnızca ses mi yoksa görüntülü ses kaydı mı yaptığını kimse bilemez. Bir bakarsın yarın Youtube’da kendini rezil ederkenki görüntülerin yayınlanmış ve NOPD de senin antipolitik açıklamalarından dolayı durumunu değerlendirmeye başlamış. Vampirlerin buraya oldukça fazla turist çektikleri bir gerçek. Eminim hiç kimse para kaynaklarını kızdırmanı istemez.”

“Vampir konseyi benim-”

“Jim! Dışarı! Hemen!”

Bir hışım kolunu çekip kurtardı ve ön kapıya doğru gitti. Çıkarken de kapıyı çarptı. Güldüm ama biraz suçlu da hissediyordum kendimi. Canavar eğleniyordu ama kanunlarla alay etmek benim özellikle hoşlandığım bir şey değildi. Akıllıca da değildi güvenli de.

“Bize yardım etmeyeceksin değil mi?” diye sordu Jodi, sesi çok yumuşaktı.

“Polislerinizi, fahişelerinizi ve turistlerinizi öldüren o azıllı vampiri bulup geberteceğim. Bundan daha fazla yardımcı olamam herhalde.”

“Sen gerçekten insan mısın?” diye sordu merakla.

“Bu soruya daha önce cevap verdiğimi sanıyorum.”

“Evraklarında yazdığına göre yirmi dokuz yaşındaymışsın, ama ya onbeş yaşındaki bir kız gibi ya da elli yaşındaki bir büyükanne gibi davranıyorsun. Kendini bir sokak savaşçısı olarak tanıtıyorsun ama psimetrenin ibresini oynatıyorsun, bu da demek oluyor ki içinde var olan ve dışarı sızan bir güç var. Ayrıca bir polis memuru ile dalga geçiyorsun, üstelik de bize ihtiyacın olabileceksen.”

“O aklını kaybettiğinde benim ne yapacağımı merak ettiğin için onu buraya getirdin,” dedim, aslında bu bir tahmindir ama sanki öyle olduğundan eminmişim gibi konuşmuştum. Jodi utançından kıpkırmızı oldu. Gücenmiş bir şekilde gülümsedim. “İyi polis – kötü polis muhabbeti sadece filmlerde olur. Cep telefonu numaran bende var Jodi, eğer desteğe ya da bilgiye ihtiyacım olursa, veya NOPD’nin bilmesi gereken herhangi bir şey öğrenirsem ararım.”

“Bunu neden baştan söylemedin?”

“Bunu neden başta sormadınız?”

Jodi, tereddütle bana baktı. Ne ben bir şey söyledim ne de o. Sessizlik içinde geçen o bir dakikadan sonra, derin bir nefes alıp kapıya doğru döndü. “Zaman ayırdığın için teşekkürler,” dedi.

Bir şey demeden onu kapıya dek izleyip, kapıyı ardından kapattım ve kilitledim. Onlar gittikten sonra da kendimi yatağa attım. Bundan daha salak olabilir miydim acaba?

Canavar mutlulukla mırıldandı. Eğlence...

O anda Molly’nin beni aramasını çok isterdim. Tam ben böyle düşündüğüm sırada telefon çaldı. Yatakta yuvarlanıp telefonu aç-

tım. Ekranda Molly'nin numarası vardı. "Nasil yaptın bunu? Sen resmen falcısın, cadı değil!"

"Ben değil, Angie," dedi. Bunun üzerine ikimiz de sessiz kaldık. Küçük kız gerçekten şaşılacak derecede güçlüydü. Bir kere sinde Angie'nin gücü bir girdap gibi içinden taşmış ve o sıralarda içinde yaşadıkları karavanı yok etmişti. Oraya gittiğimde, tavanın sanki bir konserve açacağıyla açılmışçasına yerinden kalktığına tanık olmuşum. Neler olup bittiğini anlamadan sihrin tam ortasına dalmış ve oracıkta dönüşmüştüm. Benim ne olduğumu bilmeyen Evan çok korkmuştu. Molly sırrımı saklayan tek kişiydi.

Evan ve Molly, Angie'nin gücünü kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı, en azından Angie onunla baş etmeyi öğrenecek yaşa gelinceye kadar. Dönüşüm geçirdiğim zaman gördüğüm griliğe çok benzeyen güç, deli gibi esiyor ve her şeyi yakıp yıkıyordu. Angie çılgınlık atıyordu. Çılgınca bir şeydi. Canavar korkmamış ve dosdoğru çocuğa yürüyüp, ona sürünmeye ve mırılmaya başlamıştı. Angie ise canavarın kulaklarını tutup, bağırılmaya ara vermişti. Bu da Molly ve Evan'a çalışmak için fırsat sağlamıştı. Ona sormadım ama Molly'nin de bunu hatırladığını biliyordum. "Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum sessizliğin içine.

Angie minik sesiyle sordu: "Jane Teyze? Bebeğimi aldın mı?"

Boğazımda bir yumru belirdi. Angie'yle konuşurken sık sık oluyordu bu. Canavar da onu kendi yavrusu gibi kabul etmişti, yani bütün benliğimle seviyordum onu. "Henüz değil tatlım ama çok yakında alacağım."

"Tamam. Seni seviyorum."

Boğazımdaki yumru acımaya başladı. "Ben de seni seviyorum." "*Küçük yavru,*" diye mırıldandı canavar özlemle. Molly yeniden telefona gelince ona "Yani bu sıcak ve boğucu Güney'e gelip beni ziyaret etmek istiyorsun öyle mi?" dedim.

"Sen şu vampiri öldür ki gelebilelim. Altı ay süren tereddütlü bekleyişten sonra, Evan nihayet eve yeni bir bölüm eklemeye karar verdi. Marangozların ve tuğlacıların boş boş gezindikleri, bütün elementlere açık bir evde oturmayacağım." İkimizin de itiraf

etmek istemediği bir şey vardı, o da inşaat süresince evin güvenli-
ğinin sağlanamayacak olmasıydı. “Daha sonra Büyük Kedi,” dedi.
“Ve polislerle uğraşmayı da bırak. Angie bana onlarla oyun oyna-
dığını söyledi.” Telefonu kapattı.

Uykuya dalamayacak kadar gergindim bu yüzden henüz er-
ken olmasına ve kızların kalkmadığını bilmeme rağmen, Katie’s
Ladies’e uğradım; Trol için endişeleniyordum. Kapıyı, dün akşam
yemeği servis eden kadın açtı ve çift camlı gözlüklerinin üstün-
den bana şöyle bir baktı.

Elini sallayıp beni içeri aldı; onu yemek odasına doğru izler-
ken, uzun eteğinin hışırtısını duyabiliyordum.

“Bu taraftan,” dedi omzunun üstünden. “Enfes bir Assam
Black³² içiyorum. Bana eşlik etmek ister misin?

“Assam Black,” çay anlamına geliyordu. Gerçekten bunu kaste-
derek, “Bir fincan alayım,” dedim. Kafeine ihtiyacım vardı.

“Şeker? Süt?”

“Şeker,” dedim, evimdeki çay dolabını hatırlamıştım. Bu ka-
dın da Katie’nin çay sevgisinin bir parçası mıydı acaba? Belki de
Katie o evde yaşadığı dönemlerde onun çay servisini bu kadın ya-
pıyordu.

“Sana nasıl hitap etmeliyim?” diye sordum.

Çaydanlık örtüsüne sarınmış demliğin yanına oturup bana
gülümsedi. “Ben Amorette. Kızlar bana Miz A der.” Eliyle bir yer
gösterip oturmamı işaret etti.

“Teşekkürler Miz A.”

Gösterdiği sandalyeye oturup, zarif çay fincanını, çay tabağı-
nı ve gümüş çay kaşığını elinden aldım. Bir de bez peçeteyi. Miz
A’nın her şeyi eski dünyadaki usüllere göre yaptığını hissediyor-
dum ama gümüşün vampirleri öldürdüğü gerçeği ile nasıl başa
çıkıyordu bilemiyorum. Belki de altın çatal bıçak takımları kul-
lanıyordur ha? “Teşekkürler,” dedim ve çayımdan bir yudum al-

32 Hindistan’ın kuzeydoğusunda bulunan ve yüksek bölgelerinde yetişen
buruk aromalı, kafein oranı yüksek Assam çayı ile ünlü bölge.

dım. İçimi hoş, yoğun ve zengin aroması ile tek kelimeyle mü-kemmeldi. Bunu ona da söyledim. İskelet gibi incecik parmaklı, bit kadar bir kadındı.

“Beğenmene çok sevindim.” Fincanının kenarından bana göz kırptı. “Bu Assam çayı benim favorimdir. Şimdiki gençler kahve-yi tercih ediyorlar.” Yüzünü ekşitti.

Çay bugün dünyada hak ettiği itibarı göremiyor.

“Ben de bir çay tiryakisiyim. Evimde güzel bir paket Assam, bir paket Kenya, bir paket de Millm var. Eğer istersen sana birkaç yaprak getirebilirim.”

“Çok iyi olur teşekkürler,” dedi ve bana üzerinde şalatalık-lı sandviçler, krem peynirli krakerler, somon füme, turşu ve ka-pari bulunan bir tepsi uzattı. Trol hakkında bir şeyler sormadan önce bunlardan iki tane yiyip, bir fincan çay daha içtim. Bu sıra-da trolün gerçek adını kullanmayı unutmamam gerektiğini hatırlatıp duruyordum kendime.

Miz A, iç geçirdi. “Tom yaşıyor ve yaraları da iyileşmekte ama çok zayıf düştü, yukarıda yatıyor şimdi. Neredeyse ölecekti. Onu kaybetmek, zavallı küçük Katie için tam bir yıkım olurdu. Yetmiş yıldan fazladır beraberler, bilirsin.”

“Zavallı küçük Katie” ve “yetmiş yıl” sözcüklerini duyduğum-da az kalsın ağızımdakileri püskürtecektim. Tam o sırada kızlar-dan biri içeri girdi de bundan kurtuldum. Yosun yeşili ipek bir sa-bahlık ve tüylü pembe terlikler giymişti. Bu Tia’ydı, sütlü kahve teni, ela yeşili gözleri ve karmaşık sarı saçları olan kız. “Günaydın Miz A. Kahve var mı?” diye sordu yarı açık gözleriyle.

Miz A bana baktı, gözleri adeta “*Bak, gördün mü? Çay değil kahve istiyor. Ne kadar utanç verici,*” diyordu. “Kahve mutfakta.”

Dakikalar sonra Tia, elinde dumanı tüten kahve dolu bir fin-canla yanımıza geldi ve fincanını masaya bıraktı. “Ahhh. Tanrım. Öldüm bittim. Bir tatile ihtiyacım var.” Gözbebeklerini büyüte-rek gözlerini açtı, esnedi. “Rio’ya gidebilirim. Belki Carlos beni götürür.”

Her ne kadar Katie's Ladies'ten biriye de, bunu söyleyiş tarzı Tia'nın masum olduğunu gösteriyordu, üstelik aralarında en zekisi bile değildi. Bana baktı, sanki uykudan yeni uyanmış gibiydi. "Sen kiralık vampir katilisin. Sakın Carlos'u öldürme tamam mı?"

"HmMMM," dedim ne cevap vereceğimi bilemeyerek.

"Carlos azılı bir vampir değil, cezalandırılması gerekmiyor," dedi Miz A. "Dün gece iyi vakit geçirdin mi tatlım?"

Tia uzanıp bir salatalıklı sandviç aldı. "Carlos rüya gibi biri. Bay Leo ve Bayan Katie çok yakında benim de bir kan hizmetkârı olabileceğimi söylüyorlar. Doğru teklifi alırlarsa tabii."

"Teklif mi?"

Miz A, hafifçe elime vurdu. "Ben açıklarım sana. Tia, sandviçini ve kahveni alıp yukarı çıkar mısın canım? Bayan Jane ve benim özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Tia bilgece bir tavırla saçlarını sallayarak, "Oh, anladım, iş mevzu herhalde," dedi. Sandviçini alıp odadan çıktı. Tüylü terlikleri ahşap zeminde kayarken, pistte süzülen bir dansçıyı andırıyordu. Kapıda durdu ve dönüp şöyle dedi: "Carlos'u öldürmediğin için teşekkür ederim." Ve cevap bile vermeden çekip gitti.

"Teklif mi?" diye yineledim sorumu. Kölelik kaldırılalı uzun bir zaman olmuştu.

Miz A başını salladı ve çayımı yeniden doldururken, "Sanırım Tia'nın ailesi bundan habersizdi. Arabalarının bagajında kızlarını satıyorlardı." Tısladığımı duyunca başını salladı yeniden; ve taşağıma bir somonlu kraker daha yerleştirdi. Kırıksıklıklarla dolu yüzü üzgün görünüyordu. "Ama benim Katie'm kızın... durumunu öğrendi ve bu işe bir son verdi ama artık kızın gelişimi için biraz geç kalınmıştı. Manevi olarak çok yıpranmıştı. Katie onu rehabilite etmek ve ona iyi bir koruyucu bulmak için hem zamanını hem de parasını harcadı." Miz A aniden gözlerini kırptırdı ve bana baktı. "Yalnız yaşamak ve sokaklarda tek başına dolaşmak için fazla seksi o. Dımdızlak ortada kalır ve onu kullanırlar. Evlense bile, kocası bir gün onu terk eder. Ama bir vampir sahip,

ona hayatı boyunca bakar ve onu koruyabilir. Sadece gerekli ayarlamaların yapılması gerekiyor.”

Söyleyecek bir şey bulamıyordum o yüzden ben de sandviçimi yiyip tek kelime bile etmedim. Miz A'ya sandviç ve çay için teşekkür ettikten sonra, çitin üzerinden atlayıp, Bitsa'yı çalıştırdım. Kafamdaki bu vampir saçmalıklarını silmem gerekiyordu. Yararcılık ve merhamet üzerine kurulmuş bu mantığı anlamaya çalışmak, tüylerimi ürpertiyordu. Bitsa'yla mahallenin etrafında tur attım, vampirlerin yoğun olarak bulundukları bölgeleri koklayarak bulmaya çalışıyordum. Dün geceki rotayı aynen izlememe rağmen, azılı vampire ait yeni bir koku izine rastlamadım. Cnavarın dün gece azılı vampirin izini sürdüğü ve her yanı bataklık olan, sineklerle dolu Catouatchie Gölü'nün çevresinde dolaşmak hiç de eğlenceli değildi. Ancak çok uzaklarda ona dair ufak bir koku izine rastladım ve izlemeye başladım. Bu iz beni hiçbir yere açılmayan, kırık deniz kabuklarıyla kaplı çıkmaz bir sokağa doğru sürükledi.

Büyük bir kedinin mırıltısını andıran bir sesle çalışan motorumu yavaşlatıp durdurdum ve ayaklarımı yere bastım. Muhtemelen 1950'lerde inşa edilmiş, asbest³³ kaplı, yaklaşık üç yüz elli metre karelik küçük bir evdi. Önünde paravanla kaplı bir veranda vardı, burayı arkadan gördüğümü hatırladım. Çatısıyla, yeni boyanmış dış cephesiyel ve öğle sıcaklığında buram buram kokan taze bitkileriyle, iyi bakılmış bir yere benziyordu.

İnsan halimle, bu evle ilgili bazı şeyler bana tanıdık geliyordu. Kan ve korkuyla kaplanmış uzak ve sisli hatıralar. Tören davullarının sesi. Ademoğulları'nın gücü. Tsalagiyi. Yani beyaz adama göre, Cherokee. Soğuk soğuk terlemeye başladım. Tsalagiyi, bir Cherokee kelimesiydi, hatırlamıştım.

Arka tarafta bir sauna vardı. Yaşlı olanlar burada yaşıyordu. Ve azılı vampir de burada avlanmıştı, buraya çok yakın bir yerde. Ona kazık mı saplamışlardı? Hava sıcaktı ama ben tir tir titriyordum, içimde hem umut hem de korku vardı

33 Asbest: Isıya ve aşınmaya karşı dayanıklı bir mineral.

Neyi amaçladığımı bile bilmeden, motoru kapatıp kenara dayadım. Kaskı motorun selesine bıraktım. Deniz kabuklarıyla kaplı araba yolundan yürümeye başladım, kabuklar ayağımın altında eziliyorlardı. Carolinalar'da³⁴ yollar, asfaltlanmadığında çakıl taşı ile kaplanırdı, böylece asfalt döküldüğünde taş asfaltın içine karışırdı. Deltada çok fazla taş bulamadıklarından, o sırada ellerinde ne varsa onu kullanırlardı. Bir yetişkinin evine doğru yürüdüğüm düşüncesinden sıyrılmak için bu ve benzeri saçma şeyler düşünüp kafamı meşgul etmeye çalışıyordum. Evin kiremit sütunlar üzerinde yükseldiğini ve sel suyunun yukarısında kaldığını fark etmiştim. Zili çaldım.

Sıcağın altında durup bekledim. Terliyordum. Etrafımda arılar ve sinekler vızıldıyordu ve havada adaçayı ile biberiye kokusu vardı. Hiç kimse gelmedi. *Bu çok aptalca.*

Zili bir kez daha çaldım, kapı açıldığında oldukça şaşırmıştım. Kapıyı üzerinde ipek bir bluz olan, ince yapılı, siyah saçlı bir kadın açtı. Kimi ya da neyi beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim kesinlikle bu kadın değildi. Konuşmuyor, sadece bana bakıyordu. Titremem artmıştı. Dünyanın hareket etmesine bağlı olarak zaman içerisinde böyle tuhaf salınım etkileri oluşuyordu.

“*Gi yv ha,*” dedi ve kapıyı ardına kadar açtı.

İçeri gir... demek istemişti. *İçeri gir.* Ve ben onu anlamıştım.

34 Carolinalar: Amerikalıların, Kuzey ve Güney Carolina'daki eyaletlerin tümünü ifade etmek için kullandıkları isim.

BÖLÜM 8

Savaşçı bir kadın

Masasına oturdum, o da bana eski kristal şişesinde, buzlu bir kola ikram etti. Güçlü ve kash bir kadındı ve düşündüğümünden daha yaşlıydı. Ellili yaşların ortalarında olmalıydı, belki de daha yaşlı, ama saçında bir tek gri tel bile yoktu. Gözleri hayat ve neşe doluydu, hepsinden önemlisi de şefkatle bakıyorlardı. Kolayı alıp içtim. Bunun üstüne, bir de fırından yeni çıkmış kurabiyelerden tatmamı istediğinde, bütün korkularımın yersiz olduğunu anladım. Size çikolatalı kurabiye ikram eden birinin yanında nasıl endişeli olabilirsiniz ki? Buna rağmen canavar hâlâ alarm durumundaydı; içeride oturmuş, olan biteni izliyordu.

“Benimadım Aggie One Feather.” Durakladı. “Ademoğulları’nın dilinde *Egini Agayvlge i.*”

“Ben de Jane Yellowrock. Jane” -Bir nefes aldım- “*Dalonige’i*” dedim.

Aggie kolasını eline almış ve karşıma oturmuştu. “Konuşma dilimizi biliyorsun.” Sesi yumuşak ve nazikti, rüyalardan ve kabuslardan oluşan bir melodi gibiydi.

“Eski kelimelerin çoğunu unuttum,” dedim. Sesim ve İngilizcem kulak tırmalıyordu. Ses tonumu düşürüp, eski dilin melodisini ve ritmini hatırlamaya çalıştım. “Belki duyarsam geri gelir.”

Şaman dilinin geleneksel sözcüklerine benzeyen kelimelerle “Sana nasıl bir yardımda bulunabilirim?” diye sordu.

Şamanlar kabiledeki yardımcı kişilerdi, kim istese yardım ederler ve bundan dolayı ücret almazlardı. Bu yardımlar, iyileştir-

me törenleri, ya da daha pratik konularda olabilirdi. Bunu hatırlıyordum. *Hatırlıyordum*. Kolanın soğuşundan donmuş ellerime baktım. Sözcükler ağzımdan çıkana dek ne söyleyeceğim hakkında tek bir fikrim yoktu. “Ciğer yiyen diye bir yaratık ile ilgili eski efsaneler var mı?”

“Hem de pek çok. Neden sordun?”

Şok, bir yılan gibi bedenime süzülüyordu. “Çünkü ben, turistleri ve polisleri öldürüp yiyen bir yaratığı bulmak ve öldürmek için vampir konseyi tarafından kiralananmış bir katilim. Onun izini sürdüm. Ve sağlam bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, dün gece gördüğüm şeyin bir ciğer yiyen olduğunu söyleyebilirim.” Zihnimin derinliklerinde, canavar “iyi bir kaynak” olmaktan eğlenmişe benziyordu.

Aggie bir anda kaskatı kesildi. Gözlerinin etrafındaki çizgiler sıkılaştı, kırışıklıkları derinleşti ve sordu: “Neden böyle düşündün peki?”

Çünkü onun kokusunu aldım? Çünkü bir kedinin bedeninde onu buraya kadar takip ettim? Ona cevap vermek yerine, “Gördüğüm şey bir vampire benziyor, çürümüş gibi kokuyor, evinizin arkasındaki ormanlık ve bataklıkta avlanıyor. Onu buraya kadar izledim,” dedim. Kahretsin, işte o sözcükler ağzımdan kaçmıştı.

Aggie yerine oturdu. “Ahhhh,” dedi ve derin bir nefes aldı, rahatlamış gibiydi. “O azılı vampir hakkında gazetede bazı şeyler okudum.” Kafasını eğip bana baktı. Vücut dilinden ne söylemek istediğini anlamaya çalıştım ama tepkileri anlıktı. “Neden buraya gelsin ki?”

“Saunanız ilgisini çekmişe benziyor. Oranın etrafında defalarca dolaşmış.”

“Sen bu yaratığı gördün mü?”

Gözümün önüne o dar sokaktaki sahne geldi, kızın üzerine eğilmiş bir silüet. “Evet.”

Kafasından binlerce soru geçen Aggie beni izliyordu. İçimde buraya gelmemem gerektiğini söyleyen kötü bir his vardı. “Sen hangi kabileye aitsin?” diye sordu.

Beklenmedik bir soruydu ama cevap apaçık ortadaydı, yıllar sonra doğru düzgün hatırladığım tek şey belki de buydu. Söylediklerime kendim de şaşırarak konuştum. “Babam bir ani gilogi’ydi, Panter Kabilesi’nden.” Bulanık bir görüntü belirdi zihnimde, bir dağ aslanının postu ve bir adamın yüzü. *Babamın yüzü gölgelerin içinde belirdi.* Gölgelerin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kötü bir şey oldukları kesindi. “Annem ise bir *ami sahom*i’ydi, Mavi Çobanpüskülü Kabilesi’nden.”

Titremelerim arttı, kolanın soğuşundan donmuş ellerimi sık-tım. Benliğimdeki bütün görüntüler ve duyarsız anılar bir bıçak gibi içime işliyordu. Gölgelerin içindeki bir mağara duvarı, karlı bir an ve dondurucu bir soğuk. Ahşap uzun evin³⁵ içinde yanan bir ateş. Hafifçe çalan davullar, dört vuruşluk bir ritim, ilki şiddetli. Adaçayının, tatlı bizon otunun kokusu, bir de daha sert bir koku, sanki tütün yanığı gibi. Canavar kendini topladı, ama atlamak için değil, izlemek için. Kazık saplamak için. Geçmişimin, beynimin derinliklerinde gizli olduğunu söylemişti bana. Ve şimdi bana öyle geliyordu ki, geçmişim, gerilmiş bir yay gibi yüzeye çıkmaya hazırlanıyordu. En sonunda unutmuş olduğum bütün o yılları hatırlayacak mıydım? Kim ve ne olduğumu? “Sen?” diye sordum nefesim kesilerek.

“Annem Doğu Cherokee’lerinin Kurt Kabilesi’nden bir *ani waya*, babam ise Batı Cherokee’lerinin Yaban Patatesi Kabilesi’nden bir *ani godigewi*’ydi.”

Belleğime güvenemesem de, bunun bir sorun doğurabileceğini hissediyordum. Yıllar evvel, beyaz adam bizi toplayıp, batıda karların arasında iz sürmeye götürmeden önce, Kurt Kabilesi ile Panter Kabilesi’nin bazı aileleri arasında bir takım anlaşmazlıklar çıkmıştı. Cherokee’ler arasındaki kan düşmanlığı ve birbirini hor görmeler nesiller boyu devam ederdi. Çatışma çözülmüş müydü peki? Kabileler anaerkil bir döneme girmişlerdi, onun için belki

35 Orijinali: longhouse, Asya, Avrupa ve Kuzey Amerika’daki insanlar tarafından inşa edilmiş, yaklaşık 30-40 metre uzunluğundaki dar, tek odalı bina. İçinde birkaç aile birden barınabilir ve ortada yakılan bir ateş ile sıcak tutulurdu.

de kötü kan meselesi son bulmuş olabilirdi. Darmadağın olmuş anılarım, bana bir sorunun varlığını haykırıyorlardı adeta.

“Büyük büyük babam Panter Kabilesi’ndendi,” diye ekledi önemli bir şeyi kabulleniyormuşçasına. Belki de gerçekten önemliydi. Kıdemli yaşlılar, kabile arası ilişkilere son derece değer verirdi. Geçmiş karmakarışık olan ben bile bunu hatırlıyordum.

Davulların sesi beynimde ısrarcı bir şekilde yankılanıyordu ve her bir yankı, beraberinde korkuyu da getiriyordu. Bu düşlerime girecek ve hiç de iyi olmayacaktı.

“Aile bireylerinin adları neler?” diye sordu.

“Hatırlamıyorum. Eski Kavim’in ordaki ormanlık alanda bulmuşlar beni. Umuyordum ki...”

Bütün yetim ve öksüzlere has o imkânsız umut, ailesini ve akrabalarını bulma ümidi gelip oturmuştu içime.

“Sana benim söyleyeceğimi mi umuyordun?” dedi. “Seni kabilene, kendi insanlarına gönderebileceğimi?” Başımı salladım. “Elimden geldiğince yardım edeceğim. Eğer gerçekten o insanlardan biriysen tabii,” dedi nazıkçe. “Ancak gözlerinden anladığım kadarıyla sen safkan bir Cherokee değilsin. Nesin peki?” diye sordu Aggie.

Öyle hızlı ayağa kalktım ki gözleri beni takip edemedi ve gerildi, yerinden doğruldu. Ellerimi kapının pervazına dayayarak durmayı denedim, ateşin başına asılmış geyik boynuzları vücudumun içine giriyordu sanki. Bu görüntü nasıl oluşmuştu anlamıyordum.

Aggie avuçlarını masaya dayadı, her bir seferde bir eklemine gevşetiyordu. Mutfağa dönüp nefes almak için durdum. Canavar kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Pençelerini esnetmişti, hazırda bekliyordu.

“Affet beni,” dedi Aggie, kar yağmadan önceki havanın durgunluğuna sahip bir ses tonuyla. “Amacım seni incitmek, seni yaralamak değildi.”

“Neden bana ne olduğumu sordun?” Sözcükler ağızımdan

gürleme şeklinde çıkıyordu, ufak adımlarla geri çekildiğini gördüm. Bugünlerde herkes bana aynı şeyi soruyordu.

Aggie omzunu silkti. “Gözlerin yarı beyaz olduğunu doğruluyor. Ve sende bir şeyin gölgesini görüyorum, oldukça... eski bir şeyin.” Mideme işaret etti, kaburgalarımın ortasına.” Tam orada. Bir bedende iki ruh. Kavgı halinde değiller, ama her ikisi de huzursuz, tedirgin.” Hiçbir şey söylemedim, ortamdaki sessizlik bir şaman için bile fazlasıyla rahatsız ediciydi. Bunun üzerine tuttuğu nefesi bir anda bıraktı ve bir kurabiye alıp yemeye başladı. Kendini ve düşüncelerini toplamaya çalışıyordu besbelli. “İlk sorduğın soruya cevap veriyorum, ciğer yiyen, bir tengezerdi.”

Nefesim boğazımı acı acı yakıyordu. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama yine durakladı, belki de benim konuşmamı bekliyordu. Cherokee gibi görünüyordum. Cherokee sözcükleriyle konuşabiliyordum. Yetiştirme yurdunda geçirdiğim yıllarda, paramparça olmuş geçmişime dair bir ip ucu bulabilmek umuduydu, Cherokee kabilelerinin tarihine dair pek çok yazı okumuştum, çoğunlukla da James Mooney’inkilerini. Ancak okuduğum hiçbir şey beni yansıtmıyordu. Derin bir nefes alıp, devam etmesi için başımı salladım.

“Ona ‘tendönüşür’ de derler. Ciğer yiyenle ilgili yazılmış pek çok kabile efsanesi var. Bir tanesinde, onun bir dişi olduğundan bahsediliyor. İnsan şekline büründüğünde, genellikle bir büyükanne görünümünde olduğu ve herkes tarafından saygı duyulduğu anlatılıyor. Çok yaşlandığında ise, kaybettiklerini yeniden kazanma, gençliğe ve güce yeniden sahip olma arzusu ile baştan çıkar ve bu da onu kötülüğün kollarına iter. Tenini bir başka insanınki ile değiştirir.” Bu kara büyülerin en kötüsüydü.

“Efsanelerimize göre, tengezer kötülüğe teslim olduğunda, tırnaklarından biri uzar ve o tırnağı bir çocuğun içine sokup ciğerini söker alır.” Benden yine ses çıkmayınca Aggie devam etti. “Başka bir tengezer ise, Callanu Ayiliski, Büyük Kuzgun. Kalp çalmaktan hoşlanır.” Gözleri üzerimdeydi, hiçbir hareketimi kaçırmak istemiyordu.

“Ciğer yiyen, çoğunlukla, çılgına dönmüş bir tengezer olarak

tabir edilir. Tengezerler gerçekten tam bir baş belası olabiliyorlar. Geçmiş zamanlarda, yani hep daha fazlasını isteyen beyaz adam gelmeden ve metal başlıklı İspanyollar bizi köleleştirmeden önce, tengezerler Ademoğulları'nın koruyucusuydu, atalarımızı kötülüklerden ve kara büyülerden korurlardı. Sonra yaşlandılar, beyaz adam geldi ve onlar da koruma görevlerini bırakıp, daha kirli işlerle ve kara büyüyle uğraşmaya başladılar.” Sessizleşti.

Aggie beni izliyordu, bedeni gevşemişti ve sakindi. Gözleri, onun görmesini istediğimden de fazlasını görüyordu. “Bazıları, ciğer yiyene ‘Mızrak Parmak’ da der. U’tlun’ta.” Kelimeyi “hut luna” gibi telaffuz ediyordu, bu da belleğimdeki uzak hatıralardan biriydi, Mooney’in kitaplarında okuduğum efsanelerden hatırladığım bir kelimeydi. Aggie gülümsedi. “Görüyorum ki Mızrak Parmak’ı biliyorsun sen de.” Başımı salladım. “Ciğer yiyenin, bir tengezer değil de bir vampir olma ihtimali var mı peki?”

“Hayır. Vampirler yabancıdır. İlk beyazlar olan İspanyollarla beraber gelmişlerdir.”

Pek anlam ifade etmese de yavaşça başımı salladım. Evin içinde pervane kanatlarının ve onu döndüren motorun sabit uğultu sesini duyuyordum. Buzdolabı çalışıyordu, otomatik buz yapıcıdan düşen buz küplerinin sesi geliyordu. Masaya dönüp sandalyeme oturdum. “Kıdemli bir yaşlı ile bir şaman arasında konuşulanlar hep gizli kalır değil mi?” diye sordum. “Bir psikolog ile hastası arasındaki diyaloglar gibi?”

Aggie onayladı. “Neredeyse. Eğer sen bana birini öldüreceğini söylersen, ben öncelikle insanların ve hatta senden önceki beyazların ihtiyaçlarını dikkate alırım. Ancak eğer nasihat ve tavsiye almak için gelersen, güvenini yeniden kazanman konusunda elimden geldiğince yardımcı olurum.” Ağaçtan aşağı bakan bir kuş gibi boynunu eğdi, eğleniyor gibiydi. “Kimseyi öldürmeyeceksin değil mi?”

“Evet öldüreceğim.” İrkildi, artık eğlenmiyordu. “Buraya kadar izlediğim şeyi öldüreceğim. Bu eski bir azılı vampir, bir erkek. Bundan eminim. Ama kaynağım... kaynağım onun bir vampir değil, bir ciğer yiyen olduğunu düşünüyor.”

Yaklaşık bir dakika sonra Aggie cevap verdi. “Tengezerler kötüye dönüşmeden önce, insanlara aittiler. En eski zamanlardan beri, koruyucularımız ve savaşçılarımız olarak yanımızda yer alırlardı.” Aggie omuz silkti ve, “Beyaz adam geldiğinde, çok şey değişmiş, çok şey kaybedilmişti. Tengezerlerin, insanların kanına ortak olduklarının, ciğer yiyenlerin ise onu çaldıklarının söylenişini duymuştum.”

Canavar bir anda odaklandı. Kan. Azılı vampirin o kumaş parçası üzerinde bıraktığı tükürük ve kurbanlarının çürümüş kan kokusu. Canavar anlamış gibiydi ama bana anlatmıyordu. Eve geri dönüp, o kumaş parçasını yeniden koklamalıydım.

Aggie birden konuşkan oluvermiş, dudakları bir gülümsemeye kıvrılmıştı. “İhtiyar ciğer yiyenle ilgili en hoşuma giden hikâye, adı Gerçeği Söyleyen anlamına gelen *Chickelili*,” dedi. “Chicklelili, ihtiyar ciğer yiyenle ilgili gerçeği söyleyen küçük bir ardıc kuşudur. Ancak çok küçük olduğu için kimse onu önemsemez, sesi de kargalar tarafından bastırılır. Ta ki küçük bir çocuk onu gerçekten dinleyip, çocuk katilinin yakınlarda bir yerlerde olduğuna dair ailesini uyarana dek. Bu hikâyenin ana fikri, bazen alçak seslerin yüksek çıkanlardan daha önemli olabileceği.”

Ona şaşkınlıkla baktım, çünkü sözleriyle ne anlatmaya çalıştığını anlamamıştım. Ama kıdemli bir yaşlının nadiren konuştuğunu biliyordum, hikâyenin içinde o anki duruma uygun bir gerçek yoksa tabii. Alçak sesler? Katie’nin masasında oturan kızları düşündüm bir an.

“Saunanın yakınlarında gördüğün şu yaratığın, uzun bir tırnağı var mıydı?”

Onu patikada, fahişenin bedeni kollarında sallanırken gördüğüm anı hatırladım. Ve duvara tırmandığı anda bana fırlattığı bakışı. “Hayır, görmedim.”

“Üzerindeki enerjiyi gördün mü peki?”

“Gri bir ışık ve siyah zerrecikler. Rüzgârın içinde onların kokusunu aldım,” dedim ve bir anda aptal gibi hissettim kendimi.

Aggie başını salladı. “Evet bunu anlayabiliyorum, sen kötü-

lüğün izini sürüyorsun. Geçmişte yaşayan büyük savaşçı kadınlar gibisin tıpkı.” Bu övgüye karşılık hafifçe kızarmama engel olmadım ve oturduğum eski ahşap sandalyede kımıldandım. “Evin güvenliğini sağlayacağım ve şafak vaktinde duman çubukları yakacağım,” dedi, “yakınlarda olabilecek bir kötülüğün bütün izlerinden arınmak için. Ve annemle beraber bütün geceyi nöbet tutarak geçireceğiz.”

“Anneniz mi?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Annem daha yetmiş dört yaşında ve hâlâ enerjik. Büyük annemi ise geçen yıl kaybettik.”

Bazı şeyler kafamda netleşmeye başlamıştı. “Kemiklerini arka tarafa mı gömdünüz peki? Saunanın yanına?”

Aggie neden bahsettiğimi anlamıştı, yüzündeki canlılık ve heyecan bir anda yok oldu, öyle ki artık yüzüne bakınca gerçek yaşını görebiliyordum. “Yani sen, bu yaratığın, bu azılı vampirin, benim atalarımın kemikleri peşinde olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu alçak bir sesle. “Ya da, bizim aracılığımızla kemiklerdeki sihri ortaya çıkarıp güç sahibi olmak istediğini mi?”

Söyledikleri çok mantıklıydı, canavarın ortaya attığı bir düşünceden çok daha mantıklı. “Kendi soyundan kıdemli bir yaşlının kemiklerinin yakınlarda gömülü olması, bir şamanın güçlerini arttırır değil mi?” diye sordum. Aggie, sersem gibi bir tavırla onayladı, korktuğu belliydi. Bu kez daha nazıkçe sordum. “Eğer peşinde olduğum şey bir vampir ise, ve kafayı size taktıysa, atalarınızı, yani *mach e i a allow*’u onlardan güç istemek için çağırabilir mi?”

Aggie fısıldadı. “Belki. Bu nasıl bir sihir gücüne sahip olduğuna bağlı.”

“O yaşlı,” dedim. “Çok, çok yaşlı. Yüzlerce yıl yaşamış olduğunu tahmin ediyorum. Arka tarafta kaç neslin kemikleri gömülü?”

Aggie ellerine baktı, sonra da ellerini masanın üzerine koydu. “Büyük annem, onun annesi ve babası, bir de büyük büyük annem. Zorunlu göç sırasında ölmüştü, sonra da buraya gömüldü. Zorunlu göçten bahsedilmesine tepki gösterdiysem de Aggie

bunu göremedi, gözleri hâlâ mahzun aşağı bakıyordu. “Henüz küçük bir çocukken ölen kızkardeşimin kemikleri. Amcam ve önce-leri bir beyazken, evlendikten sonra aramıza karışan karısı. Büyü-kannemin ondan çok daha yaşlı olan ağabeyi. Ademoğulları’nın kanından yedi kişi, diğeri de bize sonradan katılan biri.”

“Tek bir yerde toplanmış büyük bir güç yoğunluğundan söz ediyoruz.”

“Bahçeyi korumaları için bu gece köpekleri dışarı salacağım,” dedi Aggie.

“Aggie,” dedim nazikçe, “şimdiden iki köpeğini öldürdü bile.”

Gerçeği engellemek istercesine gözlerini yumdu. Onları ye-niden açtığında, öfkeyle yanıp tutuştuklarını gördüm. Alçak bir sesle, ancak bir o kadar da acımasızca “Onu öldüreceğim,” dedi. Küçük, nazik ve kara ellerini masanın üzerine koydu. Bu elle-rin asıl amacını anlamak zor değildi. “Buraya gelirse onu öldü-rürüm.” Derin bir nefes aldı, canının acıdığı belliydi. “Cep telefo-nu numaran var mı?”

Tişörtümün cebinden bir kart çıkarıp masanın üzerine bırak-tım. Aggie kartı aldı ve ellerini nazikçe üzerine sürttü, kâğıdın dokusunu algılamaya çalışıyor gibiydi ama aslında kartta depo-lanmış enerjimi hissettiğini anlayabiliyordum. “Benden gerçek tabiatını saklamaya kararlı mısın?” diye sordu.

“Üzgünüm,” dedim ve tıpkı bir zamanlar babamın yaptığı şe-kilde başımı öne eğdim. Babam! Sivri burunlu yüzü hâlâ anıla-rımdaydı. Bir eski bir de yeni hatıralarıma baktım ve gözyaşla-rıma engel olamadım. Olabildiğince resmi bir tavırla konuştum. “Yardımanız için teşekkür ediyorum. Size elimden geldiğince ko-ruma sağlamaya çalışacağım. Evin arkasındaki arazi, orman ve bataklık kime ait sorabilir miyim?”

“O arazi, Jean Lafitte Ulusal Parkı’nın sınırları içerisinde, yani büyükçe bir kısmı devlete ait. Geri kalan kısmı kimin bilmiyo-rum, benim ailemin toprakları gibi her yana dağıtılmış özel bir arazi olmalı.”

Park arazisi. Kahretsin. Azılı vampirin özgürce gezebilece-ği hektarlarca alan vardı burada ve onu durdurabilecek kimse de

yoktu. Benim dışımda. Bir de bu nazik ama acımasız şamanın. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim,” dedim.

“Sana yardım teklif ediyorum ve saunanın kullanım hakkını veriyorum. Savaşa hazırlıksız girersen kaybedersin. Sen suya girmeyeli uzun zaman geçmiş, bunu hissedebiliyorum. Arınma ve sa-deleşme sana yardımcı olacak, aradığını bulmanı sağlayacaktır.”

Uzun zaman. Evet bu doğru. Üzerimde yılların ağırlığı vardı ve bana acı veriyordu. “Bu dediğini dikkate alabilirim sanırım,” dedim.

Aggie dudaklarını büzdü. “Bana yalan söylüyorsun. Hiçbir dediğimi dikkate almak gibi bir niyetin yok aslında. Neden peki?” Bir kuş gibi kafasını eğerek konuşuyordu. “Bana kendinle ilgili şeyleri anlatmamanla aynı sebepten mi yoksa?”

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, yüzümde en masum gülümsememle kapıya doğru gittim. Orada duramazdım artık, bu kadın fazla akıllıydı. “Nasihatlerin ve yardımın için teşekkür ederim büyükanne,” dedim.

Yıllardır duymadığım, ama bana çok tanıdık gelen bir ses çıkardı. Bir homurdanma ya da oflayıp poflama gibiydi, tek hecelik bir olumsuzluğu anlatan bir sestti. ‘Alors’³⁶ sözcüğü Fransızlar, ‘cool’ Amerikalılar için ne ifade ediyorsa, bu sözcük de öyleydi sanki, ve Ademoğullarıyla bağlantılıydı. “*Dalonige*’i” dedi, adımı duyunca dönüp baktım. “Bu geleneksel bir isim değil ve sadece sarı bir kayadan³⁷ çok daha fazlasını ifade ediyor, biliyorsun.” Şaşkınlıkla ona bakınca, “Ayrıca altın anlamına da gelir, Ulus’un Cherokee’lerden koparılması ve Ademoğulları’nın göçe zorlanmasının tek nedeni, beyaz adamın Appalachian Dağları’nı kazarak *dalonige*’i çıkarması içindir.”

Bu kez söylediklerine tepki göstermedim ancak hâlâ görmesini istediğimden çok daha fazlasını görüyordu. “Teşekkürlerimi sunuyorum,” dedim yeniden. Ve ön kapıdan verandaya doğru çıktım. Dışarısı sıcak ve güneşliydi.

36 Alors : Fransızca’da ‘öyleyse, o zaman’ anlamına gelen bir sözcük.

37 Romanın kahramanı Jane Yellowrock’ın soyadı ‘Sarı Kaya’ anlamına gelir.

Motoru çalıştırıp evime doğru yola koyuldum. Yolda giderken bir yandan da neler öğrendiğimi düşündüm, kendimle ilgili değil, bu daha sonra düşünülecek bir şeydi, peşinde olduğum şeyle ilgili. Canavar yanılmıştı. O bir ciğer yiyen değildi, onu görmüş-tüm, uzun bir tırnağı yoktu. O bir vampirdi. Et yiyen, kötü kokan, işi bitmiş bir vampir. İyice kötölemiş, çıldırmış, yaşlı bir vampir.

Duyularım canavarınki kadar iyi olmasa da, yine de herhangi bir insandan çok daha iyi koku alabiliyordum. Bez parçasını bur-numa yaklaştırıp kokuyu içime çektim. Dört kokuyu oluşturan proteinleri ve feromonları ayrıştırmaya çalıştım. Üç tanesi insana aitti ve yoğun bir korku kokusu içeriyordu, kanları döküldükleri sırada canlı olmalıydılar. Belki canavarın hafızası bana bu konuda yardımcı olabilirdi; ama insan kokularının bir dişi ve iki erkeğe ait olduklarını ben de anlayabiliyordum. Ve hepsinin altında ya-tan bir koku vardı ki, o da izini sürdüğüm şeyin kokusuydu. Kim-yasal yapıyı hissetmek için iyice içime çektim. Vampir. Kesinlik-le bir vampir. Garip ve kötü bir vampir ama kesinlikle bir vampir. Buna kesin olarak karar verince bir rahatlama hissiyle ürperdim. O şey her ne ise, kötülüğe yönelmiş bir tengezer değildi.

Kumaş parçasına dönerek, içindekileri tek tek ayırmaya başla-dım ve sonunda azılı vampirin beraber olduğu kadının kokusu-nu duydum. Seks kokuyordu. Ve bir şey daha, henüz ne olduğ-u çıkaramadığım bir şey. Ya da henüz hatırlamadığım. Yeniden nefes aldım. İrkildim. Bir nefes daha aldım, bu kez ağzım açık ve dilim dışarı sarkmış vaziyette. Bütün vücudumu bir üşüme his-si kapladı. Nefesim kesildi. *İnsanların kokusuydu bu.* Verandada-ki merdivenlere gelişigüzel oturdum. *Peşinde olduğum vampir... bir Cherokee mi?*

Saat beşi biraz geçtiğinde, Katie'nin oradaki kiremit duvardan, bir zamanlar kameranın gizlendiği noktaya doğru atladım. Atlar-ken bir elimin üstünde dönüp kısa bir bakış attım. Kamera yok-tu. Sadece kiremit üzerinde küçük bir iz kalmıştı. Kamera olma-dığına göre, onu oraya her kim koyduysa yaptığım hareketleri de göremezdi. Duvarın tepesine asılıp, dağdan ipile iner gibi bir po-zisyon aldım. Siteyi kokladım, bulduğum karmakarışık kokular beni çok şaşırttı.

Hepsinden önde taptaze bir koku vardı, motorlu adamın kokusu. Rick LaFleur. Trolün emrine uyararak kamerayı kaldırtmıştı. Onun kokusunun altında ise, daha zayıf bir koku vardı. Asıl şaşırtıcı olan benim bu kokuyu bir yerden tanıyor olmamdı. Kamerayı oraya Azman yerleştirmişti, New Orleans Vampir Konseyi başkanı Leo Pellissier'le çalışan kaslı herif yani.

Leo neden Katie'yi gözünün önünde tutmak istemiş olabilirdi? Konseyin politikası pek de hoş değildi anlaşılan. Şaşırtıcı. Duvardan yavaşça indim. Eve döndüğümde, Trolü arka kapıda dururken gördüm. Duvara bakıyor ve homurdanıyordu. Kapıyı iki eliyle tutmuş, kendini yukarı kaldırıyor. Cildi eski bir parşömen kadar sarı ve narindi, özellikle de kel kafasının şişkinliğiyle birleşince.

Ellerimi kotumun cebine sokup yürümeye başladım. Dört buçuk metrelik bir duvardan atlayan her insan sağlam kalabilirmiş gibi gayet normal davranmaya çalışıyordum. "Çok yorgun görünüyorsun," dedim.

"Bu cümlelerin bir vampirin hane halkını küçük düşüreceğini kimse öğretmedi mi sana?" Sesi her zaman olduğundan daha cızırtılı geliyordu.

Pis pis sıırttım, sonra da bu yaptığımı pişman oldum. "Hayır ama bunu aklımda tutmaya çalışacağım. Dün gece yaptığın *kan bağışından* sonra yeterince kan alabildin mi?" Bu yüzden sinirliydim işte. Bir vampir, henüz yeni tanıdığım ve hoşlandığım birisini neredeyse öldürecekti ama o birisi buna aldırılmıyordu bile. Yani sinirlenmeye hakkım vardı değil mi?

"Rachael'in fazla kanı yoktu. Ama Katie bileğinden biraz içmeme izin verdi."

Kızgınlık ve tiksintiyle dolu olsam da, tepki vermedim. İğrenç. Trol kenara çekildi, ben de içeri girdim. "Hâlâ berbat görünüyorsun," dedim.

"İyi olacağım," dedi. "Ama senin başın belada."

"Öyle mi?" Boynumdaki tüyler ürpermeye başladı, içimde bir gürleme arzusu belirdi. "Kiminle peki?"

“Katie beslenmek ve kan kaybını telafi etmek için dün gece avlanmaya çıktı. O piç kurusu Leo ondan epeyce kan almıştı. Bana da kan verdi, bunun üzerine iyice tükendi. Bu gece erken kalkamayacak, kalkınca da iyi hissetmeyecek. Bu yüzden eğer ona söyleyeceğin bir şey varsa, benim aracılığımla söyleyebilirsin.”

Şaşkındım. “Bütün bunlar için bana neden kızgın peki?”

“Katie sana şafak vakti burada olmanı söylemişti ama sen gelmedin,” dedi açıkça.

Kahretsin. *Şimdi* hatırladım. “Gün doğumunda nehrin diğer yakasındaki Jean Lafitte Parkı’nda azılı vampirin izini sürüyordum. Ne yazık ki Katie gibi kendimi bir yarasaya dönüştürüp eve uçma gibi bir yeteneğim yok.”

Trol üzgün bir şekilde gülümsedi. “Katie böyle konuştuğunu duymasın. Vampirlerin yarasaya dönüştüğü efsanesinden nefret eder. Durumu doğru özetleyen birkaç bilim kurgu yazarı dışında, medyanın kendi türüyle ilgili uydurduğu şeylere çok kızıyor.” Eve girerken ışıkları yakmaya başladı. “O halde şu yarasa konuşmasını bir kenara bırakalım, bana neler keşfettiğini anlatacak mısın?” Ona kısaca anlattım ve canavardan hiç söz etmedim. Sonra işimin bittiğini anlayıp içeri girdim.

Kızlar yine masanın etrafında toplanmışlardı, hepsi de uykusuz ve yorgun görünüyordu. Özellikle de, sandalyesinde yayılmış olan Rachael. Dirseğinin altı tarafında bir bandaj sarılıydı. Gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuştu ve kristal bir bardaktan neon yeşili renginde bir sıvı yudumlamaktaydı. İçtiği şey Gatorade³⁸ benziyordu; gümüşler, porselenler ve kristallerle dolu bu sofraya pek de uymuyordu aslında. Zenginleri, ölüleri ve hizmetkârları asla anlayamayacaktım.

Sonra Miz A gülümseyerek içeri girdi. Güldükçe kırıksıklıkları daha çok belli oluyordu. Bir an yaşlı bir teyzeymiş gibi geldi ve yanağını öpmemek için kendimi tuttum, çünkü bu hareketim karşısında tokadı yiyebilirdim. “Dün gece yiyemediğim yemeği bu gece yeme hakkım yoktur herhalde değil mi?” diye sordum.

38 Amerika’da tüketilen bir enerji içeceği.

Yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi. “Bu gece burbon soslu karabiberli biftek var. İstersen az pişmiş de tercih edebilirsin.”

“Çok isterim. İleri gittiğimi düşünmezseniz, yanında fırında patates ve buzlu çay da olursa çok sevinirim. Şarap almayayım.” Başını salladı.

Uzun eteğinin gizlediği zayıf, güçsüz bacaklarıyla odadan çıkarken, ben de “kızlara” bir göz attım. Bana açılmalarının bir yolunu bulmalıydım. Tıpkı yetişkinler yurduna ilk gittiğim zamanlarda on iki yaşındaki bir oda dolusu kızı ikna ettiğim gibi. Gerçi şimdi yirmi dokuz yaşındaydım –tamamen yasal ama bir o kadar da uydurma olan doğum sertifikama göre yani– ve İngilizce konuşuyordum.

Tia uykulu gözleriyle bana bakıp gülümsedi ve salata tabağından ağzına yeşil bir şey attı. Üzerindeki ipek sabahlığı çıkarmıştı. Bu gece, göğüslerini ortaya çıkaran ipek dantelden bir büstiyer giymişti ve dekoltesini opal bir kolye süslüyordu.

Bakışlarım Christie üzerinde yoğunlaştı, saçlarını yaklaşık elli küçük örgüyle toplamıştı –tıpkı benim yaptığım gibi–, gözlerinde, kaşlarında, kulaklarında ve hatta köprücük kemiğinde bile gümüşler vardı. Gümüş halkaların içinden geçen zincirler burun delikleriyle kulaklarını birbirine bağlıyordu. Her yerinden küçük çanlar sarkıyordu. Hatta bu gece transparan sütyeni bile çanlarla tutturulmuştu. Şükürler olsun Tanrım. Bu kız yirmiden fazla göstermiyordu ve bir köpek tasmaı takmıştı, tasmanın çivileri feci görünüyordu. Christie bir parça daha salata alırken örgüleri sallanıyor ve çanları şırıltıyordu.

Onlara uyum sağlamak için ben de salatadan bir parça tattım, yeşilliklerin içine bol baharat ve sos katılmıştı. Domuz pastırmasına benzer bir şey daha vardı, tadına bakar bakmaz bayıldım. “Christie,” dedim ağzım dolu, “çanlarını çok sevdim.”

Üzerlerinde halkalar bulunan kaşlarını kaldırırken düşünceliydi, “Ne mutlu sana.”

Güldüm. Hayır. Şimdi büyümüş olsam da bu iş kolay olmayacaktı. O zaman da bir grup öksüz kızın arasına karışmam ko-

lay olmamıştı, şimdi de bir grup...kızın. “Christie, sen ve Rachael. Bana bu kentteki vampirlerle ilgili bildiğiniz her şeyi anlatmanızı istiyorum. Özellikle de konseyle ilgili.”

Kızlar önce birbirlerine, sonra da bana baktılar. “Siyasetle ilgili pek bilgimiz yok,” dedi Christie.

“Leo sizi hiç ziyarete gelir mi? Şey için...” Cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmediğimden sustum.

Christie alaycı bir şekilde güldü. “Kan? Seks? Belki de karışık? Eğlence, oyun, sonra da akşam yemeği?”

Yüzümün kızarmasını engellemeye çalıştım. “Evet.” Biraz daha yeşillik alıp, yuvarlak ve kat kat olmuş bir parçayı ağzıma attım. Parmaklarıma tereyağı bulaşmıştı.

“Buraya yeni gelen her kız Leo tarafından ziyaret edilir,” dedi Rachael hissiz bir ses tonuyla. “İlk denemeyi o yapar. Bunun kraların hakkı olduğunu söyler.”

Monarşinin hüküm sürdüğü yerlerde kralın, beğendiği baki-re bir kızın bekâretini bozma hakkının krala ait olduğunu, çünkü bunun kutsal bir hak olarak görüldüğünü, bunun da genellikle düğün gecesinden hemen önce uyguladığını duymuştum. Bu, tecavüzün en eski haliydi; tıpkı köle sahiplerinin kölesini ziyaret etmesi, ya da ayağına çağırması gibi. Hayır deme hakkı yoktu. Tecavüzün her türlü aklıma canavarı getiriyor ve bu da beni gülümsetiyordu. Ben gülümseyince Rachael Christie’ye baktı. Rachael’in Leo’dan deli gibi korktuğunu anlamak için canavarın burnuna ihtiyacım yoktu. Leo Pellissier, benim hoşlanmadığım insanlara nokta atışı yapıyordu. Şu kan emiciyle bir görüşsem iyi olacaktı. Yüzümde bir memnuniyet ifadesi belirdi. “Şu yaşlı Leo’yla konuşsam iyi olacak, ama dün onu gümüş bir haçla yaktıktan sonra bugün pek de uzlaşmacı davranacağını sanmıyorum.”

Rachael bana baktı ve gergin bir şekilde gülümsedi. “Onu yak-tın mı? Ve o da seni öldürmedi ha?”

“Öldürmeyi düşündü ama Katie onu iyileştirdi. Eğer yapmasaydı, ona kazık saplamak zorunda kalacaktım.”

Masa bir anda sessizleşti. Kimse kımıldamıyordu. Tüm gözler benim üzerimdeydi. Bu tarz şeyler yetiştirme yurduundayken da olurdu, tuhaf bir şey söylediğimde bütün bakışlar bana dönerdi. Beyaz tenli, siyah saçlı cadıya dönüp baktım, saçlarıyla teninin rengi mum ışığında bir tezat halindeydi. Bu kızı ilk gördüğüm andan beri onda beni etkileyen bir şeyler vardı. Aramızda bir bağ olduğunu hissediyordum ancak herhalde yanılıyordum. Ama oradaydı işte, “Sen Bliss’sin değil mi? Leo ne dedi...?” Doğru sözcükler aklıma gelmiyordu.

“Başın belada değil mi?” diye sordu bana. Alay etmiyordu. Sesinin tonu nazikti, bana neredeyse acıyordu. “Yani bizim yaptığımız bu şeyle ilgili demek istedim?”

“Siz cadı olmaya çalışan bir topluluksunuz,” diye neredeyse ağzımdan kaçırıyordum ki kendimi tuttum. Kendisinin ne olduğunu bilmiyor olabilirdi. “Nerelisin?”

Bliss omzunu kaldırınca, önü dantelli ipek bir tül bluz giymiş olduğunu gördüm, eski zaman korselerini andırıyordu. İyice yurkarı çıkmış göğüsleri, kıyafetinin üzerinden belli oluyor, göğüs arasından bir kolye sallanıyordu. Bir an kendimi röntgenci gibi hissettim. “Üvey evlat gibi yetiştirildim, yani hem her yere aitim hem de hiçbir yere ait değilim.”

Bu da demek oluyordu ki, cadı olduğunu bilmiyor olabilirdi. Katie biliyordu ama, öyle değil mi? Vampirler cadıların kokusunu almazlar mı? Sormak zorundaydım. “Evet biraz belada olabilirim.” Masadakilere göz gezdirdim. Salatalarımızı bitirdik, yemeğimiz normalden daha sessiz geçmişti. İnsanları bir yırtıcı olduğumla ilgili uyarmama bile gerek kalmadan bana karşı tedbirli davranmak zorunda hissediyorlardı.

“Azılı vampirin kim olduğuna dair bir fikriniz var mı? Belki de tuhaf davranışlarını fark ettiğiniz biri vardır? Mesela Katie’nin vampir müşterilerinden biri olabilir? Vampir müşterileri var değil mi?” Hepsi de başını salladı, öyle hızlı ki hem de, Katie’nin ne kadar çok vampir müşterisi olduğunu anlamak mümkündü. “Olduğundan daha tuhaf davranan bir vampir? Hatta daha farklı ko-

“Hepsi tuhaf kokuyor,” dedi Bliss.

“Hayır hepsi değil,” dedi koyu tenli bir kadın. “Ancak tuhaf ke-
limesi, Katie’nin bazı müşterilerini tanımlamak için yeterli değil.”
Konuşanın adının Najla olduğundan emindim.

“Nasıl kokuyorlar peki?” diye sordum.

Diğer kızların hepsi Bliss’e dönüp baktılar. “Eski yapraklar
gibi. Katılaşmış. Uzun bir süre banyo yapmadılarsa beklemiş kan
gibi kokarlar. Bilirsin işte. Adet gören bir kadın gibi. Benim koku
duyularım gerçekten iyidir,” dedi ısrarla.

Eminim öyledir. Bunun diğer kızlarla arasında hassas bir konu
olduğunu görebiliyordum. “Hasta gibi kokan var mı aralarında?
Ya da enfekte olmuş?”

“Hayır,” dedi Bliss ve masaya dönüp kızlara baktı. “Deli oldu-
ğumu düşünebilirsin ama *hepsi de kokuyor.*”

Biri cevap bile veremeden “Najla değil mi?” dedim koyu ten-
li kıza dönüp. Gidip gelen bir aksanı vardı ama ne olduğunu tam
çıkaramıyordum, aksanlar uzmanlık alanım değildi. Tıpkı Bliss
gibi, benim de en güçlü yanımla kokulara olan duyarlılığımdaydı.
“Haydi biraz tuhaf şeylerden bahsedelim. Öncelikle, nerelisin?
Bekle,” dedim, Najla gözlerini bana dikmiş, diğer kızlar da gül-
meye başlamışlardı. “Yanlış ifade ettim sanırım. Tuhaf vampir-
ler hakkında konuşmak istediğimi söylemeye çalışmıştım aslında.
Ama öncelikle nereli olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bu seni hiç ilgilendirmez,” dedi.

“Katie öyle düşünmüyor ama,” dedi Miz A içeri girerken. Kö-
mür, baharat ve et kokan bir el arabasını sürüyordu. Canavar
takedirkâr bir şekilde gürlledi. “Bilmek istediği her şeyi ona anla-
tacaksın.”

Najla başını diğer yana çevirdi. “Ben dört yaşındayken ailemle
birlikte Mozambik’ten buraya göç etmişiz.” Parmaklarımı ‘devam
et’ anlamında salladım. Devam etti. “Namaponda diye bir yerden.
Haritan yeterince büyükse harita üzerinde de bulabilirsin.”

“Peki ailen?”

“Öldüler.” Benim beklediğimi görünce, isteksiz, devam etti. “On beş yaşındayken araba kazası geçirdiler. Beni Katie aldı. Bana öyle bakma. Yiyecek alabilmek için sokaklarda fahişelik yapıyordum. Beni aldı ve çalışmaya başlamadan önce liseyi bitirmemi istedi. Beni üniversiteye de gönderecekti ama erkekleri memnun etme konusunda çok iyiydim.” Yüzümde gördüğü bir şey onu ürktümüşe benziyordu. “Kırk yaşına gelmeden önce emekli olmak istiyorum. Liseden yeni mezun olmuş gencecik bir kızın yılda iki milyon dolardan fazla para kazanıp yirmi yıldan az sürede emekli olacağı başka bir iş söyleyebilir misin bana? Bir tane söyle hadi.”

“Mankenlik. Oyunculuk. Müzikte kariyer yapmak.” Ve gönulsüzce ekledim, “Eğer şanslıysan tabii.”

Najla onaylar gibi başını salladı. “Hayatımda Katie’nin beni bulduğu günkü kadar şanslı olduğum bir gün daha hatırlamıyorum. Menkul kıymetlere ve altına yaptığım yatırımlarda bir milyon dolara yaklaşmış durumdayım. Beş yıl içinde piyasaların durumu istediğim gibi giderse, bileşik faiz ve hisselerden yaklaşık iki milyon dolar elde edeceğim.”

Şaşkına dönmüştüm. Fahişelik yaparak iki milyon kazanmak? Najla güldü. “Şimdi anlıyorum. Sen bir kadının çok sıkı çalışıp altmış beşinde emekli olmasından yanasın. Bu tam anlamıyla saçmalık.”

Miz A, Najla’nın önüne bir tabak koyarken omzuna hafifçe vurdu. “Bayan Katie masada kötü konuşulmasını istemez.”

Najla omzunu ovuşturdu. “Üzgünüm,” diye mırıldandı. Miz A benim önüme de bir tabak koydu. Biftek sabah ondan akşam dört kadar marine edilmiş ve altındaki çukur tabağa kanlı suyunu akıtmıştı. Patatesin içi pastırma ve ekşi krema ile doldurulmuştu. Ağzım sulanarak gülümsedim. “Teşekkür ederim. Bu çok güzel görünüyor.”

“Yaklaşık bir kiloluk bir siyah Angus eti, evet. Tom eti sevdiğini söyledi.”

“Tom benim kahramanım. Sen ve aşçı da öylesiniz tabii.”

Miz A kıkırdadı ve diğer kızlara yaptığı servisi sonlandırdı.

Yemeğe başlamadan önce herkesin önüne servis yapılmasını beklemek gerektiğini bilecek kadar görgü kuralı öğrenmiştim bugün. Ve uykudan uyanıp etin kokusunu alınca, ellerimle yeme-mi söyleyen canavarı zaptetmeyi de başarmıştım. “Başlayabilirsiniz,” dedi Miz A. Bekleyip, doğru çatalı ve tırtıklı bıçağı seçtikten sonra bifteği kestim.

İlk lokmayı ağızıma attığım anda zevkten inledim. Bütün kız-lar dönüp bana baktılar. “Üzgünüm,” dedim bir yandan lokmamı çiğnerken. “Bu hayatımda yediğim en lezzetli et.” Bunun üzeri-ne onlar da konuşmayı bırakıp yemeye giriştiler. Gülüşmeler evin duvarlarını çınlatıyordu.

Farkında bile olmadan arkadaşlar edinmiştim. Trajikomik. Kimin aklına gelirdi ki?

A n e m o n

BÖLÜM 9

Rock'n Roll'a Bayılıyorum!

Yemek sırasında pek az şey öğrenebilmişim, özellikle de azılı vampirle ilgili. Birini nasıl tahrir edebileceğimi ya da kırbaçlayacağımı sorsam kesinlikle daha çok şey öğrenirdim. Sanırım utanmışımı görmek kızların hoşuna gitmişti.

Yemeğim bitti ancak Katie gelmedi, ben de onu göremeden ayrıldım. Etrafta şöyle bir turladım. Sonra trolü gördüm, ofisinde oturuyordu. Antika masasının üzerine eğilmiş, bazı kâğıtlarla uğraşıyordu. Laptopunu çevirmişti o yüzden ekranı göremiyordum. Canavarın niteliklerini göz önünde bulundurarak odaya adım attım. Katie beni çağırıyordu.

Ben yaklaşınca trol döndü. Bu hareketi, gönüllü olarak kan veren bir vampirin hızıyla hassas duyularından bir miktarının da kanıyla birlikte bağışladığı kişiye geçtiği efsanesini doğruluyordu. Trol bir tuşa bastı ve ekran karardı, ama adamın bana hoş geldin der gibi gülümsemesi beni şaşırttı.

“Arka çitin oradaki kamerayı kaldırmışsınız. Leo Pellissier neden Katie’yi gözetliyor bir fikrin var mı?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “O kamerayı Leo koydurmadı ki. Koyamazdı da. Gözetlemek Büyük Vampir Sözleşmesi’ne aykırıdır.”

Gülmekten az kalsın boğulacaktım. “Neye?”

“Büyük Vampir Sözleşmesi’ne.” Arkasına yaslandı, yan tarafında bir 45’lik duruyordu. Trol başka bir meseleden dolayı aşırı derecede huzursuz ve sinirliydi. Kanı çekilmiş bir adamın yapacağı türden davranışlardı bunlar. “Vampirlerin tarihi hakkında ne biliyorsun?” diye sordum.

“Açıkçası, onları öldürmenin yeni yollarını keşfetmek dışında, vampirler beni çok da fazla ilgilendirmiyor.”

Yüzündeki neşe bir anda yok oldu. “Katie’nin yanında ona ‘vamp’ dememeye özen göster, bunun yerine ‘vampir’ ya da çok daha yaygın bir tanım olan ‘Mithran’³⁹ı kullan. ‘Vamp’ kelimesi oldukça küçük düşürücü.”

Hem trolü hem de kapıyı görebilecek bir yere, koltuğun koluna oturdum. Bu aynı zamanda, istediğim yere dengemi kaybetmeden atlamamı sağlayabilirdi. Trol kafamdan geçenleri okumuşçasına gülümsedi, sanki ne yapacağımı biliyor gibiydi. Bu koltuğu daha önce hiç görmemiştim. Birden havada Katie’nin kokusunu aldım. Girişte durup güvenlik kameralarını izleyip izlemediğini merak ettim. “Mithranlar. Eski Roma tarihindeki Mithranlar gibi mi?” dedim. Trol etkilenmişti. “Şimdi aradığın her şeyi Wikipedia’da bulabiliyorsun. Vampirler ve Mithranların bir bağlantısı yok, anlaşılan senin dediklerinden sonra siteyi güncellemem gerekecek.” Espri yapıyordum aslında, ama trol anlamamıştı.

Öfkeyle laptopuna baktı. Sırıttım. Gerçek dünya vampirler hakkında bilgileniyordu. Mithranlar hakkında yani. Her neyse işte. Ama bundan hoşlanmaları mümkün değildi. Buna rağmen, kitaplarda ve internette vampirlerle ilgili söylenenlerin yarısı sahte, kurgu ya da hayal ürünüydü. Bazen de bu üçünün karışımı. Ve hiçbir yerde vampirlerin neden Hristiyan sembollerinden korktuğu ile ilgili bir açıklama yoktu. Pek şansım olmasa da, bu benim kişisel araştırmamdı.

“Bahse girerim kamerayı Leo’nun yardımcısı o kaslı herif yerleştirmiştir.” dedim.

Trol oturduğu sandalyede geri yaslandı, şaşırmış görünüyor ve benim böyle şeyleri nasıl bu kadar kesin bilebildiğimi sormak istiyordu. Neler olduğunu öğrenmek için konuyu değiştirdim. “Bu gece dans etmeye gideceğim,” dedim. “Buralarda dans etmeye nereye gidilir?”

39 Kızılderili dilinde Güneş anlamına gelen kelime.

“Dans etmeye mi?” Sesindeki ürpertiden kurtulamıyordu bir türlü.

“Bir kızın şehirdeki sorunları keşfetmesi için mükemmel bir yol.” Gerçekten de öyle. “Azılı vampir, dün gece çalışan bir kızı kovalayıp yedi. Benim peşimden gelip gelmeyeceğini görmeye hazırım.”

“Sen istesen de çalışan bir kız olamazsın, rüyanda bile zor görürsün.”

Gülümsedim. “Temizleme işinde iyiyimdir. Dışarı çıkarken uğrarım. Belki o zamana kadar aklına bir yer gelir.”

Eve dönüp, koyu kırmızı bir ruj sürdüm ve örgülerimi canavarın seyahat çantasındaki bir eşarba sardım. Üç tane haçı belime bağladım, eteğimin altında tıngırdıyorlardı. Birini boynuma astım, kısa uçlu vampir bıçağımı da kalçamın iç kısmına iliş-tirdim. Böylelikle, kendime dansta bir partner bulsam bile ona ulaşamazdı, tabii tango yapıp iyice yakınlaşmadığımız sürece. İki büyük boy kazığı eşarbımın içine, açılıp kapanabilen iki el yapımı gümüş uçlu kazığı da iç çamaşırlarımın içindeki özel cebe koydum. Mor turkuaz eteğim, belimin altına iniyordu. Köylü bluzumun iplerini ise, ten rengi sporcu sütyenimi gösterecek şekilde açık bırakmıştım. Seksi, ama hiçbir şey belli olmuyor. Attığım her adımda, eteğim baldırlarımda kıvrılarak dansediyordu.

Doğal ten rengime parlaklık kazandırmak için yüzüme biraz bronzlaştırıcı uyguladım ve ışıldayan bir eyeliner sürdüm. Yeni dans ayakkabılarımı giydim. Aynada kalçalarımın seksi hareketler yaparak eteğimin hareketlerini test ettim. Tatmin olmuş bir şekilde gidip banyonun ışığını kapattım, evin güvenliğinden emin olduktan sonra laptopu kapatıp, karanlık evin içerisinde durdum ve düşündüm.

Amerikan Kızılderili efsanelerinde adı geçen tengezer ile ilgili internette yaklaşık bir saattir araştırma yapıyordum. Karşıma çıkan görüntülerin ve efsanelerin hepsi de kafamı karıştırmaktan başka işe yaramamıştı. Bana benzeyen bir tane bile yoktu içlerinde, en azından makul bir açıklaması olan, şeytani işlere karışmamış bir tane.

Kapının ziliyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Ev karanlıktı, bu yüzden sokak lambalarının pencelere yansıyan ışığı ve hafızamın yardımıyla hareket ediyordum. Onu görmeden önce puronun kokusunu aldım. Motorlu adamdı bu. Rick yani. Kilitleri kaldırıp kapıyı açtım. Eteğimi savurarak, “Bak sen, kimler gelmiş,” dedim. Sesimdeki alaycı tona engel olamamıştım. Beni gören Rick’in gözleri neredeyse yerlerinden fırlayacaktı. Onları yakalayıp tekrar yerine koymak zorunda kalmaktan korktum. Kırkıdayarak sordum. “İltifat için teşekkür ederim. Dur tahmin edeyim. Seni trol gönderdi değil mi?”

“Ve beni,” diye cevap verdi sokaktan gelen başka bir ses.

Dilim tutulmuş bir şekilde Rick’in omzunun üzerinden baktım, yanında biri vardı. Kısa geniş bir etek, tişört ve dans ayakkabıları giymiş, ışıltılı mücevherler takmış ve bir ton makyaj yapmıştı. “Bliss?”

“Beni Bayan Katie gönderdi. Size yardımım dokunabileceğini söyledi.” Kararsız görünüyordu. “Kendi işimden geri kaldığım için bana haftalık ödememi bile yaptı.” Başka bir şey söylemek için tam ağzını açıyordu ki, birden duraksadı. Teninde korkunun o keskin kokusu vardı. Katie’nin onu neden bana gönderdiği ile ilgili hiçbir fikrim yoktu ama bundan hoşlanmamıştım.

“Bu gece güvenli olacaktır Bliss,” dedim. “Tek aradığım, gerçekten kötü kokan bir vampir. Şey gibi kokmalı... çürük gibi.”

“Kokuşmuş bir vampir mi?” Elini kalçasına koydu, bilezikleri şingirdiyordu. “Benimle alay ediyorsun değil mi?”

“Hayır. Ve bir şey daha Bliss. İşine burnumu sokmak istemem ama, öz anne babanı tanıyor musun?”

“Hayır. Neden sordun?”

“Önemli değil.” Bliss yalnızca vampirleri cezbetmek ve onların kokularını almakla kalmıyor, aynı zamanda Katie’nin gözleri görevini de görüyordu.

Ayrılmadan önce, yaşlı Cherokee’nin adresini yazıp Rick’e verdim ve üç mil içerisindeki bütün arazi sahiplerini araştırmasını istedim. Gerçekten çok fazla arazi vardı, bu da onu bayağı meşgul

edecek, işlerime burnunu sokmasına engel olacaktı. Kapıyı kapatıp dışarı çıktık. Rick'in purosunun dumanı, ardımızda bir insanın bile izleyebileceği kadar somut izler bırakıyordu.

Üçümüz yan yana Burbon Sokağı'na doğru acele etmeden yürümeye başladık, hava sıcaktı. İşine giden smokinli garsonlar, romantik bir gece için dışarı çıkan çiftler, striptiz kulüplerinde iyi vakit geçirmeye giden adamlar, yiyecek ve açlıklarını bir süre bastıracak atıştırmalık bir şeyler arayan vampirler.

Olduğundan daha yaşlı görünen birkaç cadı da gözümden kaçmamıştı; ne yaptıklarını ve neden kendilerini gizlediklerini merak ediyordum. Bliss, gergin bakışlarla grubu süzüyordu, ne görüyordu acaba? Pek çok şeyi merak ediyor fakat pek azına yanıt bulabiliyordum. O ve Rick yürürken sohbet ediyorlardı; gözleri sık sık bana kayıyor, bakışları beni çevreliyordu. Ama söyleyecek bir şeyim yoktu, o yüzden sessiz kalıyordum.

Hava sıcak ve bunaltıcıydı, üstelik sanki şimşekleri ve yağmur bulutlarını taşıyormuş gibi de ağırlaşmıştı. Yeni eteğim, nemli havanın da etkisiyle bacaklarıma sarınıyor, kalçalarımı okşuyordu ve terliyordum. Boynumda asılı duran ametist kolyem ile küçük altın külçem ısınmıştı. Yanından geçtiğimiz insanlar ve sesler çok yavaştı. Ortam ısınmıştı ve ben kendimi çoktan dansın ritmine kapılmış hissediyordum. Pek çok farklı kokuyu içime çektim.

Hava, deniz mahsulleri, baharatlar, kızgın yağ ve insanların kokusuyla doluydu. Yiyecek ve likörün, egzoz ve parfümün, vampirlerin ve cadıların, sarhoşların ve korkuların, seksin ve ümitsizliğin ve suyun kokusu. Gittiğim her yerde bir su kaynağı ile karşılaşıyordum. Mississippi, civardaki göller ve çok da uzak olmayan kötü kokulu bataklık. Bütün bunların üzerinde, buraya özgü demleniş tarzı ile hindibalı kahve kokusu. Koku kombinasyonları oldukça güçlüydü.

Sokak ışıkları, bazı şeyleri açığa çıkarttığı ölçüde gizliyordu da. Yaşlanmış bir aktrisin hayranlarının ya da balonların arkasına saklanması gibiydi tıpkı. Caz ve soul notalarının doldurduğu müzik, barlardan ve restoranlardan dışarı taşıyordu. Bu durum, canavarın yüzeye çıkması için oldukça elverişliydi. Zihnimin ön ta-

rafında onun soluğunu duyabiliyor, kalp atışlarını hissedebiliyordum. Bedenimden çıkmak için can atıyordu.

Birkaç yaya polis vardı, onların varlığı turistlere güven veriyordu. Ancak memurlar oldukça gergindi, ellerini silahlarının kabzasından ayırmıyor, bütün vücutlarıyla alarm durumuna geçmiş, polis telsizinden gelen anonsları dinliyorlardı.

Silahlar ve Kevlar⁴⁰ yelekleri dışında, NOPD polisleri GPS izleme cihazları da taşıyorlardı. Ayrıca hepsinin kıyafetlerinin içine bir memur alarmı yerleştirilmişti, bir düğmeye basarak aktif hale getiriliyordu. Bir polis memuru bu düğmeye bastığı anda, alarm sinyalleri ana GPS merkezine gidiyor ve bütün polisleri yardıma çağırıyordu. Kulakları tırmalayıcı gürültüde bir *whoopwhoopwhoopwhoop* sesi çıkarıyordu.

Bu araçlar bile azılı vampirin öldürdüğü polislere yardımcı olamamıştı. Yoksa o gece üzerlerinde değil miydi? Belki de azılı vampir kafa karıştırmakta o kadar ustaydı ki, onlar daha düğmeye basmaya fırsat bile bulamadan aletleri almıştı?

Geçtiğimiz her sokakta yerel televizyonların araçları duruyordu; CBS, NBC, ABC. FOX Haber Televizyonu aracının üzerinde ise bir Greta Van Susteren resmi vardı. Ayrıca bir kablolu yerel televizyon da bulunuyordu. Bütün muhabirler, polisleri ve fahişeleri öldüren kişi ile ilgili bir şeyler bulmaya ve bu sayede yükselip şöhret sahibi olmaya çalışıyorlardı.

Polislerle muhabirleri saymazsak, sokaklar beklediğimden daha sakindi, hatta canavarın avlandığı ilk geceden bile. Katil vampir ile ilgili çıkan söylentiler kalabalık kitleler üzerinde olumsuz etki yaratmıştı. Fransız Mahallesi'ne hiç cumartesi gecesi gelmemiştim ama içimden bir his, bar ve restoran trafiğinin azalmış olduğunu söylüyordu. Bu da iyiye işaret değildi. Gruplar halindeki silahlı adamların sokağa dökülüp, azılı vampiri aradıkları ile ilgili görüntüler belirliyordu kafamda. Ortalıkta gördükleri herhangi bir vampiri öldüreceklerdi.

Royal Mojo Blues Company'nin önüne gelince durduk. Kı-

40 Kevlar: Çok hafif karbon kökenli sağlam liflerden oluşan bir malzeme.

zartma ve bira kokusu ile canlı müziğin sesi dışarılara kadar taşıyordu. RMBC⁴¹'nin dışarıda bir yemek alanı, barı ve dans pisti vardı, ızgaradan yeni çıkmış yemek kokuyordu. Ve insanlar sokakta değillerdi. Hepsi içerideydi. Ortam tıka basa dolmuştu. Daha kapıya ulaşmadan ayaklarımı ritme kaptırmaya başlamıştım. Azılı vampirin kokusuna ait bir iz bulabilmek için havayı şöyle bir kokladıktan sonra, Rick ve Bliss'i arkamda bırakarak dans pistine doğru ilerledim.

Melek sesli zenci bir kadın, yetmişlerden coşkulu bir Linda Ronstadt parçası söylüyordu. Davul, keyboard, bas ve gitarla kendisine eşlik eden beş müzisyen daha vardı. Daha gerilerden ise üflemeli çalgıların sesi geliyordu.

Konuşmalar bu gürültünün içinde kaybolup gidiyordu. Canavarın kulağına bu konuşmalardan birkaç kelime takıldı: flört, iş yerindeki sorunlar, barın yanındaki iki müşteri arasında alçak sesle yapılan bir uyuşturucu diyalogu. Vampirle ilgili herhangi bir şey yoktu. Bu ortamda var olan tek vampir kokusu da kesinlikle taze değildi ve oldukça tanıdık bir kokuydu. Pistte hem çiftli hem de tek dansedenler vardı; yani, yalnız dans etsem de göze batmazdım. Kalabalığın arasından geçip, sıcak ve dumanlı piste doğru süzüldüm. Hafif kıvrılmalarla başladığım dansıma, ateşli bir şekilde devam ettim. Yetiştirme yurdunda, yoksul gençlik günlerimde aldığım kurslardan biri de göbek dansıydı. Göbek dansının en iyi yanı da serbest hareketleri olmasıydı; yani kendimden bir şeyler katabiliyordum. Dans pistinde nasıl mıydım? Ortalığı yakıp kavuruyordum.

Yaklaşık yarım düzine kadar kadının dikkatini çektim ve dans pistinde bana eşlik etmek istediler. Beraber dans ediyor, etrafımızdaki kalabalıktan sıyrılıyorduk. Erkekler barın yanında duruyor, ellerinde içkileri ile bizi seyreliyorlardı. Beraber dans ettiğimiz kadınlar bağırıp çığlıklar atmaya başladılar. İçimde uyanışa geçen canavar da dansıma kendi enerjisinden bir parça katıyordu.

41 Royal Mojo Blues Company'nin baş harfleri. Blues tarzında çalan bir gece kulübü.

Orkestranın önünde hoparlörlerin yanında dans etmeye başlamıştım, terliyor ve var gücümle dans ediyordum. Çok uzun sürdü. Rock'n Roll'u gerçekten severdim ve orkestra da o kadar iyiydi ki, Sting'in kendisi gelse bu kadar iyi çalamazdı.

Sonra 'Moon Over Bourbon Street'in hızlandırılmış versiyonunu çalmaya başladılar, bir an orkestraya yeni katılan kornocu adama gözüm takıldı. Bu benim Rick'imdi. Bakışıma karşılık verirken, eline saksafonu alıp birkaç ayar yaptı. Beni evden alırken kıyafetlerine pek dikkat etmemiştim ama giydiği siyah tişörtün kumaşı o kadar inceydi ki, sahne ışıkları altında neredeyse transparan gibi duruyordu. Ve pantolonu da bacaklarını iyice sarmıştı. Of Tanrım.

Yüzündeki kötü çocuk gülümsemesi ve Elvis'inki gibi kıvrılan saçıyla sahnenin ön kısmına doğru hareket etti. Ağızlığı dudaklarına götürüşü öyle erotikti ki, bütün vücudum ürperdi. Ve çalmaya başladı. Yalnızca benim için. Parmakları tuşlarla dans ediyordu adeta, müziğin sesi beni bir sevgili gibi sarıp sarmalıyordu. Onun için dans etmezsem olur muydu? Kalçalarımı oynattım –sekiz numaralı figür– ve biraz da göbek hareketi ekledim. Oynak bir parçaydı, o halde benim dansım da öyle olmalıydı.

Onun çaldığı, 'Moon over Bourbon Street'in üç dakikalık orijinal versiyonu değildi; bir ara radyolarda çalınan elli saniye uzatılmış versiyonuydu. Her şeyden önce canlı söyleniyordu, erkek vokalin sesi, şarkının sözleriyle öyle mükemmel bir uyum içindeydi ki, dinledikçe insanın içine işliyordu. Korno, bir vampirin hayatına adanmış bu şarkıya gereken dokunaklı ezgileri sağlıyordu. Boş olan dans pisti bir anda dolmaya başladı. Bedenimden terler akıyordu, ritimle beraber dalgalanıyordum. Erkek vokal şarkıyı söylemeye devam ediyordu: "The brim of my hat hides the eye of a beast"⁴². Tam o sırada Bliss'in çığlığı yükseldi.

Gürültünün içinde kaybolan sesi duyunca panikledim.

Bir anda pistten fırlayıp koşmaya başladım. Dansçıların ara-

42 Sting'in bir vampirin hayatını anlatan şarkısı 'Moon Over Bourbon Street'in sözlerinden biri. "Şapkamın kenarları bir canavarın gözlerini saklıyor" anlamına gelir.

sından hızla zikzak yaparak geçtim. Gözlerin izleyemeceği kadar hızlıydım. Yavaşlayan sesi takip edip barı geçtim ve karanlığın içine daldım.

Kadınlar tuvaleti. Kapıları çarparak açtım. Bir kabinde biri erkeğe diğeri kadına ait olan iki çift ayak. Vampir kokusu. *Kan.*

Yağlanmış ahşabın damarlı yüzeyine ve üzerindeki desenlere bakarken zaman durmuştu sanki.

Canavar uyandı. Eşarbımın içinden bir kazık çıkardım. Boynumdaki kayışı yırtıp gümüş haçı aldım. Kapının kilidini kırarak açtım.

Tişört ve kot pantolon giymiş olan vampir arkasına döndü. Beni görünce hırlamaya başladı. Ağız dişleri kan içindeydi. Bliss kollarından düştü. Ağır çekimde yere düşen bir oyuncak bebeğe benziyordu tıpkı. Sol elini onu tekrar yakalamak istercesine aşağı indirdi. Kanı tişörtünü lekelemişti. Boğazından zorla kan çekilmişti ve bir ölü gibi solgundu.

Canavar öfkeyle haykırdı. Kazığı tersine çevirip batırmak istedim. Sağ eliyle bileğimi yakaladı. *Bu aradığımız azılı vampir değil,* diye uyardı canavar. *Genç. Çok genç.*

Çok genç demek, kontrol eksikliği demekti. Azılı vampirin başka bir türü. Bütün gücümü toplayıp, sol kolumun ön tarafıyla, dirseğinin arkasına vurdum. Tam eklem yerine. Acıyla kolunu bükte. Eklem yerleri çatırdıyordu. Gürlemeye başladı.

Sağ elimi bıraktı. Bense saldırıyı sürdürüyordum. Boynunun yan tarafına haçla vurdum. Bir çığlık attı. Derisi yanmaya ve vampir tırnakları çıkmaya başladı. Geriye doğru sıçradım. Haç parçalanmıştı. Derisinde oluşan kabarcıklardan kan akıyordu. Kendi boynuna uzandı. Tam da istediğim şeydi bu.

Elimi tersine çevirip, yaralı bileğini yakaladım. Onu kendime doğru çekip dengesini bozdu. Bliss'den uzaklaştırmaya çalışıyordum. Geriye döndüm. Bir bacağı uzattı, fakat benimkiyle karşılaştı. Yere düştü. Kazığı sırtına, tam kalbinin olduğu yere sapladım. İçini delip geçti. Çığlıklar atıyor, dönüp duruyordu. Sonra kazığı geri çıkardım. Ne olduğunu bile anlayamadan, gitmişti.

Zaman ilerliyordu. Müzik, insan sesleri ve kan kokusu içime işliyordu. Kapıda iki güvenlik görevlisi duruyordu. Hala canavarın hızıyla hareket ediyordum. Kazığı alıp eşarbımın içine geri koydum. Gümüş haçımın kayışı kopmuştu. İki elimi de havaya kaldırıp, uluslararası dildeki "Silahsızım lütfen bana ateş etmeyin," hareketini yaptım. Şingirdayıp duran haçı görüyorlardı. Yüzlerinde bir şaşkınlık ifadesi ile kıza baktılar. Başka birini ya da bir şeyi bekledikleri açıkça belliydi.

"Vampirin biri bir kıza saldırdı. Durumu kötü," dedim. Omzumun üstünden işaret ettim. Tereddütle baktıklarını görünce, "Yarası kötü, çok kan kaybediyor," dedim ve toplanan kalabalığın arasından geçip gittim. Bliss için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, korumaların da öyle. Ancak vampiri izleyebilirdim. *Genç. Çok genç*, diye düşünmüştü canavar. Öyle gençti ki, daha yiyecek bulmak için sesini ve cazibesini nasıl kullanacağını bile öğrenmemişti. Kızlara saldıracak kadar gençti. İçeri girdiğimde kokusunu aldığım vampir bu değildi.

Genç vampir, sahibinin kontrolü altında olmalıydı; kontrol etmeyi öğrenene dek halkın içine karışmasına izin verilmiyordu. Bu da bazen yıllar alabiliyordu, özellikle de sahibinin evindeki bodrumun duvarına zincirlendikleri düşünülürse. Eğer o kadar güvenilemeyecek biriye ortalıkta nasıl özgürce gezebiliyordu? Hayvanat bahçesinden kaçan bir hayvan gibi ya kaçmıştı, ya da dışarıda olması bir kazaydı.

Kesinlikle durdurulmalıydı.

Vampirin kokusunu içime çektim; Bliss'in kanı kıyafetlerine bulaşmıştı, bu da bana yol gösteriyordu. Ardında belirgin bir iz bırakmıştı, benimse eşarbımın içinde gizlenmiş bir koku belirleyicisi vardı. Çığlıklar atan kalabalığı yarıp dışarı çıktım.

BÖLÜM 10

Semper fi ⁴³

Canavarın seyahat çantasını açarak, genç vampiri izlemeye başladım. Haçları dışarıdan sarkacak şekilde belime sardım. Vampir neredeyse yarısı boşalmış olan sokaklardan hızlıca geçiyordu, geçitleri ve dar sokakları çok iyi bildiği belliydi. Ardında bıraktığı iz öyle keskindi ki, onu izlemek için dönüşmeme bile gerek kalmamıştı.

Seyahat çantamdan cep telefonumu çıkarıp, hızlı aramadaki beş tuşuna bastım; vampir konseyinin başkanının numarasıydı bu. Leo Pellissier ile konuşmaya çok hevesli değildim elbette, ama vampir konseyinin başkanı olarak, kontrolsüz bir vampirin bir insana saldırdığını bilmek zorundaydı. Telefona Azman cevap verdi.

“Ben Jane Yellowrock,” dedim yavaşça. “Leo’yla konuşmak istiyorum. Vampir konseyini ilgilendiren bir mesele.”

“Önce benim onayımdan geçmeli,” dedi Azman. “Bay Pellissier’nin prensibidir. Üzgünüm.” Oysa sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

Başka bir dar sokağa girdim. Mississippi’nin kokusu azalırken, Pontchartrain Gölü’nün ekşimsi kokusu artmaktaydı. Mahalleden ayrılmış ve kuzeye yönelmiştim. Yakınlarda bulunan varoşların kokusunu alabiliyordum. “Peki. Az önce bir barın tuvaletindeki bir kadına saldıran genç, sahipsiz bir vampirin peşindeyim.

⁴³ Amerikan piyadelerinin kullandığı, “her zaman sadık” manasına gelen Latince bir piyade terimi.

Barda başladığım işi bitirmeme ve kazığı ona saplamama az kaldı. Bu bir vampir avcısının, şehrin kan efendisine bildirmekle yükümlü olduğu bir bilgidir.”

“Bay Pellissier ve ben yoldayız. Bana tam yerini tarif et,” dedi Azman. Direği ikiye ayrılmış bir sokak tabelası gördüm, sanki bir araba çarpmış ve kimse de onu tamir etmemişti. İki sokaktan hangisinde olduğumu bilmiyordum; bu yüzden Azman’a ikisinin de adını söyledim. “Hangi yönden gelersen gel, köşe başına ulaştığında sivri uçlu, iki aylı geceyi takip et.”

“Neyi neyi?” dedi Azman.

Canavar gibi konuştuğumu fark ettim. Kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. “Ayı takip et.”

Her gece farklı ay. Hiçbiri birbirine benzemez, diye düşünüyordu canavar. Onu duymazlıktan geldim. “İki blok ilerledim. İnine yaklaşıyorum.”

“Peki bundan nasıl emin olacağız?” diye sordu.

Şimdi her yerde onun kokusu vardı. Azman’a bunu söyleyemezdim. “Gitmem gerek,” diye fısıldadım. Önce SONLANDIR tuşuna, sonra da gelebilecek her türlü sesli aramayı engellemek için SESSİZ tuşuna bastım ve telefonu seyahat çantasının içine tıktım. Gölgenin içine süzıldüm, arkamda boş bir evin duvarı vardı.

Canavarla benim yeteneklerimiz ve güçlerimiz birbirinden farklıydı. Genellikle, canavar bir in bulurdu, vampirlerin hareketlerinin en kısıtlı olduğu gün ışığında ise ben ortaya çıkıp insan bedenimde onları öldürürdüm. Onun iz sürme yeteneği benimkinden iyidir. Benimse savaşma kabiliyetim daha iyiydi, canavara göre bunun tek nedeni, haçı ve kazıkları kavrayacak ellerimin olmasıydı.

Hiçbir vampir, iz süren canavarı bir tehdit olarak görmezdi; onun için ben de bir vampirin arazisine onun kokusunu bırakmaktan çekinmezdim. Ancak şu an bir vampirin arazisine bıraktığım koku, iz süren bir insanın kokusuydu. Eğer isterse beni hemen şimdi *avlayabilirdi*. Evime kadar izleyebilirdi. Onu gerçekten öldürmedikçe tabii.

Durup kollarımı yana salladım, boynumu esnettim. Bot giymiş olmayı diledim. Ve vücudumun daha fazla yerini kapatan kıyafetler. Kot. Deri. Ve zırlı tasmam. Kahretsin. Bu iş için tamamen yanlış kıyafetleri seçmiştim. Vampir katili bıçağımı kılıfından çıkardım, bacaklarımın arasından eteğimin arka ucunu tutup, kemerimin içine sıkıştırdım ve bir çeşit pantolon elde ettim. Bıçağı da kumaşın arka kısmına kalçalarımın dışından bağladım, böylece bıçağı tutan kayış, eteği de tutacaktı. Kontrolsüz genç vampirlerin kafasında tek bir şey vardı. Akşam yemeği. Bazıları yemek için başka bölgeleri tercih etseler de, bu vampir bir kan emiciydi onun için de boynumda birden fazla haç vardı. Bu haçların onu, bana saldırmak ve beni yemek düşüncesinden bir anlığına da olsa vazgeçireceğini umuyordum.

Bir tanesi vampir kanından kirlenmiş olan iki büyük boy kazığı eşarbımın içine, açılır kapanır olanı da sporcu sütyenimin içine sıkıştırdım. Sağ elimle vampir katili bıçağı, sol elimle de haçı tutarak, gölgenin içinde ilerlemeye ve kokuyu izlemeye devam ettim.

Bozuk ve çukurlarla dolu sokakta hiçbir ışık yoktu, yola saçılmış cam kırıkları ve boşaltılmış mermi kovanları her yerdeydi. Geniş konutlar dip dibe dizilmişti. Yol boyunca her yer tıka basa ev doluydu. Bazı müstakil evlerin pencerelerinde camlar vardı. Çoğunun pencereleri üzerinde demir parmaklıklar bulunuyordu. Ahşap kısımlar boyanmamış ve düzensizdi. Ağaç ya da çimen yoktu, arabaların boyları yıpranmıştı. Katrina'dan kalması muhtemel küf kokusu her yeri doldurmuştu, kasırgadan sonra dağılan yerler tamir edilmeden bırakılmıştı. Özellikle de şehrin bu bölgesinde. Eskimiş bir ateşin kokusu geliyordu. Evin içinde yakılan bir ateş. Başka hiçbir şey bu kadar kötü kokmuyordu.

Bütün evlerden bas ve davul sesleri ile uyumsuz müzik sesleri yayılıyordu. Gecenin içinde ışıklar. Kızarmış yiyecek kokuları. İnsanlar. Ve vampir, her yerde. Burada bir süre durmuş ve avlanmıştı.

Durdum ve burun deliklerimi gevşettim. Sola döndüm. Başka bir vampirin kokusunu aldım. *Onun eşi*, diye düşündü canavar. *Kendine dişi bir eş bulmuştu.* Birden yan tarafıma bir sopa düş-

tü. Soldan bir hışırtı sesi geldi. Dişi vampirin kokusu, sesle beraber değişiyordu.

“Oh, kahretsin,” dedim nefes nefese. Beni iki yandan kıştırmışlardı. Onlar beni avlıyordu.

Tek başıma bir vampiri indirebilirdim. Daha önce yapmıştım da. Ama birlikte saldıran iki tanesini değil. Ve tam bir aptal gibi davranıp, yanımda gerekli ekipman olmadan onların izini sürmeye kalkışmıştım.

Evlerden birinin kapısı açıldı ve üç genç adam ışığı açık bırakıp, kapıyı arkalarından çektiler ve karanlığın içine daldılar. İçeride müzik çalıyordu. İnce giyinmiş zencilerdi bunlar. Ağır silahlarla donatılmışlardı. Ter, çelik, silah yağı, mühimmat, bira ve marihuana kokusu alıyordum. “Orda mısın?” dedi biri. “Vampir avlayan kadın?”

“Bay Leo buraya gelip sana yardım etmemizi istedi,” dedi diğeri. Çıplak tene değen çeliğin sesini duyuyordum, “Gelin de alın,” dercesine alaycıydılar.

“Benim adım ne?” diye sordum. Ve gölgenin içinde hızlıca yer değiştirip, boş bir verandaya sığındım. Bu pozisyondayken, adamları ve vampiri önüme, dişiyi ise arkama almış oluyordum.

“Jane. Jane Saçma Bir Şey.”

Kıkırdadım. “Siz saatin merkezindeyseniz, benim sesim saat altı yönünden geliyor olmalı, o halde genç vampir saat bir yönünde ve daha da genç olan dişi vampir ise saat yedi yönünde arkamdan yaklaşmakta. Genç ne demek biliyorsunuz değil mi?”

“Vahşi ve çok kanlı,” dedi bir diğeri. Sesinde bir ürperti vardı.

“Siz üçünüz erkek olanı halledebilir misiniz?”

“Evet yapabiliriz,” dedi biri.

“Yanınızda neler var?” diye sordum hiç de istemediğim halde. Çünkü vampirlerin her söylediğini duyduklarını biliyordum. O kadar yakındılar ki. Ancak yardımcılarımın ne tür silahları olduğunu bilmem gerekiyordu. Hafif bir çıtırdama sesi duydum, anlaşılan genç vampir dikkatini yeni arkadaşlarıma yöneltmişti.

“Haçlar. Peder John’un kutsal suyu. Rahibe Seliah’dan aldığı-mız konsantre sarımsak yağı, kendisi bir voodoo doktorudur.”

“Hepsi de vampir öldürücü şeyler işte,” dedi ilk konuşan. “Benim bir de silahım var.”

“Benden uzağa nişan al tamam mı,” dediler birbirlerine. Gülüşmelerine bile fırsat vermeden, “Seninki burada,” dedim.

Dişi olan çimenleri hışırdatarak ilerliyordu. Dizlerimi büküp sese doğru ilerledim, üç adamdan uzaklaşmışım. Arkamda vampirin üçüne saldırdığını duyabiliyordum. Silah patladı. Bir vampir ve insan çığılığı duyuldu. Sessizce evin etrafında dolandım. Bir yerden gümbürtü sesi geliyordu ancak silah sesinden tam nerede olduğunu kestiremiyordum. Ayın donuk ışığı bahçeyi aydınlatıyordu; köşelerde kurumuş çimenler, neredeyse yok olmuş bir çit, oraya buraya saçılmış ahşap döşemeler vardı. Bir de paslanmış beyaz bir nesne. Çamaşır makinesi olabilir mi? Bunun dışında bahçe boştu.

Bir fısıltı sesi dikkatimi çekti. Etrafımdaki hava yer değiştiryordu. Canavarın iç güdülerine güvenerek eğildim. Kazığı yukarı kaldırdım. Üzerime ağır bir şey sıçradı ve beni aşağı çekti. Kazık yan tarafına saplanmıştı, yeterince yükseğe değil. Dişlerini kolumun ön kısmında bir kasıma geçirdi ve yere düştüm. Sol elimi ve haçımy vücuduma bitişik bir şekilde tutuyordum. Yuvarlandık. Çok vahşiydi. Kolumu kemirmeye başladı. Acısı bir alev gibi yakıyordu. Sıcak kanım üzerime saçılmaya başladı. Gözleri baştan çıkarıcıydı, kanlı ve siyah, koyu kırmızı ve gecenin kendisinden bile daha karaydı.

Canavar içimde ayaklandı. İstesem şu anda dönüşebilirdim ama ritüeli yerine getirmeden dönüşmek çok daha zor olacaktı; ayrıca acı dayanılmazdı. Onu uzaklaştırdım, hızının ve gücünün bir kısmı bendeydi artık.

Eşarbım başımdan düştü, içindeki kazık da beraberinde. Örgülerim açıldı ve hepsi birbirine girdi. Dans eder gibi kıvranıyordum. Haçı alıp göğsüne bastırdım. Duman ve yanan vampir vücudunun kokusu her yeri sardı. Kanımı yutmakla o kadar meş-

guldü ki, fark etmemişti. Şimdi pırıl pırıl parlayan haçı göğsünün üzerinde bıraktım. Yere düştü. Acı her yanıma bıçak gibi saplanıyordu. Artık tutmaz hale gelen elimden bıçağı düşürdüm.

Gövdemin üstüne oturup kolumu emmeye başladı. O yırtıcı, insanlık dışı *varlık*. Derim karıncalanıyordu. Sol kolumu sütyenimin içine sokup kazıklardan birini çıkardım ve açtım. Hiç tepki vermedi. Beslenmekle çok meşguldü. Kazığı yan tarafına sapladım. Kaskatı kesildi. Biraz daha yaşlı olsaydı işi çoktan bitmişti. Kazığın açısını ayarlayıp tekrar sapladım. Bu kez şiddetlice. Soluğu kesildi. Sağ kolumu bıraktı, dişleri tıpkı bir yılan gibi içine çekildi.

Bakışlarını üzerime odakladı. Vampir gözleri kan kırmızısından beyaza dönmüştü. Yalnızca bir anlığına. “Ne...?” dedi. Yaşamı yavaş yavaş çekiliyordu. Vampir siyahı gözleri, iriliğini kaybetmiş ve normal boyutuna dönmüştü. Gece karanlığında gözlerinin gerçek rengini göremiyordum, sadece soluk olduklarını fark edebiliyordum. Belki de griydi gözleri. Bir zamanlar güzel olan yüzü sütlü kahve rengindeydi.

İnsana özgü hiçbir ses, hiçbir soluk duyulmadan, beni şaşkınlıklar içerisinde bırakan bir sessizlikle öldü vampir. Bedeni üzerime doğru düştü. Bu düşüşün hızından yararlanarak onu kenara itip, altından sıyrıldım. Kahr etsin. Yeni bluzumun her yeri kan lekesi olmuştu. Canavar içeride kahkahalarla gülüyordu.

Yaralanmış koluma bakıp, elimi yumruk yapmaya çalıştım. Parmaklarımdan üçü kapanmıyordu. Tendon zedelenmesi. O kadar da çok acımıyordu aslında, bu da sinirlerin hasar gördüğüne işaret etti, yaradan kan da akımıyordu. Öyle çok vampir tükürüğü salgılamıştı ki, hem atardamarlarımı hem de toplardamarlarımı uyuşturmuştu. Hızlı hızlı nefes alarak, kolumu yeniden incelemeye koyuldum. Böyle bir yara bir insanda olsa, iyileşmesi için ciddi bir ameliyat ve aylar süren bir rehabilitasyon tedavisi gerekebilirdi. Dönüşebildiğim an iyileşecektim. Ama önce güvenli bir yere gidebilecek kadar hayatta kalmalıydım.

Romanlarda denildiğinin aksine, gerçek hayatta vampir tükürüğü pıhtılaşmaya yol açmıyordu. Damarın uyuşmasını ve vam-

pir dişlerini geri çektiği anda mühürlenerek kapanıp, içten içe tedavi olmasını sağlıyordu. Belli bir bölgenin uyuşturulması o bölgeyi öyle sıkı mühürlüyordu ki, yaranın genişliği bir sivilceyle hemen hemen aynı boyutlarda oluyordu. Tabii kurban bir acemi tarafından çiğnenmediyse. Yırtıcı vampirlerin evriminde, gençlerin uzun zaman yaşamasına gerek kalmıyordu.

Acı artıyordu. Buradan çıkmalı ve dönüşmeliydim. Eşarbımı bularak yere serdim, beceriksiz bir şekilde onu bir bandaj haline getirip koluma sardım.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Bir an donup kaldım. Hemen eşarptan uzağa düşmüş olan kazığı bulup elime aldım.

“Sorun yok, garip soyadlı Jane. Şu an sakinim.”

Tam arkamdaydı. Arkadan gelen bir ayak sesi, başka birinin daha varlığını gösteriyordu. Gece havasını içime çektim. Erkek vampir ölmüştü. İnsan kanı kokusu da alıyordum. Ve insan dışkı-sı. Biri ölüm korkusuyla altına kaçırmıştı.

Canavarın gözlerime yansımış olmasından korkarak yüzümü aşağı çevirdim, tam anlamıyla bir insan gibi görünmeye zorladım kendimi ama bir yandan da reflekslerini kullanabilecek kadar yüzeye yakın tutmalıyım onu. En ufak bir sesi bile duymaya çalıştım. “Sakin misin?” dedim açıklama bekleyen bir ses tonuyla. “Üzerime atlamayacak mısın yani?”

“Doğru.” Bir tıkırtı duydum, ardından bir ışık. Kolumdaki yara-ya yöneldi ve küfretti. Aramızdan geçip, “Başka bir yerin yaralandı mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim gözüme gelen ışığa dayanamayıp gözlerimi kapatarak.

“Tut şu feneri.” Çömeldi, silahını çıkarıp yanına yerleştirdikten sonra, ışığın aydınlattığı yarama baktı. Işık altında çok daha kötü görünüyordu. Düşündüğümde daha da yaşlıydı, eşarbımı katlayıp daha düzgün bir bandaj yaptı ve bağladı.

“Doktor musun?” diye sordum.

İşığın üzerinden bana şöyle bir baktı. “Deniz kuvvetlerindenedim. Afganistan’da iki, Irak’ta da bir kez bulundum. Ateş hattındayken böyle şeyleri öğrenme fırsatın oluyor.” Sesinin tonu acı, gülüşü ise gölgeli ve alaycıydı. Hem gecenin hem de askeriyeenin etkisi olabilirdi. “Amerika’ya döndüğümde evimde güvende olacağımı sanmıştım.” Ülkesinden, bir savaş bölgesinden bile kötüymüş gibi söz ediyordu. “Geldiğimde, mahallemın kan emici vampirlerle dolu olduğunu gördüm, ailemi korumak için savaşmak zorundaydım.”

“Onu öldürdün değil mi?” diye sordum. “Vampiri yani.”

“Kazıkla, göbeği açılmış, üzerine oturduğu kısma ramak kalmıştı. Gerçekten öldü.” Bir an duraklayıp devam etti. “Çocuğu tanıyordum. Ben ilk seferime giderken o on beş yaşındaydı.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. “Üzgünüm,” dedim.

Hafif bir kahkaha atıp, “*Hayat berbat*” dercesine başını salladı. “Evet, beni de hasta ediyor.”

“Hiç adamını kaybettin mi bu gece?” diye sordum başımı uzatarak. Gölgenin içinde birkaç karaltı seziyordum sadece.

“Biri yaralanadı ama Bay Pellissier onu tedavi edebilir.” Silahını aldı ve ayağa kalkıp bana elini uzattı. “Ayakta durabilir misin?” Derin bir nefes alıp, üstümü başımı düzelttikten sonra başımı salladım. Elimı tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim. “Güzel elbise.” Feneri üstüme tutuyordu. Pantolona dönüştürdüğüm eteğim iyice gevşemişti. “Her zaman böyle parti elbisesi ve ayakka-bılarıyla mı vampir avına çıkarsın?”

Gülmeme engel olamadım. “Hayır. Bu gece benim için de bir sürpriz oldu. Bu iş için kullandığım daha iyi kıyafetlerim var.” *Kürk*, diye düşündü canavar. *Ve pençeler*. İyi olan elimı tutuyordu. Ben de bunu bir çeşit tokalaşmaya dönüştürüp, “Jane Yellowrock. Az önce akşam yemeği olmaktan kurtardığınız kız,” dedim. Bu doğruydı. İki vampiri de tek başıma öldürebilirdim, ancak çok ciddi yaralanmayla sonuçlanırdı. Bar kavgasına karışmış, sonra da onların peşinden gitmişim. Ama hesaplamalarım yanlıştı, tam bir acemi çaylak gibi davranmışım. Kendime kızıyordum.

“Kızılderili ismi mi?” diye sordu. Elimi gereğinden uzun sırkarken, onaylar gibi başımı salladım. “Derek Lee. Tanıştığımıza memnun oldum, Kızılderili prensesi. Bay Leo, senin hayatını vampir avcılığıyla kazandığını söyledi. Bunu şehrin en önemli kan emicisinin söylemesi biraz ilginç.” Elimi bırakıp gece karanlığına doğru baktı. Bir askerin tetikte oluşu. Onun baktığı yeri takip ettim.

O kadar silah sesine rağmen, kimse neler olup bittiğine bakmaya gelmemişti. Belki de gelmeyişlerinin nedeni silah sesleriydi. Müzik susmuş, gece iyice sessizleşmişti. Siren seslerini duymadığıma şaşırmışım. “Polisler yok mu?” diye sordum.

“Hava karardıktan sonra gelmez onlar,” dedi sesinde acı bir tonla. “Yeteri kadar adamları varsa ve tabii canları bela istiyorsa seninle gündüz ilgilenirler. Fakat karanlık çöktükten sonra uzak dururlar.” Buna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. “Hepsini temizledik mi dersin?” diye sordu Derek, konuyu değiştirmek istiyordu.

“Tam emin değilim. Ama etrafta kan kokusu olunca genellikle saklandıkları yerden çıkarlar. Özellikle de genç olanlar.” Kolumu büktüm. Adrenalin azalıyor ve canım yanıyordu. Zonkluyordu. Fena halde. “Kızın başını kesmedim,” dedim. “Bu onurlu görevi sen yerine getirmek ister misin?” Yerden vampir katili bıçağını alıp ona kabzasını uzattım. Bu işi kendim de yapabilirdim. Daha önce olduğu gibi. Ancak burası onun bölgesiydi. Gerçekten öldürmek istiyorsa, bunu o yapmalıydı.

Kabzayı tuttu, diğer eliyle cebine uzanıp titreyen bir cep telefonu çıkardı. Ekranı baktıktan sonra cevapladı. “Bay Pellissier.” Amirlerine rapor veren bir deniz subayı gibi konuşuyordu. Canavar başını dikti, dinlemeye başladı. Derek biraz uzaklaştıysa da, gizliliği sağlayacak kadar ileri gidemedi. İnsanların aksine, iki tarafın da ne söylediğini duyabiliyordum.

“İstihkam komutasında iki tanesi devrildi,” dedi yavaşça. “Adamlarımdan biri yaralı ve yardıma ihtiyacı var. Eğer hastaneye yatırılmaz ya da sizden bir aşılama almazsa hayati tehlikeyi atlatabilir efendim.”

Leo'nun veya ailesinden birilerinin, yaralı insanları tedavi ettiğini anlamıştım. İlginç. Vampir kanının iyileştirici olduğunu biliyordum ama buna hiç tanık olmamıştım, Katie ve Leo arasında geçen sahneyi saymazsak tabii. Leo'nun şöyle dediğini duydum: "Peki ya Bayan Yellowrock?"

"Kız yaralı. Hayati tehlikesi yok ama çok kan kaybetti, ayrıca kollarından biri de kullanılamaz durumda. Bir cerraha ya da sizlerden birine ihtiyacı var. Yalnız başına ve tek eliyle bir vampiri öldürdü. O iyi bir asker efendim." Kendimi Derek'in askerlerinden biri gibi görüyor, bana madalya verilecekmiş gibi hissediyordum. Düşüncesi bile komik.

"Kızı orada tut. Onunla konuşmak istiyorum."

"Evet efendim. Ne kadar uzaklıktasınız efendim?" diye sordu Derek.

"On dakikalık." Bağlantı sonlandı ve Derek de telefonu cebine geri koydu. Bana baktı. Bir taşın üstüne oturdum, zayıf ve bitkin görünmeye çalışıyordum. Zaten bu koşullar altında bunu yapmak fazla da zor değildi. Elimi önce alnıma sonra da yaralı koluma koydum.

Derek, "İyi misin?" diye sordu.

"Pek değil," dedim. "Midem çok bulanıyor. Sanırım kusacağım." Canavar bana kuyruğunu sallıyor, eğlendiğini gösteriyordu.

"Böyle hissetmen normal. Savaş bazı insanları böyle etkileyebiliyor. Sen biraz dinlen. Ben diğer vampiri senin yerine öldürürüm."

"Teşekkürler," dedim kırılğan ve kadınsı bir sesle. Canavar gürlledi ve kendini uçuşa hazırladı. Evet. Leo ne derse desin, burada oturup onu beklemeyecektim.

Birkaç dakika sonra, hızlı adımlarla gelen Derek'in sesini duydum. Bıçağını geri verdi. Ne kadar temizlemeye çalıştıysa da, bıçaktaki vampir kanının, sülfüre ve nitrik asite benzeyen yakıcı kokusunu duyabiliyordum. Okuldayken kimya dersini pek sevmezdim. Şimdi buna pişmandım. Bir üniversiteye gitseydim, Kimya 101 Bölümü'nde okumak isterdim.

Bıçağı kılıfına geri koydum. “Teşekkür ederim.” Cevap vermezince, kafamı kaldırıp yüzünü incelemeye başladım. Çok yakınımdaydı ve çok sert hatları vardı. “Dişi olanı da tanıyordun değil mi?”

Başını salladı. “Jerome’un kız kardeşi.” Sözcükleri seçmeye çalışıyordu. “On iki yaşındaydı. Onu geçen cumartesi gördüm.” Uzaktan bir araba sesi duyuldu. “Yedi gün...” Sesi giderek azalıyordu. “Kahrolası yedi gün. Ve artık o bir vampir.” Uzaklara doğru baktı. “Öldürdüğümüz diğeri mi dönüştürmüştü onu?” Başımı salladım. “Peki onu kim dönüştürdü?”

“Bilmiyorum. Onun üzerinden hiç-” *Vampir kokusu gelmiyordu.* Doğruydı bu. “Leo açıklayabilir belki.”

“Onu dönüştürenin peşinden gideceğim.” Sözcükler hafifçe söylenmişti ama gayet netti: bu bir *yemindi*. Eskiden birkaç kez daha duymuştum, bu ses tonunu tanıyordum. Gözleri ümitsiz bakıyordu. “Bay Pellissier ne derse desin.”

Evet, bu ilginçti işte. Deniz subayı ile vampirlerin başı arasındaki ilişkiyi dikkatle incelemeliydim. Ancak Leo gelmeden buradan çıkmak istiyordum. Hem şehirdeki en önemli kan emiciye hayatımı kurtardığı için borçlu kalmak, hem de bu kadar kötü bir yarayı kendi başıma da tedavi edebileceğimi bilmesini istemiyordum. Ayrıca vampir kızın kafasını da yanımda götürmeliydim, çünkü kanım ağzına bulaşmıştı ve Leo’nun benim kanımın kokusunu alması düşüncesinden hoşlanmıyordum; ne de olsa o karanlıklar kralıydı ve ne isterse yapabilirdi. Ona *ilginç* görünmek gibi bir amacım yoktu. Ayaklarımı kımıldatıp, Derek’in başının bana doğru döneceği ânı bekledim. Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı ama tereddüt ediyordum. “Sana bir tavsiye,” dedim kıyafetlerimi işaret ederek. “Vampir avlamak tehlikeli bir iştir. Ona göre giyin.”

Derek hafifçe güldü. “Elimde olsaydı seni yanıma alırdım. Ama sen tamamlanana kadar bekleyemem.”

Bu iltifatı başımı sallayarak kabul ettim. “Bir şeye ihtiyacın olursa Leo’da numaram var. Ve hey, bu ikisiyle ilgili bir ödül verilmesi gerekiyorsa, bunu en çok sen hak ediyorsun.”

Söylediğimi onaylayıp arkasını döndü. Araba motorunun sesi giderek yaklaşıyordu. Ayarı iyi yapılmış güçlü motorun sesi, çok büyük bir araçtan geliyormuş gibiydi. Ayaklarımı altına alıp ayağa kalktım. Derek sağlam olan elimden tutup beni dengelemeye çalıştı. Diğer kolumun acısı bütün damarlarımı zonklatıyordu. Canavarın acı eşiği daha yüksekti, bu yüzden dayanabilmek için ona yakınlaşıyordum. Ancak kolumun kötü durumda olduğunu da biliyordum. Çok kötü hem de. “Teşekkür ederim,” dedim. “Bu gece buraya geldiğin için. Eğer gelmeyip güvenli bir yerde saklanırsaydın, şimdiye ölmüş olurdu.”

“Ooh rah,”⁴⁴ deyip omzunu kaldırdı.

“Semper fi”⁴⁵ diye cevap verdim ben de. Çekmecesinde kaç tane madalyası vardı düşünmeden edemedim.

Alaycı ve sert bir şekilde güldü.

A n e m o N

44 Amerikan deniz piyadelerinin jargonunda yüksek rütbeli kişi emir verdikten sonra düşük rütbelinin cevap vermek için kullandığı, “Anlaşıldı” anlamına gelen kelime.

45 Amerikan piyadelerinin kullandığı, “her zaman sadık” manasına gelen Latince bir piyade terimi.

BÖLÜM 11

We sa⁴⁶... Vaşak

Leo'nun hangi aracı kullandığını hâlâ bilmiyordum çünkü o yanaştığı sıralarda ben üç blok uzaklaşmıştım bile. Aracın ışıkları yerden epeyce yüksekteydi. Bunun bir Hummer olabileceğini tahmin ettim. Hafif ve daha çok yol katedebilen yeni versiyonunun aksine, bu eski, askeri ve daha ağır bir modeliydi.

Kızın kafasını da yanıma almıştım, saç buklelerinden taşıyordum. Yakınlardaki bir göletin ya da bataklığın içine sokup üzerindeki kanımı yıkayacak ve onu Leo'nun bulabileceği bir yere koyup, cenaze işlemleri için ailesine teslim etmesini sağlayacaktım. Vampir tükürüğü acımı azaltsa da, etkisini giderek kaybediyordu. Yürümek daha da çok canımı yakıyordu.

Yaralı kolumu göğsüme yakın bir şekilde tutarak buralardan olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışıyordum; ancak gölgelerin içinde yürümek zordu. Burada yaşayan en korkak, en sinik insanın bile, elinde kesik bir baş taşıyan parti elbisesi giymiş kanlar içinde bir kızı gördüğü an durumu yetkililere bildireceğinden hiç kuşku yoktu.

New Orleans ile ilgili iki şey öğrenmiştim: Her zaman yakınlarda sulak bir yer vardı ve en zenginlerle en fakirlerin evleri birbirlerine yürüme mesafesindeydi. Bir milden daha az bir mesafede, çitli bir bahçenin içinde bir koi⁴⁷ havuzunun kokusunu aldım. Bölgeyi şöyle bir gözden geçirdim, etrafta kamera ya da köpek ol-

46 Cherokee yerlilerinin dilinde "Kedi" anlamına gelen kelime.

47 Japonlara özgü pahalı bir havuz balığı.

madığına karar verince çitin üzerinden atladım. Ne olur ne olmaz diye içeri girer girmez çalılıkların arasında eğilip bir kez daha inceledim. Havuz çok büyüktü, içinde minyatür bir şelale ve yeşil bitkiler vardı. Havuzun ardındaki kemerli ev ise devasa boyutlardaydı, önünde korunaklı büyük bir verandası vardı. Karanlık ve sessizdi. Saatin sabahın ikisi olduğunu tahmin ediyordum, büyük olasılıkla ev sakinleri şu an uykuda olmalıydılar.

Bir fil kulağı bitkisinin ardına gizlendim, kesik başı yere bırakıp kolumu havuzda yıkamak için bandajımı çözdüm. Yara kurumuş ve çatlamıştı, yanıyordu. Vampir kanının pH değerini bilmiyordum ama asit oranı yüksek olmalıydı. Yine kimya bilgisi. Belki de Vampir Fizyolojisi 101 Bölümü'nde okumalıyım.

Kanın büyük kısmını yıkayınca dans kıyafetlerimi çıkarıp çitiledim, sıktım ve ıslak ıslak giydim. Acım azalmadı ama yine de temizlenmek –en azından biraz daha temiz olmak– bana kendimi iyi hissettirmişti. Tenimdeki kıyafetler soğuktu ve balık gibi kokuyordu. Canavar acıkmıştı ve balık yiyebileceğini söylüyordu. “Sonra,” dedim. Bir yandan evi kolaçan ederken bir yandan da kesik başı suya soktum. Kurumuş kan, taze kan ve vampir parçalarının hepsi suyun üstünde yüzüyordu şimdi. Altın, pembe, siyah-beyaz, tekir kedi desenli balıkların dikkatini ya koku ya da bütün bu hareketlilik çekmiş olacaktı ki, hepsi yavaş yavaş toplanmaya başladılar. Bir tanesi, vampir etinden bir parçayı ağzına aldı ve geri püskürttü. “Akıllı balık,” diye mırıldandım. Vampir kanının balıklar üzerinde zehirleyici etkisi olmamasını umuyordum.

Çamaşır suyu ve fırça kullanmadan ne kadar temiz olabilir-se o kadar temizlenen kesik başı suyun içinde çevirip incelemeye başladım. Biraz açık tonda zenci bir kızdı, zarif bir kemik yapısı ve geniş bukleleri vardı. Gri gözleri suyun içinden bana bakıyordu, ölümün şaşkınlığını hâlâ atamamış gibiydi. Dudaklarının içine elimi sokup, vampir dişlerini gevşettim. Tıpkı bir yılanınki gibi kemik yapısına sahip olan dişler, insan dişlerinin arkasında büyüyordu. Dişleri bırakıp geri çekilmelerini ve küçülmelerini izledim. Ölü olduğu için hareket daha yavaş gerçekleşiyordu, bütün eklem yerleri donmuş gibiydi. Vampir tarzındaki Rigor

Mortis⁴⁸ buydu demek ki. Durgun suyun içindeki kesik başı inceleyen, suyun çevredeki ışıkları yansıttığını fark ettim. Onun yüzünde kendi yansımamı görebiliyordum. Çıkkık yanak kemiklerim, omuzlarıma düşen örgülü saçlarım. Gri gözlere karşılık sarı gözler.

Onun hakkında bildiğim tek şey, Jerome'un kardeşi oluşuydu, gerçek adını bilmiyordum. Bir de on iki yaşında olması tabii. On iki yaşındaki küçük bir katili öldürmüştüm. Bu, durumu düzeltiyor muydu peki? Yetişkin bir katili öldürmekten daha mı kötüydü yoksa?

Eğer beklemiş olsaydım, Leo onu alıp bodrumuna kilitleyecek, kendisini ve iştahını kontrol etmeyi öğretecekti. Evin arkasına geçmeseydim, onu dönüştürenin öldürülüşünü izleyip bir yerlerde saklanmaya devam mı edecekti? Bana saldırmayacak mıydı? Kahretsin. Akşamdan kalma pişmanlıklardan nefret ediyordum, özellikle de daha sabah olmadan gelenlerinden. Ne hissedeceğimi bile bilmiyordum. Üzüntü. Utanç. Herhangi bir şey.

Canavar suskundu. Utanç gibi bir duygu hissetmediği gibi, bunu bir zaman kaybı olarak görüyordu. Suya uzanıp kızın gözlerini kapattım.

Hâlâ büyük yaprakların ardına gizleniyordum, bu sırada gözüme sandalyenin üzerine atılmış bir havlu ilişti. Havluyu çalıp başıma sardım, biraz beceriksizce tabii, kolumun durumundan dolayı. Acı iyice ızdırap vermeye başlamıştı, her yanımda zonklayordu. Canavar bile bu duruma yardımcı olamıyordu, midem bulanmaya başlamıştı. Eşarbi koluma yeniden sararak, çitlere doğru bir koşu kopardım, sağlam olan elimle tutup üzerinden atlardım. Bitkinliği vücudumun her kasında hissediyordum, artık nefes almak bile zorlaşmıştı. Eve doğru yola koyuldum.

Eğer bir gün Amerikan Meclisi, vampirlere sivil haklar verilmesini sağlayan bir yasa çıkaracak olursa, para kazanmak için başka bir yol bulmam gerekecekti. Çünkü onlara kazık sapladığım için suçlu sayılacak ve hapsi boylayacaktım. Canavar bana

48 "Ölü Katılığı" anlamına gelen tıbbi bir terim.

içinde altı yıl yaşadığım yetiştirme yurdundan bir görüntü gösterdi. Canavarın hapislane tanımı buydu herhalde. Ona bir gün gerçek hapislanenin nasıl bir yer olduğunu göstermeliydim. Belki de bir hayvanat bahçesini. Bunu duyan canavar bana tısladı.

Eve saat dört sularında vardım. Kapının kilidini açarken bir yandan da REDIAL tuşuna basıp Leo'yu aradım. Bir anda içeriden yumuşak bir sesle birlikte bir vampir kokusu geldi burnuma. Ve Azman'ın kokusu. Canavar ayaklandı. Leo Pellissier, New Orleans Vampir Konseyi'nin başkanı ve onun iri yarı yardımcısı benim oturma odamdalardı. Karanlığın içinde. Kahretsin, Kahretsin. *Kahretsin.*

Ses yeniden geldi. Kapıyı açtım. Kokularından yerlerini tespit ettim. Leo hareketsiz bir şekilde sağ tarafımda duruyordu, Azman ise solumda. "Nasılsınız bakalım Leo, Azman? İçeri girdiğim anda üzerime atlamayı mı planlıyordunuz yoksa bu dostça bir ziyaret mi?"

Bir klik sesi duydum, telefon çalmayı bırakmıştı. Karanlığın içinden Leo'nun soluk alma sesi geldi. "İçeri gel Jane Yellowrock."

Bu tam anlamıyla bir emir sayılmazdı ama canavar da ben de kimseden baskı kabul edecek durumda değildik. "Bana emir mi veriyorsun yoksa sadece söylüyor musun?"

Bir dakika sonra Leo, "Lütfen," dedi.

Şansımı fazla zorlamanın âlemi yoktu, içimi çektim, acımı bastırdım ve saçlarımı havluyla sararak içeri girdim. Işığı açtım. Leo, oturma odasındaki sarı çiçekli koltukta oturuyordu, zarif bir şekilde bacak bacak üstüne atmış, parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirmişti. Silahı yoktu. Takım elbise giymiş, kravat takmıştı. Gömleği ipekti. Azman ise benim yatak odama açılan kapının önünde duruyordu. O da silahsızdı ancak onun vücudu bile başlı başına bir silah olarak kabul edilebilirdi.

"İç çamaşırlarımı mı karıştırıyordunuz?" diye sordum. Azman'ın ağzı istemsizce kasıldı. "Bütün çamaşırlarım seyahat takımında olanlar. Deri, ipekli ve dantelli olanları dağda bıraktım."

"Sen deri iç çamaşırı mı giyiyorsun?" diye sordu Azman me-

rakla. Henüz beni öldürmeye niyetli değildi. Çok fazla rahatlamış ve gevşemiş görünüyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kolları çok hoştu, göğüs kasları ve pazuları belirgindi, ön kollarında ise gram yağ yoktu. Hem ince yapılıydı, hem de kaslı.

Dişlerimi göstererek güldüm. “Hayır.” Kanlı havluyu yaralı elimle kaldırmaya çalıştım. Ağrı dayanılmazdı. Azman hemen ellerini açtı. “Silahım yok,” diye temin ettim onu. Sonra da Leo’ya dönüp, “Sanırım istediğin buydu,” dedim.

Taşıdığım şeyin kokusunu aldığını biliyordum. Leo otoriter bir tavırla başını sallayınca, Azman da gevşedi. Sardığım kesik başı Leo’ya doğru yavaşça attım. Havadayken havlu açıldı. Leo, üstünden sulu kanlar akan kesik başı yakaladı. Kanlı havlu bir yumak halinde ahşap zemine düştü. Leo vampirin kafasını bir yukarı bir aşağı çevirip duruyordu. Tek kaşını havaya kaldırdı. Sırttım.

“Kesik başı yanına almışsın. Neden?” diye sordu; medeni bir ses tonuyla, sohbet etmek ister gibi konuşuyordu. Biraz gülünçtü. Evet. Gülünç. Adam eğleniyordu besbelli. Oysa ben üflesen dağılacak durumdaydım.

Artık evime gelip oturduğu yerden kanımın kokusunu alabil-diğine göre, kesik başı yıkayıp izleri yok etmeye çalışma planım suya düşmüştü. New Orleans’daki bu işe başvurmamın bir nedeni de, yaşlı bir vampirin benim ne olduğumu anlamasını ümit etmemdi; ancak kanımın emilmesi planlarımda yoktu. Asi bir er-gen gibi omzumu silktilim.

Leo kafayı yana doğru çevirdi. Kesik baştan damlalar damlı-yordu. “George. Sana zahmet olacak.”

George durakladı. Belki de patronu ondan kesik bir başı alıp götürmesini ilk kez istiyordu. “Mutfakta bulaşıklar var Azman,” dedim. “Eminim onları tertemiz geri getirirsen Katie bunu dikkate almayacaktır.” Azman ve patronu birbirlerine baktılar, bu bakıştan pek çok anlam çıkarılabilirdi. Sonra denileni yapmaya gitti. Belki de Azman’a Igor adını vermeliydim. Bunu yüksek sesle söylemedim ama düşüncesi bile komik geldiği için elimde olma-

dan gülümsedim. Bir gün başıma bir iş gelirse bu mizah anlayışından olacak eminim.

“Kanıyorsun,” dedi Leo. Gözbebekleri karardı. Yüzümdeki gülümseme bir anda yok oldu. Pellissier’nin koku alma duyusu en az canavarınki kadar gelişmişti. Havayı içine, ciğerlerine çekti, kısa aralıklarla nefes alıyordu, sanki şarap tadar gibi. Bir bakıma öyle de sayılabilirdi, bir vampir olduğu düşünülürse. Gözümün önüne cam kadehlere konulmuş kanlar ve onları tatmaya gelen vampirler geldi bir an. Belki de insanların yanından geçerken yıllarını tahmin ediyorlardı. Kendimi kaybetmiştim, saçmalıyordum. Gözlerindeki beyazlık bir anda kıızıla döndü. *Başım beladaydı.*

“Genç bir vampirin peşinden tek başına gittin,” dedi kadife gibi bir sesle. “Bana iki adama mâl oldun. Biri iyileştirme gücüne sahipti, diğeri ise intikam duygusuyla dolu. O genç vampiri dönüştüreni bulacağını söylüyor. Bu hiç hoşuma gitmedi.”

“Genç bir vampirin senin bölgede kontrolsüzce dolaşmasına sen izin verdin,” dedim. Leo’nun kaşları kıvrıldı, buraların onun bölgesi olduğunu bildiğime şaşırmış gibiydi. Şimdiye dek ben de biliyordum aslında. Ancak oraya kokusunu bırakmıştı ve eşyalar üzerinde vampir kokusunu bırakacak vakit bulduysa, burada uzun zaman geçirmiş demektir. Gözlerindeki kırmızılık biraz azaldı, ama bu beni rahatlatmaya yetmedi. Azman mutfığa gideli çok olmuştu ve içeriden ses gelmediğine göre bir çöp kutusu arıyor olamazdı.

“Royal Mojo Blues Company, şehirdeki vampirleri ünlü ve seksi yapmasıyla tanınıyor,” dedim. “Bu gece, genç bir vampir orada şiddet kullanarak, hızlı bir şekilde yemek yedi. Onu inine kadar izledim. Amacım onu öldürmek değildi ama onu kadınlar tuvaletinde kazıkla yaralamıştım bir kere. Ahşap bir kazık saplanan bir vampirin, iyileşmek için hemen kana ihtiyaç duyacağını biliyordum.” Ona açıklama yapıyordum ve bundan nefret ediyordum. Durdum.

Sessizlik fazla uzamadan Azman içeri girdi ve plastik bir tasın içindeki kafayı yere bıraktı. Tam da kesik başa göre bir tas bulmuştu. Gülmek istiyordum çünkü canım yanıyordu ve kan kay-

bediyordum. Bir an önce dönüşmeliydim yoksa ritüeli yerine getirmek için çok geç kalmış olacaktım. Ritüel olmadan dönüşmeyi hiç ama hiç istemiyordum.

“Kanıyorsun,” dedi Leo yeniden.

“Evet. O yüzden lütfen sen ve Azman dışarı çıkar mısınız? Kendime pansuman yapıp aspirin alacağım.”

“Sen şımarık ve huysuz bir çocuksun. George.”

Farkına varmamıştım ama George bir anda yanımda belirmişti. Adını duyar duymaz kollarını etrafıma sardı. Yüreğim ağzıma geldi, hemen yan tarafa sıçradım. Parmakları yaralı koluma bastırıyordu. Dizlerime vurdu ve öğürmeye başladım.

Acı derimin içine işliyor, kollarımdan çıkıp karnıma ilerliyordu, içimde bataklıkta yılanlar gibi kıvrım kıvrım kıvrılıyordu. Etrafım karardı, göremiyordum. Uzun bir süre nefes alamadım. Midemdekiler ağzıma geliyor, onları geri yutuyordum. Konsey başkanının önünde kendimden geçmeyecektim. Canavar içeriden tırmalıyordu, dönüşmeme ramak kalmıştı.

George kolumu bıraktı. Acı arttı, sonra zonklamalara dönüştü. Kaburgalarım inip kalkarak almakta geciktiği nefes için çırpınıyordu. Canavar tereddüt etti, belirsizdi, bekliyordu. Etrafımı yeniden görebilmeye başladığımda Katie’nin çiçekli kanepesinde uzanıyordum. George kolumu buzlu suyla yıkıyordu. Leo ise onun yanında duruyordu, kravatını gevşetmiş, yakasını açmıştı.

“Kahretsin,” dedim, sesim kayaların arasından geliyor gibiydi. Boğazımı temizleyip yeniden denedim. “Popoma vurulacak yaşı çoktan geçtim ben. Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz lütfen?”

Leo ağzını yayarak gülümsedi. Zarif bir adamdı, ipek bluzu ışığın altında yeşilimsi tenini belli ediyordu. Özel dikilmiş pantolonu, poposunu ikinci bir ten gibi sarmıştı. Güzeldi. Gerçekten çok güzel.

O vampir zarafetiyle yanı başımda diz çöktü. “Teşekkürler,” dedi eğlenmiş görünerek. Tam ne dediğimi hatırlamıyorum ama poposu ile ilgili düşündüklerimi yüksek sesle söylemiş olabilir-

dim. Bu kadar acı çekiyor olmasaydım, bunu yaptığıma pişman olurdum. “Sen doğa üstü bir varlıksın,” dedi. Ses tonu, avını hipnotize eden bakışlarıyla uyum içindeydi. “Ama hangi türe aitsin?” Her sözü bedenime bir tüy gibi hafifçe dokunuyor ve bana seksi hatırlatıyordu. Titredim. Ama cevap vermedim.

Kolumu George’un elinden alıp incelemeye başladı. Acı öyle güçlüydü ki, sanki kolumda Cherokee davulları çalıyordu. Yaraya ilk kez ışığın altında baktım ve o anda neredeyse elektrik çarpmış gibi hissettim. Kolumun alt kısmındaki kaslar ve tendonlar, dilimlenmiş çiğ ete ne kadar benziyordu. Kalp atışlarım hızlandı. Soluk alıp verişim arttı. Bu tepki sonucunda kolumdan ufak ufak kan sızmaya başladı. Leo’nun gözleri hâlâ koyu kırmızı, gözbebekleri ise siyahtı. Ama o kana saldırmak yerine gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerimin içine.

Kalbimin atışı normale döndü. Soluklarım teklemeye başladı. Gözlerinin içine bakarken bir an gecenin içinden gelen adaçayı ve biberiyenin kokusunu aldım. Uçurumlarda dans eden gölgeleri gördüm. Ve sonra görüntüler kayboldu, Katie’nin evine ve Leo’nun kokusuna geri dönmüştüm.

Vampir gözünü kırptı ve bu bakışı noktalandırdı. O da benim gördüğüm dans eden şekilleri görmüş müydü merak ediyordum. Yüzünü koluma yaklaştırıp derin derin nefes aldı. O muhteşem yelelerini siyah saten bir kurdeleyle arkasına bağlamıştı. Ona dokunmak istiyordum, sağlam elimi kıvrıp tırnaklarımı avucumun içine bastırdım, elimi kanepıyla yastığın arasına sıkıştırdım.

“Bana kendinden bahset,” dedi sert bir ses tonuyla. Sesindeki sertlik yarama dokunmuştu. Açık yaraya sürülen bir merhem gibiydi. Davulların sesi susmuş, yerini bir uyuşmaya bırakmıştı. “Anlat bana.” İşin kötüsü anlatmak istiyordum. Gerçekten istiyordum. Adam işinde iyiydi.

Bütün sırlarımı açık etmekten korkarak mırıldandım. “Bir Hristiyanım.” Bir şok dalgasıyla sarsıldığını fark ettim, beni kontrol etmeye çalıştığı bağlar gevşemeye başlamıştı. Sesimde canavarıne benzer bir tınıyla güldüm. “Eğer vampirlerin nasıl oluştuğunu anlattırsan ben de sana kim olduğumu söylerim.”

“Küstah,” diye söylendi. “Yüzsüz şey.” Bakışında bir dakika önce orada olmayan bir sıcaklık vardı. “Ayrıca ukala.” Dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi. Neredeyse insanınkine benzer bir gülümseme, ancak tam da değil. Kolumdan başlayıp dirseklerime kadar kokumu içine çekti. Ve daha yukarılara, boynuma doğru uzandı. Çok yakındı.

Nefesinin kokusunu alabiliyordum, biberli ve bademsi bir kokuydu, uyumsuz olması beklenen garip bir kombinasyondur ama şaşırtıcı derecede uyumluydu. Sıcaklık acıyla beraber karın bölgesinde toplanmıştı. “Cesur,” dedi sesini alçaltarak, “kaba.” Güldüm, sesim benimkinden çok canavarınkini andırıyordu. Göz bebekleri yeniden genişledi. “Ama öyle güzel kokuyorsun ki,” dedi en sonunda.

Başını çevirdi, sivri burnu ışığın yansımasıyla keskin bir baltanın sapını andırıyordu. Dudaklarını ısırdı ve bir damla kan çenesinden aşağı sızdı. Kanlı dudaklarını koluma dokundurdu. Ve o anda acı hafiflemeye başladı, tıpkı denize vuran bir dalganın geri çekilmesi gibiydi. Nefesim kesilmişti, sanki onunla öpüşüyordum. Gözlerimin içine bakarak gülümsedi. Kolumu zarif bir biçimde emerken, kanlarımız birbirine karışıyordu. Acı tamamen kaybolmuş, bütün kaslarım gevşemişti.

Vampir tükürüğü gerçekten de ağrı kesici bir özelliğe sahipti. Koltukta dinleniyordum. Karnım heyecanla titriyordu. Garip bir sesle içimi çektim. Leo kıkırdıyordu, gülüşündeki titreşimleri nabzımda hissediyordum.

Sonra bir anda kendini geri çekti, dudakları aralanarak bembeyaz olmuştu; ince uzun dişleri ortaya çıktı. Dişlerini alt dudaklarına yeniden sıkıca bastırdı. Şimdi bütün ağzı kan dolmuştu. Yaralı damarımı bularak bileğimi tam o noktadan ısırdı. Nefes alamadım ve kolumu hızlıca geri çekmeye çalıştım ama bırakmıyordu. Kanımı emmiyordu, hayır. Kendi kanını benimkine karıştırıyordu.

Davulların sesi geri dönmüştü. Taş duvarlar üzerinde gölgeler dansediyordu. Tunikler, taytlar, geyik derisinden süslü ve boncuklu giysiler, pamuklu elbiseler. Havada adaçayı, pelinotu, bi-

beriyeye ve nane kokusu vardı. Çimen kokusu ise her yana yayılmıştı. Gölgeleler dans ediyordu. Yanmakta olan adaçayı ve sedirin aromatik kokusu rüya gibiydi ve bana adeta bir kelebeğinki kadar zarıfçe dokunuyordu. Davullar sanki damarlarımda çalıyordu. Gece beni Tanrının eli gibi sarıyordu. Uykuya daldım. Derin, çok derin bir uykuya. Çok eski rüyalar ve hatıralar bir alaşım gibi birbirini içine karışmıştı.

Kurşun gibi ağırlaşmış göz kapaklarımı açılmaya zorladım. Davullar... Davullar... Başımı kaldırdım. Grotesk⁴⁹, korkunç bir taşın üzerinde dans ediyordu gölgeleler. Kamp ateşinin titrek ışığının yansıttığı taşlar.

Geceydi. En karanlık gece. Aya ve yıldızlara bakmak için başımı yukarı kaldırdım. Ve tek gördüğüm, dünyanın kavisleriydi. Taş taş üstündeydi, beyaz adamın mumları gibi. Eriyen, damlayan, biriken taşlar.

Yer altı. Mağaralar... Mağaralar? Bana yabancı gelen bu düşünce geldiği gibi kayboldu.

Ve babamın ölüm gibi karanlık yüzünün hayali, yarı alevlelerin ışığıyla aydınlanmış, yarı gölgeleler içinde yeniden canlanıyordu. “Edoda,” diye fısıldadım. Baba... Gözleri benimkiler gibi sarıydı. Ademoğulları’nın, *chelokay*’inkiler gibi siyah değildi. Aksine, *u’tlun*’tanın, yani tengezerin sarı gözleriydi.

Edoda gülümsüyordu ve ben onun yanında durmuş, keskin bitki yanığı kokusunu gururla içime çekiyordum. Sonra yanında bir kadın belirdi, hayat dolu yaşlı yüzü çizgilerle doluydu. Derisi yer yer sarkmıştı. Şefkatle bakan gözleri capcanlıydı ve benimkiler gibi sarıydı. “*A s dig a*” diye mırıldanıyordu. *Bebeğim*...

Yeni bir koku daha geldi burnuma, yanık tatlı ve boğucu. Davullar daha güçlü çalınmaya başladı. Vuruşlar derimin içinden geçerek kanıma karışıyor, kalp atışlarımla bütünleşiyor ve beni kendimden geçiriyordu.

“*We sa,*” dedi babam. *Vaşak*...

49 Sanat eserinde gülünç ve abartılı öğelerin bir arada kullanıldığı biçim.

Zaman ilerledi, davulların sesi hafifledi. Edoda yakınımda oturuyordu, soğuk havanın aksine, onun teni sıcaktı. Annesi ve aynı zamanda pek çok kişinin de büyük annesi olan yaşlı kadın, *u ni li si* onun yanında oturuyor ve parmaklarıyla deri bir davula hafifçe vuruyordu. Parmaklarının deride çıkardığı sesin yankısını bütün vücudumda hissediyordum, titreşimler tenimi delip geçiyordu. Ritim, tendonlarıma, kemiklerime ve iliklerime dokunuyordu.

“*A da nv do,*” diye mırıldandı. *Yüce Ruh...*

“Davulu takip et,” dedi *Edoda*.

Mağaranın duvarına, orada dans eden gölgelere baktım, bitkin bir şekilde salınıyorlardı. Mağaranın içinde çınlayan davulun ritmi içime doluyordu.

İçimi bir sıcaklık kapladı. Beni gıdıklayan bir kürk vardı üstümde. Dans eden gölgelerin olduğu duvarda kendimi gördüm ve üzerimdeki büyük kediyi. Kulakları dikilmiş, saçları dalgalanıyordu. Post her yanıma sarmıştı. Bacaklarım. *We sa...*vaşak. Yüzümün şeklini alan vaşağın yüzü. Üzerimdeydi.

Edoda, pençelerden kemiklerden ve dişlerden yapılmış bir kolyeyi boynumdan geçirdi. “İçeri uzan,” diye mırıldandı *Edoda*. “İçeride nefes al. *We sa*’nın içinde. Yılanın içinden vaşağınkine doğru.” Kedi bedenindeki bir yılan. Vaşağın derisine doğru geçiş yaparken, vücudumun her yanı bir büyüyle karıncalanıyordu. Hayal görüyordum. Bir griliğin içinde yüzüyordum.

Sarhoşsun, uyuşturucu aldın diyordu içimden bir ses. Davulun vuruşu, zarif bir sürprizle bütünleşti. Yüzeyin altında yatan yılanı gördüm. Avcı kedinin her hücreğine hapsolmuştu. Dişlerinde, kemiklerinde ve kurumuş iliğinin parçalarında. *We sa*’ya ait ne varsa yılanın içindeydi. Kedi ile benim farklılığımız buradaydı işte. Ve benzerliğimiz. Kendi bedenimden vaşak bedenine geçmek de öyle kolaydı ki. Öylesine basit. Anlama yetisi, gaye ve arzuyu da beraberinde getiriyordu. Netliği. *We sa*’nın içindeyken yılan bedenine dönmek için duyulan güçlü isteği. Vaşağa dönüşmenin tutkusunu.

İlk canavarımdı. İlk dönüşümüm. Kendimi bırakmıştım. Yukarıdaki o büyük mağarada, taşın erimesi gibi eriyordum ben de. Bir vaşağın şeklini alıyordum. Acı, beyaz adamın tekerlek desenlerinin bıraktığı iz gibi yayılıyordu. Yine de biraz uzaktaydı, henüz beni tam ele geçirmemişti. Taşın üzerindeki gölgeler birleşerek, açık ve koyu gri parıltılar saçıyordu etrafa. Gecenin bütün rengi solmuştu. Artık bir vaşak olmuştum.

Dünyaya gri gözlerle bakıyordum. Ancak bir *we sa* olarak ilk nefesimi aldığımda, etraftaki bütün kokular içimde patladı sanki. Uzaktan gelen, ağır katmanlı kokular. Duman, ter, çürük dişler, ayı yağı, beyaz adamın viskisi, kan, bitkiler. Bedenimi açlık sarmıştı.

Başımı eğip babama baktım, sivri kulaklarım ve kulaklarımın ucundaki kıvrık tüyler taşın üzerinde gölgeler oluşturunuyordu. Yanımda duran *Edoda* da dönüşmüştü. O dönüşmek için *tlvdatsi*'yi, yani dağ panterini seçmişti. Yuvarlak gözbebeklerindeki kehribar rengi irisleriyle öldürücü bakışlar atıyordu. Yırtıcı pençeleri esniyor ve toprakta geriniyordu. Korkudan büzülmüştüm.

Ateşin, dansçıların ve kedinin kokusunun altında babamın kokusu neredeyse kayboluyordu. Neredeyse. Tam olarak değil. Dönüşmüş olduğu derinin altında *Edoda*'yı bularak, kokusunu içime çektim.

Babam oradaydı, dünyaya bir yırtıcının gözlerinden bakarken, insanlığına sıkı sıkı tutunuyordu. Mırıldayarak beni dürttü, dört ayak üzerinde iki ayak üzerinde olduğundan daha rahat dengede durabileceğimi göstermek istiyor gibiydi. Artık çok da karanlık olmayan mağaradan çıkıp, gecenin içine doğru uzanırken onu takip ettim.

Kokular ve sesler çok hızlı değişiyordu ve o kadar yoğunlardı ki, her bir koku adeta bir bıçak darbesi kadar sertti. Derimin üzerinde gezinen hava, bana bu dünyayla ilgili her şeyi açıklıyordu. Rüzgârın yönünü. Havadaki nemin yoğunluğunu. Yağmur bulutlarının ne kadar yakında olduğunu. Yılın hangi mevsiminde bulunduğumuzu. Dolgun ayaklarımın altında son yağmurdan kalan ıslaklığı hissedebiliyordum. Kemirgenlerin koşan ayak ses-

lerini, bir ağacın tepesinde bir şeyler çiğneyen baykuşu duydubiliyordum. Baykuş kanatlarını kaldırıyordu. Gece kuşları ötüyor ve avlanıyorlardı. Her duyu olabildiğince yoğun ve güçlüydü. *Edoda*'nın kilerden küçük olan pençelerini esnettim, ne kadar küçük de olsalar avım için yeterince tehlikeliydiler.

Edoda, tlvdatsi, beni orman güllerinin bulunduğu ağaçlık alanagötürüyordu. Ağaç kütükleri toprağın içinden bükülerek çıkıyor, yapraklar bir insanın boyundan bile daha uzun tepeler oluşturtuyordu. Bir tavşanın nasıl devrileceğini izleyerek, koklayarak ve duyarak öğreniyordum. Benim avım ise, korkudan çılgına dönüp kaçmaya başlayınca dek, çalılıkların arasında bir taş gibi hareketsiz duruyordu. Atladım. Pençelerini derine batırıyor, dişlerini boynunun arkasına geçiriyordum. Küçük avımı şöyle bir silkeleyip omurgasını kırdım. *Edoda* bana öldürmeyi ve yemeyi öğretiyordu. Kanın kokusunu ve tadını, kemiklerin çıtırtısını ve sıcak eti...

Gece, damağımdaki tat ile son bulmuştu. Bütün kokular birden yok oldu. Evimde, kanepenin üzerinde yatıyordum. Gözlerim kapalıydı. Hatırlıyordum. Biliyordum. En başından beri ne olduğumu biliyordum artık. Beyaz yetkililer beni ormanın dışındabuldukları zaman, düşündükleri gibi on iki yaşında değildim. Çok...Çok daha yaşlıyım. Ve canavarın bedeninde sandığımdan çok daha uzun süre yaşamıştım.

Ürperdim. Gözlerimi açtığımda, karşımda bana bakmakta olan çok çok eski bir yırtıcının gözlerini gördüm; dudakları geri çekilmiş, vampir dişlerini göstererek hırıliyordu.

BÖLÜM 12

Yiyecekleri gibi kendileri de çıplak olan vampirler

Çoktan fark etmiş ve korkmuş olmalıydım. Ancak aksine, gerinip iç geçirdim. Acım dinmişti. Yumruklarımı açıp kapattım ve kolumu inceledim. Pürüzsüz tenimin altında hareket eden kaslarıma baktım. Kuvvetlice çekip bıraktım, bu şekilde Leo'ya beni artık serbest bırakabileceğini göstermek istiyordum. Onunla savaşmıyor, karşısında sarsılmıyordum. Bir avın yapabileceği hiçbir hareketi yapmamaya özen gösteriyordum. Bir yırtıcının elinden nasıl kurtulacağımı iyi biliyordum. *Hayatta kalmak istiyorsan ya saldır ya da ölü taklidi yap. Edoda'nın dersleri. Hepsi geri geliyordu şimdi. Üstelik bu bana karşımdaki yırtıcının bir armağanıydı. Bu katilin. Çok hafif ve nazikçe kolumu elinden çekti. Ve Leo Pellissier'nin gözleri yavaş yavaş eski halini almaya başladı.*

Ona gülümsedim. Ve gözlerindeki şaşkınlığı gördüm.

"Teşekkür ederim," dedim. Beni iyileştirmesinden çok hatıralarımı geri verdiği için teşekkür ediyordum ona. İyileşmiş kolumu yavaşça ona doğru uzatıp parmaklarımı boynunun arkasında gezdirdim. Dokunuşumla nefesi kesildi. Saçının kuyruğunu elimle alıp yavaşça kıvırdım. Kaslarım ve tendonlarım iyileşmişti ve bu hareketi yapmak artık bana acı vermiyordu.

Gözleri normale dönmüştü ancak yine de tam insan gibi değildi; aslında tam vampir gibi de sayılmazdı. Yüzünü avuçlarına koyup, yanağını parmaklarıma sürdü. "Nesin sen?" diye sordu meraklı bir ses tonuyla. Ona cevap vermeyince, "Kanının tadı, meşe gibi, ve sedir, ve kış rüzgârı gibi tıpkı. Eski dünyadan gelen vahşi bir tadı var. Yatağıma gel," diye fısıldadı, "bu gece."

Onu izliyordum, üzerimde vampir sesini kullandığını biliyor ama aldırış etmiyordum. Şu anda değil. Avucumu öptü, saçları hâlâ parmaklarımın arasındaydı, dudakları soğuk ama yumuşaktı. Güçlü ve müşfik bakışlarla gözlerimin içine baktı. “Yatağıma gel.”

“Hayır,” diye mırıldandım. “Böyle bir şey olmayacak.”

Bileğimi yavaşça tutarak saçından çekti ve kolumu vücudumun üzerine bıraktı. Ölüm gibi soğuk eli, benim yaşam dolu sıcak elimin üzerine bastırıyordu. Gözlerimin içinde bir şeyler arar gibiydi. “Bana hangi doğa üstü türe ait olduğunu söyle,” dedi. “Bir kurt adam olmadığını tahmin ediyorum. Bugüne kadar tattığım hiçbir şeye benzemiyorsun. Duyduğum hiçbir şeye.”

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. “Tekrarlıyorum,” dedim, vampir konseyinin başkanıyla aramda oluşan bu uyumu tehlikeye attığımı bilerek, “vampirlerin nasıl ortaya çıktığını bana anlatırsan ben de sırlarımı seninle paylaşıyorum. Kökenlerini anlat bana. İlk vampire dek.”

Pazarlığımızı gözden geçiriyordu. “Neden bunu bilmek istiyorsun?” diye sordu.

Kanepede iyice yayıldım, uyuşuk ve mutlu hissediyordum kendimi; sanki sıcak bir öğlende buz gibi bir birayı devirmiş gibiydim. “Çünkü doğaüstü bütün varlıkların korktukları bir şeyler vardır. Efsaneye göre, kurt adamlar, tabii hâlâ yaşıyorlarsa, aydan, Venüs gezegeninden ve av tanrıçası Diana’dan korkarlar. Tanıdığım bir cadı, gece aniden beliren karartılardan, şeytanlardan, kötü ruhlardan ve cinlerden korkar. Ve vampirler de haçtan korkarlar. İnançları ne kadar kuvvetli ya da bağlılıkları ne kadar keskin olsa da, Davud Yıldızı’ndan⁵⁰, Muhammed’in sembollerinden ya da Buddha’nın memnun görüntüsünden korkmazlar. Ancak

50 Davud Yıldızı: İsrail kralı Davud’un oğlu olan Süleyman’ın adıyla, ‘Süleyman’ın Mührü’ olarak da bilinir. 6 köşeli bir yıldız şeklindeki amblem, İsrail bayrağında da yer almaktadır. Yahudi kültüründe, Süleyman tarafından takılan sihirli bir mühür yüzüğünden bahsedilir. Kral Süleyman bu yüzükle cinleri ve şeytanları kontrol etmiştir. Yahudi kültüründe yine aynı şekilde Kral Davud’un kullandığı ve onu düşmanlarından koruyan sihirli bir kalkandan söz edilir.

bütün vampirler Hristiyanlığın sembollerinden korkar. O semboller inançsız biri tarafından kullanılsa bile. O yüzden, bu sembolere gücünü veren şey inanç değil. Din bilginleri bunun nedeni konusunda anlaşmazlığa düşüyorlar. Bu yüzden seninle pazarlık ediyorum. Bana neden vampirlerin kilise ile ilgili her şeyden korktuklarını açıkla.”

“Bizim lanetimiz kurtadamların ya da cinlerin lanetinden farklı. Hepimizi bu hale getiren de o lanet zaten.” Leo’nun yüzünde acı bir ifade belirdi.

Cinler mi? Kahretsin. Cin diye bir şey var mı gerçekten? Ve kurt adamlar? Sesi onların varlığını doğrular gibiydi.

“Hayır!” dedi. Esnek hareketlerle, adeta bir dansçı gibi ayağa kalktı. “Çok fazla soru soruyorsun.” Odaya şöyle bir göz gezdirdi. Sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi omuzlarını eğdi ve “George. Gitmeye hazırım,” dedi.

Azman, oturduğu sandalyeden yerleri gıcırdatarak kalktı. İpek şeritleri zarıfçe parlayan bir ceketı kaldırarak şöyle bir silkelledi. Leo Pellissier, gömleğinin katlanmış kollarını düzelterek ceketı giydi. “Arabayı getir,” dedi.

“George telefonunun kapağını açıp bir tuşa bastı. Yaklaşık bir dakika sonra da, “Araba geldi,” diyerek telefonu kapattı. Çok kısa ve öz konuşuyordu Azman.

Leo kafasını kaldırıp bana baktı; artık aramızdaki farklılığa al-dırış etmiyor, zayıf noktayı biliyor olsa da, benim güvende olduğumu bilmek ona yetiyor gibiydi. Gözlerim Leo’nun gözlerinde eriyordu sanki. Hâlâ çok güçlü ve sert olan insani bakışları, kal-bimdeki sırları açığa çıkaracakmış gibi ruhumun derinliklerine bakıyordu.

“Davullar duydum,” dedi. “Duman kokusu aldım. Ve bir de şu...dağ aslanı? Senin yanında oturan? Ama seni öldürmedi.” Sonra da alakasız bir şekilde, “Senin kurtlar tarafından büyütüldüğünü söylüyorlar,” dedi.

Gözlerimde eğlendiğimi belirten bir bakışla baktım ona ve “Kurtlar falan yok,” dedim.

Başını eğerek beni incelemeye devam etti. Hafızamda gördüğün şeyin ne olduğuna anlam vermeye çalışıyordu. “Oradaki kedi sen değildin.”

Çok yaklaşmıştı. Canavar rahatsızca kıvranıyordu. Bu düşüncesi öncekinden daha da komikmiş gibi gülümsedim. “Hayır,” dedim. “O ben değildim.” *Çünkü o babamdı. Benim kayıp geçmişimin bir parçasıydı. Ve bu vampir, onu bana geri vermişti.* Başka hiçbir bilgi vermeden, “Teşekkür ederim,” dedim tekrar.

“İyileştirmek kıdemli olmanın getirdiği yükümlülüklerden biridir. Bir...” Durakladı. Bakışlarıyla yeniden hafızamdaki hatıraları görmeye çalışıyordu. Yoksa kendi hatıralarını mı? Sonra silkinip kendine geldi. Siyah gözlerinde alaycı bir bakışla, “Bize hizmet edenlere karşı yükümlülüğümüz,” dedi.

“Ben senin için çalışıyorum,” dedim kendini beğenmiş bir tavırla, “ve bunun için bir ücret alıyorum.” Dirseklerimin üzerinde doğrularak kendimi yarı oturur pozisyona getirdim. “Ben senin hizmetkârın değilim. Aslına bakarsan, zaten sevdiğim bir işi yapmam için üstüne bir de bana para veriyorsan, belki de hizmetçi olan sensindir.”

Leo çok eğlenmişti, gülmekten gözleri kısılıyordu. “Şımarık şey seni. Saygısız.”

Başımı sallayarak bu suçlamaları kabullendim.

“Bu durumda,” dedi, “sana minnettar olmaktan memnuniyet duyarım.” Yaklaşık bir dakika kadar yine beni inceledi. “Umarım yarın geceki partiye katılırsın.” İçimden yükselen isteksizliği ve küçümsemeyi fark ederek, “Şehirdeki vampirlerin çoğu orada olacak,” dedi. “Hepsini bir arada bulman senin için büyük bir fırsat. Bu kadar büyük kitleler halinde nadiren toplanırız biz.”

Bana bu daveti yapmasının ardındaki gerçek nedeni bulmak ister gibi yüzüne baktım, fakat bir şey anlayamadım. “Benim yalnızca bir tane küçük siyah elbisem var. Sadece bir tane.”

“Güzel duracağından eminim,” dedi ifadesiz bir ses tonuyla. “Saçlarını açık bırak. Böylece kimse elbiseyi fark etmez.”

Gülmekten neredeyse boğulacaktım.

“George gece yarısı gelip seni alacak.” Hem koruması hem de hizmetkârı olan adama dönüp baktı. “Geç kaldık, araba gelmiş bile.”

George başını sallayıp kapıya çıktı. Kilidin açıldığını duydum. Leo Pellissier ve uşağı, arkalarında biber, badem, anason, papirüs, yapraklardan ve böğürtlenlerden yapılan bir mürekkep ve iç içe geçmiş kanlarımızın kokusunu bırakarak gittiler.

Canavarın dönüşüp gece dolaşabilmesi için hâlâ vakit vardı; fakat bu kez içimdeki canavar suskun ve sakindi. Sessiz evimde kanepenin üstünde uyuklayarak kendime dinlenmek için biraz zaman tanıdım. Ancak sabaha karşı altı gibi yatağıma geçecek gücü buldum. Pati kıyafetlerimi çıkarıp suya bastım ve içine birkaç kapak Woolite döktüm. Sonra da duşa girip, sıcak suyun kan kokusunu üzerimden alıp götürmesini bekledim.

Bu aralar duşa çok fazla vakit geçiriyordum, ama vampir kanını saçımdan çıkarmak için saçlarımı yıkamalı ve uzun saçlarımı taradıktan sonra tek bir örgüyle toplamalıydım. İyice temizlenip kiliseye gidebilecek hale gelince, bornozumu sıyırıp, yeni elbiseme bir baktım. Hem vampirinki hem de benim kanım yok olmuştu. Bu inanılmazdı. Paramı sokağa atmadığım için memnun olmuştum. Kıyafetleri kurumaları için duş kabinin içine astım. Sonra da yatağımın içine girdim. Kıyafetlerden damlayan suyun sesini dinleyerek yattım. Vücudum iyice dinlenirken, iyileşmiş olan koluma baktım.

Leo Pellissier vampir kanıyla ve tükürüğüyle beni tedavi etmişti. Düşününce bazı yönlerden tiksindirici geliyordu. Ya diğerlerinden...? Bu işi kabul etmemin bir nedeni de, konsey onaylı vampir avlama işlerinin yanı sıra, kıdemlilerden birinin kokumu tanıyıp, bana daha önce benim türümdekilerden biriyle karşılaştığını söylemesine dair duyduğum yarı ümit, yarı korkuydu. Vampir hiyerarşisinde yaşı fazla olanın nüfuzu da fazla oluyorsa eğer, Katie'den çok çok daha yaşlı olduğu kesin olan Leo'nun bile benim ne olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu. Görebildiğim kadarıyla, tengezerlerin varlığından haberi yoktu. Fakat kurtadamlar ve cinler... Bunların gerçekten var olduğunu ve bir yerlerde yaşadıklarını söylemişti.

Klima çalışıyor, evin içini soğuk havayla dolduruyordu. Üşü-
yerek yorganı üzerime çektim. Bu çarşaflar bugüne kadar sahip
olduğularımın hepsinden daha yumuşaktı. Herhalde Mısır pamu-
ğundan yüksek kalitede bir iplikle üretilmiş olacaktı. Ben ise
çoğunlukla polyester çarşaflarla, eski yataklarda yatmıştım bugü-
ne dek. Bu güzelliğe ve rahatlığa giderek alışıyordum. Elimi yeni-
den yumruk yaparak tendonların ve kasların gerilmesini hisset-
tim. Yaralanan kısım, bronz tenimde pembe ve soluk bir iz bırak-
mıştı. Genç vampir, yaranın etrafında tıpkı bir bilezik halkası gibi
geniş bir yarık oluşturmuştu. Bu dişleri sivri herhangi bir yırtıcı-
nın bırakacağı türden bir izdi. Canavar da birinin koluna saldır-
sa bu tür bir iz bırakırdı.

Canavarın kafası karışık. Ağzından tadı kötü bir et parçası-
nı dışarı tükürüyormuş gibi birden “*O bir vampir değildi,*” dedi.
“*Sen ve ben. Biz. Tengezerden, yani u’tlun’ta’dan çok daha fazlası-
yız. Canavarız biz.*” Sonra sessizleşip yeniden düşüncelere daldı.
Canavarın bir tengezerden çok daha fazlasıyız demekle ne kastet-
tiğini tam anlamamıştım; ve o da beni aydınlatmaya pek merak-
lı değildi. Başucumdaki ışığı kapatıp, kolumu yorganın içine sok-
tum.

Yatağımda kıvrılmış yatarken, kendimle ilgili gerçekte ne bil-
diğimi düşünmeye başladım. Aggie’nin bana anlattıklarından,
Leo’nun açığa çıkardıklarından, internette bulduğlarımdan bir
anlam çıkarmaya çalışıyordum. Dinlendiğim zaman, bağlantısız
gibi görünen pek çok şeyin birbiriyle ilişkisi olduğunu keşfedece-
ğimi biliyordum. En önemlisi neydi peki? Nihayet hatırlamanın
ve bir Cherokee olduğumu kesin olarak bilmenin mutluluğuyla
gülümsedim. Bir tengezer kabilesinden geliyordum, babamın ve
büyükannemin gözleri de bana benziyordu. Hikâyelerde ve efsa-
nelerde anlatıldığının aksine, bütün tengezerlerin kötü olmadığı-
nı kanıtlıyordu bu hatıralar.

Başta Hopiler ve Navajolar olmak üzere bütün Batı Ameri-
ka Kızılderililerinin törelerinde, tengezerlerin karanlık güçlerin
dünyayı yönetme arzusuna yenik düşerek lanetlendikleri anlatılır.
Karanlık güçlerle uğraşan tengezerin, bu işe iyilik yapmak amacı

ile başladığı, ancak daha genç bir insan bedenine sahip olma tutkusu ile karanlığa yöneldiğı söylenir. En sonunda da bir katil olmuş ve çıldırmıştır. Bu tengezer, kara bir cadı olarak tasvir edilir.

Güneydoğu Kızılderili bilgeleri ise, başta Cherokeeeler olmak üzere, tengezerlerin Ademoğulları'nın koruyucusu olarak ortaya çıktığını savunurlar. Ancak daha modern hikâyelerde, belki de beyaz adam geldikten sonra yazılanlarda, tengezer mitosu değişmiş ve tengezerin kötüleşip, bir ciğer yiyene dönüştüğünden söz edilir, tıpkı karanlık tarafa geçmeyi seçen Luke Skywalker gibi. Ama orada, o dar sokakta karşılaştığım şey bir vampir gibi kokuyordu, çürümüş bir vampir. Bir tengezer değil.

Ve bana gelince...Ben bir tengezerim. Uzun zamandır yaşıyorum, hatta normal bir panter ya da bir insan ömründen bile daha fazladır. Yaşamımın bir döneminde, muhtemelen çocukken bir kediye dönüşmüş ve belki de insan bedenine yeniden dönme-yerek büyük bir tehlike atlatmıştım. Tengezerlerin yaptığı budur işte. Her dönüşümden sonra, hatırladığımız yaşa döneriz, böylece ömrümüz hep daha uzun olur. Leo da bana bu unutulmuş zamanlara ait hatıralarımı geri vermişti.

Dışarıda ıslak bir rüzgâr esiyor, rüzgârın etkisiyle hareket eden çalıların gölgesi pencereye yansıyor. Çok uzaklarda, şiddetli bir fırtınayla gelen yağmur damlalarını duyabiliyordum, yakınlaştıkça daha da hızlanıyorlardı. Ağaç dalları cama vuruyor, şimşekler çakıyordu.

Yorganın altında yumruğumu açıp kapattım. Sonra serbest bıraktım. Uykudan mayışmış haldeyken kafama bir düşünce saplandı. Neden Leo o adamların kendisinin olduğunu söylemiş ve "iyi adamlarımdan birinin geçici olarak kullanım dışı olmasına mâl oldu..." demişti? Yağmur sağanak şeklinde yağıyor, sokakları, çatıları ve pencereleri ıslatıyordu. Uykuya daldım.

Uyandığımda dışarıda masmavi bir gökyüzü vardı, sokaklar yağmurdan sıırıslıklam olmuştu, uzakta çanlar çalıyordu. Yarı uykulu bir şekilde yatağımdan kalktım. Genç bir vampiri öldürüp ödülü başkasına kaptırdığımı fark ettim bir an. Çıldırmış olmalıydım.

Ocağın üstündeki çaydanlık kaynarken üzerimi değiştirip, kotumu ve en güzel tişörtümü giydim ve botlarımı ayağıma geçirdim. Yeni eteğimi de çok kırıkmamış olmasını umarak canavarın seyahat çantasına rulo yapıp koydum. Bir demlik çay içip yulaf yedim ve

New Orleans Times-Picayune gazetesini okudum. Bir gazete için tuhaf sayılabilecek bir isimdi ama bu şehir için biçilmiş kafa-tandı.

Manşetler, yerel bir politikacının otelden bir travestiyle ayrılırken yakalandığından bahsediyordu. Belediye başkanıyla karısı, vali ve karısıyla yan yana poz vermişlerdi. Obama'lar Fransa'daki bir etkinliğe katılacaklardı. New Orleans'daki müzisyenler, Katrina'nın harap ettiği evleri yeniden yaptırmak için para topluyorlardı. Önümüzdeki birkaç gün içerisinde hava sıcak, çok daha sıcak olacaktı. Ayrıca ıslak da. Vampir ölümleri gazetede yer almıyordu. Anlaşılan çevrede haber niteliğinde pek bir şey yoktu. Belki de haberin gazeteye basılmasını Leo engellemişti. Kim bilir...

Saat on otuzda kaskımı takıp motorumu çalıştırdım ve şehrin içinde bir gezintiye çıktım. Katolik olmadığım için, mahallenin büyük katedralindeki ayine katılmayacaktım. Büyük, ihtişamlı kiliselerle hiçbir zaman başım hoş olmamıştı. Fakat elbise mağazasının yanındaki küçük kilise hoşuma gitmişti.

Çiçek açmış bir ağacın altına motorumu park ettim, ağacın dalları motoruma gölge sağlıyordu. Deri ceketimi motorun heybelerinden birine koyup, eteğimi kotumun üzerine geçirdikten sonra, kotu bacaklarımdan aşağı sıyırdım ve rulo yapıp ceketimin yanına yerleştirdim. New Orleans'a geldiğimden beri hiç çıkarmamış olduğum eski İncil'imı çıkardım. Kendimi suçlu hissediyordum, ama bu duyguyu bastırmayı başardım.

Mağazanın camından kendime baktığımda ayağımdaki botların, eteğin altında biraz tuhaf durduğunu fark ettim; yine de etek kot pantolondan daha iyiydi. Bazı kiliseler, cemaatlerinin kılık kıyafetleri konusunda oldukça seçiciydiler. Kimseyi gücendirmek niyetinde değildim, hatta ayini beğenmeyip bir daha katılmayacak olsam bile.

İçeri girdiğimde, topluluk ilahi söylüyordu, arka sıralardan birine geçip oturdum. Hiç müzik aleti olmaması biraz garipti, ama topluluk, bildiğim ilahileri dört sesli koro halinde söylüyordu, arada akorsuz bir iki ses olsa da genel olarak güzeldi. Tören yapılmadan önce, şarap ve ekmek ayini gerçekleştirildi, bunu uzun zamandır yapmamıştım.

Ağızımdaki kraker yumuşarken, zihnimin derinliklerinde bir an Leo Pellissier'nin görüntüsü ile karşılaştım. Ancak bu düşünce geldiği gibi hızla kaybolup gitti.

Kilise doktrinleriyle ilgili bir seremoniydi, kışkırtıcı değildi, cehennem ve cezalandırma ile ilgili de bir şey anlatılmadı. Fakat kötü de sayılmazdı. İnsanlar da cana yakındı üstelik, pek çoğu törenden sona gelip benimle tanışmak istediler. Bir anda bir isimler, yüzler ve kokular karmaşası oluştu. Vaiz de samimi birine benziyordu, hafif bıyığıyla on iki yaşında olduğunu düşündürse de, kesinlikle daha yaşlı olmalıydı. İyiydi. Haftaya yeniden gelebilirdim. Tabii hâlâ burada olursam.

Girişteki kadınlar tuvaletinde üzerimi değiştirip, yeniden kot pantolonumu giyindim. Motorcu gibi giyindiğim için kiliseye düzenli olarak gelenlerin bana şüpheyile bakmalarını bekliyordum ama onlar gülümsemekle yetindiler; anlaşılan beni geri istiyorlardı. Motorlu bir çete üyesi olsam bile onlar için fark etmiyor gibiydi.

Park yerindeki gençlerden birkaçıyla ve bir de yaşlıyla sohbet ettim. Yaşlı olan sohbe, gençlere uyuşturucu satan biri olup olmadığını anlamak için katılmıştı. Çocuklar Bitsa'ya bayılmışlardı. Ne kadar sert durmaya çalışırsa çalışsın, ihtiyar da aynı şeyi düşünüyordu. Çocuklardan birinin sabırsızca bize bakan ailesini görünce, onları hemen yollayıp motoruma atladım. Kiliseden çıkanlarla aynı yöne saptım ve trafiğin içine karıştım.

Sözleşmemle birlikte gelen kâğıt pakedinin içinde, her klanın kendi kan efendisinin adresleri vardı. Uyudukları yerlerin ya da inlerinin adresleri değil elbette, halkın içine karıştıklarında eğlendikleri, postalarının, vergi borçlarının ve faturalarının gönde-

rildiği adreslerdi bunlar. Bir vampirin vergi ya da kredi kartı borcu ödediğini gözümün önüne getirip gülümsedim.

Mümkün olabildiğince çok adrese gitmek istiyordum. *Bul onların mağaralarını* diye düşünüyordu canavar. Dört kan efendisi Garden District'te⁵¹ bulunuyordu: Mearkanis, Arceneau, Rousseau ve Desmarais. Diğerleri biraz daha uzaktaydı, en uzakta yaşayan ise Leo'ydu. St.Martin⁵², Laurent ve Bouvier arada bir yerlerdeydiler. St.Martin'in adındaki "Saint" sözcüğü ilk başta biraz şaşırtıcı geldiyse de, o ana dek akıllı vampirler hakkında hiçbir bilgimin olmadığını fark ettim. Sadece bir ay önce hiç inanmadığım şeyleri yeni öğreniyordum. Akıllı vampirler, diğerlerinden çok daha farklı konumdaydılar.

St.Charles Caddesi'nden aşağı sürüp, Üçüncü Sokak'tan Garden District'e çıktım. Blokların arasında gidip gelerek evleri tanımaya çalışıyordum. Motoru park edip, her evin önünü arkasını dolaşmaya başladım. Kendimi çok fazla belli etmeden azılı vampirin kokusunu arıyordum.

Vampirlerin güvenliği gerçekten iyiydi. Listemdeki üçüncü adres olan, Arceneau Klanı'nın kan efendisinin evinden geçtim. Motorumu park edecek bir yer aranırken, bir güvenlik görevlisi dışarı çıktı. İnce belli, geniş omuzlu biriydi ve taşıdığı o büyük silahı saklamak için hiçbir teşebbüste bulunmuyordu. Kendini askeri göstermek için haki bir pantolon ve kırmızı bir tişört giymişti, gözlerini tamamen örten güneş gözlükleri, gölgelerin içindeyken çok aptalca duruyordu.

Sınırları biraz zorlamaya karar verdim ve Bitsa'yı iki metre uzunluğundaki dökme demirden yapılmış siyah kapıya doğru gazladım. Kapının demirleri üzerinde zambak ve turna balığı desenleri vardı. Dar araba yoluna park etmiş siyah bir Lexus'un tamponunun arkasına geçip motoru durdurdum ve kaskımı çıkardım. Güvenlik görevlisi, verandada yürüyerek bütün hareket-

51 New Orleans'ta bir bölge.

52 St.Martin'deki "St." İngilizce'de "Aziz" anlamına gelen "Saint" sözcüğünün kısaltmasıdır.

lerimi izliyordu, gerek duyduğunda silahını kullanmaktan çekinmeyecekti.

Canavar olası bir tehlide karşı uyanmış, zihnimin içinde düşünüyordu. Büyük silah, pençe gibi. Aradığımız o değil. Kapıda biri daha var. Ayak seslerini duyduğumda birinin daha geldiğini anladım, muhtemelen yedek kuvvet olarak. Eğer sadece iki güvenlik görevlisi varsa, evin geri kalanı savunmasız durumdaydı.

Koca Silah'a bakıp gülümsedim, bir yandan da bahçedeki kokuları içime çekiyordum. Kimyasal gübreler, tiz bir sesle havlayan küçük bir köpeğin izleri, ev kedisine ait sidik ve dışkı kokusu, zararlı ot ilaçları, kurumuş inek gübresi, egzoz, tekerlekler, yağmur ve yağlı sokak kokuları. Koca Silah gülümsememe karşılık vermedi ancak zararsız biri olduğuma karar vermiş olmalıydı ki ellerini belinin üzerine koydu. "Kayıp mı oldun?" diye sordu. Sesi neredeyse samimiydi. Fakat kolunun altında böyle bir silahı taşıyan herkesin sesi samimi gelebilirdi.

"Hayır. Arceneau Klanı'nı arıyordum."

Şimşek gibi hızla silahına davrandı. Bu kadar hızlı hareket edebilmek için uzun zamandır vampir kanı içiyor olmalıydı. Canavar gerildi. Silahın namlusuna baktım. "Ben Jane Yellowrock, azılı vampir için tutulan kiralık katil. Dostça bir ziyarete ayıracak bir dakikan var mı?"

"Duruma göre değişir. Kimliğini göreyim?" Başımı sallayınca konuştu. "Çok yavaşsın. İki parmağınla ceketin fermuarını aç. Ben tamam diyene kadar etrafında yavaşça dön. Kimliğini ondan sonra gösterirsin."

İki parmağımla ceketimin fermuarını açarak, silah taşımadığımdan emin olması için, önce bir tarafı sonra da diğerini çevirip gösterdim. Başıyla onaylayınca, ceketini çıkarıp deri bir kol tuğun üzerine astım. Kollarımı kaldırıp parmak uçlarımda dönmeye başladım, bu sırada silahı gözden kaçırmamaya çalışıyordum. Canavarın onun ateş etmesinden çok daha hızlı koşacağından emin olsam da, bunu denemek istemiyordum.

Yüzümü yeniden ona döndüğümde durdum ve yeniden gü-

lüksedim. Silahı çıkarınca gülümsemem de yok olmuştu. “Kimlik?” diye sordum. Başını salladı. Yine iki parmağımı kullanarak ceketi kaldırıp iç ceplerini gösterdim. İçlerinden birine parmaklarımı sokup kimliğimi aldım ve patika yola doğru fırlattım. Eve yaklaşık iki metrelik güvenli bir mesafede durup kimliğimi inceledi.

“Ceketi getir. Kapıdan girmeden önce baştan aşağı aranacak-sın,” dedi pis pis sırtarak. Eminim çok hoşuna gidecekti. Bana gelince, ya biraz ellenmeyi göze alacak ya da buradan ayrılacaktım. Bunun dışında pek fazla şansım yoktu. Ve bu içeriği görebilmem için bir fırsattı.

Gözlerimi görebilmesi için güneş gözlüklerimi çıkarttım ve “Buna dayanabilirim,” dedim. “Ama eğer beni ellemeye kalkarsanız, canınıza okurum.” Canavar bir hortlak gibi belirmişti. Koca Silah gülmeye başladıysa da gülmesi uzun sürmedi, bana patlamaya hazır bir bombaymışım gibi bakıyordu.

“Evet. Evde misafirlerimiz var,” dedi. Bunun benim için hiçbir anlamı olmasa da, onun için pek çok şey ifade ettiği belliydi. Sonra kulağındaki kabloyu gördüm. Bu herifler içerideki bir sistemle kablo aracılığıyla haberleşiyorlardı.

Koca Silah, ön sezilerini dinleyen, altıncı hissi kuvvetli birine benziyordu. Ve şimdi ön sezileri ona benim tehlikeli biri olduğumu söylüyordu. Fakat henüz harekete geçecek bir neden göremiyordu. Canavarın ona attığı bakışı saymazsak tabii. Rahatsızlık duyuyor, gözlerini üzerimden ayırmıyordu, sanki her an üstüne atlayabilecekmişim gibi bana bakıyordu.

Onu sakinleştirmek için tatlılıkla gülüksedim; güçsüz bir diş görüntüsü vermeye çalışıyordum. Ama işe yaramıyordu. Canavarın diğer insanlara nasıl görüldüğünü hep merak ederdim. Ay-nada kendime bakarak etkisini anlamaya çalışmışım ama bana çok da korkutucu gelmemişti.

Canavar böyle düşündüğüm için bana güvenmişti. *Ölüme benziyor tıpkı. Büyük pençeler. Büyük dişler.*

Koca Silah bana içeri girmemi işaret etti. Yine iki parmağım-

la ceketimi tutarak onu izledim. İçeride Koca Silah'a benzeyen başka biri daha vardı, ceketimi alarak duvara yaslanmamı söyledi. Ona o kadar benziyordu ki, tek farkı giydiği lacivert tişörttü. Avuçlarımı duvara dayayıp omzumun üzerinden bakarak "İkiz misiniz?" diye sordum. Her ikisi de gözlüklerini çıkarıp sırttılar. Bir ona bir diğerine bakıp benzerliği anlamaya çalışıyordum. "Ha," dedim.

Kırmızı tişörtlü Koca Silah, hiçbir yerimi ellemeden gayet profesyonel bir şekilde üzerimi aradı. Mavi tişörtlü Koca Silah ise ceketimin ceplerini yokladı. Bulduğu şeyleri çıkarıp yüksek sesle evdekilere duyurmaya başladı. Gülümsüyordum. "Dört tane haç. Küçük bir İncil. Yedi tane anahtar, iki tanesi depo anahtarına benziyor, biri de emanet kasasına ait. Üç tane ev anahtarı, bir tane giriş kapısı anahtarı. Hepsi Aslan burcu simgesi şeklinde bir anahtarlığa takılmış. Bir tane küçük katlanan bıçak, sapı sedefli. Cırt cırtlı bir sargı bezi." Bana meraklı bir şekilde baktı. "Sargı bezi?" diye sordu.

Omzumu silktim ve "Ne diyebilirim ki? Her şeye hazırlıklı olmalı," dedim. Küçük izci çocukların sloganıydı bu söylediğim.

"Küçük bir el feneri," diye devam etti. "Dişe benzeyen kelepçeli gümüş bir bileklik."

"Hey," dedim neşeyle. "Onu kaybettiğimi sanıyordum. Ver onu bana." Süslü gümüş bilekliği elime koydu, ben de hemen bileğime geçirip hayranlıkla parlayışını izledim. İkizler bu kadınsı hareketlerime tuhaf tuhaf baktılsa da, bunun canavara karşı taktikte bekleyen kırmızı tişörtlü Koca Silah'ı yumuşattığını görebiliyordum. "Diş." Elimi uzattım. Bu diş, kolyemdeki dişin de sahibi olan pantere aitti. Boynumdaki altın külçesiyle meditasyon yapmaya vaktim olmadığında, acilen dönüşmem gerekirse diye yanımda taşıyordum. Elime bıraktı, ben de alıp pantolonumun cebine tıktım. "Ee? Şimdi konuşabilir miyiz artık?"

Kırmızı tişörtlü Koca Silah kendi göğsüne dokunarak, "Tabii ki. Ben Brandon," dedi. "Çirkin olan da Brian." Bu söz üzerine ikisi de gülmeye başladılar, bu eskiden beri birbirlerine yaptıkları bir şaka olmalıydı. "Personelin ikâmet ettiği yerler şu tarafta."

Brian arkamda, Brandon önümde, düşündüğümden çok daha geniş olan üç katlı eve doğru yürümeye başladık. Ön taraf yaklaşık on beş metre uzunluğunda olmalıydı, derinliği ise bunun neredeyse iki katıydı. Mutfak ve personelin kaldığı yerler sonradan alt kata ilave edilmişti. Bu koridorda yürümek iyi oluyordu, böylelikle evin planlamasını görebiliyordum.

Giriş kısmındaki geniş merdiven boşluğu, mavi, gri ve siyah renklerdeki bir şark halısı ile kaplıydı. Yemek odası ve salon girişin tam karşısındaydı. İçeride, kiraz ağacından oyulmuş masa ve sandalyeler vardı. Odaların birinde, camlı gömme dolapların içinde yığınla Çin porselenleri, diğerinde ise, kapitone kumaşla kaplı mobilyalar, heykeller ve başka objet d'arts⁵³ bulunuyordu. Halı zeminde sessizce yürüyorduk. Geniş holün sağ duvarı yaldızlı çerçevelerdeki tablolar, solu ise zarif bir fresk ile donatılmıştı.

İki taraftan da kapalı olan birkaç tane kapı vardı. Kahve ve çay kokusundan anladığım kadarıyla, büyütülmüş olan mutfaktan ayrı bir yerde, bir uşak odası olmalıydı. Salondan eski moda bir müzik sesi duyuluyor, hemen arkasındaki odadan ise eski kitaplara özgü o küf kokusu geliyordu. Ancak evin arka kısmında sol taraftaki odalar güvenlik de dahil olmak üzere hizmetçilere ait olmalıydı. Brandon biz geçtikçe bunları tek tek açıyordu.

Odanın birinde altı tane ranza duruyordu, beş tanesi düzgün biçimde yapılmıştı. Sonuncusunda ise biri yatıyordu. Üzerinden kan kokusu alıyordum, ama nefes alıp verişinden bunun klandaki insan kan hizmetkarlarına ait olduğunu anlaşıyordu. Hiçbir şey demedim. Bu durumdan hoşlanmamıştım ama buraya gelirkenki amacım, bağımlıları tedavi etmek değildi.

Odadaki ranzalardan birinin duvarında kilitli dolaplar, diğerinde ise çamaşırlık vardı. Koridorun bir tarafında unisex bir banyo, karşısında büyük bir saklama dolabı ve üzerinde GÜVENLİK yazan küçük bir ofis bulunuyordu. İçeride her biri evin farklı açılarını gösteren altı monitörlü bir güvenlik konsolu vardı. Bir tanesi sokağı gösteriyordu. Geldiğimi görmüş olmalıydılar. Bana dönüp sırttılar, ben de onlara. "Güzel sistem."

53 Objet D'arts: Fransızca'da "Sanat Eserleri" anlamına gelen sözcük.

“İdare eder işte,” dedi Brian. “Motorlu bir kadının bu bölgeye geldiğini Rousseau ve Desmarais’in güvenlik ekiplerinden öğrenmiş olmamızın da katkısı var tabii. Sık sık haberleşiriz.” Etkilenmiş gibi başımı salladım. “Biraz şekerli çay ister misin?”

Yetimhanede öğretildiği gibi terbiyeli bir şekilde “İyi olur,” dedim. O bardakları hazırlayıp çayları doldururken, ben de bir sandalye çekip masaya oturdum. Brandon eline bardağını alıp konsola doğru ilerledi. Sohbeta dahil olmak ister gibiydi, bir yandan çayını yudumluyor, bir yandan da monitörlere ve bana bakıyordu. “Sana birkaç soru sorabilir miyim?” dedim kadınsı bir tavırla. Aslında gümüş bilezik meselesinden sonra bu tavrın pek de işe yaramadığını anlamıştım.

“Güvenlik önlemleriyle ya da klan sistemleriyle ilgili olmadığı sürece istediğini sorabilirsin,” dedi Brian. İkizler, yalnızca Louisiana’da duyduğum Güneyli bir aksanla ve yumuşak sesle konuşuyorlardı, sanki ağızlarında eriyen bir şeker varmış gibiydi ses tonları.

“Sor bakalım,” dedi Brandon.

Sordum. Marketlerde satılan uyduruk çay poşetlerinden değil, çay yapraklarından yeni demlenmiş, soğuk ve şekerli çay içtik. Vampirlerle ilgili bildikleri herhangi bir değişiklik olup olmadığını sordum. Beslenme alışkanlıklarında, yaşadıkları alanlarda ya da kokularında meydana gelen bir değişiklik. Vampir güvenliği, bir kan efendisi ve deşifre olmuş vampirlerin bulunduğu her şehirde yer alan ve artış gösteren kazançlı bir iş koluydu. İkizler de bu iş kolunun önemli birer mensubuydular. Şimdi insan-vampir ilişkileri giderek geliyordu.

Toplumdaki insan ilişkileriyle ilgili bilgi sağlıyorlardı. Örneğin, birbirleriyle kavgalı olan klanlar, aşk ilişkileri yaşayan vampirler, finansal açıdan zor durumda olan, kumar oynayan veya gereğinden fazla ya da az kan hizmetkârına sahip olan bireysel vampirler ya da klanlar, onların beslenme alışkanlıkları ve saatleri, vampirlerin insanlarla kan ilişkisi kurmadan beslenmelerini sağlayan yeni geliştirilmiş insan donör sistemleri. Bu yeni gelişmeler çoğunu rahatsız ediyordu.

Konuşurken bir yandan onları inceliyor, böylece askeri geçmişleri ile ilgili izlenimlerimi geliştirmiş oluyordum. Bu adamlar akıllıydı, üstelik göründüklerinden daha yaşlıydılar. Vietnam Savaşı'ndaki askerlere benziyorlardı. Belki de II.Dünya Savaşı'ndakilere. Her hareketleri kontrollüydü, daha hızlı hareket edebilmek için sık sık vampir kanıyla beslendikleri açıkça belliydi. Vampir kadar hızlı olamıyorlardı elbette, hatta canavarın hızına bile yaklaşıyorlardı, ancak normal bir insandan çok daha hızlıydılar.

Bununla ilgili merak ettiklerimi sormak istiyordum ama kabalık etmiş olmaktan da korkuyordum. "Söyleyin bakalım, ne kadar zamanda bir vampir kanı emiyorsunuz?" diye doğrudan sordum, o yüzden daha kibar bir üslupla, "bu insan donör sistemlerini kim düzenliyor peki?" diye sordum.

Brian bir fincan daha çay doldurdu. Brandon konuştu, "Bilmiyoruz. Bu internetten tele kız aramak gibi bir şey, onun kan donörleri için olan versiyonu diyebiliriz. Nakit kan satın almak. Gece canı kan isteyen bir vampir, siteye girip kişisel bilgilerini, yaşadığı şehri, cep telefonunu, kredi kartı bilgilerini ve buluşmak istedikleri restoran ya da otelin adını bırakıyor. Amerika'da dört şehirde bu sistem var: New Orleans, New York, San Fransisco, ve Los Angeles. Ama giderek yaygınlaşıyor. Bu aralar Nashville'de yeni bir şube daha açılacağını duyduk."

"Arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışıyoruz," dedi Brian. "Ne yazık ki, parayla kan satın almak yasalara aykırı değil. Sarhoşlar yıllardır plazma satıyorlar. Ve ara sıra canı atıştırmalık taze bir şeyler isteyen vampirler için çok güzel bir şey bu. Ancak bir yaşam tarzı olarak benimsenmesi, vampir topluluğu için hoş olmayan bir durum."

"Neden peki?"

"Çünkü kan hizmetkârlığı ve kan köleliği özel ilişkilerdir. Vampirlerle istikrar ve denge sağlar," dedi Brian. "Duygusal olduğu kadar kişiseldir de, ayrıca klanın güvenliği için gereklidir."

Brandon ayağa kalkarak sandalyesini çevirdi, böylece hem beni hem de monitörleri görebilecekti. Sandalyeye bacaklarını

açıp tersten oturdu ve kollarını arkaya attı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi, askerlerine kısa ve öz komutlar veren bir uzman çavuşun sesini andırıyordu. Sanki bu role daha önceden çalışmış gibiydi. İkizlerin bana bütün bunları anlatmak için mi beni izlediklerini merak ettim birden. Vampirlerle ilgili güvenilir bilgiye ulaşmak öyle zordu ki, bunu düşünmeden edemedim.

“Vampirler,” dedi, “çoğunlukla dengesiz ve istikrarsızdırlar, en iyi oldukları anlarda bile. Ne kadar gençlerse o kadar da sinirli, fevri ve kaptisli olurlar, tepkileri önceden kestirilemez. Bir tür sapkınlık diyebiliriz.”

“Ve şiddetli,” diye ekledim. “Şiddetliyi unutmayalım.”

Beni duymamış gibi devam etti. “Duygusal anlamda dengeyi bulabilmek ve gerektiğinde güvenilir temiz kan sağlayabilmek için düzenli, iyi ve güçlü hizmetkârlara ihtiyaç duyarlar. Yasalar, finans ve toplum konusunda onlara yol gösterecek, kolay sinirlenmeyen hizmetkârlar. İşte bu yüzden, Büyük Vampir Sözleşmesi’nde kan hizmetkârlığı ve kan köleliği ilişkilerine yer verilir. Daha önce duymuş muydun?”

Başımı salladım. Trol bundan söz etmişti.

“Burada Arceneau Klanı’yla beraber yaşayan ve en yaşlımız olan Correen’in dediğine göre, bu istikrar sağlanmazsa vampirler daha çabuk sapkınlılaşabiliyor. Bu yüzden uzun süreli bir bağlılığa ihtiyaçları var, bu da kölelik ve hizmetkârlıkla sağlanıyor. Buna *muhtaçlar*. Bize muhtaçlar.”

“Correen benim peşinde olduğum azılı vampirle ilgili de böyle mi düşünüyor peki? Kan hizmetkârını mı kaybetmiş?”

“Bunun mümkün olabileceğini söylüyor.”

Parmaklarımı bardağıma hafifçe vurdum, düşünüyordum. “Bir köle ile hizmetkâr arasındaki fark ne?”

“Zaman, para ve tek eşlilik,” dedi Brian. “Bir kan hizmetkârı, ücretli bir işçidir. Maaş, güvenlik, daha iyi sağlık koşulları, daha uzun yaşam süresi ve ayda birkaç yudum vampir kanının sağlayabileceği başka şeylerden yararlanmak için çalışır. Eğer her şey yolunda gider ve kurulan bu ilişkiden memnun kalınırsa hizmetkâr

vampirin ailesine dahil edilir; finansal, duygusal ve yasal anlamda. Yani bir nevi evlatlık gibi. Üstelik reşit olsa bile bunlardan yararlanmaya devam eder. Hizmetkârlar gerçekten çok önemlidir, yerine yenisinin getirilmesi çok güçtür, yaşlanmalarına ve sağlıksız kalmalarına izin verilmez. Tabii bu ilişkiyi sonlandırmak bizim de işimize gelmez.”

“Bizler kanın ve çok ... yoğun olan bu ilişkinin bağımlısıyız,” dedi Brian. İkizler birbirlerine baktılar, bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla bu ilişkideki yoğunluk, hem cinsellikten hem de başka şeylerden kaynaklanıyordu. Ve ben henüz ne olduğunu çözemedim.

“Kan kölesi ise kan bağımlısıdır ve belli bir efendisi yoktur,” dedi Brian. “Köleler, efendiler arasında takas edilir, bu işlem genellikle aile içinde kalır. Hizmetkârlarda olduğu gibi bir sözleşme ya da uzun dönemli bir ilişki söz konusu değildir. Ayda birkaç kez sadece beslenme amaçlı kullanılırlar, bunun karşılığında da küçük bir ücret ya da ara sıra bir yudum kan alırlar. Ancak köleler bunu genellikle uçmak, kafalarını güzelleştirmek için yaparlar, ilişki için değil.”

Başımı kaşıdım, üzerimdeki gerginliği azaltmak istiyordum. Kan köleleri ile kan hizmetkârları arasında farklılıklar olduğunu biliyordum ama bu kadar derine hiç inmemiştim, bu benim için çok zordu. Üstelik tam olarak neler olup bittiğini de anlayabilmiş değildim. Bu konuşma bana çok fazla şey kazandırmamıştı; ama öğrendiklerimin ileride mutlaka işime yarayacağından emindim. “Teşekkürler,” dedim. “Bunu düşüneceğim. Aklıma takılan bir şey olursa sizi arayıp sorabilir miyim?”

“Cevap vereceğimizi garanti edemem ama her zaman sorabilirsin tabii,” dedi Brandon.

Ayağa kalkıp gerindim. “Tamam. Şimdi sizden iki iyilik isteyeceğim. İlk olarak, diğer güvenlik ekiplerini arayıp, benim buralarda dolaştığımı ve yerleşim düzenini öğrenmeye çalıştığımı söyleyeceksiniz. Kapılarının önünden motorla geçtiğimde söyleyin de beni vurmasınlar.” Şaka yaptığımı belirtmek ister gibi gülmüsedim. “Bir de... Söylesenize kaç yaşındasınız siz?”

Brian güldü. Brandon ise içini çekip saatine baktı, cebinden beş dolarlık bir banknot çekip kardeşine uzattı ve “İddiaya girmiştik. Bu soruyu buraya geldikten sonraki ilk bir saat içinde soracağına dair. Ben kaybettim,” dedi.

“Ve?” diye sordum.

İkizler birbirlerine baktılar; uzun yıllar beraber çalışmış ya da çok uzun zamandır evli çiftlerde görülen, sözlerden çok daha fazla şey anlatan bakışlardan biriydi bu. Brandon, “1822 doğumluyuz,” dedi.

Şaşkınlıkla onlara baktım. “Vay be tam morukmuşsunuz siz.” Düşüncelerimi yüksek sesle söylemiş olmalıydım ki, ikizler gülmeye başladılar. Bana koridorda eşlik ederken, diğer güvenlik ekipleriyle görüşüp işlerimi kolaylaştıracaklarına dair teminat verdiler.

Koridordaki fresklerin yanından geçinceye kadar burada bir isim kalmadığını düşünüyordum ki, bir anda durakladım. O gece kırlarda gördüğüm vampirler, bir çeşit gece pikniği yapıyorlardı. Çıplaktılar. Ve yedikleri şey de canlı, çıplak bir insandı. Brandon ve Brian’ın da bu sahnenin bir parçası olduğunu düşününce utançla yüzümün kızarmasına engel olamadım. Erkeklik organları çok büyüktü. Gerçekten çok büyük. Kızardığımı görmek hoşlarına gitti ve gülmeye başladılar.

Bu hiç hoş değil, diye düşündü canavar. Derin bir nefes alıp, “İkinizi, Leo’yu ve Katie’yi tanıyorum,” dedim. Daha çok kızarmaya başladım. “Peki geri kalan ımmm... şey...vampirler...”

Brandon halime acımış olmalı ki, yanıma gelip freskin üzerindeki bana göstermeye başladı. “Arceneau, kan efendimiz Grégoire” –ikizlerin yanında çocuk gibi duran sarışın bir adamı işaret ediyordu, dönüştüğünde on beş yaşlarında olmalıydı. “Şu an bir Avrupa seyahatinde kendisi. Ve Mearkanis’li Ming” –başka birini işaret etti– “şu an tamamen öldüğüne inanılıyor. Bunlar da kan hizmetkârları Benjamin ve Riccard. Rousseau ve onun favorileri, Elena ile Isabel. Desmarais ile hizmetkârları Joseph, Alene ve Louis. Laurent ile hizmetkârları Elisabeth ve Freeman.” Gide-

rek daha kadim sözcükler kullanmaya başlamış, ifade tarzı eskiye dönmüştü. Bu fresk onların anılarını canlandırmış olmalıydı.

Brian onun kaldığı yerden devam etti. "St.Martin ve o zamanki kan hizmetkârı Renée. İşte bu da Bouvier, en sevdiği hizmetkârı *Ka Nvsita* ile." Az kalsın şok geçirecektim. Tablodaki kızın örgülü uzun siyah saçları, bronz bir teni ve tıpkı benimkilere benzeyen sarı gözleri vardı. Adının anlamı, Kızılıcak Ağacı Cherokee'ydi.

İçimden bir öfke yükselmişti. "O hâlâ yaşıyor mu?" diye sordum öfkemi dizginlemeye çalışarak. Midem yanıyordu. Sıkıttığım yumruklarımı gevşetmeye çalışıyordum.

"Hayır," dedi Brandon. "Yirmilerindeyken öldü. İyi bir kızdı. Babası onu Adan Bouvier'e on bir yaşındayken satmıştı, kaç yılıydı hatırlıyor musun?" diye kardeşine sordu.

"1803 veya 1804 olmalı. Biz hizmet etmeye buraya geldiğimizde o reşit olmuştu," dedi Brian.

Babası onu satmıştı. Bir eşya gibi. Kabilemdeki kadınları köleleştiren vampirler değil, öz babalarıydı. Bir zamanlar Ademoğulları'nın sığırlarını sattıklarını hatırlıyordum. Başımı sallayıp koridorda ilerlemeye başladım, ikizlerden birini öldürmeden önce buradan çıkıp temiz hava almalıydım. Kendimi kontrol etmeye çalışarak konuştum. "Çay ve verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim. Daha sonra arayıp birkaç soru sorabilirim."

"Biz de yanıtlayabiliriz," dedi Brian.

Brandon ise, "Belki de yanıtlamayız," dedi.

Zorla gülümsemeye çalışarak ceketimi giydim, kaskımı taktım, motoru çalıştırıp uzaklaştım.

Bütün öğleden sonramı, Garden District'te diğer klanlar için çalışan kan hizmetkârlarıyla tanışarak geçirdim. Güneş battıktan sonra da mahallede biraz dolaşıp eve döndüm. Şehirde Pazar günleri sakin geçiyordu. Turistler ve vatandaşlar, kiliseye, ayinlere ya da kahvaltıya gidiyorlar, sonra da müze ziyareti, nehirde gezinme, alışveriş ya da sessiz bir restoranda yemek yemek gibi aktivitelerde bulunuyorlardı. Mahalledeki kitapçılar, kafeler ve küçük mağazalar epey iyi iş yapıyordu. Daha sonra da şekerle-

me yapma saati geliyordu, neredeyse herkes için geçerli olan; neredeyse Avrupa'daki gibi resmi olarak onaylanmış bir saatti bu.

Geceleyin halk, dışarı çıkıp her şeye yeniden başlıyordu. Zenginler zarif restoranlarda, pinti olanlar da kafelerde oturuyorlardı. Her köşe başından müzik sesi yükseliyordu. Sihirbazlık ve komedi gösterileri sokağa taşıyor, Amerikan, Afrika, Ada ve Avrupa müzikleri ile caz ve blues da bu gösterilere eşlik ediyordu. Azınlı vampire, mahallede devriye gezen medya araçlarına ve tehlikeli sokaklarda yürümek yerine taksi kullanma zorunluluğuna rağmen insanlar eğleniyorlardı.

Bir dakikalığına onlara katılmak geldi içimden, ancak vampirlerle dolu bir partiye davetliydim ve gitmek için pek de hevesli sayılmazdım.

A n e m o n

BÖLÜM 13

Ziyaretime gel

Yarı iğrenmiş yarı korkmuş bir halde aynadaki görüntüme baktım. Bir vampir partisinde zaman geçirmek yerine, azılı vampirin izini sürüyor olabiliyordum. V yakalı kısa siyah elbisemin uzunluğu kalçalarıma geliyordu, üstelik mikrofiber gibi bir malzemeden üretilmişti ve seyahat çantasında kırışmadan taşınabiliyordu. Göğsüme sımsıkı yapışan ten rengi sütyen, elbisenin içine dar askılarla monte edilmişti ve her erkeğin dönüp bir daha bakacağı cinstendi. Etek de dans için uygundu. Eteğin kumaşı farklı şekillerdeki karelere bölünmüştü, kareler belimden aşağı asimmetrik bir şekilde iniyordu. Yedi santimetrelilik topuklu ayakbılarımınla bacaklarım olduğundan çok daha uzun görünüyordu. Kendi kendime ufak bir dans hareketi yapıp, karelerin oraya buraya hareket etmesini ve her harekette vücudumun daha çok açığa çıkmasını izledim.

Boynumdaki altın zincirin boyunu göğüslerimin bir santim üzerinde duracak şekilde ayarladım. Eski moda sallantılı küpelemini taktım. Kulaklarımı genç bir kızken deldirmiş ve diğer bütün kızlar gibi küpe takmaya başlamıştım. Ancak ilk kez dönüşüm geçirdikten sonra kulak memelerimdeki delikler kapanmıştı. İkizlerin elinden aldığım panter dişini, genellikle haçı taşıdığım, iç çamaşırdaki özel cebe yerleştirdim.

Hiçbir zaman fazla makyaj yapmıyordum. Yüzümü biraz allıkla fırçaladıktan sonra, gözlerime siyah eye liner çektim ve rimelledim. El ve ayak tırnaklarımın hepsine parlatıcı sürdüm. Üç farklı tonda ruj deneyip sonunda birinde karar kıldım. Hiçbir zaman güzel olamayacaktım, ama ilginç biri sayılabiliyordum.

Vampirlerin arasında beni kokumdan tanıyan biri çıkacak mıydı ve vampir katili bıçağımı kalçama bağlamalı mıydım merak ediyordum. Ne olur ne olmazdı. Biraz isteksizce de olsa, yanıma silah almamaya karar verdim, yine de her ihtimale karşı gümüş küçük bir haçı; anahtarlarımı, kimliğimi, kredi kartımı, yirmi dolarlık bir banknotu ve rujumu koyduğum küçük çantaya attım. İnce şeritli çantamı çarpraz taktım.

Saçlarımın uzunluğu neredeyse bir buçuk metreyi buluyor ve eteğimden aşağıya bir duvak gibi sarkıyordu. Onları açık bırakmaya karar vermiştim, ancak tam o sırada, kapının önünde bir araba sesi duyunca onları bir tokayla tutturup topladım. Kapı daha çalınmadan açtım.

Siyah smokinler içerisinde, koyu kırmızı bir kuşak takmış olan Azman kapıda duruyordu. Saçları pürüzsüz bir biçimde arkaya taranmış, saç çizgisinin yanındaki küçük seksi benini ortaya çıkıyordu. “Vay canına,” dedim kendime engel olamadan.

Memnun bir şekilde gülümsedi ve gözlerini bacaklarıma dikip incelemeye başladı. “Asıl sana vay canına demeli. Vampir avlayan motorlu bir hatundan beklenmeyecek kadar güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedim kapıyı arkamdan kapatıp kilitleyerek. Siyah uzun bir limuzinin önünde bir şoför kapıyı açmış bizi bekliyordu. İki sıra halindeki koltuklara altı kişi rahatça sığardı ama yalnızca iki kişiydik. Şoförle arka tarafı ayıran özel bir bölme vardı. Azman benim önden binmemi istedi, böylece o da rahat rahat bacaklarımı inceleyebilecekti. Bacak hayranı olduğu kesindi. Yanıma oturdu, kapı kapandı ve araba gecenin içine doğru ilerlemeye başladı. Aracın süspansiyonu o kadar iyiydi ki, sanki süzülüyorduk; deri koltuklar ise adeta kucakta sallandığın hissini verecek kadar yumuşaktı. Bir kızın böyle bir hayata alışması zor olmalıydı.

Azman beni süzerek, “Sanırım silah taşımıyorsun,” dedi. “Seni aramam gerekirdi, ama kazık, bıçak ya da silah koyabileceğin bir yer göremiyorum üzerinde.”

Onunla oynama dürtüme engel olamadım. Bu, canavardan öğrendiğim bir şeydi, tıpkı onun avıyla oynaması gibi. Ona göz ucuyla bakarak, “Vampir katili bıçaklarımı bacağımanın iç kısmına bağlayabiliyorum,” dedim.

“Öyle mi?” dedi. Gözleri hâlâ eteğimdeydi. Azman, bir kadına onun hoşuna gidecek şekilde bakmasını iyi biliyordu. Nesnelleştirmeden, takdirkâr bir tavırla. Hoşuma gitmişti. Smokinler içerisinde ince yapılı, zarif bir erkek bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu. Bir an gözümün önünde smokin giymiş Rick LaFleur’un görüntüsü belirdi, onu o şekilde görünce neredeyse ağzımın suyu akmıştı. Görüntüyü beynimden iteledim. “Şimdi takıyor musun onları peki?” diye sordu.

Sadece gülümsedim, oraya vardığımızda ya üzerimin aranaçağını ya da eteğimi kaldırmak zorunda kalacağımı biliyordum. Nasıl tepki vereceğimi hesaplamaya çalıştım.

Azman arkasına yaslandı ve bana şampanya ikram etti. Reddettim. Metabolizmam alkolü hemen dışarı atabilecek yapıdaydı; ancak alkole çok alışkın değildim ve partiye sarhoş gitmek istemiyordum. Yolda giderken, Azman bana vampirlere yiyecek içecek temin eden otellerle işyerlerini ve sivri dişli zenginlerin evlerini gösteriyordu. Az konuşuyor, çok kafa sallıyordum. Yalnız başıma geri dönme ihtimalini hesaba katarak, Fransız Mahallesi’nden çıkarken bütün sokak işaretlerini aklımda tutmaya çalışıyordum.

Azman bu işe nasıl başladığını sordu. Güvenlik sektörünün beni bu alana yönelttiği ile ilgili bir şeyler mırıldandım. Elbisemle ilgilendi. Ben de onu Ross Dress for Less’ten aldığımı söyledim. Güldü, böylece ben de elbiseyi indirimden yirmi dolara aldığımı söylemek zorunda kalmadım. Yerimde kıpırdanıyordum. Bu tarz konuşmalardan hiç hoşlanmıyordum. Ben de ona kendi silahıyla karşılık verip sorular sormaya başladım; elbisesiyle ilgili değil tabii ki. “Bu parti nerede?” diye sordum.

“Pellissier Klanı’nın evinde. Partinin amacı Leo’nun ailesine yeni katılan iki üyeyi topluma tanıştırmak. Senin için ilginç bir deneyim olacak.”

“Yeni vampirler mi?” Merakım giderek artmaya başlamıştı. “Yani bu, bodrumda zincirlenmekten kurtuluyorlar anlamına mı geliyor?”

Azman kaşının birini havaya kaldırdı, bu kabalığımla eğlenmiş görünüyordu. Kendimi daha iyi hissettim. “Onlara vampir diye hitap etmesen iyi olur. Leo, evlatlarını zincirleyecek tarzda bir ebeveyn değildir. Ama evet, bu onların ilk kez toplum içine çıktıkları an olacak. Katie’nin sana verdiği dosyadaki klan efendilerinin fotoğraflarına bakma fırsatın oldu mu?”

Başımı salladım, o da kapının cebinden ince bir dosya çıkardı. Dosyanın içinde üç fotoğraf vardı. Siyah saçlı, siyah gözlü, kaymak taşı gibi bembeyaz bir teni olan, boynu bir balerine aitmiş hissi veren zarif bir kadını gösterip, “Kadının adı Amitee Marchand,” dedi. “Ve erkek kardeşi Fernand.” Koyu renk saçlı bir adamın fotoğrafını uzattı. Erkek kardeşi daha solgun görünmesine karşın, birbirlerine benzediklerini görebiliyordum. “Bayan Marchand, Leo’nun oğlu Immanuel için seçtiği gelin,” dedi bir vampirin fotoğrafını göstererek.

Verdiği bu bilgiler ve vampirin Hristiyan bir isminin olması dikkat çekiciydi. Fotoğrafları daha yakından görebilmek için koltuğumu ayarladım. Leo’nun oğlu kül sarısı saçlı, keskin kemik yapısına sahip biriydi. Gülümsemesi bulaşıcıydı sanki, fotoğraftan bile hissedilebiliyordu. “Beni yanlış anlama ama, öz oğlu değil, kan evladı değil mi? Ve gelini de Frankeşteyn’in gelini olmasın sakın?”

Azman güldü. “Immanuel, Leo’nun biyolojik oğludur. Yıllar önce reşit olduğunda dönüştürüldü.”

Yıllar demekle asırları kastediyor olmalıydı. Genç adam çenesi ve burnu dışında Leo’ya pek benzemiyordu. “Vampirlerin çoğaltıldığını bilmiyordum,” dedim ilgiyle. “Dönüştüklerinde yumurtaların ve spermilerin öleceğini düşünmüştüm.”

Azman, elindeki ajandaya bakıyordu, benim merakımın onu pek ilgilendirmedeği belliydi. “Immanuel, gelinle Avrupadayken tanışmış ve evlilikleri ayarlanmış. Ve lütfen parti-

de Frankeştanyn'ın gelini gibi tanımlamalar kullanma. Senin hakaretlerin yüzünden düelloya girmek zorunda kalmayayım."

Ciddi olup olmadığını merak ediyordum. Kafamda Azman'ın eskrim yaparken ya da yirmi adımlık mesafeden tabancasıyla ateş ederken nasıl olacağını canlandırmaya çalıştım. "Seni kızdırmaya çalışıyordum sadece," dedim. "Ayarlanmış evlilik mi?"

"Pellissier'ler gibi eski ve köklü ailelerde bu tip işler biraz farklı yürür. Marchand Ailesi, iki yüz yıl boyunca Fransa'nın güneyindeki Rochefort Klanı'nın kan hizmetkârlığını yapmıştır. İki ailenin birleşmesi, Pellissier Klanı için iş imkânları yaratmanın yanı sıra, paylaştıkları ticari bağlantıları ve aradaki kan bağına da güçlendirecektir."

"Peki madem kız Rochefort Klanı'ndan, buraya neden onlarla gelmedi?" diye sordum. Hazır karşımda bilgi vermeye istekli birini bulmuşken, mümkün olduğunca çok bilgi toplamaya çalışıyordum. Ve tabii, vampir hayranı bir genç kız gibi büyülendiğim gerçeğini göz ardı etmeye de.

"Leo gençlerin ikisini de kendi getirmek istedi. Böylece İmanuel ve Amitee'nin daha sonra eğer isterlerse kendi aralarında zihinsel bağ kurabileceklerini düşündü. Neredeyse geldik." Özel bölmeyi indirip, şoföre talimatları verdi.

Şu zihinsel bağ işi ile ilgili daha çok şey öğrenmeliydim. Bir de vampirlerin çoğalması ile ilgili. İğrenç.

Leo'nun evi Mississippi Nehri'nin kıvrımlarından birindeydi. Gecenin sessizliğinde suyun şırıltısı duyuluyordu. Az kullanılmış, düzgün taşlarla döşenmiş yolun sonundaydı. Çevrede başka ev yoktu. Ev, deniz seviyesinden yaklaşık altı metre yüksekte, insan yapımı yuvarlak bir tepeliğin üzerine kurulmuştu. Etrafındaki her şeyden daha yüksekteydi. Meşe ağaçlarının kıvrık dalları, araba yolunun üzerinde kemer gibi uzanmış, geceye gözcülük ediyordu.

İki katlı, beyaz boyalı kiremit ev, karmaşık ve kendine özgü bir mimari yapıya sahipti. Arduvaz taşından yapılmış çatısında pencereler, her köşede üçgen çıkıntılar ve küçük kule şeklinde odalar

vardı. Her biri siyah panjurla kaplı pencerelerden dışarı ışık sızıyordu. Bunlardan iki tanesi, süs amaçlı olmadıklarını, gerçekten işe yaradıklarını göstermek istercesine açık bırakılmıştı. Camların bir çoğu kırmızının farklı tonlarına boyanmıştı. İki katta da geniş balkonlar vardı. Çalılıkların arasına gizlenmiş ışıkların bazıları duvarlara beyaz bir pırıltıyla yansırken, bazıları da araba ve yürüyüş yollarını aydınlatıyordu. Bu evin, on dokuzuncu yüzyılda köleler tarafından yapıldığı belliydi. Bugüne kadar böyle bakır ve güzel kalabilmiş olmasının nedeni de, herhalde zincirlere bağlı insan köleler tarafından değil de, gönüllü kan köleleri tarafından yapılmış olmasıydı.

Limuzinler bize doğru geliyordu; önümüzden ve arkamızdan dolaşırken, farları araba yolunu aydınlatıyordu. Yaşlı bir adam merdivenin dibinde duruyor ve misafirleri karşılıyor, onlara yolu gösteriyordu. Aracımız durunca kapıyı açtı. “İyi akşamlar hanımefendi, George. Bay Pellissier de sizi ve genç hanımı bekliyordu.”

Ön kapıda neredeyse bir düzine basamak vardı. Basamakları çıkarken, Azman’ın bacaklarımın her hareketini memnuniyetle izlediğinden emindim. Merdivenin en üst basamağında ise, etkileyici ayakkabıları ve önlüğü ile bize şampanya ikram eden bir kadın duruyordu. Ellerim boş kalmamın diye bu kez ikramı geri çevirmedim. Endişeden ellerimin içi yapış yapış olmuştu.

Hiç bu kadar şık bir partide bulunmamıştım ve daha şimdiden buradan nefret etmiştim. Tasarımcı kıyafetleri, bir partide gösterilebilecek klasik davranışlar, etrafta dolanıp duran ve sürekli konuşan parti insanları. Bir fıçı biram, radyomda yüksek sesle çalan country müziğim ve yanımda silahlarla Harley’lerden bahseden güvenlik görevlileriyle çok daha mutlu olurum eminim. Bu resmen işkenceydi.

Kapıda durup Azman’a döndüm ve “Beni aramayı unuttun,” dedim.

“Sonraya saklıyorum,” dedi sırtarak. “Çok daha sonraya.”

Hadi be. Şampanyayı yudumladım. Ben etrafı izlerken Azman da bana bakıp gülümsüyordu.

Evin giriş kısmı, neredeyse benim evimin oturma odası büyüklüğündeydi. Yerler beyaz mermerle kaplıydı. Kapısında pencelerinden kan damlayan bir ejderha tasviri ile bir savaş baltası, kalkan ve sancaktan oluşan, beyaz, gri, bordo renklerinde ve mozaik şeklinde bir hanedan arması vardı. Taş bir fiskiye den sular fışkırıyordu. Masaların üzeri meyveler, peynirler, sıcak ve soğuk etlerle doluydu. Bütün bir somon, ağzına bir elma yerleştirilmiş kızarmış bir domuz, bir servis tabağına tepeleme doldurulmuş boudin⁵⁴, soslar, krakerler ve baharatların, yemeğin ve vampirlerin yoğun kokusu. Bir sürü vampirin.

Canavar uyanmış, benim gözlerimden bakıyor, kokuları içine çekiyordu. Bu dünyaya ait kokular, bir kilim kadar karmaşık dokunmuş ve bir tablodaki renkler kadar parlaktı. Pek çok farklı kokuyu içinde barındıran bir açık büfe gibiydi burası. İlerideki bir grupta on tane vampir bir arada duruyorlardı. Daha küçük gruplar da vardı, düzinelerce hem de. Kahretsin. Yaklaşık elli tane olmalıydı. İyi beslendikleri belliydi, normal bir insan yavaşlığında hareket ediyorlardı. Üzerlerindeki smokinlerin ve elbiselerin tümü de tasarımcıların elinden çıkmıştı. Benim bütün mal varlığımdan daha değerli olmalıydılar. Canavar da ben de iyice gerilmiştik.

Azman yanımda duruyor, onları izlerken bana bakıyordu. Bütün düşüncelerimi ele verdiğimi biliyordum ancak kendime engel olamıyordum. Daha önce bu kadar akıllı ve zengin vampiri hiç bir arada görmemiştim. Dikkatimi, yakalayabildiğim kokulara ve eve yoğunlaştırmaya çalıştım. Eski parşömen, kuru otlar, zarif parfümler ve taze kan kokan vampirler. Ve hepsinin temelinde yatan bir egemenlik kokusu. Azılı vampirin kokusunu ise almamıştım. Kimse de beni işaret edip “İşte orada bakın! Bu Tengezer!” demiyordu. Biraz hayal kırıklığına uğrasam da, genel anlamda rahatlamıştım. Girişin iki tarafında da kıvrılarak yukarı çıkan merdivenler vardı ve geniş bir sahneyi andıran bir koridora açılıyorlardı. Zemin katta, siyah, gri ve yumuşak beyaz tonların

54 Boudin: Pihtılaşmış domuz kanından ve yağından yapılan bir tür sosis. Tavada kızartılır.

daki mobilyalarla döşenmiş bir resepsiyon bulunuyordu. Duvarlardaki tablolardan koltuklardaki yastıklara kadar her yer renge renkti. Mermer zemin üzerine gelişigüzel serilmiş halılar farklı renk tonlardan oluşuyordu. Fakat aslında çok daha özenli bir şekilde serilmeleri gerekirdi. Yoksa bu vampirler hiç takılıp düşmüyorlar mıydı?

Leo'nun tepetaklak düşen ve düşerken de sivri dişleriyle dudaklarını ısırarak görüntüsü belirdi birden kafamda. Canavar gülmeye başladı. Azman şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ona herhangi bir açıklama yapmadım. Ön kapıdan yaklaşık üç metre kadar içeriye girdik.

Resmi kıyafetli birkaç vampirin önünden geçerken, siyahlara bürünmüş bir kadın birden dönerek arkamda bıraktığım havayı kokladı. Bir anda diğer bütün herkes aynı hareketi yapmaya başladı. Gözleri karardı. Dişleri uzadı. Durdum. Sırtımı duvara verip onlarla yüzleşmek için hazırlandım. Canavar hareketlendi. Bir an durup birbirimize baktık. Topuklu ayakkabı giymiştim ve silahım yoktu. Kahretsin. Kalp atışlarım birden hızlandı. Canavar derimin altından çıkmak için olağanüstü çaba sarfediyordu, avuçlarıma batan pençelerini hissedebiliyordum. Vampirler bana doğru birer adım attılar. Giderek yayılıyorlar ve beni halka içine alıyorlardı. Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin!*

Azman yanıma yaklaştı. Elini sırtıma koydu, bana sahip çıkmak ister gibiydi. "Azılı vampir avcısı," dedi. Onun dokunuşu ve bu sözleriyle kalabalık birden durakladı. Ben de durdum. Canavarı çırpınmaya devam ediyordu, pençeleriyle öyle sert darbeler vuruyordu ki, neredeyse o an dönüşeceğimi sandım.

Oradaki bütün vampirler dişlerini aynı anda geri çektiler. Havadaki feromonların uyarıcı kokusu azaldı. Yeniden nefes alıyordum ancak akciğerlerim sanki kurumuş ve esnekliğini kaybetmiş gibiydiler. Yumruk yaptığım ellerimi gevşetmeye başladım. Sarışın olan, beni hafızasına almaya çalışır gibi boydan boya süzüyordu. Beni sınıflandırıyor sanki. Tıpkı bir sığır çobanının sürüsünü sınıflandırdığı gibi. Hafif Fransızca'yla karışık aksanıyla, "Dominique," dedi. "Arceneau Klanı'nın temsilcisi. Bir ara ziya-

retime gel,” dedikten sonra yavaşça arkasını döndü. Diğerleri de onu izledi.

“Kahretsin,” diye fısıldadım. “Ziyaretime gel de ne demek?” Bu bir çeşit emir miydi? Onu ziyaret falan edecek değildim! Azman kolumdan tutup, bana yiyeceklerin olduğu tarafı gösterdi. “Hemen döneceğim. Hayatta kalmaya çalış.”

“İyi fikir,” dedim, korkudan titriyor, adrenalini seviyemi düşürmeye çalışıyordum. “Ben niye akıl edemedim ki bunu?” Bir vampir gibi süzülerek uzaklaştı. Sonra müzik başladı. Uzun bir cüppe giymiş ve taç takmış bir kral ile ayaklarının dibinde duran ince av köpeklerinin resmedildiği dev tablonun altında, telli çalgılar çalan üç müzisyen duruyordu. Oldukça yavaş bir klasik müzik çalıyorlardı. Bu müzikle iyi dans edilmezdi. Bunu düşününce kendi kendime hafifçe kıkırdadım. Korku ve dehşetle dolu bir kıkırdama.

Arkamı duvara dayayıp vampirleri gözetleyerek, açık büfeye doğru yöneldim. Tabağıma üçgen peynirler ve sırf eğlence olsun diye çilekler koydum. Bir sonraki adımım ne olmalıydı acaba? Yenerek öldürülmekten kurtulan biri bunu nasıl kutlamalıydı? Belki de bütün vampirleri tek tek dolaşıp onlara azılı vampiri tanıyıp tanımadıklarını sorabilirdim. Bir anda içimde adrenalini patlaması oldu ve dehşetli bir heeee sesi çıkardım. Tezgâhın arkasındaki garson bana tuhaf tuhaf baktı. Ağzıma iri bir parça domuz eti atıp, “Kan şekerim düştü de,” diye açıklama yaptım. O da, tabağıma glazür kaplamalı hamur işlerinden koyarak karşılık verdi.

Hâlâ tir tir titriyordum. Tepeleme doldurulmuş tabağıma alarak evi gezmeye koyuldum. Garden District’teki diğer evlerin aksine buraya davet edilerek gelmiştim. Ve bir misafir olarak evi gezmemde bir sakınca olamazdı diye düşündüm. Azılı vampiri öldürmekte bana bir fayda sağlamasa da, zengin ve sivri dişli vampirlerin hayatı hakkında bilgi sahibi olmak ileride işime yarayabilirdi.

Resepsiyonun sağ tarafında restoran büyüklüğünde bir mutfak yer alıyordu. İçeride beyaz şapkalı iki şef aşçı vardı. Bir sürü garson sürekli girip çıkıyorlardı. Kiler ve çamaşır odaları ise,

mutfağın arka tarafındaki koridordaydı. Bu koridor, arka bahçeye ve evin ön kısmından görünmeyen beş araçlık bir garaja doğru uzanıyordu. Garajın içi lüks arabalarla doluydu: Bizi buraya getiren limuzin, eski model küçük bir Mercedes, tamamen yenilenmiş 1950 model bir Chevy, otomobillerin ilk ortaya çıktığı zamanlardan kalma, muhtemelen T model eski bir Ford. Eski model arabalarla ilgili pek fazla şey bilmiyordum. Ancak Leo'nun kan kırmızısı rengindeki Porsche Boxster'ını görünce gülümsememe engel olamadım. Sonunda beni rahatlatan şey bir Porsche olmuştu. Ve bir de protein tabii. Daha önce hiç bu kadar lezzetli bir domuz yememiştim.

Koridorun arka kısmında kilitli bir kapı vardı ve kapının arkasındaki odanın oldukça geniş yer kapladığı belliydi. Leo'nun kişisel bölgesi miydi yoksa? Kapının eşiğinden esintiyle gelen taze insan kanı kokusu, canavarın boyun tüylerini ürpertmişti. Bu kokunun içinde korku yer almıyordu. Gölgenin içinde durup merakla bekledim.

Kısa bir süre sonra, odadan seks ve taze kan kokuları yayan iki vampir, bir adam ve iki de kadın çıktı. Kapıyı tekrar kilitlemediler, kokumu da almamışlardı. Ayağa kalkıp kapı kapanmadan elimle yakaladım ve içeri süzıldüm. Burası bir tür süitti, içeride kocaman bir yatak, kanepeler, şezlonglar, stüdyo boyutunda bir TV vardı. İçerideki çıplak insanlardan ikisi, kanlarını emen dişi vampirle kucak kucağa duruyorlardı. Dişi vampir birini bırakıyor, diğerini emmeye başlıyordu. Anlamıştım. Burası kan barı olmalıydı. Vampirlerin ordövr almak için geldikleri bir yerdi. Artık donörlere ne ad takacağımı biliyordum sanırım. Kan bağımlıları. İğrenç.

Olay çıkarmadan kapıyı kapattım, çünkü insanların hiçbiri zincirlenmemişti, gördüğüm kadarıyla fiziksel bir taciz de söz konusu değildi, sivri diş izlerini saymazsak tabii. Yetişkin bir vampir tarafından emildiklerine memnun gibiydiler. Oradan hızlıca ayrıldım. Açık büfeye geri dönüp, tabağıma biraz daha somon ve domuz doldurdum. Bu kez yanına bir de kraker ile üç tane üzüm ekledim ve dolanmaya devam ettim.

Yavaş yürüyen dişi bir vampir kokumu alınca durakladı. Zarar vermek istemediğini gösterir gibi gülümsedi. İşe yaramıştı, ben de durdum ve bekledim. Konuşmadığını görünce bana doğru eğildi. O kadar yakındı ki, ister istemez gerildim, ancak o beni ısırmaya çalışmadı. Yalnızca boynumu kokladı. Ben de fazla tepki vermemeye gayret ettim.

Geri çekilip başını eğdi. “Ben Bettina,” dedi, “Rousseau Klanı’nın kan efendisiyim.” Kafamı sallamakla yetindim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Dilimi yutmuştum sanki. Yine de tebessüm etmeye çalıştım. Rousseau, melez ırktan gelen güzel bir kadındı. Afrikalı ve Avrupalı karışımı olması muhtemeldi. “Bu gece azılı vampir avcısının Leo Pellissier’nin davetlisi olarak burada bulunduğunu söylediler,” dedi. “O sen misin?”

Onaylar gibi başımı sallayınca, etrafımda turlamaya başladı. Bir kedi gibi tek ayağını öne atarak yürüyordu. O hareket ettikçe soluğunu duyabiliyordum. Kokumu içine çekiyordu. “Öyle güzel...kokuyorsun ki. Bu nahoş durum...sona erdiğinde...beni... arar mısın?” Önümde durup gözlerimin içine baktı. “Seni daha yakından tanımak isterim.”

Bakışlarından, ‘beni daha yakından tanıma’ isteğinin kutsal bir anlamı olduğu sonucu çıkarılabilirdi. Bende ki de ne şans ama. Yutkundum. Gülümsedi.

“Bettina. Pellissier seninle konuşmak istiyor.”

İkimiz de dönüp yanda duran tombul adama baktık. Orada ne kadar zamandır durduğunu bilmiyordum ama yeterince uzun olduğuna emindim. “Lütfen ziyaretime gel,” dedi ve bir dakika önce elinde olmayan bir kartı çıkarıp bana uzattı. Sonra da o adamı izleyerek uzaklaştı.

“Pekiiiiii,” diye mırıldandım duvara dönerek. “Bir dahaki sefere bir şişe parfüm sıkıp geleceğim.”

Masaların sol tarafında bir bar duruyor ve üç garson da kan değil, gerçek likör, şarap ve bira servisi yapıyordu. Bir bardak daha şampanya alıp gezinmeye devam ettim. Barın arkasındaki küçük koridor, içinde telli çalgıların ve büyük bir piyanonun bu-

lunduğu bir müzik odasına açılıyordu. Çok değerli olmalıydı. Kimin çaldığını merak ediyordum, Leo olabilirdi belki. O tarz birine benziyordu Leo. Ben bunları düşünürken içeri bir düzine kadar vampir girdi ve içlerindeki erkeklerden biri piyanonun başına oturdu. Askeri bir marş gibi bir şeyler çalmaya başladı, notalar odayı dolduruyor ve koridora taşarak, resepsiyonun verildiği yerdeki müziğin sesini bastırıyordu. Diğer vampirler bu çocukça şakaya gülüyorlardı. Hatta bir tanesi, köşeye saklanıp insan müzisyenleri izlemeye başladı. Bunu çok eğlenceli bulmuş olmalıydılar. Oradan ayrıldım.

Bir kapı aralığından baktığımda iki katlı bir kütüphane gördüm. İçeride kitaplar, deri koltuklar ve salsa çalan bir müzik sistemi vardı. Salsanın ruhuna aykırıydı bunlar. Odaya girip kapıyı kapattım. Piyanonun sesi tamamen kesilmişti, çok etkilenmiştim. Evdeki ses yalıtımı mükemmeldi. Burada birini öldürseniz kimse çığlıklarını duyamazdı. Ses sisteminin gizlendiği yeri araştırıp buldum ve müziğin sesini açtım. Yalnız başıma somonumla domuzumu yiyor, bir yandan dansederken bir yandan da kitapların başlıklarını inceliyordum. Bazıları İngilizce, bazıları da Fransızca ve İspanyolca'ydı, aralarında Latince bile olabilirdi. Birkaç tanesi de Yunanca'ymış gibi görünüyordu. *Leo Yunanca biliyor muydu?*

Cam bir vitrinin içinde yirmi dört tane pişmiş kil, metal ve ahşap oyma tablet duruyordu. Antika ve çok değerli oldukları belliydi. Üzerlerinde mini güvenlik kameraları vardı ve onlara el sallama arzuma karşı koyamadım. Monitörleri var mıydı acaba. Tam olarak on iki saniye sonra Azman yanımda belirince, kendi kendimi tebrik ettim ve ona dönüp kadehimi kaldırarak "Hiç fena değil," dedim. Kadehim neredeyse boşalmıştı.

"Yeterince içtin sanırım," dedi elimden boş kadehi ve tabağını alırken. Eğlenmiş görünüyordu. "Bay Pellissier seni görmek istiyor."

"Öyle mi?" Tabağı ve bardağı elinden alıp konsolun üzerine koydum. "Salsa yapmasını biliyor musun?"

"Yıllardır yapmadım," dedi.

“Ben de epeydir yapmamıştım,” diyerek ellerini tuttum. Canavar iki anlama da gelebilecek bu sözümle bayağı eğleniyordu. Elllerinden birini kalçamın üzerine yerleştirdim, diğerini tutarak ayağımı vurmaya başladım. Öne doğru bir adım atıyor, sonra onun arkaya adım atması için zorluyordum. Benim yönlendirmelerime karşılık verdi ve en sonunda kontrolü o ele aldı. Salsa üç adım-dur-üç adım-dans et tarzında bir danstır. Kökeni rumbadan gelen mambonun yeniden yorumlanması diyebiliriz. Gerçekten de çok hareketlidir.

Azman beni kenara çekti, kolunu J şeklinde tutarak beni iki kez döndürdü. Yavaş yavaş ritme ayak uyduruyorduk. İyice terlemeye başlamıştık. Adam gerçekten iyi dans ediyordu. Hem rekabet içeren, hem de baştan çıkarıcı bir danstı bu. Adımlarımı, reflekslerimi ve onun vampirinkine yakın hızına vereceğim tepkiyi ölçerken, sanki beni yatağa atmaya çalışıyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Onun beni yönetmesine izin veriyordum. Ellerimi koyu saçlarının arasından geçirip, küçük benine dokunmak istiyordum. Dilimle.

Müziğin sesi arttıkça artıyor ve giderek hızlanıyordu. Reflekslerim artık canavarın elindeydi ve bu da beni ele veriyordu ama umrumda değildi. Sonra müzik yavaşlamaya başladı, adımlardan birini kaçırmıştım. Adımı bilmediğimden değil, beni yönetmesine alışık olmadığımndan. Azman'ın elleri kalçalarımnda gezinirken gözlerini de gözlerimden ayırmıyordu. En sonunda beni belimden tutarak sert bir şekilde kendine çekti, lise yıllarımdan beri yapmadığım bir tango hareketiydi bu.

Müzik sustu. Göğüslerimiz birbirine bitişik mükemmel bir pozisyonda kalmıştık, nefes nefeseydik. Sessizliği bir alkış sesi bozdu. Ve bir tane daha. Azman aniden geri çekildi. Ellerim bomboş kalmıştı. Kapıya doğru döndüm.

Leo orada duruyordu. Kapıyı kapatmıştı. Gözleri Azman'ın üzerindeydi. İkisinin arasında hoş olmayan bir şeyler sezinliyordum. Meydan okuma. Öfke. Canavar gürlemeye başladı. Vampirle insan aynı anda bana döndüler. Canavar derimin altındaydı, hissedebiliyordum. Sesime acımasız, vahşi bir hava katarak gül-

düm. “Azman çok iyi dans ediyor. Peki ya sen? Acaba ondan daha iyi dans ediyor olabilir misin?” Karşım(ız)daki yırtıcıya meydan okuyorduk.

Odanın içinde pek çok duygunun kokusu vardı: öfke, gerginlik, meydan okuma, alfa feromonları. Şiddetin kokusu. Bir an, iki erkek arasında her ne varsa bundan sonra kontrolden çıkacağını düşündüm. Ancak Leo, aldığı tek bir nefesle bu kokuları dağıttı. Şaşkınlık ve sabırsızlıkla bana bakıyordu. En az canavarınki kadar güçlü bir beklenti seziyordum onda. Azman’dan ise, hayal kırıklığıyla karışık kokular geliyordu, ancak sahibinin sabırsızlığı bunu bastırmıştı.

Sıradaki şarkı, yavaş ve erotik bir rumbaydı. Rumba, salsa-dan daha resmi ve daha yavaş bir danstır. Leo yavaşça dans ederek bana doğru yaklaştı. Ellerimi alıp omzuna koydu ve sekiz şeklinde bir dönüş yaptı. Müziğin sesi yükselmeye başlayınca, çeyrek bir dönüşle devam etti. Gittikçe beni daha da kendine çekiyordu, aramızda yalnızca ufak bir boşluk kalmıştı. Daha önce denemediğim oldukça zor bir cucaracha⁵⁵ yapmam için beni zorladı. Yönlendirmesi kesinlikle kusursuzdu. Hareketleri öyle dengeliydi ki, şiir gibiydi adeta. Dansı iç içe geçen bir dönüş yaparak ve vücudum kalçalarına doğru eğilmiş vaziyette bitirdik. Bedeni bedenimin üzerinde, gözleri gözlerimdeydi. Avını yakalamış bir avcı pozisyonunda duruyorduk.

Canavar gürlemeye başladı, onu geri itmeye çalışıyordu. Ancak alkışlar onun sesini bozuyordu. Bakışlarımız kenetlenmişti, nefes nefese kalmıştık. Kapıda durup alkışlayan vampirleri fark etmiştim. Tezahürat yapıyorlardı. Ve birden Leo vampirleşti.

Gözleri kırmızıya, göz bebekleri ise siyaha büründü. Sivri dişleri uzamaya başladı. Ona gürleyen içimdeki canavara karşılık veriyordu. Kapıda duran vampirlerin hepsi korkuyla sustu. Neler olacağını sezinlemiş gibiydiler. Azman aramıza girip, ikimizin de elini tuttu ve bizi sahnedeki oyuncular gibi öne çıkardı. Şaşırmıştık, böyle bir şeyi kimse beklemiyordu. Leo’yla birbirimize bak-

55 Bir dans figürü adı.

mayı kesip, elimizi Azman'a uzattık. Öne eğildi ve bizi de eğilip selam vermeye zorladı.

"Mithranlar, sizlere Leo Pellissier'i ve onun ... insan...dans partneri Jane Yellowrock'ı takdim ederim." "İnsan" kelimesini söylerken biraz tereddüt etmiş ama söylemişti sonunda. Alkışlar yeniden başladı, bu kez daha güçlü ve emin bir şekilde. Kükremelerin, oyunun bir parçası olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Kursesiz bir şekilde gülümseyen Azman, bizi alıp kalabalık vampir grubunun arasından çıkardı.

Ev sahibinden hemen uzaklaşmalıydım. Ben de ikinci kata çıktım ve bir üst kata ya da tavana giden bir merdiven olup olmadığını araştırmaya başladım. Merdiven yoktu. Ve azılı vampirin kokusunu bir an bile almamıştım. Sadece bir ara, hem Rick'le hem de azılı vampirle yatan kadına ait ufak bir koku izine rastlamış, fakat misafirlerin yoğun kokusu içinde kaybetmiştim.

Leo'nun benimle konuşmak istediğini biliyordum ancak, dansın sonunda bana lezzetli bir yemekmişim gibi bakmasından sonra bundan vazgeçmiştim. Hem de bütünüyle. Bu yüzden evin içinde gezinirken mümkün olduğunca temkinli davranıyor, onun kokusunu alır, onu görür ya da sesini duyarsam hemen boş bir odaya saklanıyordum. Bana yaklaşmaya çalışmıyordu ama üzerine bir hayal kırıklığı kokusu sinmişti ve sezgilerimde yanılmıyorsa ben de bu kokunun bir parçasıydım. Uzak durmaya çalışıyordum ve canavar da bana gerektiği kadar yardım ediyordu.

Evin içindeki hoparlörlerden bir zil sesi yükseldiğinde, misafirlerin takdim edileceği anın geldiğini anladım. Girişteki mermer bir heykelin arkasına gizlenerek merakla izlemeye başladım. Leo sırtını ön kapıya, yüzünü de misafirlerine dönmüştü. Misafirlerin bazıları vampir hızıyla anında belirirken, bazı kan bağımlıları da uyuşuk uyuşuk yürüyerek geliyorlardı. Leo hepsine güler yüzlü bir ev sahibi gibi bakıyordu.

"Pellisier Klanı'ndaki bir kutlama için düzenlenen bu toplantıda yer aldığınızdan dolayı hepinize teşekkür ederim," dedi, "toplantı" sözcüğünü vurgulayarak. "Klanlarımız önceden olduğu gibi büyüyüp genişleyemiyor, Amerikan yasalarına ve Büyük

Vampir Sözleşmesi'ne göre sayılarımızın sınırlı tutulmasına karar verildi. Bu nedenle, aramıza yeni bir Mithran'ın katılmış olması hepimiz için kutsal bir olaydır. Ve onlardan ikisi bir evlilik sözleşmesi ile klanları birbirine bağlıyorsa bu aynı zamanda çok da önemli bir olaydır." Bembeyaz insan dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu gece, sizlere saygın misafirlerimi takdim etmekten şeref duyuyorum: gelinim Amitee ve onun erkek kardeşi Fernand Marchand ve tabii Amitee'nin gelecekteki kocası-" çok büyük bir şeyi açıklıyormuş gibi durakladı, "oğlum, kan evladım ve varisim Immanuel Pellissier."

Odaya müthiş bir şaşkınlık hakim oldu. Ve sonra insanlar yarı sevinçli, yarı ürkek bir şekilde fısıldaşmaya başladılar. Nedenini anlamam bir dakikamı aldı. Leo şimdiye dek varisini açıklamamıştı. Ve buradaki bazı vampirlerin onun seçiminden hoşlanmadıkları açıkça belliydi. Hoşlanmadığını saklamayan kişileri gözlemlemeye çalıştım. Bu işe en çok sinirlenen, Mearkanis Klanı'nın varisi, Rafael Torrez isimli yanık tenli bir vampir olmuştu. Ming'in öldüğü açıklanınca kan efendisi olmuştu. Birçok vampir ona bakarak tepkisini görmeye çalışıyordu.

Şiddet ve egemenlik kokuları yayılmaya başlamıştı, Leo ise hâlâ etrafına bakıyor ve gülümsüyordu. Ancak konuştuğu anda öncekinden çok daha sert, çelik gibi bir ses tonuyla konuşmaya başladı, Torrez'lerin tarafa bakmıyordu bile. "Ve, *evime teşrif etmiş bulunan siz değerli misafirlerimin*, protokollerde ve toplantılarda yeni Mithran'lara ve klan varisine gerektiği şekilde davranacağınızdan eminim."

Biraz uzun sürmüştü ama sonunda Torrez yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştı. Kalabalığın önüne çıkarak Amitee'nin elini tutup öptü ve duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Bu öpücükle orada bulunan herkes rahatlamıştı sanki. Leo'nun bu çevredeki insan nüfusuyla her ne ilgisi olursa olsun, bu kutlamadan sonra geride kalacakmış gibi geliyordu bana.

Yeni vampirlere şöyle bir göz attım. Kontrolsüz değillerdi, ilk gördükleri insanın üzerine atlayıp kanını emecek gibi durmuyorlardı; aksine, oldukça zarif, sofistike ve zengin görünüyorlar-

dı. Onlardan salgın bir hastalıktan kaçır gibi uzak durmalıydım. Fakat Leo'nun oğlunu epeyce süzdüm. Nazik, şehirli ve cana yakın birine benziyordu. Ama ben yaklaşıp yaklaşmaz kokumu aldı, gözleri aniden karardı ve kalabalığa bakıp aranmaya başladı. Çömelerek uzaklaştım. Nişanda tatsızlık çıkarmaya gerek yoktu. Arka koridorlarda gezinmeye devam edebilirdim.

Dörde doğru, Leo ve Azman'la oynadığım kedi fare oyunundan kurtulduktan sonra, dışarı çıkıp Bluebird Taksi'yi aradım. Pazar gecesi üçüncü vardiyasından yeni dönmüş olan Rinaldo, yarım saat içinde gelip beni aldı. Paramın ve prestijimin arttığına dair sorular sormaya başladı. Bir davet aldığımı ve bu kadar vampirle dolu bir yer olduğunu bilmediğim için de ordan kurtulduğuma çok sevindiğime dair bir şeyler söyledim. Hepsi de gerçektir. Sonra sessizce koltuğuma gömölüp canavarın isteklerinden uzaklaşmaya çalıştım. Ve ilk defa, bir restoranda durmak için yalvarmadım.

Vampir toplumunda, şiddet eğilimleri ve karmaşık bazı politik olaylar vardı. Bunların olabileceği aklıma gelmemiştir. Bunlar tam da polis memuru Jodi Richoux'un bilmek isteyeceği türden şeylerdi; ancak öte yandan, sözleşmeme göre herhangi bir bilgiyi paylaşacak olursam, yavaş ve tüyler ürpertici bir ölüm beni bekliyordu. Ayrıca... Azmanla patronu arasında sürtüşmeye sebep olmuşum. Şafak sökerken kafamda hâlâ bu düşünceler vardı ve ancak uykuya dalabildim. Yine dönüşememiştir.

New Orleans'da pazartesi günleri, cuma kadar olmasa da sakin geçiyordu. En azından cuma günleri olduğu gibi haftasonu için parti planları yapılmıyordu. Ben de biraz gezmeyi ve daha önce ziyaret ettiğim yerlerle, canavarın özel ilgi gösterdiği bölgeleri dolaşmayı planlıyordum.

İnce kargo pantolonumu ve askılı bluzumu giydim, ayağıma parmak arası terliklerimi geçirip, belime iki haç bağladım; iç çamaşırlarıma bir tane, saçlarımin içine de iki tane kazık sakladım. Güneşin himayesini kaybedecek kadar uzun süre dışarıda kalmaya niyetli olmasam da, ne olur ne olmazdı. Güneş gözlüklerimi taktım. O bölgenin insanlarından biri gibi görünüyordum. Gezindim, kokladım ve vitrinlere baktım.

Mücevherlere pek düşkün değildim. Dönüşümler öyle hızlı gerçekleşiyordu ki, tozun toprağın içine düşüp kırılabilirlerdi. Ancak küçük bir dükkânın vitrininde o gümüş taşlı yüzükle külçe şeklindeki kolyeyi görünce kendime engel olamayıp içeri girdim. Kapıdan çıktığımda ikisini de takmıştım. Boynumda her zaman taktığım altın kolyem de duruyordu. Yeni aldığım kolyenin taşı ise, elli milyon yıllık bir ağacın reçinesinden yapılmış Baltık kehribarıydı. Taşın sarı rengi gözlerimi daha çok ortaya çıkarıyordu. Gümüş külçeler yaklaşık ceviz büyüklüğündeydi ve benim altın külçemle çok uyumluydu. Kolyenin ucu, taşı tutan bir kedi pençesi gibi tasarlanmıştı. Bu kader olmalıydı. Takılar, turuncu renkli tişörtümün üzerinde çok zarif duruyordu. Arkadaşlarım gençken gümüşle altını birlikte takmamam gerektiğini söyleseler de, şu an benimle dalga geçmek için burada değillerdi.

Sokaklarda dolanıyordum ama boş boş gezdiğim de pek söylenemezdi. Canavarın daha önceden izlemiş olduğu yolu takip ediyor, azılı vampirin izini sürüyordum. Koku alma duyumun pek çok insandan daha güçlü olmasını, kedi bedeninde geçirdiğim yıllara bağlıyordum. O zamana ait anılarım neredeyse silinmişti. Aggie ve Leo bunların bir kısmına yeniden, üç boyutlu ve net bir şekilde kavuşmamı sağlayabildiklerine göre, derinlerde gömülü başka hatıralar da olmalıydı. Çok, çok derinlerde...

Nehrin üç blok aşağısında, Rick'in beni yemeğe götürdüğü yerde Antoine'ı gördüm. Cajun⁵⁶, bir tişört, bol bir şort ve ipli sandalet giymişti. İnce örgülü saçlarını ensesinden bir iple bağlamıştı. Saçlarını görünce biraz şaşırdım, çünkü daha önce başlığının altındayken fark etmemiştim. O beni görmedi, ben de arada kalmış bir kapının oraya sinip izlemeye başladım. Nehirden giderek uzaklaşıyordu, çok acelesi vardı.

Antoine, sağa sola bakmadan dümdüz ve seri adımlarla ilerliyordu. Bir amacı olduğu belliydi. İzlemeye devam ettim. Ellerim cebimde, yavaş yavaş yürüyordum. Bilerek geride kalıyor, kimse bakmadığı zaman canavarın hızıyla hareket ediyordum. Sonun-

56 Amerika'da Fransız aksanıyla İngilizce konuşanlara verilen isim.

da, Royal Mojo Blues Company'nin önüne geldi ve yandaki kapısından içeri girdi. "Vay, vay, vay," dedim kendi kendime. Onu takip etmeli miydim? Emin değildim. Dışarıda küçük bir masaya oturup beignet⁵⁷ -Fransız hamuru- ve sıcak sütlü bitki çayı siparişi verdim. RMBC'yi izliyor, tembellik ediyordum.

Azılı vampirin polisleri öldürdüğü yerden çok da uzakta sayılmazdım. Bu bir tesadüf olabilirdi, ne de olsa mahalle küçük bir yerdi ve canavar da burada pek çok vampir olayına tanıklık etmişti; ancak Antoine'ın gittiği istikamet ile ilgili ne düşüneceğimi henüz bilemiyordum. Bir yandan insanları izlerken, bir yandan da terliyor ve üzerlerindeki pudra şekeri tişörtümü lekeleyen beignet'lerimi yiyordum. RMBC'den içeri üç kişi daha girdi, iki erkek ve uzun etekli, takıları şingırdayan bir kadın. Antoine'ın aksine onlar ön kapıyı kullandılar; üstelik restoran açık değildi, camın üzerine KAPALI yazısı asılmıştı. Bu iş gittikçe daha çok ilgi mi çekiyordu. Garsonla göz göze geldik ve masanın üzerine hesap ve bahşiş için bir onluk bıraktım.

Antoine, yan taraftan girmişti, ben de kapıdan geçtim. Kapının menteşeleri iyice yağlandığı için ses çıkarmıyordu. Buraya izinsiz girdiğimin farkındaydım. Dışarıda sığınmanın altında çayımı içerken, sıcak hava beni rahatsız etmemişti. Burası ise tam anlamıyla buz gibiydi. Karanlığın içinde dururken soğuktan tüyletim ürperiyordu.

Restoranın içi ve dans pisti, duman kalıntısı, eskimiş bira, temizlik malzemesi, insan ve vampir kokularının bir karışımı, siddik ve ter, yanmış yağ, balık, biftek, baharat ve biber ile naneli dış macunu kokuyordu. Beklerken koku dağılıyordu. Havada güç kokusu seziyordum, Antoine'ın gücü olmalıydı bu. Parmaklarımın ucu kaşınmaya başlamıştı.

Bu kokuyu takip ettim. Beni arka kısma doğru götürüyordu. Hâlâ Bliss'in kanının ve kazıkla kesik atılmış vampirin kanının aromatik kokusunu alabiliyordum. Başka bir koku daha vardı, bir cadının baharatlı ve cezbedici parfümünün kokusu. Az önce gör-

57 Beignet: yağda kızartılmış börek.

düğüm uzun etekli, mücevherli kadına tam olarak uyuyordu bu koku.

Bir kapı açıldı. Binanın önünde park etmekte olan bir arabanın motor sesi duyuldu. "Marceline? Anna? Herkes burada mı?" Konuşan Rick'ti. Tesadüfün bu kadarı da fazlaydı. Yoksa değil miydi? Canavar içimde uyanmış, mırıldanıyordu. Derin bir nefes alıp, içime çekebileceğim kadar çok kokuyu çekmeye çalıştım. Leo'nun da içlerine dahil olduğu bir sürü vampirin kokusu, düzinelerce insan ve sigara dumanı. Ancak beni özellikle vuran bir koku yoktu. Rick giderek yaklaşıyordu. Ortaya çıkıp orada neler olup bittiğini sorduğum anda oradan gönderileceğimi biliyordum; o yüzden saklanacak bir yer aradım. Hiçbir yer yoktu. Ne bir dolap ne de bir büfe. Karanlığın içinde odayı şöyle bir inceledim. Yaklaşık beş metre yüksekliğindeki siyah tavan, borular ve tellerle kaplıydı. Canavar uzun olan boruyu gözüne kestirmişti, avının savunmasız bir anını kolladığı o büyük ağaç dallarına benziyordu çünkü. Eğer barın üzerinden atlarsam belki o borunun tepesine sıçrayabilirdim.

Canavar hızıyla gölgelerin içinden geçerek barın üstüne atladım. Ellerimi yere koyup parmak uçlarımda çömelerek odayı bir kez daha taradım. Barın arkasında küçük bir çıkıntı vardı. Mesafeyi ölçtüm, zıpladım ve çıkıntıyı tuttum. Aynanın önünde sallanmaya başladım. Niye bütün barlarda bir ayna olmak zorundaydı ki? Mutsuz sarhoşların ağlarken kendilerini seyretmeleri için mi? Kendine partner arayanların sinsice gözetlemeleri için mi yoksa? Parmaklarım kayıyordu. Canavar ise bu yaptığımı sinirlenmiş, kafama vuruyordu. Zihinsel olarak tabii. Ayak başparmağımın aynaya dokunmasından yararlandım, kendimi sallandırarak diğer elimle çıkıntıyı tutmaya ve vücudumu kaldırmaya çalışıyordum. Yeni yüzüğüm avuçlarımı ve parmaklarımı kesiyordu.

Çıkıntı otuz beş santim genişliğindeydi ve şu an kapalı olan küçük ışıkları yansıtması amacıyla beyaza boyanmıştı. Her tarafta tavşan büyüklüğünde toz yumakları uçuşuyordu. Hatta bazıları hipopotam büyüklüğünde bile olabilirdi. Canavar gözümün önüne küçük bir arabanın boyundaki bir tavşanın görüntüsünü ge-

tirdi. *İyi yemek.* Güldüm ve yüksekteki borunun gölgesinde kalmış rahat bir koltuğa yerleştim. Durduğum noktadan neredeyse her şeyi görebiliyordum: masaları, orkestranın arkasındaki perdeli kısmı, kasanın yanında bir rafa dizilmiş anahtarları. Ve işte Rick oradaydı, odaya doğru yürüyordu. Üzerinde yine o bilindik eskimiş tütün kokusu vardı. Burnumu oynattım. Taze tütün kokusu bir şey, eskimiş tütün kokusu ise bambaşka bir şeydi.

“Burada,” dedi Antoine arkadan görünerek. Koridordan restoranolara giden tarafta değildi, daha uzak bir köşeden geliyordu sesi. Karanlıkta gözümünden kaçmış bir giriş olmalıydı burada, barmın olduğu kısımdan görülmüyorlardı. “Ricky-bo,” dedi adamla el sıkışırken.

Ön kapı yeniden açıldı, Rick arkasını döndü. İçeri bir kadın girdi, dışarıdaki sıcak havaya rağmen başını ve omuzlarını bir şal ile örtmüştü. Şalını çıkarırken birbirlerine baktılar. Kokusu burnuma gelince bir an gerildim. Bu, azılı vampirle yatan kadındı. Bana bir yerden tanıdık geliyordu ama bir türlü çıkaramıyordum. Onunla sokakta karşılaşmış olabilir miydim acaba? Pazar ayınınde olmadığı kesindi. İtalyan malı ipek-keten karışımı ayakkabılar giyen, sarışın, mavi gözlü, teni şeftali pembesi rengindeki bu zarif kadın gözden kaçacak biri değildi. Kulaklarında altın ve pırlanta küpeler, yüzük parmağında ise alyans vardı. Evliydi. Rick’le mi yoksa? Bir an için kıskançlık duygusuyla sarsıldım. Hemen ardından da onun asla Rick’le evli olamayacağını anladım. Kıskançlık duygusu gitmişti ama ilk anda böyle hissettiğim için rahatsız olmuşum. Rick düzenbazın biriydi, bana göre değildi. Ayrıca çok sinsiydi. Ve daha pek çok şey söylenebilirdi onun için. Belki de canavar bu yüzden ondan bu kadar hoşlanıyordu. Bütün bu düşünceler göz açıp kapayıncaya kadar geçti kafamdan.

“Anna,” dedi Antoine. Gücü çoğaldıkça konuşmasındaki Cajun aksanı da gözle görülür biçimde artıyordu. “Geri gelmene sevindim.” Antoine ön kapıyı kilitledikten sonra, bu kez de yan taraftaki kapıyı kilitlemek üzere gölgelerin içine doğru seyirtti. Üçü kasvetli bir şekilde koridorda gözden kayboldular. Bir kapı açıldı. Bir takım sesler duyuldu. Ve kapı kapandı. Ses yalıtımı iyi ya-

pılmış, kasırgaya karşı bile korunaklı bir yerdi burası. Hiçbir şey duyamıyordum.

Aşağıya atlayıp gizlice dinlemeye niyetlendim, ancak odaya girdiklerinde orada yankılanan seslerden, arka tarafta bir çıkış olmadığını anlayınca vazgeçtim. İzinsizce girip kapı dinlerken yakalanmak istemiyordum. Toz taneciklerini savurarak tekrar babin üstüne atladım ve anahtarlara ulaştım. Yan kapının anahtarını alırken bir yandan da onları tek tek etiketleyen kişiye teşekkürler yağıdırıyordum. Anahtarın kaybolduğunu kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum.

Cebimde çalıntı anahtarla sokağı çıktığımda içeride kamera olup olmadığını düşündüm. Benim çıkıntının üzerine atladığımı kaydeden kameralar... Kuşkusuz pek insanca bir hareket değildi. Bu düşünceyi kafamdan atıp endişeyi bir kenara bıraktım. Royal Mojo Blues Company'deki görüşme gizliydi. Kameraların içeri girip çıkanları görüntülemediğinden emindim. Güvendeydim.

Anna'yı nerede gördüğümü hatırladığımda evin yolunu yarılamıştım. *Times-Picayune* gazetesindeydi. Anna belediye başkanının karısıydı. İşte bu çok ilginçti. Rick, belediye başkanı ve azıllı vampir. Hepsi de aynı kadınla birlikteydiler. Peki bu kadın azıllı vampirin kokusuna nasıl dayanıyordu?

BÖLÜM 14

Canavar doğdu

Güneş batmak üzereyken evime dönüp takılarımı ve terli kıyafetlerimi çıkardım ve bahçeye çıktım. Dört tane bifteği ve panter pençesinden yapılmış kolyeyi yere koydum. Henüz gece bile olmamıştı ama yine de dönüştüm.

Açım. Ölmüş inek yedim. Güneşin ısıttığı taşın üzerine oturup gerindim. Yüzümü kayaya yasladım. Güneşin mora boyadığı gökyüzünü seyrederken mırıldanıyordum. Taşın üzerine düşen bir damla. Yağmur yağıyordu. Derim ıslanmaya başladı. Nemli, nehir, balık, inek kanı, kediler ve köpekler. Yağmurda kokular daha da güçleniyordu. *Av.*

Çamurun üzerinde izler bırakan bir fare. Canı oyun istiyor olmalıydı. Taşların arasından atlıyordu. Gözlerim yarı aralık, halimden memnundum. Tembel tembel yatıyordum. Onunla oynamalı mı yoksa onu yemeli miydim? Eninde sonunda avlanacaktım nasıl olsa. Gücümü küçük bir fare için harcamak aptallık olurdu. Ne kadar eğlenceli olursa olsun.

Karanlık çöktü. Yağmur durmadan, ağır ağır yağıyordu. Uzak-tan bir çan sesi geldi. Zaman geçiyor. İyice uyandım, gerindim, kaslarımı ve eklemlerimi esnettim. Derimin üstünden yağmur suyunu silkeledim. Bahçeyi inceledim. Gizlice dolaşıp izler bıraktım. Benim inim. Duvara atladım ve gölgelerin içine süzüldüm. Kokularla dolu dar sokaklardan geçtim. Evcil hayvanların girebildiği ancak insanları uzak tutan uzun kapıların üstünden atladım. Kokusunu takip ederek ilerlemeye devam ettim. Yemek/ alkol/çiftleşme yerleri açıktı. Klüp. Gecenin içinde farklı müzisyen-

lerin sesleri duyuluyordu. Kalabalık daha azdı. İnsanların üzerine yalnızlığın kokusu sinmişti.

İnsanları içeri hapseden yağmur aralıksız yağmaya devam ediyordu. Sokağın içindeki karanlık köşeleri arıyor, binaların duvarları dibinden yürüyordum. Arabalar park etmişti. Bir vampire ait büyük bir tanesinin kokusu geldi burnuma. Leo'nunkinin.

Bana emretti. Avlan. Şimdi. Kızıştım. Ancak yine de dediğini yapıp binanın çevresinde hızlı bir tur attım. Sokak boşalınca ön kapının yanından sürünerek geçtim. Kuyruğumu dik, ayaklarımı da bitişik tutarak kendimi iyice küçülttüm. Ağzım açık, dudaklarım içeri çekik vaziyette kokuları içime çektim. Anna ve Rick'in koku izine rastladım, diğer pek çok koku tarafından bastırılmış ve yağmurla yıkanmıştı. Ama ben iyi bir avcıydım. Aynı yolu birbirlerinden ayrılarak gittiklerini anlamıştım. Rick'in bıraktığı iz, Anna'ninkini gölgeliyordu. Anna'ninkini iyice inceledim. Av. Külüpten uzaklaşıp Royal Street'i takip ettim. Kokular üst üste binmişti. Rick Anna'yı sessizce takip ediyordu. Gölgelerin içinde eğilip çömelerek gitmeye devam ettim. Arabalar yavaşça yanımdan geçiyorlardı. Hepsinden saklandım. İzliyordum. Avlanıyordum.

Havada onların kokusuna rastladım. Seks, ter, çikolata ve şarap kokularıyla karışmıştı. Yukarıda. Pervazda. *Bir balkon var, kapısı da açık* diye düşündü Jane. Burası bir otel olmalı, hem de oldukça pahalı bir yere benziyor. Onların odasının yanındaki odadan insanlara ait zayıf bir koku geliyordu. Boş. Karanlık. Kapılar kapalıydı.

Balkonun parmaklıklarına atladım. Dengemi bulmak için kuyruğumu döndürdüm. Masa ve yerinden kaldırılan iki sandalyenin sesi duyuldu. Sonra da masanın çarpma ve düşme sesi. Yanımdaki saksı sallanmaya başladı. Hemen atılıp saksıyı patilerimle yakaladım ve düşmesini engelledim. Karanlıkta çömeldim ve dinlemeye başladık.

"Bu kadar çabuk mu gitmen gerekiyor?" diye soruyordu Rick sesinde tembel bir tonla.

"Neden sordun? Beni şimdiden özledin mi yoksa?"

“Her zaman özlüyorum.” Yalan söylüyordu. Dudak şapırtısı. Öpüşüyorlardı.

Sersem. Yalamak öpüşmekten daha iyidir. Fakat bu ses Jane’i üzmüştü. Sinirlendim. Al onu. Avla onu. Jane sessizleşti.

Yatak gıcırdadı. Gecenin içinde seksin kokusu vardı: ter, sperm, sıcak nefes ve çiçek kokusu. Anna insanının parfümündeki kimyasalların, deterjanın ve yumuşatıcının kokusu. Ve bir de derinlerden gelen o koku, kuduzun kokusu. Anna insanı, yakın zamanda kuduza kan vermiş olmalıydı. Yeterince insan kanıyla beslenince, o çürümüş kokuyu saklamayı başarabiliyordu. Anna insanı yıkanmıştı ama ben yine de kimyasalların altına gizlenmiş o kokuyu alabiliyordum.

Ahhh, dedi Jane heyecanla. Yalnızca aç olduğunda çürük gibi kokuyor. Bu yüzden koku izi bu kadar karmaşık. Neden bunu daha önce düşünemedim?

Jane canavar değil. İyi avlanamıyor. Havayı içime iyice çekecek *şeeeeeeeghhh* diye bir ses çıkardım. Koku zerreciklerini dilimin üzerine hapsetmeye çalışıyordum. Anna doğurgan bir kadın değil. Ama yine de çiftleşiyor. İnsanlar çok garip. Tuhaf. Kuduzun kokusu da tuhaf. Yeni bileşenler var içinde. Hâlâ kuduz ama bir yandan da değil gibi. Tıpkı yersiz, zamansız çiftleşen insanlar kadar garip. Havadaki seks kokusu da, sesler de azalmıştı.

Öyleyseeee, diye düşündü Jane. Onu çürük gibi kokutan şey her ne ise, onu saklamak için et yiyor. Ama neden çürüyor? Bana onun hasta olduğunu söylemiştin...

“Hâlâ onunla neden konuşmak istediğini bana söylemedin,” dedi Anna insanı.

“İş için bebeğim. Seni ondan kurtaracak kadar büyük bir iş.” Sözlerindeki yalanın kokusunu alıyordum. “Arkadaşlarımla bugün ne dediklerini duydun. Şu arazi alımlarıyla ilgili bilgi edinmeliyiz.”

İçini çekip dudaklarını büzdü. “Seni onunla görüştürmek için bir şeyler ayarlamaya çalışacağım.”

Başka bir yalan daha. Öpüşme sesleri. Rüzgârın taşıdığı koku-

lar. Çiftleşmeden yapılan seks her zaman yalanlarla doludur. İnsanlar yalanın kokusunu alamıyorlar. Yazık.

“Gitsem iyi olur. Uzun bir yol beni bekliyor,” dedi Anna. “Tabii hâlâ enerjin kaldıysa...” Yine öpüşme sesleri. Kısık sesle gülüşmeler. Seks kokusu artıyor.

İçerlerde bir yerlerde Jane suskun oturuyordu. Kendini çekmişti. Canavar, bahçedeki fareyi düşündü. Kalmalıydı. Kalıp onunla oynamalıydı. Taze ve korkmuş bir atıştırmalık. Bunlardan daha iyi olduğu kesindi.

İnlemeler, gülüşmeler, fısıldaşmalar.

Öfkeliydi. Hafifçe gürledim. Adamı avlamalı ve sonra da öldürmeliyiz. Çiftleştiği kişiyi de. Geçmişte biri benim bölgeme girip çiftleşmek için işaretler göndermişti. Sonra da tekrar tekrar ortaya çıkıp benimle alay etmişti. Pençelerimle kalçasından nasıl yakaladığımı, ve kaçmaya çalışırken nasıl kan döküldüğünü hâlâ hatırlıyordum. Böylece onu bölgemden uzaklaştırmıştım. Eğlenmiş gibi gülümsedi Jane, sanki artık daha az üzülüyordu.

Çiftleşme oldukça uzun sürmüştü. Bir canavarınkinden bile uzun. Bitince Anna insanı yataktan kalktı. Kokuyu gidermek için duşa girdi. Rick duş almadı. Onun kokusunu taşımayı sürdürdü. Odadan ayrıldılar. Otelden çıkarlarken onları izledim. Üzerinde kadının kokusu olan bir araba garajdan çıktı. Rick ise sokakta yürümeye başladı. Gitmişti. Balkonun altındaki yürüyüş yoluna atladım. Jane’in ilgisi giderek artıyordu. Onu izlemeye başladım. İki blok yürüyüp sokağın aşağısına doğru kıvrıldı.

Motoru küçük bir arsada duruyordu. Duvarın yanında yere çömelip bekledim ve dinledim. Rick’in ayağa kalktığını, ışık direğinin yansıttığı gölgesinden görebiliyordum. Bir kâğıt parçası tutuyordu. Sonra karanlıkta gizlenen uykulu bir adamın sesini duydum. Kâğıt parçasına uzanıp aldı. “Sağol adamım,” dedi Rick.

“Her zaman, Ricky-bo. Şansın yaver gitti mi?” Adam pis pis sırtıyor ve seksle ilgili bir cevap almayı bekliyordu. Gizlendiği yerden kalkarak daha aydınlık bir noktaya geldi.

“Benim şansım hep yaver gitmez mi zaten?” Gururla sorulmuş bir soruydu bu, ayrıca eğlendiği de belliydi.

“Detaylar adamım. Detayları istiyorum.”

“Bu defa olmaz Paco.” Rick beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Belki başka sefere.”

“Hadi ama adamım. En azından şu açık tenli zenci kız mıydı onu söyle bari. Seninle alay ettiğini söylemiştin ve tıpkı profesyonel bir savaşçı gibi olduğunu. Onunla işlerin yolunda gideceğini sanmıyordum.”

“Hayır o değil. Ama üzerinde çalışıyorum. Bu oyunun bir parçası adamım. Kovalamacanın bir parçası. Fakat o kız açık tenli bir zenci değil. Sanırım o bir Cherokee.”

“Öyle mi? Kızılderili kızlarının çok ateşli olduğunu duymuştum.”

“Göreceğiz bakalım.”

Dişlerimi çıkardım. *Jane oyunun bir parçası değil.*

Rick Paco’yla yumruklarını birbirine vurduktan sonra kaskını taktı ve motorunu çalıştırdı. Makinenin gürültüsü içinde, “Daha sonra adamım,” diyen sesini duydum. Motorunu eğri büğrü kaldırımdan yola indirdi ve kuzeye yöneldi. Avcı iç güdülerim bana onun hangi yöne gittiğini söylüyorlardı. Jane’in evine gidiyordu. Onun inine. *Eve git!* diye emir verdi Jane. *Çabuk ol!*

Havada sıçradım ve geriye dönüp koşmaya başladım. Gölgele-
rin içinden aydınlığa çıkarak koştum. Sokaklar boştu. Şafak sökmek üzereydi. Bilinmeyen yolları izleyip mahalleye doğru yol aldım. Kalbim çarpıyordu. Nefesim kesilmiş, vücudum ısınmıştı.

Büyük kediler hızlıdır. Ama sadece yazın, o da kısa bir süreliğine. Buharlı nefesleri ve buz tutmuş bıyıklarıyla, kışın daha iyi av sürerler. Burada ise mevsim sürekli yazdı. Çamur birikintilerinden etrafa gaz yağı ve sidik karışmış sular sırıyordu. Dilim dışarıda, kesik kesik nefes alıyordum.

Havada türlü kokular uçuşuyordu: insanlar, köpekler ve hamile bir keseli sıçan. Yemek, baharatlar, biberler, kokuşmuş çöp-

ler, ılık, ıslak ve ölmüş şeylerle dolu kanalizasyonlar. Gezmek ve keşfetmek istiyordum. Karanlığın içinde gizlice dolaşmak. Jane bu isteğimi reddetti. Gittikçe ısınıyordum. Soluğum ateş gibi olmuştu.

Katies'in yanından geçerken iyice hızlandım. Motor yavaşlayıp benim bölgeme girdi. Çok yakındı. Dar yoldan geçtim. Atladım. Dar kiremit duvarın tepesinde durdum. Tıpkı bir ağaç dalı gibi. Gece panik halindeki kuşlar kanatlarını çırpıyor ve ciyaklıyorlardı. Motor durdu.

Bana ölmediğini söyledi. Ölmemişti. Ama yaşıyor da denemezdi. Durdum.

Duvarın üzerinden büyük kayanın üzerine atladım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Sıcaktı. Çok sıcak. *Çok fazla sıcak.* Rick kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince bu kez kapıya vurmaya başladı. Dönüşmeliydim. *Hemen dönüşmeliydim. Şimdi.* Rick kapıda. Kapının kilidini açıyordu. Elinde fener vardı. *Anahtarı nereden bulmuştu?* Her neyse bu benim sorunum değildi.

Burası benim bölgemdi. *Benim.* Ağzımı açıp öldürücü dişlerimi gösterdim. Gözümün önüne yine o sahne geldi, benimle dalga geçen o erkeği pençelerimin arasına alıp kanını akıttığım o sahne. Onu inimden kovduğum an. Benim inimdi orası. Saldırmak istiyordum ama Jane beni tutuyordu. *Hayır. Bekle. İzle.* Kayayla duvarın arasına çömelip nefesimi tutmaya çalıştım. Susamıştım. Çok susamıştım. Fıskiye'nin yavaş yavaş akan sesi duyuluyordu. Su ihtiyacımla dalga geçiyordu sanki. Tıpkı o erkeğin yaptığı gibi. Benimle dalga geçilmesinden nefret ediyordum.

Bahçedeki ışıklar yukarı, aşağı, ileri, geri hareket ediyorlardı. Rick'in botlarının toprakta çıkardığı sesi duyabiliyordum. Kırık saksıyı yerinden kaldırıp içindeki toprağı yere döktü. Durakladı ve yere çömeldi. Görebilmek için başımı kaldırdım çünkü burnum ve kulaklarım yeterli gelmiyordu.

Dizlerinin üstüne oturmuştu. Işığını yemek yediğim yere doğrulttu. Yağmur kanı yıkayıp götürmüş müydü? Yere dokundu. Işığı parmaklarına tuttu. Parmaklarında ıslak kan vardı. Jane gergin

bir şekilde olanları izliyordu. Rick elini toprağa sürdü ve ayağa kalktı. Olduğum yerde iyice büzüldüm. Işık ve ayak sesleri uzaklaştı. Kapıyı kilitleyip gitti.

Fıskiyeye koşup kana kana içtim, içtim, içtim. Ve sonra onun bedeninin şeklini hatırlayıp dönüştüm.

* * *

Nemli gecenin içinde çıplak bedenimde buharlar çıkıyordu. İri kaya parçasının arkasında saklanırken, baldırlarım ve kalçalarım uyuşmuştu. Saçlarımın arasından, sırtımdan ve göğüslerimden aşağı su gibi ter akıyordu. Midem hem açlık hem de bulantıyla sarsılıyordu.

Gövdeme saplanan ani bir acıyla öğürmeye başladım ve az önce içmiş olduğum ılık suyu olduğu gibi dışarı çıkardım. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Çok sıcaktım. Canavarın bedenindeyken bu kadar çok koştuğum nadirdi ve şimdi vücudumdaki fazla ısyı dışarı atamıyordum. Hızlı hızlı yürüyerek uzun mesafeler katedebilirdim; ancak bu ölümüne koşu son nokta olmuştu. Pençelerim ve dişlerim kenetlenmiş bir şekilde, kurduğum tuzak boşa gittiğinde, elimden kaçmakta olan o büyük avın peşine düşmüşken yaptığım o ölümüne koşu. Av ya bir ağacın dalına tırmanır ya da bir çıkıntıya sığınır. Bu koşunun amacı avı öldürmektir. Şehrin sokaklarında dolaşmak değil.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak seyahat çantamı boynumdan çıkardım. Nefes nefese koşarken çanta boynumdan kaymıştı. Ayakta duramıyordum, terden sıırıslılam bir şekilde zar zor eve girdim. Birden evin içinde başka bir koku daha burnuma çarptı. Bu eve izinsiz giren başka birinin kokusu. Saatler öncesine aitti. Azman beni ziyarete gelmişti. Lanet olsun, giderek daha popüler oluyordum. Sendeleyerek duşa doğru ilerledim. Kurumuş kıyafetleri duş kabininin dışına koyup soğuk suyu açtım. Tabii bu bataklık gibi yerde su ne kadar soğuk olabilirse. Duşun altında durup, içime işlemiş olan gaz yağı ve ter kokusunu alıp götürme-

sini bekledim. Epey uzun sürdü. Beklediğimden daha uzun. Kaybettığım suyu yeniden kazanmak için duştan akan suyu içtim.

Köşedeki tabureye oturup, kasılmış baldırlarımı ovdum.

Büyük kedinin buraya yabancılık çekmesi normaldi, ne de olsa o Appalachian kuzenlerine benzemiyordu. Isı yayılımı öyle kuvvetliydi ki, oldukça büyük bir kütle kaybına da sebep olmuştu. Nihayet serinlediğimde kurulandım ve mutfığa yürüyüp iki tane Snickers yedim. Bir yandan da sekiz kişilik yulaf ezmesi pişiriyordum. Ocağın yanında durdum. Çıplaktım ve titriyordum. Yemeğin her bir lokmasını iştahla kaşıklıyordum.

Canavarı o kadar zorlamamalı, o kadar uzun süre ve mesafede koşturmamalıydım. Ancak o zaman da Rick'in bahçemi araştırdığını göremeyecektim. Ona bahçe kapısının anahtarını kimin verdiğini bulmalı ve onu geri almalıydım. Tabii bir de evime izinsiz girdiği için ona bir ders vermem gerekecekti.

Burası benim bölgem, diye hırladı canavar öfkeyle. *Benim inim.*

“Kesinlikle haklısın,” dedim bir yandan lokmalarımı yutar-ken. “Benim bölgem.” Ne kadar geçici olursa olsun.

Karnımı doyurup mantıklı bir şekilde düşünebildiğimde, ıslak saçlarımı at kuyruğu şeklinde topladım ve evin içinde dolaşıp koklamaya başladım. Azman yan taraftaki verandadan gelmişti. Uğraşmam gereken başka bir fazlalık daha vardı şimdi. Evimin kaç tane anahtarı vardı Tanrı aşkına? Katie bunları şeker gibi ona buna dağıtıyor muydu yani?

Azman evin içinde sessizce hareket etmiş, kameraları bulduğum yerlerin önünde duraklamıştı. Çömelip her birini kokladım, hiçbir şeye dokunmamıştı. İnsan bedenimdeyken bile, herhangi bir telin ya da kablonun üzerinde kokusunu bırakmadığından emindim. Banyoya girip, duşakabinin üzerinde asılı olan nemli kıyafetlere dokunmuştu. Kıyafetler üzerinde daha çok koku bıraktığına göre kan lekelerini arıyor olmalıydı.

Yatak odama geldiğindeyse hareket tarzını değiştirmiş ve her kameranın önünde daha uzun süre beklemişti. Çekmece kulpları üzerinde kokusu vardı. Her bir çekmeceye ve dolapların içine

bakmıştı. Kıyafetlerimi ellemiş, ceplerini ve kıvrımlarını karıştırmıştı. Aramalarının içeriğinde kesinlikle cinsellik yoktu, çok titiz davranmış ve profesyonelce her yeri aramıştı. Bir sandalyenin tepesine çıkıp rafın üzerindeki kutuyu kontrol ettim. Üzerine parmağımı yaklaştırıp, şaşırtma büyüsünün hâlâ aktif olduğunu gösteren o vızıldamayı dinledim. Ona dokunmamıştı. Ama aynı şeyi silahlarım için söyleyemezdim. Onlar ellenmişti.

Benelli M4 Süper 90 tüfeğimi yatağa götürüp inceledim. Bu M4 modeli, Müsterek Servis Muharebe Tüfeği olarak askeriye tarafından tasarlanmıştı. Parçaları mat siyah renginde fosfatlanmış ve paslanmaya karşı cilalanmıştı. Anotlanmış alüminyum kısımları ise gece operasyonlarında fark edilmesini önleyecek şekilde cilalanmıştı. Tüfek ayrıca pek çok uzman tarafından aptallara karşı dirençli bulunmuştu. Bir kere çok az bakım gerektiriyordu. Bütün hava koşullarına karşı dayanıklıydı, bir göle ya da su birikintisine düştüğünde orada günlerce kalabilir ve asla paslanmazdı. Tam yirmi beş binlik standart cephane atışı yapabilir, üstelik bunun için parçalarının değiştirilmesine de gerek kalmazdı. Bu tüfeğe yatırım yapmadan önce epeyce araştırmıştım.

Yarı otomatik şarjörlü bir yivsiz tüfek olan Benelli, gaz kaçırmalı olarak dizayn edilmişti. ARGO⁵⁸ ateşleme sistemi ve iki yönlü gaz silindiri ile gaz pistonları eklenerek dayanıklılığı artırılmıştı. Tüfek mekanizmasını iki kere döndürünce namlu kilitlenebiliyordu. Ayrıca bir düzenleme yapılmasına gerek kalmadan farklı şiddette 7 ve 7,5 santimetrelik mermiler atabiliyordu. Temizlenmesi sırasında da herhangi bir araca ihtiyaç duyulmuyordu. Hem yakın hem de düşük ışıktaki operasyonlar için mükemmeldi. Gerçekten muhteşem bir silahtı. En çok da, aptallara karşı dirençli olma özelliğinden hoşlanıyordum.

Özellikle vampir öldürmek için, dağlarda yaşayan bir arkadaşımın elleriyle yaptığı küçük gümüş mermilerle doldurulmuştu. Mermiler ufak bıçakları andırıyor, ateşlendiği zaman daire şeklinde genişleyerek hedefi parçalıyordu. Ve böylece ölümcül dar-

58 ARGO (Automatic Ranging Grid Overly): Otomatik menzil hesaplama krokisi.

beyi de indirmiş oluyordu. Her bir mermi som gümüşten yapılmıştı. Bu onların öldürücü gücünü biraz hafifletse de, vampirlere karşı oldukça zehirli bir silah haline getiriyordu. Bir vampir, vücudundaki bu gümüşü, kanatmadan asla atamazdı. Horozu açıp tek tek bütün mermileri gözümle ve kulağımla inceledim. Azman sadece taşıdığım silahı görmek istemişti, onu fazla kurcalamamıştı.

Kameraların saklandığı yerleri keşfetmek dışında bugüne kadar ikinci kata hiç çıkmamıştım. Çıplak bir şekilde yukarı çıkıp Azman'ın girdiği bütün odaları inceledim. Antikalı odaya, dolaplara ve banyolara baktım. Burada işi daha kısa sürmüştü. Çok daha kısa hem de, sanki burayı kullanmadığımı biliyor gibiydi. Bu biraz tuhaftı. Aşağı katta oturduğumu tahmin etmesi mümkündü, ama tam anlamıyla nasıl bilebilirdi ki?

Alt katta ise, mutfakta çok vakit geçirmişti. Özellikle de buzdolabının içine bakmıştı. Birkaç bonfile dışında kalan etlerin çoğunu almıştı.

Bıraktığı duygusal feromonların izini sürmek beni epey uğraştırsa da, sonunda iki tanesinde karar kıldım. Eşit oranlarda tikslenme ve merak duygusu barındırıyordu. Vampir konseyi başkanının sağ kolu neden benim evimdeki gizlenmiş kameraları merak ediyordu? Ve neden çekmecelerime, dolaplarıma, hatta buzdolabıma bakmıştı? Onu Leo mu göndermişti? Eğer öyleyse neden?

Mağaradaki anılarım bütün yoğunluğuyla yeniden canlandı. Bir an yeniden o yanık ot kokan, duvarlarında gölgelerin dans ettiği mağaraya geri döndüm. Ve aniden geri geldim, dengemi bulmak için bir yere tutundum.

Yorulmuştum ve evime izinsiz girilmesinden dolayı çok öfkeliydim. Teker teker bütün kapıların kilidini kontrol ettim, gerçi bütün anahtarlar elden ele geziyorsa bu yaptığımın bana pek de faydası olmayacaktı kuşkusuz. Şafak gökyüzünde gri bir renkle sökerken, yatağıma süzülüp hemen uykuya daldım.

Bir rüya gördüm, yavaşça ilerliyordu. Ağaç dallarından sarkan

buz saçakları ve karların üzerinde parlayan büyük, yuvarlak, kocaman bir ay vardı düşümde. Gökyüzündeki yıldızlar soğuk görünüyordular ve parlaklıkları da hilalli gecelerdekinden daha azdı. Bir kedydim, canavar değil. Rüyaların tuhaflığından olsa gerek, hem kendim gibiydim hem değildim. Bıyıklarım titreyerek, karanlığın içindeki ormanı kokladım. Karın altında kalan her şey canlıydı ama kış uykusuna yatmıştı.

Kısa ve kalın kuyruğumu içeri çekmiş, hareket etmeden otuyordum. Beyaz adamın ateşinden geri kalan geniş, bakır çayır-ları izliyordum. Vücudum ani sancılarla kasılıyor, karnım açlıktan gurulduyordu. Günler önce avlanmış ve bir tavşan yakalamıştım. Şimdi karın üzerinde bir hareket belirtisi görebilmek için bekliyordum. Yemek yemezsem ölecektim.

Rüzgârın yönü değişerek tüylerimi havalandırdı. Burnuma donuk et kokusu geldi. Kan. Ölmüş bir şey vardı orada, karın içinde. Onu öldüren ben değildim. Çok yakınımıydı. Açlıktan kıvranıyordum. Ayağa kalkıp, *Edoda'nın* bana öğrettiği gibi kokularını içime çektim. Büyük Kedi'nin kokusu kan kokusuyla karışmıştı. Büyük Kedi'nin korkusu, açlığını bastırmıştı. Panther. *Tlvdatsi*. İçimde bir ümit doğdu. *Tlvdatsi*. *Edoda*. Kızıştım. Hayır. *Edoda* ölmüştü. Bu kan kokusu hafızamdaki bir anıydı sadece.

Hüznüm, bunun bir düş olduğunu hatırlamamı sağladı. Ve rüyadan uyanıp bunun aslında bir anı olduğunu fark ettim. Yeni bir şey bu, diye düşünüyordum. Bir rüya değil. Bir anı. İçimi heyecan sardı. Anı/rüyada derin derin havayı kokladım. İçimden bir ses, bunun Flehmen tepkisi⁵⁹ olduğunu söylüyordu. Bir iletişim aracı olarak koklama duyusunu kullanan bütün yaratıklar için gerekli olan Jacobsen organı⁶⁰.

Bu farklı bir kedinin kokusuydu, vaşak, yani we-sa, yani be-

59 Flehmen Tepkisi: Kedilerin bir şeyi kokladıktan sonra, hafifçe ağızlarını açıp burunlarını kısırtarak üst dudaklarını kıvrımları hareketine denir. Bu tepki genellikle kedinin idrar koklamasıyla ortaya çıkar. Dişi kedinin idrar ya da genital organ kokusunu alan erkek kediler de bu davranışı sergiler.

60 Jacobsen Organı: Memelilerde koku almakla görevli epitelle astarlı, ağzı açılan kese.

nim için tehlikeli bir kedinin kokusu. Ama Büyük Kedi gitmişti. Öldürdüğü avı da saklamıştı. Karın üzerinde sürünmeye başladım. Bir yandan da etrafı dinliyordum. Gitmişti. Büyük Kedi avını bırakıp gitmişti.

Karlar üzerindeki kanın kokusu artıyordu. Açlık duygusu adeta canlı bir varlık gibi içimi kemiriyordu, ye diyordu bana. Ye, ye. Beyaz adamın altın elde ettiği sarı damarlı ve kuvars gibi beyaz bir taşın altına gizlenmişti. Pençelerimi çıkarıp, karları süpürdüm. Ay ışığının altında tüy gibi uçuşuyorlardı.

Taşın altından ölü bir geyik gövdesi çıktı. Pençelerimi ve sivri dişlerimi hayvanın gövdesine geçirdim. Ümitsizce yiyordum. Soğuk kürkümün üzerine kanlar bulaşmıştı. Açlığım yatışmıştı, artık beni rahatsız etmiyordu. Ama hâlâ obur bir şekilde yemeyi sürdürüyordum.

Bir anda üzerime büyük ve ağır bir yük bindi. Pençeler omuzlarımı yırtmaya başladı. *Büyük Kedi*. Kaçmaya çalıştım. Pençe darbeleri derimi yırtıyordu. Kanımın sıcaklığı gecenin soğuşuna karışmıştı. *Tlvdatsi* haykırıyordu. Ben de pençelerimi açıp onun yüzüne savurdum. Yeni doğmuş yavrularının kokusu üzerine sinmişti. Kanı üzerime damladı. Sivri dişlerini karnıma geçirdi. Yırtıyordu. Pençelerimi ona batırdım. Kanlarımız birbirine karışıyordu. *Tlvdatsi*'nin içinde uyuyan yılan uyanmıştı. Kalbim acıyla sızladı. Soluğum kesildi. *Ölüyordum*.

Tlvdatsi'nin yılanının içine süzöldüm. Derinlere. Çok derinlere. Birbirimize benzediğimiz noktayı gördüm. Ve farklı olduğumuz. Ben Büyük Kedi olamazdım. Bunun için fazlasıyla küçüktüm. İçimdeki karanlık büyüyordu. *Ölüyordum*. Son bir pençe darbesi. Ümitsizce. Nafile.

Yılanın içindeydim. Sadece *Tlvdatsi*'nin içindeki yılanı değil, bedenini de çalmıştım. Hem bedenini hem de ruhunu çalmıştım.

Işık, soğuk ve kan içimde patlamıştı adeta. *Tlvdatsi* içimde öfkeyle bağırıyordu. Benimle savaşıyordu. İçimdeydi. *Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır*.

Tlvdatsi artık benimdi. Kendi hafızamı onunkiyle birleştirdim.

Karların üzerinde yuvarlandı(k)m. Nefesim kesiliyordu. Dünya dönüşüyor, her yer sarsılıyordu. Kontrolü ele geçirmek için onunla savaşıyordum. Ayağa kalktı(k)m. Açlık hissediyordum. Onun avından yedi(k)m. Benim avımdan. Tlvdatsi hâlâ öfkeyle haykırıyordu. *Ye, ye.* Karnım ağrıyordu. Sonra *yavrular, yavrular* demeye başladı.

İyice doyunca yemeyi kestim. Tatmin olmuştum artık. Üstelik çok büyüktüm. Canavar tlvdatsi ile birlikte içime girmişti. İzliyordu. *Yavrular*, diyordu yalvararak. Bana inim(iz)e giden yolu gösterdi. Kokular, izler ve buranın bize ait olduğunu belirtmek için bırakılmış işaretler. Kendi ayak izlerimi bir kurdun ayak izleriyle gizleyerek yolu takip ediyordum. Kurdu en kısa zamanda öldürmem gerekecekti. Yavrular için tehlike oluşturabilirdi.

Yavrular açlıktan ağlıyorlar, alçak sesle ciyaklıyorlardı. Canavarın kokusunu inine dek izledi(k)m. Kayanın içinde alçak bir mağaraydı, giriş kısmı içeri sürünecek kadar genişti. İçerisi yapraklarla dolmuştu. *Güzel in.* Dokundu(k)m, yaladı(k)m ve yavruları kokladı(k)m. Çok küçüklerdi. Ağzıları süt kokuyordu. Yanlarında oturup patilerini yaladı(k)m. Yavrular bize doğru gelip emmeye başladılar, süt dişleri hem canımızı yakıyor, hem de garip bir şekilde sakiniştiriyordu. Dil, tarih ve hafıza tamamen yok olmuştu. Derinlere gömülmüştü. Canavar doğmuştu.

Bir titremeye uyandım. Kan ter içinde kalmıştım. Kalp atışlarım tıpkı bir çekicin vuruşları gibi istikrarsızdı. “Kahretsin. Bu da neydi böyle?” Ama biliyordum. *Biliyordum.* Bu kendi geçmişime ait bir anıydı. Canavarla bir tek vücutta birleştiğimiz zamana ait bir hatıra. Onun bedenini çalmıştım. Ve artık ruhunu içimde taşıyordum.

İçimde bir yerlerde, canavarın nefesini duyabiliyordum. Her yeri sıyrılmış boş bir kemik gibi kalan öfkesini fark edebiliyordum. Hafızası dışında hiçbir varlığı kalmamıştı.

“Sevgili Tanrım,” diye fısıldadım. “Ben ne yaptım?”

Ne Tanrı ne de canavar bana cevap verdi. Bu bir tengezerin ya-

şamı dışında gerçekleşen bir olaydı. Bunu nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum işte.

Yatağımdan doğruldum, terden sıırıslıklam olmuş çarşaf larımı değıştirdim ve kirlileri kenara koydum. Üzerimden ter damlıyordu, duş a girip altında uzun bir süre bekledim. Bitkin bir vaziyette temiz yatağı mın içine girip yorganı üzerime çektim.

Kara büyü. Bu yaptığım kara büyüydü.

A n e m o n

BÖLÜM 15

Hâlâ çırılçıplaktım

Bir çığlık sesiyle uyandım. Çığlıklar birbirini izliyordu. Kadın çığlıkları. Dehşet içindeydiler. Katie's.

Daha tam uyanamadan kalkıp koşmaya başlamıştım bile. Dolabın içinden silahlarımı ve haçlarımı kaptım. Tüfeğin kayışını çözdüm. Şafak daha sökmemiş, ortalık henüz aydınlanmamıştı. Evden dışarı fırladım. Haçları boynuma geçirdim, kazıkları da saçlarımın içine sakladım. Duvarın üzerinden atladım. Kiremitler bacaklarımı çizik içinde bırakmıştı.

“Kahretsin,” diye homurdandım. Hâlâ çırılçıplaktım. Bunun için daha sonra endişe edebilirdim. Tabii hayatta kalmayı başabilirsem.

Katie'nin arka kapısı aralıktı ve menteşeleri sökülmüştü. Durup kapıyı inceledim. Ahşabın üzerinde pençe izleri vardı. Azırlı vampirin koku bileşenleri kapıya bulaşmıştı, en üstte ise yine o çürük kokusu vardı. Eğer dün gece düşündüğüm şey doğruysa, onun beslenmesi gerekiyordu. Kuduzun. Ciğer yiyenin. Canavarın tüyleri diken diken olmuştu, bense gürlüyordum.

Silahlarımı daha yeni kontrol etmiştim ama elim ister istemez yine oraya gidiyordu. Memnun olmuş bir şekilde tüfeği sırtıma asıp evin içine girdim. Ağırlığımı öne vermeden önce, her adımım dikkat ediyordum. Saçlarım her bir adımda sırtıma değişiyordu. Sessiz nefes almaya çalışırken ciğerlerim acıyordu. İçeri yeteri kadar hava giremiyordu. Kalbim ise düzensiz bir ritim tutturmuş bu yeni hıza ayak uydurmaya çalışıyordu.

Aplikler yanıyordu fakat gece olduğundan karartılmışlardı. Kan kokusu alıyor, ağlama sesleri duyuyordum. Birisi her bir nefes alıp verişinde gargara yapar gibi bir ses çıkarıyordu. Suyun altında nefes alıyor gibiydi. Kan kokusu ve gargara sesi sağ taraftan, muhtemelen yemek odasından geliyordu.

Kesik bir çığlık, beni tam zıt yöne doğru sürükledi. Kendimi toplamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Mermiyi namlunun ağzına verip silahı bedenime sımsıkı yapıştırdım ve koridordan aşağı ilerlemeye başladım. Sessizce Katie'nin ofisine girdim. Olup biteni anlamam fazla sürmedi, ancak o an bana saatler sürmüş gibi geldi.

Bütün duvarlara ve tavanlara kan sıçramıştı. Trol duvarın dibinde duruyordu. Odanın içinde yanan ışık yüzünü belli belirsiz aydınlatıyor, terden sıırıslıklam olmuş kelinin ortaya çıkarıyordu. Yanakları kıpkırmızıydı, ellerini yumruk yapmış odayı izliyordu. Bütün kasları gerilmişti. Güçlükle ayakta durduğu belliydi. Hiç kımıldamıyordu. Canavar, *olduğu yere  vilenmiş*, diye düşündü. Nefes almıyordu. Bir şeyden kurtulmaya çalışıyor gibiydi. Cildi kırmızımsı griydi ve yüzünden aşağı yaşlar boşanıyordu.

Harabeye dönmüş odadaki masanın yanında duruyordu azılı vampir, eğilmişti. Ağzını Katie'nin karnına dayamış, sivri dişlerini etine geçirmişti. Emiyor,  iğniyordu. Siyah saçları  ne dökülmüş, yüzünü saklıyordu. Koyu bronz teni benimkine benziyordu. Pençeleri avını havada yakalamak isteyen bir kuşun pençeleri gibiydi.

Tavandan bir damla kan düştü. Soğuk bir damla yavaşça omzuma düştü. Vampir kanı ve azılı vampirin kokusu ile dolu derin bir nefes aldım.

Kafamda olası senaryolar belirmeye başlamıştı. Ateş ediyordum. Gümüş mermilerden bazıları Katie'ye saplanıyordu. Tüfeğimi alarak ona doğru ateş etmek için koşuyordum. Zihin gücüyle beni durduruyordu. Gümüş ha larını ona doğru fırlatıp, köpürerek yanmasını izliyordum. Daha iyi bir alternatifim yoktu çünkü. Sa ımdan bir kazık  ıkarıyordum. Hızla koşuyordum. Zaman ağır ağır ilerliyordu.

Azılı vampir ağzını Katie'den kaldırıp, her biri on sent büyüklüğündeki siyah gözleri ve koyu kırmızı gözbebekleri ile bana baktı. Yüzü baştan aşağıya kan içindeydi. Dili simsiyahtı.

Ve zihni benimkine ulaştı, gücünün etkisiyle derim karınçalanmaya başlamıştı. Zihni benim zihnimi ele geçirmişti. Vampirsel ve donuktu. *Dur*, diye emretti bana.

Üzerimdeki baskısını giderek arttırıyor, ivme beni yakalıyordu. Tökezliyor ama duramıyordum. Canavar gürlüyordu. Çığlıklar atıyordu(k)m. İki adımdan sonra dengemi yeniden buldum. Hâlâ hareket halindeydim. Üzerimdeki kara elektriksel güç beni zorlamaya devam ediyordu. Zaman yavaşlamış, sanki yoğunlaşarak bir cisim halini almıştı. Suyun altında hareket etmeye çalışıyor gibi hissediyordum kendimi, kaslarım gerginleşmişti. Kazığı kolumun altına yerleştirdim. Koşarak öldürücü bir darbe indirmeyi planlıyordum. Bir adım attım.

Ağzında, çenesinde ve tüm kıyafetlerinde kan pıhtıları vardı. Kıyafetleri çok süslüydü. Smokin giymişti. İkinci adımı attım. Gülmeye başladı. Gülüşü adeta ılık bir bal gibi etrafımı sarıyor, beni etkisiz bırakıyordu. *Dur...* Karanlık beni ele geçiriyordu. Hâlâ ivmenin etkisindeydim. Zihni...benimkinin üzerini örtmüştü.

Ancak ruhumun içinde canavar yaşıyordu. Ve canavar neredeyse beynimi ve boğazımı yırtan bir güçle haykırarak beni onun kontrolünden kurtardı. Azılı vampirin üzerine atladım. Benelli'yle beraber Katie'yle onun arasına daldık. Katie düşmeye başladı. Kazığı yavaşça havaya kaldırıp ortaya savurdum. Karnı ve kaburgalarını hedefliyordum. Sonra bir an yüzündeki bakışı gördüm. Bir şahinin burnuna ve çenesine sahipti. Sivri dişlerini açığa çıkaran dudakları, çenesinden geriye çekilmişti. Daha önce böyle bir şey görmemiştim.

Hava bir anda soğudu ve buz gibi oldu. Vampir gitmişti.

İleriye doğru tökezleyerek düşecek gibi oldum ve sonra canavarın refleksleri sayesinde kendimi tutmayı başardım. Dizlerimi büküp çömeldikten sonra Katie'yi tuttum. Onu yere bıraktım.

Döndürdüm. Kafamı çevirdiğimde azılı vampirin kokusunun değişmekte olduğunu fark ettim. Canavar koku zerreciklerini içine çekiyor, dilim(iz)e yapıştırıyordu. Değişiyordu...çürümüş ciğer yiyen. Başka bir şeydi, daha farklı. Azılı vampir / hayır değil.

Trol yanıma çöktü, nefesi ciğerlerinden kısık bir feryat halinde çıkıyordu. “Katie,” dedi, son heceyi vurgulayarak. Durdu, ellerini onun etrafında dolaştırdı. Elbisesi yırtılmış, pembe uçlu küçük göğüslerini açığa çıkarmıştı. Kolunun üst kısmında kahverengi bir iz vardı. Bunun bir damga olduğunu fark ettim. Ne anlama geliyordu bu?

Gizli bir yara izi, göğüs kafesinden başlayıp kalça kemiğine kadar uzanıyordu. Teninde diş izleri vardı. Gövdesinin sağ kısmında oldukça geniş bir boşluk olduğu belliydi. Tam karaciğerin olduğu yerde. Kan sızıyordu. Katie’yi yemişti. “Katie,” diye fısıldadı Trol. Azılı vampir onu köşeye kısırdığında yüzünde oluşan dehşet dolu ifade donup kalmıştı. Canavar bir şeyin küt küt attığını duyuyordu.

“Kalbi hâlâ çalışıyor,” dedim. Şah damarından beynine hâlâ kan gidiyordu. “O hâlâ... bizimle.” Tam yaşıyor sayılamazdı ancak ölü de değildi.

Katie’yi bir bebek gibi kucakladıktan sonra, midesindeki büyük boşluğa bastırdı. Bileklerine kadar kana bulanmıştı şimdi. Bir yastık bulup yaraya bastırması için ona uzattım. Kafasını kaldırıp bana baktı, gözlerindeki yaşlar kurumuştur. Tıpkı eski bir asker gibi, kendini yavaş yavaş topluyordu. “Bütün telefonları bozdu. Güvenlik sistemini de etkisiz hale getirdi. Git ve Leo’yu buraya getir.” Sonra bana baktı. “Sen çıplaksın.”

“Farkındayım. Onu gördün mü? Yüzüne baktın mı?”

“Hayır. Tek görebildiğim bulanık bir silüetti. Vampirin zihin kontrol oyunlarının bir parçası bu da.”

Leo’yu buraya getir, demişti. Hayır henüz değil. Azılı vampirden yayılan kokuları takip ederek evden dışarı fırladım. Üzerindeki karmaşık kokuların tıpkı bir insanınki gibi, duygularına göre değişiklik gösterdiğini tahmin ediyordum. Stres, hareket, baha-

ratlar ya da burada olduğu gibi kan. Ancak bu farklıydı. Onun kokusu gözle görünür biçimde değişim gösteriyor, etrafa yepyeni kokular yayıyor ve var olanları örtüyordu.

İnsanların kendilerine has o kokularını, temelde var olan kokuyu hiçbir şey değiştiremiyordu. Fark edilmemek için tek yapabileceğimiz, onu yıkayarak tesirini azaltmak ya da korku, hastalık veya yaşlanmayla değişim geçirmesini sağlamaktı. Ancak en basit haliyle bir insanın hücrelerindeki kimyasal reaksiyonlar, ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, ya da ne kadar karmaşık olursa olsun, kendine hastı, eşsizdi. Fakat bu herifin kokusu karmaşık hale gelmiyor, besbelli değişim geçiriyordu. Kokuyu koridor boyunca takip ettim.

Eve girdiğimde, yemek odasından gargara yapar gibi bir ağlama sesi duymuş ve taze kan kokusu almıştım. Sırtımı duvara dayayıp arkamı kontrol ettim, silahımı koridorda bir yukarı bir aşağı sallıyordum. Apliklerden biri kırılmıştı. Cam kırıklarının üzerine bastım. Kalbim hızla atıyordu, derin derin nefes alıyordum. Terimde korkunun kokusu yoktu. Adrenalinim yükselmişti ve konsantre olmuş durumdaydım.

Yemek odası savaş alanı gibiydi. Büyük oyma masa devrilmiş, sandalyeler kırılmıştı. Katie'nin tablolarına kan sıçramıştı. Azılı vampir buraya gelmiş ve geldiği gibi de gitmişti. "Kim var orda? Ben Jane Yellowrock."

Masanın arkasından sarı bir kafa göründü, saçları kan olmuştu. Bu Indigo'ydu, mavi gözleri öyle geniş ki, beyazları açık bir şekilde belli oluyordu. Beni görünce güçlkle ilerleyerek üzerime atladı. Vücudu zangır zangır titriyordu. Korkmuş olduğu kokusundan belliydi.

"Miz A'ye yardım et," dedi eliyle göstererek. "Çok kötü kanaması var." Masanın altından, çoraplı bir ayak görünüyordu, giydiği ev ayakkabıları ayak baş parmağının ucunda sallanıyordu.

"Odan yukarıda mı?" diye sordum ses tonumu alçaltarak. Onaylar biçimde başını salladı, dişleri birbirine çarpıyordu. "Yukarı çık ve kendini odana kilitle." Onu nazikçe koridora doğru it-

tim. “Bir telefon bulup Leo’yu ara ve ona kışını kaldırıp buraya gelmesini söyle. Sonra da 911’i ara. Polise ve ambulansa ihtiyacımız var.” Belki de SWAT⁶¹ takımına. Ya da orduya.

Indigo koridorun ucundan bana bakıyordu. Nefesi kesilmişti.

“Eğer hâlâ buradaysa, alt katta olmalı,” dedim içimden yükselen hırlamayı güçlkle bastırarak. Ve bunun doğru olduğunu da biliyordum. Havadaki koku yön değiştirmiş, kızların olduğu bölümden uzaklaşmıştı. Dudaklarım geriye çekildi. “Git!”

Onu gönderip masaya koştum. Çoraplı ayağın uzantısı olan önlük giymiş vücudun yanına geldim. Miz A, masa ile duvar arasına sıkışmıştı, yüzü morluklarla dolu ve çok solgundu. Sanki kanı çekilmişti. Kolunun üst kısmından kan akıyordu.

Yerden keten bir peçete alıp, yarasının üzerine bir turnike yapacak şekilde bağladım. Turnikeyi düzgün bağlayabilmek için kırılmış bir sandalye parçasını kullandım. Ve sonunda kanamanın durduğunu memnuniyetle gözlemledim. Onun tam yanında zincirle bağlı, kanlar içinde biri daha yatıyordu. Christie’ydi bu. Nefes almıyordu. Gargara yapar gibi çıkan ağlama sesini hatırladım.

Başka seçeneğim yoktu. Turnikeyi gevşettim. Kan yine akmaya başladı ancak bu kez önceki kadar kuvvetli değildi. Öne doğru bir adım atıp perdeleri çektim, dışarıda gökyüzü griydi, şafak yeni sökmeye başlamıştı. Nihayet. Boyun omurlarında zedelenme olabileceği düşüncesiyle Christie’nin başının düzeltip hava yolunu açtım. İçeri yeteri derecede hava giriyordu, fakat elimden bıraktığım anda yine düşecek ve hava yolu kapanacaktı. Ve Miz A’nın turnikesi de kendi kendine bağlanmayacaktı şüphesiz.

“Ben yapabilirim.”

Elimdeki tüfeği hayvani bir refleksle aniden döndürdüm. Parmağım tetikteydi. Indigo’nun yüzü bembeyaz olmuştu, geri çekilirken iki elini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Sakin ol, benim.”

“Ben sana ne demiştim-”

61 SWAT: Özel Silahlar ve Taktikler Birimi. Amerikan Eyaletleri’nde teşkilatlanan elit bir milis taktik birimidir.

“Cep telefonum yanımda.” Pembe telefonunu elime bırakıp, Christie’nin başını tuttu. “Leo hatta.”

“Turnikeyi nasıl sıkılaştıracağını biliyor musun?” diye sordum.

Diziyle hava yolunu açık tutmayı başarıp, elleriyle de turnikeyi hallettiğini görünce içim rahatladı. “Kızıl Haç ilk yardım kursu,” diye açıkladı. Yüzü hâlâ solgundu ama şimdi daha sakın görünüyordu. Panik halindeyken bir şeylerle uğraşmak bazen iyi gelebiliyordu.

“Tamam.” Yerden uzunca bir tahta parçası alıp yanına koydum. “Sanırım bir kazığı nasıl kullanacağını da biliyorsundur.” Dudaklarını yalayıp başını salladı. Azılı vampir elbette ki ona fırsat verecek değildi. Zihninin yaptığı o iğrenç baskıyı hatırlamıştım. Beni nasıl durdurduğunu. Ama en azından kendisini daha güvende hissetmesine yardımcı olurdu.

Koridorda geldiğim yönü geri döndüm ve telefonu kulağıma tuttum. “Bekle,” deyip telefonu ters dönmüş bir sandalyenin üzerine bıraktım. Koridorun güvenli olduğunu anlayınca tüfeğimi boynuma asıp telefonu aldım.

“Bak. Şu yarasaya dönüşme işinin hikâye olduğunu biliyorum ama eğer Katie’nin gün batımına kadar hayatta kalmasını istiyorsan, o uykuya dalmadan bir an önce buraya gelsen iyi edersin.” Lore, kan kaybı olan ve uykuya dalmadan önce beslenemeyen vampirlerin bir daha uyanmayacaklarını, uyanırlarsa da azılı birer vampire dönüşeceklerini söylemişti. Katie’nin beslenebileceğini sanmıyordum. Bu kavram artık ona çok uzaktı. Ancak belki Leo ona yardım edebilirdi.

Zamanı hesaplıyormuş gibi bir an durakladı. “Yaklaştım. Ön kapıyı aç.”

Silahı yeniden omzuma yerleştirerek ön kapıya doğru hızla koşup kapıyı açtım. Dışarıdan gelen hafif ışık odayı doldurmaya başladı. Güvenlik sistemi her zaman durduğu yerde, konsolun üzerinde değildi, darmadağın olmuştu. Parçalanmış monitörler yerlerde geziyordu. Sadece bir tek kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

Dışarıdan azılı vampirin sürekli değişen kokusunu alabiliyordum. Gitmişti. Tüfeğimi kayışıyla sırtıma bağlayıp, haçları yerine koydum. Yardım istediğim bir vampiri bunlarla tehdit ediyormuş gibi görünmek istemezdim, her ne kadar bu niyette olmasam da. Üzerimde kıyafet olsaydı, diye geçirdim içimden. İki dar pence-rede asılı olan kalın perdelere bakıp, Scarlett O'Hara rolünü oynamayı düşündüm. Fakat daha harekete bile geçmeden arkamda soğuk bir rüzgâr hissettim. Leo Pellissier'nin kokusunu taşıyan bir rüzgâr hızla yanımdan geçti.

"Kapıyı kapat," dedi koridordan. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Vampirlerin böyle nefes nefese kalmalarının nedenlerinden biri olarak, "90 metrelik atletizm koşusu" da sayılabilirdi ben-ce. Leo'dan her zamanki papirüs kokusuna ek olarak bir de yanık bir aroma kokusu geliyordu, tıpkı kızarmış sulu bir biftek gibi. Ön kapıyı sıkıca itip büyük bir gümbürtüyle kapattım. Leo'nun Katie'nin ofisine girdiğini duydum. Küfrediyordu. Ve ofisin kapısı kapandı.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Yemek odasına koştum. "Indigo?" Kız kafasını kaldırıp bana baktı, derin bir şekilde konsant-re olmuştu. "Polisler ve sağlık görevlileri geldi. Leo Katie'nin ofisinde. Eğer o odaya biri girerse, akşam yemeği olmayı göze almalı. Anlıyor musun?" Vampirlerin geceleri ne yapacakları kestirilemezdi. Bunun gün ışığında ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünemiyordum bile, üstelik onlardan biri yaralı diğeri de tabutundan çok uzaktaydı. Ya da her nerede uyuyorsa.

Indigo başını salladı, bir şey söylememek için yanağını ısırı-yordu. Belki de çılgılık atmaktan korkuyordu.

"Ben giyinip azılı vampirin peşinden gideceğim. Polisler so-racak olursa beni görmedin, anlaştık mı?" Yüzünde ne yapacağı-nı bilemez gibi bir ifade vardı. "Bak eğer nezarethanede tutulur-sam, onu yakalayamam. Yaşadığı yeri bulup ona kazığımı sapla-mak istiyorum."

Yüzü aydınlandı. "Seni hiç görmedim." Duvara doğru bakıp bağırdı, "Tia, burası güvenli, artık dışarı çıkabilirsin!" Duvarın içinde yerden yaklaşık bir metre yükseklikte küçük bir kapı açıldı.

Tia'nın zarif yüzü kapıda belirdi. "Kapıyı açıp ambulans görevlilerini içeri al ve buraya getir," dedi Indigo. "Onların Katie'nin ofisine girmelerine izin verme. Hiçbir şekilde. Jane o şeyin peşinden gidecek. Bu yüzden ondan hiç bahsetmeyeceğiz. Tamam mı?" Tia çocuksu bir şekilde başını sallayarak onayladı. Indigo'nun kıdem olarak daha yukarıda olduğu belliydi. "Saklanan kızların hepsini dışarı çıkar. Sonra da ön kapıyı aç, ama yalnızca polislere," diye ekledi Indigo. Bana baktı ve beklenmeyecek biçimde gülümsedi. "Gidip giyinsen iyi olur yoksa polisler senin de bizlerden biri olduğunu sanacak."

Aşağı bakıp başımı salladım ve kazığımı hoşça kal anlamında havaya kaldırdım. Cam kırıklarına, kanlara ve kan pıhtılarına basmadan evden ayrıldım. Şafak sökerken, gökyüzünde mor ve altın renkte şeritler oluşuyordu. Duvarın üzerinden atlayıp evime vardım.

Katie'nin kanının kokusunu üzerimden silmek için duşa girdim. Sonra da vampir avı için uygun giysiler giydim, kot, deri ceket, botlar, gümüş vampir bıçakları, haçlar ve küçük bir şişe kutsal su. Çivili eldivenlerimi ve zincir tasmamı da fazladan cephaneye, İncil ve birkaç tane daha kazıkla beraber motorun heybesine yerleştirdim. Eve girdikten tam on dakika sonra, kaskımı takmış ve Benelli'yi sırtıma asmış bulunuyordum. Motorumu çalıştırıp arka taraftan dolaştım; Katie'nin kapısının önünden ve siren çalan araçların yanından geçtim. Kaskın siperini kaldırıp azıllı vampirin kokusunu taşıyan havayı içime çektim. Gözlerimi güneş gözlükleriyle koruyordum.

Kokusunu nasıl değiştirmişti? Bu kadar kolaylıkla değişebilen bir kokuyu rüzgârda kaybedersem bir daha bulamayabilirdim. Aynı şekilde, eğer bu kadar rahat koku değiştirebiliyorsa, belki de yanından geçip gitmiş ve farkına varmamıştım. Nasıl değiştiği kadar neden değiştiğini de merak ediyordum. Belki de bunu bilinçli yapmıyordu. Belki de canavar, ciğer yiyen hakkında yanlışlamıştı. Belki de o yalnızca azıllı bir vampir değildi. Belki çok daha fazlasıydı.

Duyduğum her azılı vampir vakasında, vampirler özellikle insanları hedef alıyor ve onların kanlarını içiyorlardı. Ancak bu olayda bir de kayıp vampirler söz konusuydu. Bunlardan biri de Katie'nin yokluğundan dolayı çok üzüntü duyduğu dişi bir vampirdi. Ming. Sonra da Katie'nin peşine düşmüştü. Ve diğerlerinin. Belki de azılı vampir çılgının biri değildi, tıbbi mecburiyetten dolayı ciğer yiyordu. Belki de kendi beslenme düzeninde, insan kanında olmayan bir şeyin eksikliğini çekiyordu. Belki onu dengede tutabilmek için karaciğer gibi kan açısından zengin yaşamsal organlara ihtiyaç duyuyordu. Ve belki de bu iş için vampirlerin organları, insanlarınkinden daha uygundu. Bu, ciğer yiyeni efsaneleştirir miydi peki? Kahretsin ki hayır. Üzerindeki o karmaşık koku, vampir izleri taşıyordu. Yani o bir vampirdi.

Azılı vampirin görüntüsü bir anda zihnimde belirdi. Katie'yi yiyordu. Üst ve alt dişleriyle avına saldırıp organlarını parçalayan vahşi bir hayvan gibiydi. Canavarın uyanık olmasına rağmen sessizliğini koruyordu. Benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum. Çünkü o da avını bu şekilde yiyordu; önce karaciğerini, kalbini, böbreklerini ve akciğerlerini. Yani protein, yağ ve mineral açısından en zengin kısımlarına öncelik veriyordu. Bu yönden bakıldığında o da bir vampir sayılmaz mıydı?

Açıkçası neyin peşinde olduğumu bilmiyordum, bunu nihayet kendi kendime itiraf etmeyi başarabilmiştim. Sabah işlerine ve okullarına giden insanların oluşturduğu şehir hareketliliği başlamıştı. Azılı vampir güneşin ışımaya başladığı sokaklardan uçarak geçiyordu adeta, ben de onu izliyordum. Kokusunu kaybetmemeyi başarırısam, belki yaşadığı yeri bulabilirdim. Ve o kanlı piçi gebertebilir, sonra da ödülümü alıp buradan gidebilirdim.

BÖLÜM 16

Haçlar silah sayılır mı?

Azılı vampirin kokusu değişim göstermeye devam ediyordu. Leo'nun tenine güneş değdiğinde nasıl koktuğunu hatırladım. Her zamanki acı badem-papirüs kokusunu gölgeleyen yanık et gibi kokuyordu. Isınan koku takip etmeyi hem kolaylaştırıyor hem de zorlaştırıyordu. Tavada cızırdayan pastırma ve sosis kokusu, azılı vampirin et kokusunu bastırıyordu. İnsan burnum kokuları ayırtırmakta pek iyi değildi, bu nedenle giderken ağızımdan nefes alıyordum. En sonunda onun kokusuna rastladım, meyan kökü gibi bir şey kokuyordu; fakat daha zarif bir kokuydu onunkisi. Mesela fındık.

Bir de tatlı çimen kokusu. Bu düşünce aklıma gelince, ağızımı ve burnumu iyice açarak onun kokusunu şehrin ve ırmağın kokusundan ayırt etmek için kendimi zorladım. Tatlı çimen. Ademoğulları'nın en sevdiği tören bitkilerinden biriydi bu. Kanla kaplı yüzü, sivri burnu ve çenesi gözlerimin önünden gitmiyordu. Evet. *Tsalagiyi*: Zihnimin derinliklerinde bir anda bir düşünce belirdi. O, bir vampir tarafından dönüştürülmüş bir Cherokee olabilirdi. Yani tıpkı bana benzeyen birinin peşinde olabilirdim.

Motorumu durdurup dengemi sağlamak için yere bastım. Gözlerimi kapattım ve tüm benliğimle koklamaya başladım. Canavar uyanmıştı ve gergin bir bekleyiş içerisindeydi. Pençelerini zihnimde hissedebiliyordum. Tatlı çimen...

Kaskın siperini indirip gaza bastım ve aramaya devam ettim.

Irmağa doğru yol aldığım sırada, kaskımın içine ani bir rüzgârla esen o kokuyu duydum. Burası, canavarın azılı vampi-

ri takip ettiği yoldu. Ve aynı zamanda azılı vampirin o fahişeyi öldürdüğü yerdı. Aı, diye mırıldandı canavar beynimin içinde. Gözümün önünde çalılıklara gizlenmiş bir hayvan izi belirdi. Ciğer yiyen, eve giderken kullandığı rotanın aynısını kullanıyordu.

I-90⁶² karayolunun üzerindeki Büyük New Orleans Köprüsü'nden geçerken canavar beynimin içinde ayaklanmıştı. Çamur renkli Mississippi, uyuyan koca bir ylandı. Ve derken, köprünün ortalarına geldiğim sırada, azılı vampirin kokusu birden kayboldu. Aniden ve tamamen. Trafik artıyor, nehirden esen rüzgâr kuvvetleniyordu. Kokuyu tekrar bulmak için fazla zamanım kalmamıştı.

Arabayla gidiyor olsaydım işim daha zor olurdu. Trafik kurallarını hiçse sayarak şeritten şeride manevra yapıyordum. Ancak hâlâ kokuya rastlayamamıştım. Yol ileride trafiğin yoğun olduğu Westbank Otobanı'na bağlandığı için oradan kurtulmam uzun sürdü.

Köprüye iki kez geri dönüp peşinde olduğum kokuyla ilgili ufak bir ipucu yakalayabilmek umuduyla bütün tali yolları ve anayol çıkışlarını aradım. Herhangi bir noktada otobandan çıkıp zemine ayak basmış olabilirdi. Başka bir deyişle, köprünün üzerinden atlayıp ırmağa inmiş olabilirdi. Canavar bana, yüzünü yere değdiren bir dağ aslanı görüntüsüyle karşılık verdi.

"Havayı koklamak zaman kaybı." Sonunda bunu kabullenmiştim. Motoru durdurup yeniden yere bastım ve kaskımın siperini kaldırdım. Güneş gözlüklerimi çıkardım. Midem bulanıyordu.

Bu kez canavar bir dışkı yığını gösterdi. Ardından, ya pençelerle ya da geyik boynuzlarıyla yerinden çıkarılmış bir ağaç kabuğu. Son olarak da, arka ayaklarının üzerinde durup bir dal ve yaprak yığınına anüsünden koku salgılayan büyük bir kedi.

"Bölge. Onun bölgesinde avlanarak onu bulabileceğimi anlatmak istiyorsun bana. O bölgenin kendisine ait olduğunu belirtmek için işaret bırakmış olabileceğini. Ancak insanlar bir bölgeye işaret bırakmazlar. Ve bildiğim kadarıyla, vampirler de öyle."

62 Interstate 90, Amerika'daki en uzun otobandır. Uzunluğu 4,987.47 km'dir.

Ve canavar, Katie's Ladies'i gösterdi bana. Pencerelerde hiçbir işaret yoktu ve neon ışıklar da. Ancak kapının üzerindeki pirinç levhada, sokağın numarası vardı. Daha önce pek dikkatimi çekmemişti bu. Aklıma bir fikir gelmişti. Vampirin fark etmeden bıraktığı izleri ve yaptığı şeyleri takip etmeliydim. Evet anlamıştım. Araştırmaya Aggie One Feather'ın evinden ve arka taraftaki suanadan başlayabilirdim. Zincir tasmamı ve diğer koruyucu ekipmanlarımı taktım. Artık vampir için hazırdım.

Aggie, motorun gürültüsünü duymuş olmalıydı. Bu gürültüyü saklayamazdım zaten. Onun kapıda durup bekleyeceğini sanıyordum ama beklemiyordu. Zili çaldığımda ev sessizdi. Çalışan araç gereçlerin ve klimanın uğultusunu saymazsak tabii. Evden kızarmış pastırma kokusu geliyordu. Ve bu kokuya eşlik eden başka bir şey daha vardı; azılı vampirin o çürümüş kokusu. Canavar alarma geçmişti, ağzını açmış, dişlerini gösteriyordu. Yanık kokusundan anlaşıldığı kadarıyla, vampir bu evin yakınından geçmiş ve güneş ışınları derisini yakmıştı. Onun burada olduğuna dair kanıtlar her yerdeydi. Çok şaşırtıcıydı bu.

Hızlıydı, bugüne dek avladığım her şeyden daha hızlıydı hem de. Evin arka kısmını araştırmak için izin almak nezaketini bir kenara bırakmak istiyordum. Kalbim heyecanla çarpıyordu. Azılı vampir yakındı. Aggie'nin evinin arkasındaki ormanlık alan, onun sadece avlanmak için kullandığı bir yer değildi. Buralarda bir yerde yaşıyordu.

İçeriden ayak sesleri geldi. Aggie kapıyı açar açmaz geri çekildi ve sanki şiddetli bir esintiden korunmak istermiş gibi elini kaldırdı. Belki de sırtımda asılı olan Benelli'den korkmuştu. Ya da yaptığım açıklamadan. "Her şey yolunda," dedim.

Yumruk yaptığı elini göğsünün üzerine götürdü, ayakları geri geri gitmeyi bıraktı. Dengesini yeniden bulmaya çalışıyor gibiydi. "Ne istiyorsun?" diye sordu kararsız bir sesle. *Ne istiyorsun?* demişti bana. *İçeri gel* değil. Kapıyı eliyle tutuyor, içeri girmemi engelliyordu.

Başımı salladım. Kıdemli birine nezaket gösterecek zamanım yoktu. "Azılı vampir senin bahçenin içinden geçmiş. Bilmem ge-

reken şey-” dedim ve durdum. Bu işte hiç de iyi değildim. “Evin arkasındaki bölgede iz sürebilir miyim?” dedim.

Yüzünde rahatlamış bir ifadeyle bana baktı. Bir eli hâlâ kapıda, diğeri de göğsünün üzerindeydi. Hatırladığım kadarıyla, bu, kıdemlilere özgü bir korunma davranışydı. Zihnimde çok eski, sisli bir hatıra belirdi. Çok yaşlı bir kadının aynı hareketi yaptığını hatırladım. Hatıra öyle gerçekti ki, bir an ona dokunabileceğimi sandım fakat geldiği gibi uçup gitti belleğimden. *Ne kadar sürmüştü? Bu gerçeklik ne kadar sürmüştü?*

Aggie yüzümü inceliyordu. Elleri şimdi ağacın dalında çırpınan bir kuşunkiler gibi titriyordu. Sabırsızlığımı dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldım ve incelemesinin bitmesini bekledim. Bu yalnızca birkaç saniye sürse de, bana çok uzun bir zamanmış gibi geldi.

Nihayet tatmin olmuşçasına, “Evet,” dedi. “İz sürebilirsin. Ama öncelikle annem seninle tanışmak istiyor.” Kapıyı açıp yana çekildi.

“Zamanım yok,” dedim hayal kırıklığıyla. “Evinin çok yakınından geçmiş.”

“Biliyorum. Bana onun buralarda avlandığını söylediğin günden beri annemin gözüne uyku girmiyor. Hep uyanık. Dinliyor. Onu duymuş, açlığını ve öfkesini hissetmiş. Biz de seni bekliyorduk.” Hâlâ kenarda duruyordu.

Kızgındım ama ne söyleyeceğimi bilmediğimden, bir an önce içeri girmeyi tercih ettim. Aggie elini kaldırıp beni durdurdu. “Lütfen. Silahlarını dışarıda bırak.”

Gözlerimden fıskıran öfkeyi görmemesi için gözlerimi kapadım. Böyle şeyler için harcayacak vaktim yoktu. Sonra hatırladım. Her ne kadar başkası için olursa olsun, kıdemli birinin evine silahla girmek hakaret ve zorbalık sayılırdı. Kendimi zorlayarak dudaklarımdan kısa bir sözcük çıkarmayı başardım: “Üzgünüm.” Ve ne kadar acele ediyor olsam da gerçekten üzgündüm. Aggie One Feather’ı küçük düşürmek istemiyordum. *Egini Agayvle i.* Ancak azılı vampir o kadar yakındaydı ki...

Benelli'yi çıkarıp verandaya bıraktım. Biri gelip onu almaya kalktığı takdirde bu bana çok pahalıya mâl olacaktı. Kazıkları ve vampir katili bıçakları da yanına koydum. Üçünü de. Silahlarımı bıraktıkça bana bir şeyler olmaya, hareketlerim yavaşlamaya başladı. Ümitsizliğim giderek kayboluyor, günün sıcaklığıyla gözeneklerimden çıkıp gidiyordu sanki.

Boynumdaki zincirli tasmayı çıkardım. Sonra eldivenlerimi. Verandaya oturup botlarımı çözdüm. Aslında son geldiğimde onları çıkarmalıyım. Oturduğum yerden Aggie'ye dönüp sordum: "Haçlar silah sayılır mı?"

"Sen öyle olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet." Haçları saçlarımın arasından çekip çıkardım. Çoraplı ayaklarımla başımı öne eğip bekledim. "*Gi yv ha,*" dedi. İçeri gel. Eve girdim. Aggie de kapıyı arkamdan kapattı. Tüm dünya evin dışında kalmıştı artık. Arka taraftaki küçük yatak odasına doğru takip ettim onu. Duvarlardan güneşin sarı, parlak ışığı yansıyor-du. Çift kişilik yatağın üzerindeki yatak örtüsünde farklı motifler vardı. Kökü ayak kısmında, dalları ise baş tarafında bulunan, farklı kumaşlarla işlenmiş bir ağaç motifi. Yaşlı bir kadın, rahat görünümlü bir sandalyeye oturmuş, mahalleyi gören pencereden dışarı bakıyordu. Sandalyenin yanında ise bir şifonyer duruyordu.

Kadının siyah örgülü saçları omzundan aşağı sarkıyordu. Saçlarında bir tek gri tel bile yoktu. Bronz tenli yüzünde rüzgârın, güneşin ve zamanın bıraktığı izler vardı. Kapıda durduğum sırada arkasını dönüp beni karşıladı. Gözleri küçük, siyah düğmecikleri andırıyordu. Kızının dediğini tekrarlayarak "*Gi yv ha,*" dedi, sesi eski zamanlarda yaşayanlara özgü o ahenkle yankılanıyordu. Bunu hatırlıyordum. "*Gi yv ha.*" Yanındaki tabureyi işaret etti.

Gösterdiği yere oturup, yüzümü görebilmesi için başımı eğdim. "*Li si,*" dedim ona. Büyükanne.

"Annemin adı *Ewi Tsagalili*. Eva Chicalelee," dedi Aggie kapıdan.

Aggie'nin bana anlatmış olduğu küçük ardıç kuşu Chickelili'nin hikâyesini hatırladım. Ciğer yiyenle ilgili insanları uyarmak iste-

miş, ancak sesi çok alçak olduğu için kimse onu duymamıştı. “Li si,” dedim yeniden başımı biraz daha eğerek.

“Güzel kız.” Soğuk parmaklarıyla yanaklarıma dokundu. Çene hatlarımı takip etti. “Hayır. Bu bir kız değil. Gözlerim beni yanıltıyor. Sen...sen çok yaşlısın aslında,” dedi yaşlı kadın. Gözlerim onunkilerle buluştu. O da kızı gibi çok fazla şey görebiliyordu. “Çok yaşlı hem de,” dedi.

Bacaklarımın arasına koyduğum ellerime baktım.

“Sen zamanı derinin altında taşıyorsun. Hatıraların ulaşamayacak kadar uzakta kalmış.”

“Vv,” dedim. *Evet.* Ademoğulları’nın dilinde evet. Bir kar fırtınasının içindeydim ve soğuk, kemiklerimin içine işliyordu sanki. Uzun, karlı bir yolculuğun anıları vardı belleğimde şimdi. Zorunlu Göç, Gözyaşı Yolculuğu’ndan kalma hatıralar. Ayak parmaklarım çoraplarımın içinde kıvrılıyordu ve titriyordum. Hatırlıyordum. *Kahretsin. Oradaydım...*

Elini çekince hatıralar da bir anda yok oldu. “Suya girmelisin,” dedi. Bahsettiği su, Cherokee’lere özgü bir gelenek olan, buzlu suyun içine batıp çıkmak ve bu sayede tedavi olmaktır.

“Buna zaman yok, *Li si.*”

Yaşlı kadın derin bir nefes alıp bıraktı. Söylediklerim hoşuna gitmemişti. “Savaşın bittiğinde buraya geleceksin.” Bu bir emirden çok, bir kehanete benziyordu. Yeniden titremeye başlamıştım, tenim bir taş gibi soğuktu. “Seni dumanla kaplayacağız. Ve sonra kızım seni suya götürecektir. Hatıraların sana geri gelmeye başlayacak.”

“Vv,” dedim.

“Kızım senin savaşçı bir kadın olduğunu söylüyor. Kan seni izliyor, senin peşinde. Avının üzerine büyük bir kedi gibi atlıyorsun.” Başımı kaldırdığımda bana gülümsediğini gördüm. Takma dişleri inci gibi parlıyordu. “Git hadi. Düşmanınla savaş. Ve sonra bize geri gel.”

Aggie’yle konuşmadan evden ayrıldım. İyice ısınmış olan verandaya oturup botlarımı bağladım ve silahlarımı taktım. Par-

maklarım titriyordu. Bedenimde açlık zamanlarından kalan o soğuşu hâlâ hissedebiliyordum. Güneş beni ısıtmaya başladı. Gözlerimi kapayıp yüzümü güneşe çevirdim ve yaşlı kadının parmaklarının bana dokunduğu gibi dokunmasına izin verdim. Kendime nefes almak için biraz zaman tanıdım. Ve hatırlamak için.

Azılı vampirin kokusu sıcakla birlikte zayıflıyordu. Ayağa kalkıp evin etrafında koşmaya başladım. Bir yandan da kokluyordum. Geçmiş bekleyebilirdi.

Çam ormanlarının arasında, neredeyse görünmez olan patikanın içinde onun kokusunu takip ettim. Toprak onun kokusuyla doluydu. İnsan burnumla bunu duyumsamak zor olsa da, canavar algılayabiliyordu. Kıdemli yaşlıların köpeklerini yediği yerlerden geçtim; kemikler etrafa dağılmıştı, vücutları nemli toprakta çürüyordu. Dört tane kedi, sayısız sıçan, kemirgenler ve başka hayvanların leşlerinin kokusunu alabiliyordum. Anlaşılan burada sık sık avlanıyordu. Ve her zaman açtı.

Yavaş hareket ediyordum. Azılı vampirin güneş ışığında durmadığı düşünülürse tehlikede sayılmazdım. Başka ne olabilirdi? Ancak eğer insan bir hizmetkârı varsa, şu an yakınlarda olabilirdi ve insan hizmetkârlar güneş ışığından da etkilenmezlerdi. Sık sık duraklayarak kokuları içime çekiyordum. Çürümüş et kokusunu bastıran bir fındık ve tatlı çimen kokusu vardı. Dizlerimin üzerine çöküp yeri kokladım. Etrafta kimseler yoktu. Bu karmaşık koku; içinde domates, adaçayı ve biberiye gibi bitkilerin zayıf koku izleri ile adlandıramadığım başka kokuları barındırıyordu. Çalılıkların içinden geçip koklamaya devam ettim. Küçük patikadan ağaçların arasına çıktım. Yangının üzerinden çok zaman geçmişti ve çalılıklar çok sıklaşmıştı bu yüzden fazla ilerleyemiyordum.

Canavar, patikanın yürümek için iyi bir yer olduğunu düşünüyordu. Bana göre ise, düz topraktan daha öte bir yerdirdi burası. Patika, ormanın derinliklerine girebilmek için tek yoldu. Ağaçlar ve insan boyundaki çalılıklar yolu kapatıyordu. Kuş sesleri kesilmişti. Hafifçe esen rüzgâr çam kokularını taşıyordu. Etrafım-

da sivrisinekler vızıldıyordu. Bir tuzağa doğru mu ilerliyordum? Canavar burada bir tuzak görmemişti ama ben canavar değildim.

Canavarın avından hatırladığım kadarıyla, ağaçlar ileride açıklık bir alana açılıyorlardı. Çömeli bekledim. Hiçbir hareket yoktu. Tıpkı canavarın yaptığı gibi ben de alanı dolaştım. Ancak hiçbir şey bulamadım; ne bir patika ne de bir koku izi. Tuzak olup olmadığını anlamaya çalışarak açıklık alanın içine temkinli bir şekilde süzuldüm. Toprak, azılı vampir ve çürümüş kan kokuyordu. Koku burada yoğunlaşıyordu, sanki pek çok farklı kişi tarafından kullanılmış gibiydi. Ama hepsinin aynı kişi olduğundan kesinlikle emindim. Vampir, kokusunu değiştirebiliyor ve tıpkı Dr.Jekyll ve Mr.Hyde'da olduğu gibi bir metamorfoz geçiriyordu. O bir tengezer değildi. Kokusu benimkine hiç benzemiyordu. Bir kurt adam olmadığı da belliydi. Peki bir elf olabilir miydi? Hayır. O bir vampirdi, sapkın ve çok hasta bir vampir.

Epeyce uzun bir zaman geçtikten sonra burada bir tuzak olmadığını anladım. Ciğer yiyen buraya gelmiş ve buradan ayrılmamıştı. Ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Çam ormanının dış sınırından başlayarak ve her seferinde küçülen daireler çizerek ilerlemeyi sürdürdüm. Alanın merkezine ulaştığımda topraktan gelen sesler değişmeye başladı.

Bir oyuk vardı sanki. Toprağa bir şey gömülmüştü.

Mağara, diye düşündü canavar. Biraz uykulu olsa da, hâlâ ayakta idi canavar. *Onun ini. Onun yaşadığı yer.*

“Evet,” diye mırıldandım. Çömeli yerdeki çam iğnelerini temizlemeye kalkıştım ancak iğneler temizlenmiyordu. Yerdeki bir kapının üzerine yapıştırılmışlardı. Kamuflej. Tek dizimin üzerinde duruyordum. Kapının tahta kısmı, çam iğneleriyle aynı renge boyanmıştı. Hafif yıpranmış görüntüsüyle ormanın geri kalanından ayırt edilemezdi. Metal kısmı hava şartları ve güneşin etkisiyle kararmış, pirinçten bir kolu vardı. Orta sınıf bir ailenin ön kapı olarak kullanabileceği bir şeydi bu. Sırtımdan terler boşanıyor, boynumdaki zincirin altında ter damlacıkları birikiyordu. Soluk alıp verişim düzenli olmasına karşın oldukça hızlıydı.

Benelli'yi sırtımdan indirip kazıklardan birini elime aldım. Kapının koluna uzandım. Eğer kapı kilitliyse ne yapacağımı bilmiyordum. Kilitli değildi. Menteşeleri de yoktu. Yana doğru kayıp açıldı ve yaklaşık bir metre eninde, bir buçuk metre derinliğinde bir delik ortaya çıktı. Bu bir tavşan deliğinden biraz daha büyük sayılırdı, bir insan içeride eğilerek yürüyebilirdi. "Kahretsin," diye fısıldadım. İçeri girmek zorundaydım.

Tünelin duvarları ıslaktı, her yerden ağaç kökleri sallanıyordu. Havadaki esinti, yeni açılmış bir mezarın rutubetli, çürümüş kokusunu taşıyordu. Ayak izleri tünelin girişindeki toprağı sertleştirmiş ve düzleştirmişti. Azılı vampirin botlarıyla bastığı yerlerde garip şekiller oluşmuştu. Yeri incelediğimde sadece bir çeşit iz olduğunu fark ettim. Bot izleriydi bunlar. Ve hepsi birbirinin aynısıydı. Vampirin insan bir hizmetkârı varsa bile şu anda burada değildi.

Çünkü onu yedi, diye konuştu canavar.

Farklı kokuları ayırtırmaya çalıştım: rutubet, çam köklerindeki özsu, yakınlardaki bir su kaynağı, ıslak toprak ve ölü bir şeyler. Uzun zamandır ölü. Tam önümdeydi. Benelli'yi hazırda tutarak tünelin içine atladım. Bir süre gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Görebildiğim kadarıyla burada yalnızdım. Tüfeği kaldırıp en sevdiğim vampir bıçağı elime aldım. Yaklaşık kırk beş santim uzunluğundaki bıçak gümüşten yapılmış ve vampirin kanını mümkün olabildiğince çabuk dökmek için tasarlanmıştı. İri bir geyiğin boynuzundan yapılan kabzası ise, Molly'nin kocası Evan tarafından oyulmuştu. Şans, avucumda bu gümüşle somutlaşmış gibiydi. Eğer aradığım şeyi bulabilirsem, bu çok yakından halledilmiş bir av işi olacaktı benim için.

Tünelin içinde daireler çizerek ilerlerken bir çanta gözümüne çarptı. Kokusu burnuma gelmişti, kendi çürümüş kokusu ile Katies'den ayrılırken taşıdığı o koku. Akli başında olanların ve kaçıkların kokusuydu belki de. Botlar çantanın yanına yerleştirilmişti. İngiliz binici çizmelerine benzeyen diz hizasındaki çizmelerdi bunlar. Çıplak ayak izleri tünel boyunca sürüyordu. Vampir soyunmuş ve çıplak bir şekilde ilerlemişti. Çırlıçıplak. Bu çok garipti.

Tam önümde beyaz bir şey algıladım. Bir kafatası bana bakıyordu. Kemiklerden doku kalıntıları sarkıyordu. Birkaç tutam da kızıl saç. Omurgadan kopmuş bacak ve kaburga kemikleri etrafa saçılmıştı. Yakınımdaki bir kemiğe uzanıp aldım. Bu bir uyluk kemiği idi. Yırtıcı bir yaratığın üst ve alt dişlerinin izleri vardı. İnsan hizmetkârı bulduğumdan emindim. Kemiği yere atıp karanlığın içinde sürünerek ilerledim.

Tünelin üst kısmındaki eğim arttıkça yerler ıslanmaya başlamıştı. Kot pantolonum sıırıslılam olmuştu. Sonra aniden tünelin bittiğini fark ettim. Tavan, çimento bir boruyla son buluyordu. Bu boru, şehrin ana su şebekesine ait olmalıydı. Hava akımını sağlamak için açılmış küçük delikten içeri bakınca siyah sudan başka bir şey göremedim. Tünelin duvarlarındaki köklerden birini koparıp delikten içeri uzattım. Dibe değmiyordu. Sonra kökü elimden düşürdüm ve hayal kırıklığıyla homurdandım.

Geri geri giderek tünelin içinden çıkmaya başladım. Azıllı vampir, gün ışığından saklanmak için mükemmel bir yer bulmuştu. Bir yer altı su şebekesi. Muhtemelen birden fazla çıkışı vardı buranın. Fakat hiçbir güç beni suya dalmaya ikna edemedi. Onun nefes almak gibi bir ihtiyacı olmayabilirdi ama benim vardı.

Yüzeye çıkıp ayaklarımı delikten aşağı sarkıtarak sık nefes almaya başladım. Bu bir vampirin gün ışığından korunması için mükemmel bir sığınaktı: çoklu çıkış kapısı, karanlık, ve farklı kaçış yolları sağlayan su sistemi. Ve eğer kıyafetlerini bıraktığı bu yere gelmiş olsaydı, kokumu alır almaz Benelli'yi ateşlediğim an kaçıp gidecekti. Onu sadece bir kez vurabilecektim ve bu atış onu öldürmezse bana saldırmakta hiç vakit kaybetmeyecekti. Böylece onun akşam yemeği olacaktım. Tuzak kurmasına gerek bile yoktu. Her yerden çıkabilirdi, büyük olasılıkla her çıkış kapısında bir takım kıyafet bulunduruyordu. Burayı sıklıkla kullanma nedeninin Aggie ve ailesi olduğunu düşünüyordum.

İçimi çektim, ayağa kalkıp Bitsa'ya doğru yürüdüm. Çamurlar güneşin altında kuruyordu.

BÖLÜM 17

Jartiyerine bir dolar sıkıştırmamı ister misin?

Köprüden geçip paralı yola saparak Katie'se doğru yol almaya başladım. Kot pantolonumun üzerindeki çamurlar sertleşmeye başlamıştı. At kuyruğum çözülmüş, saçlarım sıcak rüzgârın da etkisiyle dağılarak aralardan çıkmıştı. Yol boyunca açlıktan midem guruldadı.

Katie's Ladies'in oradaki acil durum teknisyenleri ve ambulanslar gitmişti, ancak güvenlik görevlileri duruyordu. Üniformalı kadın ve erkekler sokakları kapatmışlar, küçük gruplar halinde birbirleriyle konuşuyorlardı. Sarı olay yeri inceleme şeritleri her yere çekilmişti. Yarım blok öteye motorumu park ettim. Silahımı gizlemiyordum çünkü tamamıyla yasalı. Ancak Benelli sadece bir tüfekten çok daha öte bir şeydi. Çok güçlü ve acımasız, mükemmel bir silahtı. Ve burada da çok şiddetli bir suç işlenmişti. Polisler kuşkuluanabilirdi.

Azman, ileride bir yerde Jim Herbert adındaki üniformalı polislin ve sivil giyinmiş olan Jodi Richoux'un yanında duruyordu. Yani, Katie'nin New Orleans Polis Teşkilatı'ndaki bağlantısı. Katie'nin arkadaşı olması da mümkündü, her ne kadar bundan şüphe duysam da. Rahatsız olmuşa benziyordu. Jimmy ise sinirli gibiydi. Buna hiç şaşırmamıştım.

Azman'a gelince, o da ellerini kalçalarına yerleştirmiş duruyordu. Düşük belli kot pantolonu kalçasını sıkıca sarmış, pantolonunun paçalarını yürüyüş ayakkabılarının dışına çıkarmıştı. Tişörtünü içeri sokmuştu. Böyle bir adam için oldukça özensiz giyinmişti. Şişkin kasları ve kahverengi kısa saçları vardı. İkizle-

ri hatırlamıştım. Azman'ın kaç yaşında olduğunu merak ediyordum. İlğim dağılmıştı, merakımı biraz erteledim, bıraktım kediye merak öldürsün. Leo'nun sağ koluna karşı bir ilgi duymak akıllıca olmazdı, özellikle de onları birbirine bağlayan şeyin, cinselliği de içine alan bir kan bağı olduğu düşünülürse.

Dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. Polislerle durduğu yerden başını kaldırıp bana baktı. Soru sorar gibiydi. Başımı "hayır polislerle konuşmak istemiyorum" anlamında salladım. Katies'in arka tarafını işaret ettim ve elimle atlama hareketi yaparak, duvardan atlayıp evime gelmesini anlatmaya çalıştım. Gülmek için kendini zor tutarak hafifçe başını salladı. Motora atlayıp polislerden uzaklaşmak için uzun yolu tercih ettim. Azman yolu kendi başına bulamazdı. Buraya ilk gelişi değildi elbette, *hatta ikinci bile değildi*. Aklıma geldikçe sinirim bozuluyordu. Bir an gelecek ve ben evime izinsizce girip mahremiyetimi işgal eden bu adamla uğraşmak zorunda kalacaktım. Belki de o an gelmişti. Canavar uykusundan uyanıp mırıldanmaya başladı. *Eğlence...*

Motorla eve yaklaştığımda Azman'ı ön kapıda buldum; balkonu ayakta tutan yarım metrelik demire dayanmış duruyordu. Bir dövüş ustası gibi dengede idi. Ellerini çarpraz yapmıştı, böylece kasları daha da şişkin duruyordu. Ne kadar hoş.

Yan kapıyı işaret edip gaza bastım ve içeri girdim. O da arkamdan geldi ve kapıyı kilitledim. *Aslında kapıyı kilitleme görevini ona vermeliydim*, diye düşündüm. Motoru bahçeye çektim ve kapattım. Kaskımı çıkarıp saçlarımı serbest bıraktım. Avlanmaya gitmeden önce saçlarımı örmeye vaktim olmamıştı. Azman gözlerini saçlarımdan alamıyordu. Kokusunda çok az miktarda bir değişim meydana gelmişti. Azman'ın uzun saçtan hoşlandığı belliydi. Hem de çok hoşlandığı. "Çay ister misin?" diye sordum.

"Kahve daha iyi olur aslında," dedi bakışlarını yüzüme yönlterek.

"Sadece çayım var."

Dudaklarını büküp omuz silkti. "Çay olsun o halde."

Kapıya yönelirken beni izliyordu. Birden durakladım. Bu-

günün işini yarına bırakma. “İçeri girsene. Geçen sefer yaptığın gibi-” İçeri girmesi için geri çekildim, “-kameraları araştırma-ya geldiğinde olduğu gibi.” Bana doğru sert bir bakış attı. Anlattığım şeyi anladığından emin olmak için omzumu silkip ilave ettim: “Ve tabii o kan emici patronunla buraya gelip karanlıkta beni bekleyerek, bir takım vampir saçmalıklarıyla beni korkutmaya çalıştığınız zamanki gibi.”

Söylediklerimi bir an düşündü. Hava giderek daha da ısınıyor, çiçekler boyunlarını eğiyorlardı. Sesinde gerçekten meraklı bir tonla “Çok mu kızsınsın?” diye sordu. Ben cevap vermeyince de devam etti: “Bu Leo’nun güvenliğini sağlama işimin bir parçası. Anlamış olman gerekir.”

“Sana yaşlı bir hanımı öldürmeni söylese yapar mıydın peki?”

Dudaklarında alaycı bir ifadeyle düşündü. Ve başını yana eğip yanıtladı. “Eğer öldürülmesi gerekiyorsa evet.”

Ciddiydi. Damarlarımdaki kan buz kesmişti adeta. Canavar ileri atılmaya hazırlanıyordu. “Peki ya gerekmiyorsa?”

“O zaman Leo onu öldürmemi istemez benden.”

Burnumdan soluyordum. Boğazımın derinliklerinden gelip burun deliklerimden çıkan bu ses, canavara aitti. Başka bir tepki vermeyeceğimi anlayınca cebinden bir dizi anahtar çıkardı, içlerinden birini seçip kapımın kilidini açtı. Onları elinden alıp ağızına tıkmak istiyordum ama buna değmezdi. Bu sadece kan emici patronunun işine yarardı. Bu tanım hoşuma gitmişti. Kan emici patron. Leo’nun yüzüne söylediğimde hiç hoşlanmayacağından emindim.

İçeriye girdim. Benelli’yi ve kaskımı çıkarıp mutfak masasının üzerine bıraktım. Ardından eldivenlerimi, boynumdaki zinciri ve diğer silahlarımı. Sonra haçları. Üzerimdeki çelik ve kazıkları çıkarttıkça, pantolonumdaki kurumuş çamurlar patır patır yere dökülüyordu. Kendi terimin kokusunu alabiliyordum.

Azman, kalçasının kenarıyla masaya oturmuş silahlarımı çıkarmamı izliyordu. Gözlerinden bir şey anlaşılmıyordu ama du-

daklarındaki gülümseme hâlâ duruyordu. “İşini bitirdiğinde jartiyerine bir dolar sıkıştırmamı ister misin?”

Kendime engel olamayıp güldüm. Ve o da karşılık verdi. Su ısıtıcısını ocağa koyup, süzgecin içine Nilgiri Tiger Hill çay yapraklarından döktüm ve porselen demliğe yerleştirdim. Çay, bir kahve tiryakisini bile tatmin edecek kadar sertti. Üstelik çok da pahalı değildi. Dökmem gerekse üzülmezdim. Çaydanlığı lava-boya yerleştirdim.

Bir sandalyeye oturup dirseklerini masaya dayadı. İçgüdüsel bir şekilde, dış kısımdaki sandalyeye oturduğunu fark etmiştim. Böylelikle pencere, ön kapı ve yan kapıların hepsi görüş alanının içerisinde kalıyor ve gözleri güneş ışığından etkilenmiyordu. Fincan, tabak, kaşık ve şeker çıkardım. Masanın onun sağ tarafında kalan kısmına yerleştirdim. Güvenli bir görüş açısı olan en iyi ikinci sandalyeye.

“Bana bu sabah neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu.

Bir çılgılla uyanıp koşmaya başladığımı anlatmak üzereydim. Ancak bu çılgılığı bir insanın duyabileceğinden şüpheliydim. Onun yerine şöyle söyledim: “Geç saatlere kadar ayakta kalırım ben. Çılgılığı duyduğumda arka bahçedeydim. Birkaç silah alıp hemen buraya koştum.”

“Çırılçıplak.”

“Ne?”

“Kızlar buraya geldiğinde çırılçıplak olduğunu söylediler. Elinde de tüfek varmış. Ve haçlar. Kazıklar.” Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Seni o halde görmeyi isterdim doğrusu. Eminim çok ilgi çekiciydin.” Kaşları yukarı kalktı. “Güneşin doğmasına yarım saat kalmıştı ve sen arka bahçedeydin.” Sözlerinde alaycı ve inanmaz bir ifade vardı. Ancak başka bir şey daha vardı. Yaşça gülümseyerek tekrarladı: “Hem de çırılçıplak.”

“Meditasyon yapıyordum,” dedim. “Çırılçıplak” kelimesinin verdiği utançla kızaran yüzümü gizlemeye çalışıyordum. Böyle harika bir anı kaçırdığına çok üzülüyor gibiydi. “Katie’nin benim

için getirttiği kayaların üzerinde.”

“Kayaları duymuştum evet.”

“Evimde gezinirken onları da inceleme fırsatın oldu mu?”

“Burası senin evin değil.”

Benim inim, diye gürledi canavar içeriden. Ama tabii bunu dışarıdan söyleyemezdim. “Şimdilik öyle. Ne arıyordun? Yoksa gizli kameralara karşı duygusal bir yakınlık mı besliyorsun?” Su ısıtıcısı tıslamaya başlamıştı.

Kameralarla ilgili yaptığım yorumlara şaşırmış görünüyordu. Belki de genel olarak beni şaşırtıcı buluyordu. “Patronum, konsey tarafından kiralanan avcıyı tanımak istiyordu.”

Sesindeki yalanın kokusunu alabiliyordum. Gözeneklerinden fışkırıyordu. Ve vampir konseyinin başkanı olan Leo, kiralananmadan önce kim olduğumu çok iyi bildiğine göre, bu yalanın başka bir amacı olmalıydı. Ne olduğunu anlayabilseydim... Sessizce söylediklerini düşündüm. Söylenen diğer sözleri hatırlamaya çalışıyordum. Ve söylenmemişleri, askıda kalanları.

Anlıyordum. *Piç kurusu*. Leo, Katie’nin güvenlik sisteminden besleniyordu. Muhtemelen sadece kameralardan da değil, *bu evdeki* her şeyden. O halde nasıl olmuştu da bu sabah azılı vampirin Katie’ye saldırdığını görememişti?

Su ısıtıcısının ıslığı ötmeye başlamıştı. Bir yandan düşünüyor, bir yandan da ısıtıcıyı ocaktan indirip, kaynamış suyu demliğe boşaltıyordum. Sonra, demlenene kadar sıcak kalması için çaydanlığı koruyucu bir kılıfla sardım. Azman domestik hareketlerime şaşkınlıkla bakıyordu. “Yemek de pişiriyor musun?” diye sordu alaycı bir tavırla. “Çünkü striptiz yapar gibi silahlarını çıkaran, bir Benelli’yi rahatlıkla kullanabilen aynı zamanda da yemek pişirebilen bir kadın beni can evimden vurur.”

“Yemek pişiremem,” dedim. Bu sırada canavar bana çiğ biftekler gösteriyordu. Onunla flört ettiğimi düşünen Azman gülümsedi. Onu daha rahatlamış bularak sordum, “Katie Leo’nun onun güvenlik sistemine girmeye çalıştığını biliyor mu?” Sustu. İşte seni yakaladım. Gülümsedim ve bıçağı biraz daha derine soktum.

“Leo Katie’nin arka bahçesine bir gizli kamera yerleştirmiş. Böylelikle bütün gizli kameralara ulaşabileceğini düşünmüş olmalı.” Ve ekledim: “Eminim şehirdeki bütün vampirlere ait kamera kayıtları elindedir. Hatta sesleri de.” Azman’ın yüzü sertleşti. Çaydanlığın üzerinden kılıfı kaldırıp, demliğin içindeki süzgeci çıkardım ve tabağa yerleştirdim. Dikkatli bir şekilde iki fincana da çay doldurdum. “Şeker? Süt?” diye tatlılıkla sordum.

Yaklaşık bir dakika kadar sonra “Şeker,” diye cevap verdi.

İkimizin fincanlarına da tepeleme birer kaşık şeker koyup karıştırdım. Fincanını ona doğru ittim ve yerime oturdum. Fincanın sıcaklığı ellerimi, buharı ise yüzümü ısıtıyordu. Yarılanmış göz kapaklarımın arasından ona bakarak, “Ben vampir siyasetine meraklı değilim,” diye mırıldandım. “Beni ve cüzdanımı etkilemediği sürece. Ama yapacak bir işim var ve bazı cevaplar almam gerekli. Etrafta o kadar kamera varken Leo nasıl oldu da bu sabah azılı vampirin saldırdığını göremedi? Ve Mearkanis’in efendisine sığınağında yapılan saldırıyı? Ming’i. Bunları neden durduramadı? Tabii bu ölümlerden bir çıkar sağlamayacaksa.” Fırsatını bulmuşken ekledim: “Vampir siyasetinde meydana gelen bölünmeleri daha da kötü hale getirmek gibi. Ve Leo’nun vampir avlamak için baştan ayağa silahlanmış arkadaşları gibi.” Azman hiç kıpırdamadan duruyordu ama gözlerinin etrafındaki derisinin gerginleştiğine yemin edebilirdim. “Leo kendi azılı vampirini mi yetiştiriyor? Eğer öyleyse neden?”

Azman, fincanından bir yudum aldı. Böylece düşünmek için zaman kazanmış oluyordu. Sorularıma sinirlendiğini görebiliyordum ancak çayı tattığında yüzündeki ifade de yumuşamış, o kadar da kötü değil diye düşünmeye başlamıştı. Sonunda, “Sana açıklayacağım ama önce bana kameraları nasıl bu kadar hızlı bulduğunu anlatmalısın. Onları aramak için hiçbir araç kullanmadan üstelik. Başka hiçbir yere sapmadan direkt kameraların olduğu yerlere yöneldin. Sistemler durduğunda dijital ölçümlere bakarak anladım bunu.”

Aslında ona kameraları koklayarak bulduğumu söylersem nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Ancak, dijital bir denetim-

den ve herhangi bir sorunla karşılaştığında rapor gönderen oldukça gelişmiş bir sistemden söz ederken neyi kastettiğini anlamıştım. “Asla olmaz,” dedim.

Burası Leo’nun şehriydi ve buradakiler de onun insanları. Bir derebeyi gibiydi, insanları kölesi olarak görüyordu. Bu yüzden onları denetlemesine de şaşırmamıştım. Bütün evlerdeki ve sığınaklardaki kameralar çok daha büyük bir sistemin parçasıydı. Bir sorun çıktığında, moda ya da güç oyunları söz konusu olduğunda kontrol ettiği bir sistemin. Büyük ihtimalle vampirlerin bu sistemden haberleri yoktu, dışarıdan genç birini veya bağımsız çalışan güvenlik görevlilerini tutmadıkları sürece tabii. Yüz yıl yaşayan kan hizmetkârları, güvenlik işlerine bakamazlardı.

Vampirlerin çoğunun Katie gibi teknolojiyle aralarının iyi olmadığını sanıyordum. Fakat Leo’nun modern araçlarla bir sorunu yok gibiydi, onlara güveniyordu. Bu da kıdemli biri için tuhaf sayılabilecek bir davranıştı.

Aklıma aniden gelen şey, aptal gibi hissetmeme neden oldu. “Eğer Leo’da Katie’nin ve Ming’in saldırıya uğradıkları anda çekilmiş kayıtları varsa, o zaman azılı vampirin kim olduğunu da biliyor demektir. Kayıtları görmek istiyorum.”

Azman başını salladı. “Ming’in sığınağında değil. Onun nerede yatıp kalktığını bilmiyordu. Akşama kadar bulunamamasının nedeni buydu. İnsan hizmetkârı onu kontrol etmeye gitmişti.” Çayını içiyor, fincanın kenarından da beni süzüyordu. Fincanını masanın üzerine koyup, parmaklarının arasında döndürmeye başladı. “Saldırılan beş vampirin hepsi de o sırada sığınaklarındaydı. Ve kayıtlar yok. Sadece Katie iş yerinde saldırıya uğradı, fakat vampir daha biz kayıtlara bile ulaşmadan sistemi bloke ettiğinden elimizde kayıt bulunmuyor.”

Beş vampir mi saldırıya uğramıştı? Kahretsin. Bana bundan bahsetmemişlerdi. “Hiçbir fotoğraf ya da video yok mu yani?” Azman bana bakıp kafasını salladı. “Onu gördüm...Katie’ye saldırırken.”

Azman tıpkı bir vampir gibi hareketsiz kaldı. Onlarla uzun süre ilişki içinde bulunmanın bir sonucu olmalıydı bu.

“Ayak büyüklüğü otuz dokuz ile kırk altı numara arasındaydı. Uzun siyah saçları ve bir vampir için koyu sayılabilecek bir teni vardı.” Azman, tanıdığı vampirleri kategorilere ayırıyordu. Ben konuştukça gözleri benimkileri takip ediyordu. “Sivri bir burnu vardı. Yüzünde tüyler yoktu. Bronz teninden onun bir Güney Asyalı ya da bir Kızılderili olduğu düşünülebilirdi. Ben AmIn olduğunu tahmin ediyorum. Beslendiği sırada üst ve alt dişleri ortaya çıkıyordu.”

Üst ve alt dişlerden ayrı ayrı bahsedince, Azman’ın gözleri büyüdü. “Yaklaşık kaç tane yerel vampir bu tanıma uyuyor?” diye sordum. “Ve bu bir yıl içerisinde kaç vampir kayboldu? Olayların başlangıcı, bir ay önce ilk insan kurbanların kaybolup ölme-leri miydi?”

“Dört vampir bu tanıma uyuyor. Eğer Mario Esposito’yu da sayarsan beş. O bir İtalyan ve boyu daha kısa, ama ten rengi tutuyor. Bu beşi dışında bildiklerimden hiçbiri kaybolmadı. Hepsi de öldü. İkisi açık sarı saçlıydı, biri zenci, diğerleri de sıradan kahve-rengi saçlı Avrupalılardı. Bunu araştıracağım.”

“Hepsiyle ilgili güvenlik bilgilerinin toplandığı bir dosya istiyorum.”

Azman, böyle bir şey asla olmayacak, dercesine fincanına bakıp gülümsedi. Bir yudum daha alıp fincanını bıraktı. Ayağa kalktı. Hareketleri, tıpkı bir dans pistine ya da düello meydanına çıkarmış gibi ahenkle doluydu. Elli ya da altmış yaşından fazla olduğuna kanaat getirdim. “Çay için teşekkürler. O kadar da kötü değildi.”

“Bir şey değil. Güvenlik dosyası ne olacak?”

“Ne yapabilirim bir bakayım.” Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla bu işe pek enerji harcamayı düşünmediği belliydi.

“Anahtarı nereden buldun? Bu da Leo’nun güvenlik önlemlerinden biri mi?”

“Evet.” Ellerini ceplerine soktu, dudaklarını büzüp etrafına baktı. Bir şeyler söylemek ister gibiydi. Ama onun yerine ön kapıya doğru gitti. “Kapını kilitle,” dedi ve gitti.

“Bu iş de başarıyla halledildi,” dedim boş eve bakarak.

Kurumuş çamurları temizledim, duş aldım ve kafayı vurup yattım. Yorulmuştum.

Telefonun sesiyle uyandım. Canavarın seyahat çantasını el yordamıyla arayıp buldum. Telefonumun şarjı bitmek üzereydi, çalarken bir yandan da bip sesiyle uyarı veriyordu. “Evet?”

“Katie’yi bu gece gömüyorlar. Gece yarısından önce mezarlıkta olsan iyi olur.”

“Ne olur anlamadım?” Göz kapaklarımı açmaya çalıştım, makyajım göz kenarlarımda kurumuştur. Dışarısı hâlâ aydınlıktı, gülüşme sesleri ve turistlerin konuşmaları geliyordu kulağıma. “Trol sen misin?” dedim telefona.

“Katie saldırıdan sonra hayatta kalmayı başardı,” dedi yorgun bir sesle. “Ancak Leo onun gömülmesi gerektiğini söylüyor. Bu bir çeşit iyileştirme yöntemi. Ben de bu konuda çok fazla şey bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla bütün Mithranlar mezarlıkta toplanacak ve onu...” Sözcükleri söylemekte zorlanıyordu belli ki. “...onu gömecekler.”

“Gömülmek onu iyileştirecek miymiş yani?” diye sordum alaycı bir tavırla. Vampirler beni huzursuz ediyordu. “Benim neden orda olmam gerekiyor?”

“Onlar bir toplantıya çağırıldılar. Yaşlı vampirler de gelecek ve hepsi aynı yerde olacaklar.” Dudaklarını yaladığını duyuyordum. Daha yumuşak bir tonda ilave etti: “İnsanların katılmasına izin verilmiyor, bu yüzden erkenden gelip saklanacak bir yer bul kendine.”

Böylelikle onları gözetleme fırsatı bulabilirdim. Tabii ya. Telefonun saatine bakıp yerimden doğruldum. “Telefonumun şarjı bitmek üzere. Yeri bilen kızlardan birini buraya yolla.”

“Hallederim. Ve Jane? Şu herifi yakala artık.” Sesi titriyordu, kan emici patronu yüzünden ıstırap çekiyor olmalıydı. Zihnimde bir fotoğraf karesi belirdi, Trolün azılı vampir tarafından duvara dayanmış görüntüsü. “Bitir şunun işini,” dedi.

“Tamam,” dedim. Duyguları çok yoğun ve rahatsız olmuş-

tum. Bir parça et yüzünden neden acı çekilirdi ki? “Onu yakalayacağım.” Telefonu  arja takıp aynada salar ma baktım. Karma-karışık ve kesinlikle cenaze için uygun değildi. En az canavar kadar iyi koku alan bir grup vampirden nasıl saklanacaktım ki? Büyük bir sorundu bu, ama cevab n  henüz bulamamıştım.

Sonraki birkaç saati güvenlik araştırması yaparak geçirdim. Bir takım kâğıtları ve kayıtları inceledim. Kan hizmetkârları ile yapılan standart kontrat metinlerini ve kuryeyle gelen kaybolmuş beş vampirin güvenlik dosyalarını kontrol ettim. Leo bu bilgilere erişmeme izin veriyordu. Dosyalarda isimler, doğum yerleri ve doğum tarihleri ile kökeni vampir soyuna dayanan kanlılık derecesinden başka bir şey yoktu. MS. 700’l  yıllara kadar uzanan karmaşık ilişkiler örüntüsünü görmek gerçekten ilginçti, ancak işime yaramazdı. şimdiye dek kaybolan beş vampirle ilgili bir şey bulamamıştım. Zaman kaybediyordum.

Bildikleri bir şey olabilir düşüncesi ile Brian ve Brandon ikizlerini aradım, ama onlar da beş vampirin gizli sđınaklarından kaybolduklarından başka bir şey bilmiyorlardı. Ne zaman istersem gelebileceğimi söylediler, beni görmek için can atıyor gibiydiler, bu da egomu arttırdı. Ayrıca beni şehrin güvenlik uzmanı kan hizmetkârları için bir atış poligonunda düzenlenecek partiye davet ettiler, partide bira ve pizza da olacaktı. Vampirler şehrinde bir iletişim ağy dı bu.

 nternette ayrıca arazi tapularının ve gayrimenkul kayıtlarının tutulduğu yerleri de keşfettim. New Orleans’taki kayıtlar tek bir merkezde toplanmıyordu. Pek çok farklı yerde bulunuyorlardı. Rick’i arayabilirdim, ancak önce halletmem gereken bazı güvenlik sorunları vardı, kaldı ki onun da kendi gündemi vardı zaten. Evden ayrılmadan önce kayıp vampirlerin suç kayıtlarını da inceledim. Hiçbir şey yoktu. Hiç. Sıfır. Ekonomik durumlarını gösterecek kayıtlar ise sıradan bir insaninkilerden pek de farklı değildi. Kimisi yatırımları ve birikimleriyle hayatını sürdürürken, kimisi de kredi çekerek geçinmeye çalışıyordu. Bazıları varlıklıydı, bazıları ise değildi. Yine de aralarında benzerlik yoktu.

Tia araştırmalarımın tam ortasında geldi. Elinde vampir mezarlığının adresi ve bir harita vardı. Uykuluydu ve ilaç almış gi-

biydi, ancak üzerinden gelen koku kimyasallar değil, vampir kokusuydu. Bitsa'yı çalıştırıp, önce Orleans Mahallesi Yerel Mahkemesi'ne, oradan da Poydras Sokağı'ndaki Noter Arşiv Ofisi'ne doğru sürdüm. Son zamanlarda yapılan arazi alımlarını, bina ruhsatlarını ve vampirlerin içinde olduğu kayıtları araştırmaya başladım. Noter Arşiv Ofisi yeni boyanmış olmasına karşın küf ve rutubet kokuyordu. Muhtemelen Katrina Kasırgası'ndan arta kalanlar sebep oluyordu bu kokuya. Gözden geçirilecek çok fazla kayıt vardı, kimi bin sekizyüzlü yılların başlarına dayanıyordu. Bulduklarımın da işimle pek ilgisi yoktu.

St. Martin Klanı, Mithranlar'la ilgili bir kitap hazırlamıştı. Kitap on iki ay içerisinde yayımlanacaktı. Bu kitabın giderlerini karşılamak üzere Springhill yakınlarındaki bir at çiftliğini satışa çıkarmışlardı.

Arceneau Klanı ise şehirde nakit para harcıyor, dini mahallelerdeki bonolara ve araziye yatırım yapıyordu.

Belediye başkanının karısı Anna, yakın zaman içerisinde New Orleans'in güneyinde ve batısında on dört parsel bataklık arazi satın almıştı.

Bouvier Klanı para sıkıntısı çekiyordu. Son günlerde arazilerini elden çıkarmış olmaları buna kanıt olarak gösterilebilirdi.

Ancak bunlardan hiçbiri karşıma geçip, "Bak işte cesetlerin gömülü olduğu yer şurası. Azılı vampir aslında şu kişi ve saklandığı yer de burası," demediğinden, bu zaman kaybından başka bir şey değildi.

Yalnız, Pellissier Klanı'nın Markizi Leonard Eugène Pellissier'e ait olan arazinin orijinal tapusunda biraz zorlandım. Ayrıca el değiştiren bir mezarlık tapusu da bulmuştum. Bu gece gideceğim mezarlıktı. Şehirde kiliseye ait olan insan mezarlıkları gibi değildi, özel mülktü. Vampir mezarlığının tapusu 1902'de Leo ve Sabina Delgado y Aguilera tarafından imzalanmıştı. Tanımadığım bir vampirdi, ancak tanınamakla pek de bir şey kaybetmediğimi düşünüyordum. Ne olursa olsun, tam bir zaman kaybıydı.

Binadan dışarı çıktığımda ikinci güneşi yüzüme vurdu. Tam o sırada Rick LaFleur'la karşılaştım.

Beni gördüğüne şaşırdıysa bile bunu bana belli etmiyordu. Daha önce giymiş olduğu kot pantolonu, tişörtü ve eski sandaletleri içinde kahretsin ki çok hoş görünüyordu. İki adım önümde durdu, güneş gözlüklerini çıkarıp başına kaldırdı. “Vampir avcısı,” dedi bana bakıp. Sesinde nedenini anlayamadığım alaycı bir ton vardı.

“Motorlu adam,” dedim ben de aynı tonla. “Eski arazi tapularını aradığımı duydun demek?”

“Sayılır. Ben sana getiririm. Öğle yemeği yedin mi?”

Gözlerimi kısıp ufuk çizgisinde batmakta olan güneşe baktım. Sesime neşeli bir hava vererek konuştum. “Saatler önce.”

Omzunu silkti. “Bir müzisyen için saatler nedir ki. Bu gece kulupe gel. Solo gösterim var.” Dudakları yukarı kalktı, siyah gözlerinde arzu dolu bakışlar belirdi. “Belki yine benim için dans edersin.”

Gözlerine bakınca kanımın ısındığını hissettim. “Bunu düşüneceğim,” dedim ve Bitsa’yı park ettiğim gölgelik alana doğru yürüdüm. Bakışlarını kalçalarımnda hissedebiliyordum. “Ancak bir erkeğin yatağının kenarına attığı çentiklerden biri olmak istemiyorum ben,” dedim omzumun üzerinden. “Eminim senin gibi birinde bunlardan bolca vardır.” Motoruma atlayıp kaskımı taktım. “Beni bilgilendirmeyi unutma.” Bitsa’yı çalıştırdım ve uzaklaştım. Gözden kaybolana dek dikiz aynasından Rick’e baktım.

Haritayı inceleyip hafızama kaydettim. Güneş batarken arka bahçemde ve çırılçıplaktım. Canavar rahatsız olmuştu. Tengezeler, diğer hayvanların genetik yapısına geçiş yapmak gibi sihirli bir güce sahiptirler. Dönüştükleri varlığın derinine inerek, diğer yaratığın genetiğine tamamen uyan bir şekle girerler. Ve kopyalanan bu genetik materyal, kemiklerde, dişlerde ve deride saklanır.

On bir yıldır dönüşüyordum ve canavar onun dışında bir şekle bürünmemden nefret ediyordu. Canavarın oluşumunu hayal meyal hatırladığımdan beri, bu yöntemden hoşlanmamaya başlamıştım. Rahatsız ediciydi. Belki de suçluluk duygusuydu buna sebep olan. Hırsızlığımın sonucunda canavarın içimde yaşama-

ya başlaması, araştırmaktan korktuğum bir teoriydi. Kendi hayatımı kurtarmak için canlı bir varlığın bedenini çalmıştım. İçimin derinliklerinde, bunun kara büyü olduğunun biliyordum; her ne kadar o amaçla yapılmamış ve kazara gerçekleşmiş olsa da.

Canavar ve ben beraber yaşamayı, bedenlerimizi paylaşmayı öğrenmiştik. Ancak onun ruhunu çaldığım için beni asla affetmeyeceğinden emindim. Bu ortaklık asla kolay olmamıştı. Başka bir hayvana dönüşmeye kalktığımda, kırgın eş ruhum bu geçiş evresini zararsız atlatmayı başaramıyordu ve insana dönüştüğüm anda bunun bedelini bana ödetiyordu.

Kütlesi benimkinden farklı olan bir hayvana dönüştüğümde ise, ödemem gereken bedel çok daha ağır oluyordu. Çünkü kütle bir şekilde dengelenmeliydi, ya artarak ya azalarak. Kütle/madde korunumu doğrudur yani, özellikle de söz konusu tengezeler olunca. Bu yüzden, kütlesi daha az, beyni daha küçük bir hayvana her dönüştüğümde, kendimden ve canavardan bir parçayı geride bıraktığım için, kaybımın kalıcı olmasından korkuyordum. Bundan nefret ediyor ve beni cezalandırmak için mutlaka bir yol buluyordu.

Güneş ışınları gökyüzünde altın mızraklar gibi yayılmıştı. En tepedeki taşın üzerine oturdum. Kalçalarım taşın sıcaklığıyla ısınıyor ve rahatlıyordu. İçinde hayvan totemlerimin bulunduğu fermuarlı çantamı açıp, içinden bir kolye çıkardım. Tüylerden birini ve pençeleri boynuma taktım. Altın külçesini ise kayanın üzerine yerleştirdim. Seçeceğim beden için fazla büyüktü.

Pençelerden birine dokundum. Gözlerimi kapattım ve rahatladım. Rüzgârı, ayın hilal biçiminden çıkıp büyüyerek yuvarlaklaşmasını dinledim. Bir de kalbimin sesini.

Vücut fonksiyonlarımı yavaşlattım, kalp atışlarımı ve nabzımı düşürdüm, kaslarımı uykuya dalacakmış gibi gevşettim. Nemli havada, ellerim sarkık, dizlerim bükük bir şekilde kayanın üzerinde oturuyordum. Biyolojik anlamda hiçbir varlığın kütlesini ele geçirmek mümkün değildi -tahtanın bile RNA'sı olduğunu düşünürsek- ancak taş temizdi; ve ona bu yüzden ihtiyacım var-

di. Bu riski almaya zorlanırsam, onun kütlesini ele geçirmek kadar kendi kütlemini emanet etmek de kolay olacaktı.

Zihnim yavaşlamıştı. Yavaşça kolyenin ucundaki tüylerin ve pençelerin içine süzülüyordum. Derinlere doğru. Bilincim kaybolmak üzereydi, gideceğim yer dışında bir şey hatırlamıyordum. Ki bu bilgiyi beynimin en derinlerine kazımıştım adeta, böylece neye dönüşürsem dönüşeyim unutmayacaktım. Daha da aşağılara indim. Aşağıya. Dipsiz bir kuyuya düşer gibi. Ve hafif bir sesle tekrarlamaya başladım: Kütleden kütleyle, taştan taş...kütleden kütleyle, taştan taş...

Hafızamdaki davullar yavaş bir tempo tutturmuşlardı. Hava da yanık ot ve odun kokusu vardı. Ademoğulları'nın arazisindeki gece rüzgârı tenime değişiyordu. DNA'nın çift sarmalını, kolyenin ucundaki tüylerde ve gaganın içinde yaşayan yılanı arıyordum. Oradaydı, her zaman olduğu gibi hücrelerin içinde, doku kalın-tılarının arasındaydı. Bütün canavarların içinde yaşayan yılanın DNA'sına süzöldüm. Nehirde çağlayan su gibiydim. Dağdan aşağı yuvarlanan kar gibi. Etrafımdaki grilik artıyordu.

Nefes alıp verişim değişti, kalp atışlarım hızlandı. Son düşündüğüm şey, bedenine dönüşeceğim hayvan oldu. Avrasya puhu kuşu, Bubo Bubo. Kemiklerim kayıyor, derim dalgalanıyordu. Kütlemdeki fazlalık, kayanın içine akıyordu. Altımdaki kayadan çatırdama sesleri geliyordu. Ufak güç zerrecikleri etrafımda dans ediyor, bedenimi ok gibi delip geçiyorlardı. Kütleden kütleyle, taştan taş...

Omurgamdaki kemiklerle kaslar bıçak yarası gibi sızlıyordu. Kollarım metamorfoz geçirdi ve omuzlarımdan içinden kanatlar fıskırdı. Esmer, kahverengi ve altın renkli kanatlar. Burun deliklerim ve akciğerlerim küçüldü. Kalbim bir yarıştaymışçasına hızla atıyordu. Pençelerimle kayaya tutundum.

Nihayet gece olmuştu, etrafımda gördüğüm her şey yeni ve çok yoğundu. Kulaklarım çevreden gelen seslerden patlayacak gibi oluyordu. Yerde, tehlikeden habersiz bir fare vardı. Yüzlerce metre ötedeki ağaç yapraklarının hışırtısını algılayabiliyordum. Ve civcivlerin ötüşünü, bir kuşun yuvasını, yiyeceği, bir inşaatı.

Gece görüşü için yaratılmış gözler, her şeyi en ince ayrıntısına kadar seçebiliyordu, sanki güneş gökyüzünden parlarmış gibi. Işık ve gölge, benim için çok belirgindi, keskindi. İnsanların ışıkları çirkindi. Kendimi toplayıp kanatlarımı açtım ve kayanın üzerinden atladım. Bir buçuk metre açıklığındaki kanat genişliğimle havada süzülüyordum. Bu kıtada yaşayan hiçbir hayvanın kanatları bu kadar geniş değildi. Uçmayalı uzun zaman olmuştu, fakat kuşun içsel yılanı bu bilgiyi saklamıştı. Kanat çırpma zahmetinden beni kurtaracak bir sıcak hava akımı bulup kendimi akışa bıraktım.

Aşağıya baktığımda, kayanın üzerine bıraktığım altın külçesini gördüm. Baykuş hafızamla, hem onu hem de sokakları tanımaya çalışıyordum. İnsan bilincim, baykuşunki ile iç içe geçmiş ve Bubo bubo'nun hücrelerine yayılmıştı.

Açlıktan midem kazınıyordu. Aşağıda sessizce yürüyen bir şekil olduğunu fark ettim, dört patisi olan, gri çizgili beyaz bir şeydi. Kanatlarımı kıştırıp hızlıca dalış yaptım. Pençelerimi uzatarak avıma yaklaştım. Ön pençelerim hayvanı tutarken, gagamla da boynunu ve omurga kemiğini kırdım. Vahşi bir kedi öldürmüştüm. Gölgelerin içinde oturup kanlanmış pençelerim ve gagamla eti yemeye koyuldum. Doyana dek yedim. Dönüşümden sonra hep aynı şey oluyordu. Açlık. İşimi bitirdiğimde kediden geriye pek az bir şey kalmıştı. Ayakları, kemikleri ve bir de kafatası.

Kendi hatıralarım tenimin altına gömülmüş, karmakarışık olmuştu. Kedileri severim... İnsan benliğim ıstırap çekiyordu. Ve hatıralar yok oldu yeniden. Bir harita. Ahhhh. Avlanmak. Sadece bir tanesi için bile. Gecenin içinden gelen çılgınlıkları, silah seslerini insanların dünyasındaki bozulmuş kokuları, müstehcenlikleri, motor seslerini ve kedi kokusunu içime çektim. Havada aniden yükseldim. Şehirdeki hava akımları kafa karıştırıcıydı; binaların üzerinde yükselip alçalarak, nehirden sürüklenenlerle karışıyordu. *Nehir.*

Yana yattım ve onu buldum. Hafifçe esen rüzgârla parıldıyor, beyaz dalgaları köpükleniyordu. Yağmur yakındı. Havanın durumunu tahmin edebilme yetisi başka bir yırtıcı kuşun içsel yıla-

nından geliyordu. Günün sağından arta kalan havanın üzerinde yükselerek süzülüyordum. Altımdaki otoyolun şeritleri hareketli ışıklarla örülmüştü. Derimin altına, insan benliğime kaydettiğim harita boyunca şehir dışına çıkan bu yolu takip ettim. Vampirlerin geręek ölüleri gömmek ve şifa bulmak için gittikleri yere doğru.

A n e m o n

BÖLÜM 18

Hâlâ günahlarımızın bağışlanmasını diliyoruz

Ay gecenin içinde gümüş gibi parlıyor, yıldızlar ışık saçıyordu ve ben yüzlerce metre yüksekte uçmanın coşkusuyla kendimden geçiyordum. Yüreğim hızla atıyordu. Gittikçe daha çok yüksele-
rek kanatlarımı genişletiyordum. Ben yol alırken, hava akımları-
nın etkisiyle tüylerim dalgalanıyordu. Karnım doymuştu ve neşe
sanki damarlarımda akıyordu.

Aşağıda bataklık gibi bir yerde büyük bir fare dikkatimi çek-
mişti. Karnım tok olmasaydı, iyi bir yiyecek olabilirdi benim için.
Ve tabii yavrularımı beslemek için de. Kırık deniz kabuklarıyla
kaplı bir sokağın sonunda beyaz boyalı bir ev gözüme çarptı. Ka-
natlarımı yarılayıp iki yüz metre derine daldım. Sonra yeniden
açarak daireler çizmeye başladım.

Belleğimdeki uzak hatıralar karmakarışık olmuştu. Aradığım
yer burasıydı. Üzerinde hiç haç bulunmayan binanın uzun du-
varları vardı, çatısı tonozluydu ve çan şeklindeki sivri kulesi, göğe
yükseliyordu. Katie.Vampirler. Hatırlıyordum. Daha da aşağıya
indim.

Farklı renklerdeki camlardan yapılmış tapınak pencereleri dar
ve kemerliydi, uç kısımları tepeye dönüktü. Ancak aydınlatılma-
mıştı. Karanlıktı. Vampir karanlığı. Bina, deniz kabuğuyla karışık
çok eski bir çimento harcından yapılmıştı ve hiç ışık olmamasına
rağmen, ayın ışığıyla aydınlanıyordu.

Kilise görünümündeki binanın bahçesindeki mermer sütun-
lar ve geniş mozoleler, ayışığında parlıyorlardı. Gerçek ölümler ve
yaşayan ölümler için yapılmış küçük evlerdi bunlar. Aşağıya doğ-

ru daireler çizerek alçaldım, her yönden gelen araçların ışıklarını görebiliyordum. Fakat bu evde hiç ışık yoktu.

Gece görebilen gözlerimle her şeyi yakalıyor, hiçbir kokuyu, hiçbir detayı kaçırmıyordum. Alçaldıkça, binanın içinde titrek bir mum alevinin yanmaya başladığını fark ediyordum. Alevin ışığı, beyaz yürüyüş yolunu sessiz bir ışıkla aydınlatıyordu. Camlardan farklı tonlarda kan kırmızı ışık huzmeleri yansıyordu: yakut kırmızısı, şarap kırmızısı, bordo ve sulanmış kanın pembe rengi.

Kapının girişinde bir vampir göründü, elbisesini düzeltiyordu. Yaşlıydı. Çizgilerle dolu yüzü, dolunayın beyazlığındaydı. Bem-beyaz bir elbise giymişti, ayakkabıları, saçlarını gizleyen başörtüsü ve cepli önlüğü ile tıpkı yüksek kademedeki bir vampir rahibeyi andırıyordu. Uzaktan bir araba sesi geldi. Kapının girişindeki vampir durdu, bir mezartaşı gibi hareketsizdi şimdi. Ona bakmak beni kendime getirmişti.

Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı, sanki bir savaşa hazırlanıyormuş gibiydi. Siyah kaşları ve gagamsı burnu dikkatimi çekmişti. Akdenizli olabilirdi, hatta belki Yunanistanlıydı. Güzel denemezdi onun için ama etkileyici ve huzurlu bir yüz yapısı vardı. Hem kendisiyle hem de dünyayla barışık gibiydi.

Araba taşlı yolda ilerlemeyi sürdürdü. Havadaki vampir kokusu artmıştı. Bense, kanat çırpışlarımı yavaşlatmış ve yakınlarda tüneyecek bir ağaç bulup sesimi kesmiştim. Kabukları soyulmuş, beyaz çizgileri olan, uzun ve ölü bir ağaç. Vampirlerin bulunduğu yere yakın bir ağaçtı. Baykuş kulaklarımla onların dediklerini duyabileceğim kadar yakın. Kanatlarımı gerdim, göğsümü kaldırdım. Bacaklarım ve pençelerimle uzanarak, üzerinde kabuk olmayan bir dala tutundum. Aşağıdaydım artık. Denge ve yer çekimi üstün geliyordu. Bu nedenle kuş omuzlarımı silkerek, kanatlarımı heyecanla çırpıttım. Sonra da kurumuş dala oturup kanatlarımı yanıma topladım.

Vampir kadın bana doğru döndü, ağaçta beni görmüştü. Geceğin içinde yalnız başına öten bir baykuş sesi çıkardım. Buralara

ait olmayan bir baykuş çeşidi olsam da farkı anlayamazdı. Sonra kafasını çevirdi, ilk gelen limuzini izlemeye başladı.

Araçtan yedi vampir indi, vampir hızıyla son sürat hareket ediyorlardı. Hepsi de yeni beslenmişti, üzerlerinden taze kan kokusu geliyordu. Siyah renkli, kasvetli takımlar ve özel dikim parlak ipek ve yün elbiseler giymişlerdi. Bir cenazeye veya partiye gittikleri düşünülebilirdi.

Araba yoluna başka arabalar da gelmeye başladı. Arabaların farları, danseden kuş sürülerini andırıyordu. Bazılarının içinden bir, bazılarından ise birden fazla kişi iniyordu. Düzinelerce araba gelmiş, yaklaşık yüz tane vampir toplanmıştı. En sonunda da cenenin içinde sedef gibi parlayan bir cenaze arabası gelerek vampirlerin tam ortasında durdu.

Cenaze arabasından iki adam dışarı fırlayıp aracın arka tarafına koştular. Yavaş ve kaba hareketlerinden insan oldukları anlaşıyordu. İçlerinden biri omzunda bir rulo taşıyordu. Çoğu vampir, açlıktan ölecek kadar zayıf ve sıska olduğu için fazla yük taşıyamıyordu. Vampirler yaklaşarak, cenaze arabasının etrafında bir çember oluşturdular. Tabutu boşaltırlarken, insanların korkusu da artmaktaydı. Gözeneklerinden fişkıran paniğin kokusu havayı dolduruyordu.

“Onu şey olmadan gömebileceğini düşünüyor musun..? Neyse boşver,” dedi biri.

Vampirlerden biri güldü, sesinin tonunu on kat yükselten zalim ve sinsi bir gülüştü bu. İki insan koşarak arka tarafa geçip aracın kapısını kapattılar. Araba kilidinin sesi duyuldu, ancak kilitler mekanikti ve pencereler de onları koruyamazdı. Deminki alaycı vampir yeniden güldü. Etin lezzetini düşünerek dudaklarını yaladığını ve şapırdattığını duyabiliyordum.

Cenaze arabası büyük bir gürültüyle çalıştı ve yerdeki kabukları çatırdatarak ilerledi. Mezarlığın girişindeki kaldırıma tekerleklerini sürterek ilerledi ve hızla yoluna devam etti. Araç ayrıldığı anda, rahibe kılıklı başörtülü vampir kadın, tabutun yanına giderek elini üzerine koydu.

“Toplanın,” dedi yumuşak ama buyurgan bir sesle. Sesindeki tavır beni bile etkiliyor, gelmem için zorluyordu sanki. Bu cazibe dolu bir vampir çağrısıydı. “Toplanın ve kardeşimizi iyileştirecek kan hediyenizi verin.” Güzellik dolu sözleri kalabalığın üzerinde yükseliyor, havada dans ediyordu. Yaşlanmış olması sesindeki ikna ediciliği arttırıyordu. Buyurgan sesi beynimin içinde ahenkle yankılanıyordu. Pençelerimle dalın üstünde dans etmeye başlamıştım. Enerji ve sihir kıvılcımları her yanımdaydı. Ona doğru uçmak için kanatlarımı açtım.

“Bu kan törenine itiraz etme hakkımı kullanmak istiyorum,” dedi bir adam.

Şaşkınlıkla kanatlarımı topladım yeniden.

Kalabalığın hareketleri bir anda değişti, iç çekişler duyuldu. Sanki bir beklenti karşılanmıştı. Son konuşan kişiden uzaklaşıp, tabuta doğru gitmesi için ona yol açtılar. Soydaşlarının bu tavrıyla eğlenmiş görünüyordu. Vampir standartlarına göre bile oldukça ince ve uzun boyluydu. Koyu tenli, zarif biriydi ama güçsüz değildi. Topluluğun açtığı yolda bir eskrimci edasıyla yürümeye başladı. Adımlarını özenle atıyor, dengede durmaya çalışıyordu. Yaşlı kadının önünde durup, “Rafael Torrez,” dedi. “Mearkanis Klanı’nın varisi. İtiraz eden benim.”

“Sabina Delgado y Aguilera,” dedi yaşlı kadın. Bu ismi bugün gördüğümü anımsadım. “Kutsal toprakların rahibesi. Neden itiraz ettiğini bize açıklayabilirsin.”

Tam bir züppeydi doğrusu, ay ışığında parlayan ipek kol ağzılarına birer fiske vurdu. “Kimsenin kanını sunmasına gerek yok. Yaralanan kişi ya zayıf ve güçsüzdü; ya da aptalın biriydi. Boynunu bir saldırgana uzattı. Ölmesine izin verilmelidir. Yıllardır süren geleneklerimiz böyledir.”

Kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Söylediklerini onaylayan mırıltılar duyuluyordu. “Ben düşkün şampiyon” diye bir ses geldi. Leo zarif bir boğa güreşçisi edasıyla topluluğun arasından çıktı. Vampirlerden hangisi zarif değildi ki? Beni zorlayan o gücün son kalıntılarından da kurtulmak için tüylerimi son bir kez silktim.

“Leonard Eugène Zacharie Pellissier,” dedi yaşlı vampir. Zaten kimin kim olduğunu herkes biliyordu; bu yüzden, ünvanlarla kendini tanıtmanın yalnızca bir prosedür olduğunu tahmin ediyordum. “Tam yedi yüz yıldır bu şehrin ve Pellissier Klanı’nın kan efendisiyim.” Yedi yüz yıl yaşayan vampir sayısı pek azdı ve bildiğim kadarıyla rahibe çok daha yaşlı olmalıydı. Çok çok daha yaşlı. Kayıtların arasında onun soyuyla ilgili bir bilgiye rastlamamıştım.

Rahibe Sabina’nın önünde durdu. “Eski yöntemler artık geçersiz ve ölü sayılır. İnsanlar bizi bulup açığa çıkardıkları zaman, kadim efsanelerin gerçek olduğunu kanıtlamış oldular; aralarında kan avcıları da vardı, bu nedenle eski yöntemler değişti. Öldü.”

“Artık eskiden yaptığımız gibi kan aileleri oluşturamıyoruz, bu nedenle de insanların dünyasında barınamıyoruz. Sayılarımız oldukça azaldı. Aramızda yaşlı olanın gerçekten ölmesinde bir sakınca yok. Dünya döndüğü sürece Mithran’lar hayatta kalmalı.”

“Söylediklerin çok hoş. Ancak benim klanım, liderimiz öldüğünden beri çok acı çekti. Kıdemli biri olarak, benim kanım, soyumun devamı için değerli,” dedi Rafael, “ve savunduğum ilkeyi sağlamlaştırmak için gerekli. Neden kanımı bir evlatlığa vererek ziyan edeyim ki? Hem de *düşmanımın* evlatlığına. Size neden yardımcı olayım?” Havada bir husumet seziliyordu. Öyle ki, Rafael’in sivri dişlerini gösterip kılıcını çekerek saldıracağını düşündüm bir an.

“Azılı vampiri defetmek için birlik olmalıyız,” dedi Leo. “Düşman olabiliriz Rafael, ama düşmanımın düşmanı benim dostumdur. Bizi yok etmek isteyen insanlara karşı beraber hareket etmeliyiz. Kadim günlerden kalan bu gelenek bozulmadan kalmalı.” Yavaşça ekledi: “Azılı vampir sana saldırsaydı, senin için seve seve kanımı verirdim.” Topluluk şaşkındı.

“Ve eğer yardım etmezsek,” diye ilave etti Sabina, “henüz gerçek bir ölü olmayan Katherine Louisa Dupre kendi kendine iyileşerek, azılı bir vampir olarak yeniden dirilebilir. Tabii eski efsanelerde de anlatıldığı gibi, bu da hepimizi etkiler.” Vampir cemaati yer değiştirmeye başladı, yavaş bir dans gibiydi hareketleri. Bu ortak duruşlarında bile bir kararsızlık hakimdi.

Rafael, küçümseyici bir tavırla, "Azılı bir vampirin, başka bir Mithran'ı etkileyeceği efsanesi, kadınların ve bazı budalaların uydurmalarından başka bir şey değil," dedi. "Daha ben bile dönüşmeden önce vardı bu söylenti." Siyah ipekli bir gece elbisesi giymiş olan kadına doğru baktı, o ise başını çevirip başka yöne baktı. Şaşkınlıkla bir ötüş sesi çıktı boğazımdan. *Dominique*'ti bu, hatırlıyordum.

Sabina, "Sen dönüşmeden önce ben de bir efsaneydim Rafael. Efsanelerin gerçeğe dönüştüğüne şahit oldum. Kirli ve karanlık geçmişimize ışık tuttuğumuz şu dakikalarda, günahlarıyla çıldırmış azılı bir vampir sokaklarımızda dolaşıyor," dedi. Yumuşak bir tonda söylediği bu sözler, havada kayboluyordu.

"Leke," dedi topluluktan birisi.

"Günah," diye ekledi bir başkası.

Bu sözcüklerin onlar için ne ifade ettiğinden tam olarak emin değildim, ancak sesleri tıpkı gecenin içindeki yalnız kuşların ötüşü gibi kederliydi. Tekrar öttüm ve rahibe dönüp bana baktı. Sesi mi kesip, pençelerimle ağacın dalına sıkı sıkı tutundum.

Sabina vampirlere dönüp, "Farklı yerlerde ve farklı zamanlarda Tanrı'ya karşı hırsızlık yapan diğer soydaşlar yüzünden günahlarımız katlanarak büyüdü. Bunun bizi yok etmesine izin vermemeliyiz, yoksa büyük kefaret günü gelecek." Kalabalık yeniden mırıldanmaya başladı. Tanrı'ya karşı hırsızlık? Düşünüyordum. Bir vampirin Tanrı'dan çalacak neyi olabilirdi? "Rafael Torrez," dedi Sabina, "şimdi, klanın itirazından vazgeçiyor mu? Kanınızı ölüyle paylaşacak mısınız?"

"Mearkanis Klanı, itirazından vazgeçiyor," dedi hastalıklı bir zerafetle. "Ancak yakın zamanda yeniden bir toplantı olursa bunu kabul etmeyeceğiz."

"İtiraz etmek isteyen başka kimse var mı?" Kimseden ses gelmeyince rahibe, "Kabul edilmiştir. Tabut açılsın," dedi.

Vampirler beyaz tabutun etrafında yavaş yavaş toplanmaya başladılar. Yüksek bir ağacın tepesinde olmama rağmen bir şey göremiyordum. Tabutun menteşeleri gıcırdamaya başladı. Kının-

dan çıkarılan bir bıçağın sesini duydum, Sabina'nın elinde bir pırlıltı gördüm ve keskin, acımsı bir vampir kokusu aldım. "En kıdemliniz olarak, düşkün kardeşime ilk kanı ben sunmak istiyorum," dedi ve kan damlayan kolunu kaldırıp tabutun üstüne doğru tuttu. Vampir kanı kokusu giderek yoğunlaşıyordu. Uzun geçen bir dakikadan sonra, bir bez alıp koluna sardı. Yanında duran bir kadın da, koluna bandaj yaptı. Bıçağı yeniden alıp başka bir beze sildikten sonra dönüp kalabalığa baktı.

Leo, gömleğinin kollarını sıvadı. "Düşkün kardeşimizin kan efendisi olarak, ikinci kanı ben sunmak istiyorum." Sabina'nın, koluna bir kesik atmasına izin verdi. Tabutun yanında durarak kanını akıttı. Bir yandan da gözlerinde meydan okuyan bir bakışla Rafael'e bakıyordu. Kanın akışını hızlandırmak için yumruğunu sıkıp bırakıyordu. Aradan uzun bir zaman geçti. Bunu yapan bir insan olsaydı, kesinlikle bayılmış ya da ölmüş olurdu. Ancak kan kendi kendine akmayı bıraktığında durmayı kabul etti. Rahibeden temiz bir bez alarak geri çekildi.

"Merhamet göstermek adına, Mearkanis klanı da düşküne kanını sunacak," dedi Rafael. Sabina'dan bıçağı alarak kendi kolunu kendisi kesti. Vampirlerin tepkilerine bakılırsa, bu yaptığı kabalık sayılıyordu, fakat Sabina tek kelime etmedi ve istediği gibi davranmasına izin verdi. Bıçağı geri verip kolunu tabutun üzerine doğru tuttu ve kanını akıtmaya başladı. Neredeyse Leo'nunki kadar kan akmıştı kolundan, o da ancak yarası pıhtılaşınca durdu, durduğunda sersemlemişti.

Bu bana vampirler arası bir sidik yarışımı gibi geliyordu. *Erkekler her zaman çocuk gibiydiler.*

Kadınlardan biri Rafael'in omzundan tutarak ona destek verdi. Onların tam yanında başka bir kadın ayağa kalktı. Zarif biriydi ancak bir deri bir kemik kalmıştı. "Arceneau Klanı'nın başkan vekili olarak, ben de kanımı sunuyorum." Kolu kesilirken canının çok acıdığı belli oluyordu. Kanı Leo'nunkinin yarısı kadar akmıştı ama bu bile ona fazla gelmiş olmalıydı ki ayakta sallanıyordu. Kuş gözlerim, Dominique'in biraz tuhaf görüldüğünü söylüyorlardı bana. Nasıl olduğundan tam emin değildim ama... bir vam-

pir için bile normal sayılamayacak gibiydi. Hareketlerindeki zarafet azalmıştı. Orada bir banka doğru ilerlemesini izledim. Sonunda anlamıştım. Bu gece zaten kanı alınmıştı onun, belki de kan borcu olduğu bir vampir tarafından.

Sıra St.Martin Klanı'nın kan efendisindeydi. Onunki yalnızca göstermeliydi. Sonra da bu değersiz lütfundan dolayı takdir toplamak istercesine dönüp topluluğa baktı. St.Martin ve Pellissier'nin arası pek iyi sayılmazdı. Bir kuş olmasaydım kesinlikle gülümserdim, kendimi zor tutuyordum. Ve sırayla diğer klan başkanları da kanlarını sundular, kimi diğerlerinden geri kalmamak adına neredeyse vücudundaki bütün kanı akıtıyor, kimi ise daha makul miktarlarda kanını veriyordu. Klan isimlerini önem sırasına göre hatırlamaya çalışıyordum ancak şu an sahip olduğum beyinle bu pek de mümkün görünmüyordu.

Pellissier, Mearkanis, Arceneau, Rousseau, Desmarais, Laurent, St.Martin, Bouvier. Bazıları düşmandı bazıları değildi. St.Martin'in "Saint"⁶³ kısmı biraz şaşırtıcı olsa da, vampirler hakkında bildiklerim neredeyse üç kat artmıştı. Belki de dört kat.

Klan başkanları kendilerini tanıtıp kanlarını sunduktan sonra tabuta yaklaşanların sayısı azalmaya başladı; ama artık perde kapanmış ve kan verme işlemi normal seyrine dönmüştü. Katie'nin kan gölünde yüzdüğünü tahmin ediyordum. Öğk. Aya baktığımda, Sabina'nın çağırıyor anlamadığım bir dilde, Fransızca, Latince ya da Kuzey Çin lehçesiyle yapmasından bu yana iki saat geçtiğini fark ettim.

Vampirler, açık tabutun önünde omuz omuza duruyorlardı. Derken inip çıkan bir sesle mırıldanmaya başladılar. Sözsüz bir cenaze ayinine benziyordu bu. Uzun bir süre devam ettikten sonra rahibenin sesi duyuldu ve bütün topluluk sustu. "Êlî êlî lamâ şvaqtanî".

Durduğum dalın üzerinde sendeleyerek öne doğru eğildim, neredeyse düşecektim. Kanatlarımı çırpıp, dans eder gibi hareketler yapmaya başladım. Pençelerim gevşek ağaç kabuğunun

63 Saint: Aziz.

üzerinde zorlukla duruyordu. “Êlî êlî lamâ şvaqtanî” diye söyledi yeniden, sesinde belli bir makam vardı. Ve sonra bütün topluluk onunla birlikte söylemeye başladı, “Êlî êlî lamâ şvaqtanî. Êlî êlî lamâ şvaqtanî.” Sözcükler hafızama kazınıyor, soğuk iliklerime işliyordu. Bu cümle, bir grup vampirden duymayı beklediğim en son şeydi. Alev alev yanmamalarına şaşıırıyordum. Biraz ısınabilmek için kanatlarımı çırpırmaya devam ettim ve korkuyla ötmeye başladım.

On iki yaşında yetiştirme yurduna verildikten, oradan ayrılıncaya kadar defalarca duymuştum bu sözleri. Paskalya Bayramı’nda Hz.İsa’nın çarmıha gerilişini anlatan çocuk temsillerinde söylenirdi. Bu sözcüklerin çarmıhtaki Hz.İsa’nın son sözleri olduğundan emin gibiydim. Eski Aramca’da “Tanrım, ah Tanrım! Neden beni yüzüstü bıraktın?” anlamına geliyordu. Vampirler suskunlaştı.

Katie’nin tabutunu boş bir mozolenin içine defnederlerken, hâlâ ağaçta durmuş onları izliyordum. Taşın üzerine değen metal sesi ve tabutun, nişine yerleşirken çıkardığı sesler etrafta yankılanıyordu. Mezarın kapağı kapanıp, üzerindeki demir parmaklıklar mühürlendiğinde, hepsi de rahat bir nefes aldı. Trans halinden kurtulmuş gibiydiler. Formaliteler sona ermişti.

Vampirlerin bazıları gruplar oluşturarak sohbet ederken, bazıları da dedikodu yapmak üzere kenara çekildiler. Eğitimli normal insanlar gibi menkul kıymetler borsasından ve Orta Doğu’daki ani yükselişten bahsetmeleri garipti. En az İsa’nın sözlerinden alıntı yapmaları kadar tuhaf bir hareketti. Sonra araçlarını çağırdılar ve lüks arabaların, limuzinlerin geçit töreni tekrar başladı. İlk gelen, son ayrılan oluyordu. Sidik yarışı, yine.

Bütün vampirler ayrıldığında, artık evimin bahçesine dönüp kolları olan bir varlığa dönüşme zamanımın geldiğini düşündüm. Fakat Sabina hâlâ oradaydı, başını eğmişti, beyaz etekleri rüzgârla dalgalanıyordu. Şimdi bilmediğim bir aksanda, alçak bir ses tonuyla konuşuyordu. “Bir *bubo bubo*’nun sesini duymayalı uzun yıllar oldu,” dedi. Ağaca doğru baktı, yüzü ay ışığıyla parlıyordu. “Gerçek olup olmadığını bilmiyorum, belki de kehanet sensin. Ya

da yaşlı bir günahkârın hayal ürünlerinden birisin.” Başını yavaşça sallayıp, yırtıcı gözleriyle bana baktı. Ben de bir yırtıcı olmama rağmen korkuyordum, kanatlarımı açıp uzaklara uçmak istiyordum. Kanatlarım titriyor, pençelerim dalın üzerinde kımıldanıyordu. Eğer sen kehanetsen, lekeli ve günahkâr ruhuma dokunacak olan Tanrı’nın nefesiysen, şunu bil ve sözlerimi cennetine ilet. Hâlâ affedilmeyi bekliyoruz. Hâlâ günahlarımızın bağışlanmasını istiyoruz.”

Hareket etmediğimi görünce başını eğip, kilise görünümlü binaya geri döndü. O kadar zarıftı ki, eteği bile kımıldamıyordu. Kapıyı kapatıp kilitledi. Bir teki dışında bütün ışıkları söndürdü. Mezarlığa sessizlik hakim oldu. Kanatlarımı açıp havalandım ve irtifa kazanmak için bir hava akımı aramaya başladım.

Yana yatıp, kilise görünümlü binanın üzerinde süzıldüm. Eve uçmaya hazırdım artık. Derken bir ses duydum. Gıcırdayarak açılan bir mezar sesi. En ufak bir avı bile gözden kaçırmayacak keskin gözlerimle mezarlığı inceledim, Katie’nin sesini duymaya, onu görmeye çalıştım. Fakat mezarın içinden bir adam çıktı, kambur ve cılız biriydi. Oydu bu. Azılı vampir.

Mezarın tahta kapısını kapatıp, dökme demir parmaklıkları yerine itti. Hareketleri yavaş ve kararsızdı, tıpkı bir insaninkiler gibi. Çıplak ve pis ayakları vardı, elleri bir iskeleti andırıyordu. Şamanın evinin yakınındaki çukura gömdüğü uzun pamuklu, yünlü giysilerin aksine, bu kez çok hırpani kıyafetler giymişti. Yüzünü gizleyen saçları darmadağınktı. Fakat ben onu tanımıştım, o kötü kokusundan, yürüyüş tarzından ve kemikli omuzlarından. Tanıdığım hiçbir vampirinkilere benzemiyordu hareketleri. Yavaşça süzülerek mezarın adına baktım. St.Martin yazıyordu.

Bir an sendeledi, sonra da Pellissier Klanı’nın mezarlığına yöneldi. Parmaklıklı kapılara asılıp, solgun beyaz elleriyle sallamaya başladı. Bu takırtı sesleri gecenin sessizliğini bozuyordu. Kendini kaybetmiş gibiydi, kilitleri zorluyor, yüzünü yaslıyor, kapının demirlerine pençelerini geçiriyordu. Küçük, aç bir hayvan gibi sesler çıkarıyordu. Kendi kokusundan bile daha güçlü olan zengin aromalı kan kokusunu içine çektiğini duyabiliyordum.

Avuçlarıyla parmaklıklara bastırıp son bir gayretle çekti. Öfkeden kudurmuş bir şekilde binaya doğru yürüdü. Ben ise, çemberimi daraltmış, olanları izliyordum. Parmak uçları, ısıyla ve gri güç zerrecikleriyle parlıyordu. Bu enerji sinyalini biliyordum. Hızla aşağı indim. Parmakları kıvrılarak kanca biçimli pençelere dönüştü. Canavarınkinden bile büyük pençelere. Şekil değiştiriyordu.

Kahretsin. Bu şey, azılı bir vampir değildi. Bir kurt adamdı. Belki de bir tengezer. Canavar haklıydı. Bu bir ciğer yiyendi.

A n e m o n

BÖLÜM 19

Ben bir medyumum

Durdu, omuzlarını içeri çekti, derin derin nefes alıyor, kuru öksürük gibi bir ses çıkarıyordu. Tıpkı canavar gibi. Ciğer yiyen, yüzünü göğe çevirdi. Ve beni fark etti.

Yüzü artık değişmiş, bir insan yüzü olmaktan çıkarak köşeli burunlu, üst ve alt çenesinden sivri dişler çıkan bir yaban domuzuna dönüşmüştü. Vücudu tüylerle kaplanmış, yüzü, boynu ve kolları ise esmer bir renk almıştı. Çenesi uzayarak kulakları dikilmişti. Pençeleri canavarınkinden geniş hale gelmişti. Ve tam o anda dönüşmesi durdu. Yalnızca kısmen dönüşebiliyor olmalıydı. Belki de bedenler arasında sıkışıp kalmıştı. O çürük kokusu gitmiş, yerini büyük bir erkek kedinin misk kokusu almıştı.

Kılıç diş⁶⁴ diye düşündüm. Afallamış vaziyetteydim. Onu izlerken yaklaşan hava akımını fark etmedim. Döne döne yükselecek gelen hava beni alıp fırlattı. Dengemi kaybetmiştim. Kanatlarımı umarsızca çırpıyordum. Pençelerim ve kanatlarımla kendimi kurtarmaya, yerden havalanmaya çalışıyordum. Ve nihayet havalanıp uçmayı başardım.

Kılıç diş pençelerini savurarak beni yakalamak için bir hamle yaptı. Fakat beni yakalaması imkânsızdı. Hava akımını yakalamış, kanatlarımı düzenli bir şekilde çırparak uçmaya başlamıştım. Acı bir çığlık yükseldi, beni yakalayamadığı için çok öfkelenmişti. Pençeleri, tüylerimi sıyrıp geçmişti. Daha da yükseldim. Bu kez bir çığlık daha kopardı. Dört ayağının üzerine atlayıp dur-

64 Boyu yaklaşık 2,75 metre uzunluğunda, sivri ve uzun dişli, prehistorik, vahşi bir kaplan cinsi.

du. Sırt kısmındaki tüyler yırtılarak içinden uzun, karmakarışık bir yele çıktı. Sırtında ise çizgiler belirmişti. Yakınlardaki bir mezarın taşından bir gürültü sesi duyuldu. Taş çatırdıyordu. Taşın kütesini çalmıştı. Kilise görünümlü binanın kapısı açıldı ve Sabina dışarı çıktı.

Ona içeri girmesini söylemek için çığlık şeklinde ötmeye başladım. Ancak boğazımdan çıkan ses, boğuk bir kuş sesinden başka bir şey değildi. Azılı vampir gürledi. Kesinlikle bir insana ait olmayan bir sestir bu. Dikkatini benden uzaklaştırıp binaya doğru yönelmişti şimdi.

Kanatlarımı kısıtım ve ensesine doğru bir dalış yaptım. Gamla kafatasının arkasına öldürücü bir darbeyle vurdum. Bir çatırdama sesi geldi. Pençelerimle kafa derisine tırmıklar attım. Bir an tökezlediyse de hemen kendini topladı. Yana devrildim ve pençelerinden zorlukla kurtuldum. Omuzlarımı çevirip göğe yükseldim.

Rahibenin üzerine atladı. Bu yaratığa karşı, bu bedenin içindeyken asla yardım edemezdim ona. Hatta insan bedeninde olsam bile edemezdim. Ben anlayamamıştım ama canavar biliyordu. Kanıtlar ne kadar aksini söylerse söylesin, bu yaratık azılı bir vampir değildi. Bu en karanlık efsanelerde adı geçen bir ciğer yiyendi. Kara büyüye ait bir yaratıktı.

Havadayken, Sabina'nın arkasından bir şey çıkardığını görmüştüm. Bu, tahta bir haçtı. Onu yukarı kaldırdı. Ellerinde eldiven vardı. Haç ışık saçıyordu. Yaratık haçı görünce gürlledi, ürkmüş gibiydi. Havada dönmeye başladı. Doğum sancısı çeken bir kadın gibi acılı çığlıklar atıyordu. Elini yüzüne kapatarak geri sıçradı. Dört ayağıyla hızla koşarak kaçarken, vücudu biçim değiştiriyordu. Kıyafetleri yırtıldı. Siyah uçlu bir yele sırtını delip geçti. Bunun ona çok acı verdiği belliydi. Başka bir mezar taşı daha çatırdayarak patladı, havaya taşlar sıçradı. *Kılıç dişli kaplan...tıpkı bir vampir gibi haçtan korkuyordu.*

Ters yönde kanat çırparak uçmaya başladım. Binanın verandasında duran Sabina haçı elinden düşürdü ve kollarını vücuduna doladı. Acıyla inliyordu. Siyah vampir gözleriyle bana bakı-

yordu. Dişleri uzamıştı. Kurumuş et ve deri kokusu havayı dolduruyordu.

Derin bir nefes alarak bağırdı: “Kehanet!” Pençeleri uzayıp, giydiği rahibe kıyafeti ile hiç bağdaşmayan süet eldivenlerinden dışarı çıktı. Burada kalıp güvende olduğundan emin olmak istiyordum. Bir vampir katili için çok aptalca bir istek olduğunu bile bile. Fakat yoluma devam etmeli, bir haçtan korkup kaçan bu kara büyüye ait yarattığı izlemeliydim.

Mezarlığın içinden çıkıp ormana doğru yöneldi. Ben de ırmağa doğru giden bir hava akımına kapılıp uçmayı sürdürdüm. Onu izliyordum. Onu gözden kaybetmeme imkân yoktu, özellikle de şu anki bedeninin içindeyken. Gözlerim yüz metre ötedeki fareleri bile algılayabilirdi.

Ormanın içine doğru koşarken, sık sık gözlerini yukarı kaldırıp bana bakıyordu. Yaklaşık bir kilometre sonra geniş bir yola girdi. Çift yönlü trafikten bir vampir hızıyla geçip çıkmaz bir sokağa saptı. Arabaların ve kamyonların park ettiği sokak, güvenlik lambalarıyla aydınlatılmıştı. Evlerin içi ise karanlıktı. Klimalar çalışıyor, bir köpek havlıyordu. Diğerleri de uyarı sinyali almış olmalıydılar ki, onlar da hep bir ağızdan gürültülü bir şekilde havlamaya başladılar. Evlerden birinin camları açıldı, televizyondaki gülme sesleri dışarı yayılıyordu. Azılı vampir ormanlık alanın içinden çıktı ve camı açık olan eve daldı.

Evden dışarı hırlama, tığınma ve çığlık sesleri geldi. *Birini öldürüyordu.* Köpekler deliye dönmüşlerdi adeta, durmaksızın hırlıyor ve havlıyorlardı. Demir parmaklıkları zorluyor, zincirlerinden kurtulmaya çalışıyorlardı. Onu düelloya davet etmek istercesine haykırdım ve ani bir dalış yaptım. Ancak ben havada uçan bir canlıyım, kanatlarım vardı ve yardım edemezdim. İnsan bedenime dönüş de yapamazdım, bu yakınlarda kütesini alabileceğim hiçbir şey yoktu ve arka bahçemde kendimden büyük bir parça bırakmışım.

Bir kadın suda boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Lanetler okuyarak yeniden havaya yükseldim. Evden önce ayak sesleri, sonra da akan bir su sesi geldi. Fayanslara vuran suyun sesiydi bu.

Ağır bir vücut yere düşüyordu. Sonra her şey birden durdu. Tüm sesler kesildi, ev sessizliğe gömüldü. Daha da yukarılara yüksele-
rek izlemeyi sürdürdüm. Hareket eden, değişen hiç bir şey yoktu
ortalıkta. Çaresizce uçmaya başladım, bir hava akımından diğeri-
ne atlıyordum. Körfez üzerinden bir fırtına yaklaşıyor, uzaklarda
gökyüzünde çakan ışıklar görünüyordu. Yıldızların üzeri bulut-
larla kaplandı. Şafak vakti yaklaşmıştı. Ve ben hâlâ uçuyordum.

Bir kapı çarptı. Dışarı bir adam çıktı. Ciğer yiyen değildi bu.
Kanatlarımı kısıp dikey yönde alçaldım. Bu adam uzun boylu ve
kızıl saçlıydı. Kot pantolon ve tişört giymişti. Üzerinde aşına ol-
madığım bir koku vardı. Yeniden yükseldim. Bu adamın varlığına
bir anlam verememiştim. Bir arabaya binip yandaki sokağa doğru
sürdü. Bulunduğum yeri ve evin konumunu kuş hafızama yerleş-
tirmeye çalışarak onu takip ettim. Gökyüzünün doğusunda gü-
neşin pembe ışınları yayılmaya başlamıştı.

Eğer güneşin doğuşunu bu bedendeyken karşılasam, güneş
batana kadar şekil değiştiremezdim. Kendimle mücadele ederek,
kütlemin pek çoğunu bıraktığım arka bahçeme geri döndüm.
Tam vaktinde geri dönmüştüm. Güneşin ilk ışınları kayanın üze-
rine vuruyordu. Pençelerimle dengemi sağlamaya çalışarak kaya-
nın üzerine iniş yaptım. Pençemin birini altın külçesinin üstüne
koydum ve Jane Yellowrock'ı düşündüm. İnsan. Yara izi var. Dişi.
Toprağa bağlı. *Kütleden kütleye, taştan taşa....*

Onun içsel yılanını bulup yüzeye çıkardım ve içine süzıldüm.
Kayalar altımda gümbürdüyordu. Acı bedenimde dişli bir çark
gibi dönüyordu. Parçalanan kayanın üzerine düştüm. Geniş bir
yarık oluşmuştu. Ve beni yere fırlatmıştı. Nefesim kesildi. Kaya
parçacıkları üstüme düşüyordu.

Orada şaşkın ve canı yanmış bir şekilde durup gökyüzüne
baktım. Sersemlemiştim, Bubo bubo olmam dışında tam olarak
neler olduğunu hatırlayamıyordum. Oyduym değil mi? İnsan ol-
duğumu kanıtlamak istercesine bedenime baktım. Ve yavaş yavaş
anımsamaya başladım. Midem gurulduyordu. Altın külçesini alıp
boynuma taktım. Doğu yönünde güneş ışınları yükseliyordu. Bir

kuş öttü. Katie'nin yeri ile benim bahçemi ayıran çitte sarı çizgili bir kedi yürüyor ve bana bakıyordu.

Arka bahçedeki kaya parçaları hiç bu kadar şanslı olmamışlardı herhalde. En üstteki kaya parçası moloz yığınının dönüşmüş, en büyük olan, gerçeğinin neredeyse yarısı kadar küçülmüş ve en küçük parça da bezelye büyüklüğünde bir çakıl taşı haline gelmişti. Bunu nasıl yaptığımı anlayamıyor ancak tehlikeli bir şey olduğunu sezebiliyordum. Ama işte tek parça halinde buraya gelmeyi başarmıştım. Taş parçasına yaslanarak elimdeki külçeye dokundum.

On sekiz yaşında yetiştirme yurdundan ayrıldığım zaman, doğuştan gelen bir içgüdü beni dağlara gitmeye zorlamıştı. Motorumu Wolf Dağı'na sürdükten sonra, bir patikayı izlemiş ve kendimi Horseshoe Kayasında bulmuştum. Aşağıya doğru ilerleyip ormanlık alana girmiştım. Dar bir geçidin tabanında, kuru yaprakların arasından sürünerek yürümüş ve bir kuvars kayasına rastlamıştım. Havanın etkisiyle köşesi aşınmıştı. Kayanın merkezinde ise bir altın damarı görünüyordu.

Hava kararmış ve yağmur başlamıştı. Uyku tulumumun içine girerek o kayanın yanında uyumuştum. Ve tam altı yıl sonra, kolyem ve içsel yılanım olmadan dönüşmüştüm. Büyük bir kediye. Canavar uzun bir sessizlikten sonra benimle eski bir arkadaş gibi konuşmuştu. Haftalar boyunca, yedi(k)m, avlandı(k)m, ve eski inlere girip çıktı(k)m. İnsanlardan saklandık. Kendi soyumuzu aradı(k)m. Bütün yavrularım gitmişti. Türüme ait hiç kimse kalmamıştı. Sadece ben kalmıştım.

İnsana dönüşünce, birkaç altın külçesini kazıyarak çıkarıp ceplerime doldurmuştum. Sonradan bir tanesini zincire taktırıp kolye yaptırmıştım. Böylece onu hep yanımda taşıyabilecektim. Diğerlerini ise zor günler için kasaya koymuştum. Eğer konsantre olursam, altının nerede olduğunu sezinleyebilirdim. Nerede olduğum fark etmezdi. Hatta dağların içindeki o altın damarlı kayayı bile bulabilirdim. Bu bana güven duygusu veriyor, sığınacak bir limanım olduğunu hissettiriyordu. Aynı zamanda da rahatlığı.

Titreyerek altın külçeyi boynuma astım ve içeri girdim. Oca-

ğa doğru giderken telefonum çaldı. "Mol," diye açtım telefonu, "ben iyiyim."

"Jane teyze, benim," dedi Angelina telefonun diğer ucundan burnunu çekerek. "Beni korkuttun."

Afallamış bir şekilde, "Ha?" dedim.

"Bir daha kuş olma Jane teyze. Düşebilirdin." Ağlıyordu.

Cep telefonuna sıkı sıkı sarıldım. Yüreğim erimişti. "Peki be-beğim, Angie'm. Bir daha kuş olmak yok."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Gitmem gerek. Annem seni ziyarete geleceğimizi söylüyor." Telefon kapandı.

Yaklaşık iki litre yulaf lapasını ve canavarın bifteklerinden birini az kızartıp yedim, üzerine de bir demlik koyu çay içtim ve biraz kendime geldim. Çok zayıf düşmüştüm ve başım dönüyordu. O kadar çok ki hem de, eşyalara, dolaplara tutunarak yürüyebiliyordum. Angie haklıydı. Yaptığım şey çok tehlikeli ve aptalcaydı.

Duştaki sıcak suyu bitirene kadar altında kaldıysam da vücudum bir türlü ısınmıyordu. Duştan çıkıp, yanıma bir kalem ve bloknot alarak yatağımın içine girdim. Gece hakkında hatırladığım şeyleri karalamaya başladım. Kilisenin tam olarak bulunduğu nokta. Kilise görünümlü bir bina değildi o, bir kiliseydi. İçerisinde bir haç ve bir rahibe vardı çünkü. Tam olarak rahibe sayılmasa da buna epey yakındı. Bu da orayı bir kilise yapmaya yeterdi değil mi? Yaratığın içine girdiği evin bulunduğu nokta. Birini öldürmüş müydü? Televizyon açıktı. Yoksa oradan gelen bir sesin cinayet sesi olduğunu mu sanmıştım? Azılı vampir evin içinden geçip yerin altına mı girmişti? Kafamda bir çok soru vardı ama cevap yoktu. Hafızam puslu hatıralarla doluydu.

Mantıklı olarak son düşünebildiğim şey, elinde ışık saçan tahta bir haç tutan rahibe oldu. Tahta bir haç bunu yapamazdı, karşısında şeytan olsa bile yapamazdı. Bu yüzden ben gümüş haç taşıyordum. Çok tuhaftı. Gerçekten çok tuhaf. Ve bir vampirin haç tutması daha da tuhaftı. Nasıl olmuştu da hayatta kalmayı başarmıştı? Anılar ve sorular arasında gidip gelerek uykuya daldım.

Isınmış ve rahatsız olmuş bir şekilde uyandım. Biri kapıma gürültülü ve sabırsız yumruklarla vuruyordu. Tam ne kadar sürdüğünden emin olmasam da, uzun süredir buna devam ediyor olabilirdi. Bir kız rahat rahat uyuyamayacak mıydı burada? Gergin ve kızgın bir şekilde yataktan çıkıp bornozumu giydim. Camdan baktım, dışarıdaki Rick LaFleur'dü, motorlu adam.

“Kahretsin.” Hastalıklı birinin zarafetiyle kapıyı açtım. “Önemli bir şey olsa iyi olur.”

Kot pantolon, bot ve beni baştan ayağa süzmesine fırsat verecek şekilde geriye ittiği bir kovboy şapkası giymişti. Detaylı inceleme bir anda duygusal bir şeye dönüşmüştü. Üzerindeki iş kokusu, yerini cinselliğe bırakmıştı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Lütfen bana yalnız olduğunu söyle.” Ona düşmanca baktığımı görünce elini kaldırdı ve sanki tokat atacakmışım gibi kendini korumaya çalıştı. Sokağın ortasında dövülüp mosmor edilmiş biri gibi duruyordu. Yüzümdeki bir saç tutamını alıp kulağımın arkasına soktu.

Canavar ani bir silkinmeyle uyandı ve mırlamaya başladı. Derin bir nefes alıp kontrolü ele geçirmek için benimle savaşılmaya başladı. Bubo bubo'ya dönüştüğüm için ödeşme zamanı gelmişti. Karnımda pençe darbelerini hissedebiliyordum. Sırtımdaki eskiden kalma yaraya bastırıyordu. Rick'in parmakları boynumdan bornozumun yakasına doğru ilerliyor, köprücük kemiklerime ve daha da aşağılara uzanıyordu.

Canavarın üstesinden gelerek bileğini tuttum. “Ne istiyorsun?” Hırılıyordum. Elini kendimden uzaklaştırdım. Sesimde arzu değil öfke olmasından son derece memnundum. Fakat dizlerimin arkasından ve omurgamdan aşağı terler süzülüyordu. Canavar onu istiyordu. Hem de çok.

“Belki bir gezinti yapmak istersin diye düşünmüştüm.”

“Ne yapmak anlamadım?” Beynimin içinde çiftleşen, hırlayan ve kan akıtan büyük kedilerin görüntüleri uçuşuyordu.

Üstesinden gelemediğim bir gülümseme vardı yüzünde. Bana cinsel yollu sataşıyordu.

“Atlar,” dedi karşısında bir embesil varmış ve beynimdeki görüntüleri görebiliyormuş gibi. “Dün gece kulübe gelmedin, ben de sana at üzerinde bir gezinti yapmak ister misin diye sormaya geldim.” Bileğini bıraktım. Yüzündeki gülümseme hâlâ duruyordu.

“Dün gece uyumadım,” dedim. “Saat kaç?”

“Akşam üstü dört. Kalk ve ışılda. Şafak vaktine dek süren partilerin şehri burası.” İçeri girmesine izin verdim ki bu çok aptalca bir şeydi. Canavar uzanıp kalçasına dokunmak istiyordu ama ben ona karşı koyuyordum. Yoldan çıkmayacaktım. Canavarın ödeme anlayışı nadiren cinsellik içerirdi, o daha çok insana dönüşmem gerektiğinde bunu reddederek öç almayı tercih ediyordu. Sanırım o inatçı tavrını şimdikine tercih ederdim.

Canavar pençe darbelerini daha da sıklaştırdı. Canım yanıyor, güçlkle nefes alıyordum. “Su ısıtıcısını ocağa koy,” dedim. Topuğum üzerinde dönerek odama girdim ve kapıyı sıkıca kapadım. Belki biraz fazla sıkıca, ama en azından ne demek istediğimi anlatmış olmalıydım. Rick LaFleur’la mutlu değildim. Ama o Anna’yı tanıyordu, kokmadığı zaman azılı vampirle –hayır, ciğer yiyenle- yatan kadını. Ve Antoine’la da bir şeyler çeviriyordu, bu da benim sinirime dokunuyordu. Rick’in bildiklerini öğrenmek istiyordum, bunun için de onunla daha çok vakit geçirmem, onu daha iyi tanımam ve fikirlerini almam gerekiyordu; tabii önce bir fikrinin olabileceğini kabullenmeliydim. Ciğer yiyenin girdiği evi araştırmam gerekiyordu. Ama önce yemek yemeliydim. Hem de çok. Açlıktan gözüm dönmüştü.

Saçlarımı fırçaladım, ördüm ve çekmecede bulduğum bir iple bağladım. Kot pantolon ve ince askılı bir bluz giydim. Aynaya baktığımda, gözlerimin altında koyu halkalar, içine çökmüş yanaklar ve solgun bir cilt görmeyi bekliyordum. Ancak tam aksine, dünkünden bile daha güzel görünüyordum, sadece düne oranla birazcık zayıflamıştım. Kahvaltıda yediğim yulaf lapası ve biftek iyi gelmişti ama hâlâ açtım, midem gurulduyordu ve biraz protein almadan hiçbir yere gidemeyeceğimi bilmiyordum.

Çıplak ayakla mutfağa dönüp buzdolabından bir biftek aldım. Dört tane kalmıştı. Alışverişe çıkmalıyım. Fakat yetiştirme yurdunda bana öğretilen davranışlar, açlığımdan üstün gelmişti. “Biftek ister misin?” diye sordum.

“Olur, sen de yiyeceksen. Az pişmiş olsun. Şöyle kanlı canlı.”

Canavar içeriden onaylıyordu. Bir an önce uyuyup bana işkence etmenin başka bir yolunu bulmasını umuyordum.

Rick, Azman’ın oturduğu sandalyede oturuyordu. Uzun bacaklarını iyice yaymıştı. Epeyce yer kaplıyordu. Vücut dilinden bana baktığını hissedebiliyordum. Buzdolabından başka bir dilim biftek, kola ve ıspanak çıkardım. Bunları Trol bırakmış olmalıydı. “Hey,” dedi, Catouatchie Gölü ile Jean Lafitte Ulusal Tarihi Parkı yakınlarındaki arazi sahiplerini araştırdığını duydum.”

Başımı sallayıp gelişigüzel sordum, “Westwego yakınlarında işlenmiş bir cinayetten haberin oldu mu?”

“Hayır. Neden?” Yeniden başımı salladım, o da fazla ısrar etmedi. “Ee ata binmeye gidiyor muyuz?”

“Bunu yemekten sonra düşüneceğim,” deyip ızgaranın altını yaktım.

Sözü bir türlü Anna’ya getiremiyordum. Bir adama belediye başkanının karısıyla yatıp yatmadığı nasıl sorulurdu ki? Özellikle de yattığını biliyorsan? Biftek, mikrodalgada ısıtılmış patates ve pastırma soslu ıspanak salatası ve biraz boş konuşmadan sonra, “Ata binme fikri çok hoşuma gitse de, motorla Westwego’ya gitmem gerekiyor. Bunu daha sonra yapsak olur mu?”

Rick, bir kolunu göbeğine, elinde bir Cola kutusu sallanan diğerini de bir sandalyenin üzerine atmış ve oturduğu yerde iyice yayılmıştı. Omzunu silkti. “Yapacak başka bir işim yok. Ben de seninle gelirim, sonra da yol üzerinde bir şeyler yeriz. Bunu bir randevu gibi düşünelim.” Gözleri parlıyordu. “Bildğim iyi bir lokanta var, eyaletteki en iyi istiridyeleri yapıyor. Çıtır çıtır ve gevrek. Westwego’dan da çok uzakta değil.”

Onu yanımda götürmemeliydim. Özellikle de yolculuk sonunda karşılaşabileceğimiz ölü bedenleri düşününce. Ancak tabii

ki ona böyle söylemedim. Onun yerine, “Tabii”, dedim, “Eğlence-
li olacağı benziyor.” Bunun için kendimi tokatlayabilirdim. Ama
maalesef yararcılık burada ön plana geçiyordu. Ölü birilerini bul-
duğum takdirde, polis çağırmam ve onlara iyi bir hikâye uydur-
mam gerekecekti. Rick’in üzerinde pratik yapabilirdim.

Şehirden çıktığımızda saat beşe geliyordu ve güneş hâlâ gökyü-
zünde parlıyordu. Hava sıcak ve boğucuydu. Motor kıyafetlerimi-
zin altında terliyorduk. Bir kez düşsem, vücudumdaki kızarıklık-
lardan kurtulabilirdim ama bu hızlı iyileşmeyi ona açıklayamaz-
dım. Bu yüzden de, sıcağa rağmen kot pantolon, bot ve deri ce-
ket giyiyordum. İş çıkışı saatiydi ve trafik yoğunlaşmaya başlamış-
tı, ama altımızda motorlarımız vardı ve bu da trafikten kolaylıkla
sıyrılabileceğimiz anlamına geliyordu. Yaptığımız tam olarak ya-
sal sayılmasa da, bugüne kadar hiç yakalanmamıştım. Zaten Rick
de asfaltta bekleyip egzoz dumanı soluyacak biri değildi. I-90’da
duran araçların arasından geçip gidiyordum, o da beni izliyordu.

Mississippi’nin diğer tarafına geçtiğimizde trafik açılmıştı; ben
de motoru gazladım, Rick de aynısını yaptı. Yolun üzerindey-
ken dünya daha farklı görünüyordu gözüme. Adapte olmam bi-
raz uzun sürmüştü ama sonunda vampir mezarlığına giden ikin-
ci ve üçüncü çıkışları bulup, kırık deniz kabuklarıyla kaplı yola
girmeyi başardım.

Araç yolu, iki tane sert metal destek üzerinde duran menteşeli
kapılarla kapatılmış ve zincirle tutturularak sağlam bir kilitte ki-
litlenmişti. Kapıların sol tarafındaki transit yola girdim. Motoru-
mu gazlayıp, kıvrılmış yolun etrafında dolaştım. Sonra da kaskı-
mı çıkardım ve geldiğimiz yeri gözden geçirdim. Gece olduğun-
dan daha farklı ve neredeyse altı metre daha yüksek görünüyor-
du. Neyi beklediğini tam olarak bilmiyordum, ama Rick beni ta-
kip etmeyi sürdürüyordu. Güneş başımı ısıtırken, mezar taşları
arasında yürüyordum. O da Frye botlarıyla kırık deniz kabukla-
rını çatırdarak ilerliyordu. Birden durdu.

“Girilmez levhasını görmedin herhalde değil mi?” diye sordu.

“Evet.” Pellissier mozaiklerini gördüm ve gidip kilitlerini kont-
rol ettim.

Bunlar son derece kaliteli ve gizliydi. Bu da Katie'nin güven-
de olduğunu gösteriyordu. Tabii ölmüş biri tonozların içinde
kanla dolu bir tabutun içindeyken ne kadar güvende olabilirse.
St.Martin mezarını fark edince dönüp o tarafa doğru yürümeye
başladım. Yürürken bir yandan da deri ceketimi çıkarıyordum.
Küçük binanın etrafında döndükçe kollarımdan ve sırtımdan
akan ter damlacıkları, belimin etrafında küçük bir havuz oluşt-
ruyordu. St.Martin mezarı, istif kuruması mermer bloklardan ya-
pılmıştı. Kapısı, zarif sütunların tam ortasında duruyordu. Arka
tarafındaki iki pencere, kilisenin sivri uçlu, kavisli yapısına uyuyor-
du. Mezar epey zarar görmüştü. Köşedeki mermerin bir parçası
sanki tokmakla vurulmuş gibi yok olmuştu. Azılı vampirin şekil
değiştirmesiyle kırılan taş parçacıkları etrafa saçılmıştı.

Rick bunu görünce hafifçe küfretti. "Lanet olasıca çocuklar."
Ona baktığımda, "Mezar taşı yağmacılığı eyaletin bu tarafların-
da oldukça yaygın," dedi. Onu bilgilendirmeye gerek bile duyma-
dım.

Sivri uçlu çatısının üzerinde taş bir heykel bulunan yapının
yüksekliği dört metre, genişliği ise üç buçuk metreydi. Heykel,
elinde bronz bir kılıç ve kalkan taşıyan kanatlı bir askere aitti. Si-
lahları ve kıvrılmış kanatlarını saymazsak çıplaktı. Ve erkeklik or-
ganı inanılmaz derecede büyüktü. Gülmemeye çalışarak başımı
salladım. Heykeltıraş St.Martin'i bu şekilde mi görüyordu yani?
Ya da bu St.Martin'in melek tasviri miydi?

Rick yine bana yetişmekten geri kalmadı. "Buranın vampirle-
re ait olduğunu biliyorsun değil mi?" Yarı eğlenmiş yarı kuşkucu
bir tavır vardı sesinde. Bu yeri nasıl bulduğumu ve neden burada
bulduğumu merak ediyor, ancak sormak da istemiyordu sanki.

"Evet." Kilitleri ve tonozun üzerindeki parmaklıklı kapıyı yok-
ladım. Kilitler eskimiş ve kırılmıştı. Parmaklıklar bükülmüştü.
"Yani?" Parmaklıklı kapıyı ve arkasındaki ahşap kapıyı ittim. Ha-
fif bir gıcırtyla açıldı.

"Yani kapıda elektronik sensörler varmış," dedi. "Bize bakma-
ları için birilerini gönderecekler."

İçeri baktım. “İyi öyleyse. Bunları temizleseler iyi olur.”

“Bunları,” derken kastettiğim şey, içerideki altı tabuttan beş tanesinin tahrip edilmiş olmasıydı. Önceleri ayaklı altlıklarda durdukları belliydi. Ve her bir altlığın da ucunda küçük mermer bir kapısı bulunuyordu. Mermer kapılar patlatılmış ve içerideki tabutlar çekilip çıkarılarak arkadaki duvara dayanmıştı. En azından izler böyle söylüyordu. Tabutun içindekiler ise her yere saçılmıştı. Ucuz romanların aksine, gerçekte vampirler öldükleri zaman, yakılmadıkları takdirde patlayıp küle dönüşmezlerdi. Bu nedenle de yerlerde bir yığın kemik, eski giysi ve çizme parçaları, birinde siyah saç tutamları bulunan sırttan birkaç kuru kafa, bazı altın paralar, ışıldayan mücevherler ve kokuşmuş tabut dolgu malzemeleri duruyordu.

İçeri doğru yöneldim. Rick kapının önünde durup başını uzattı. “Tanrı aşkına. Bunu –bunu kim yapmış olabilir? Ve bu koku da ne?” Elini ağızına ve burnuna kapatarak hızla geri çekildi.

Ben kokuyu çoktan almıştım. “Ölülerle azılı vampirin kokusu birbirine karışmış. Belki de dün geceyi burada geçirmiştir.” Ormanlık alandan buraya kadar olan mesafeyi hesapladım. Hava-dayken olduğundan çok daha uzak görünüyordu. “Bence vampirlerin Katie’yi gömeceklerini biliyordu ve tabutundaki kana ulaşabilmek umuduyla buraya geldi.”

“Tabutundaki kan?”

Söylediğini bir an düşündüm ve dün gece yapılan töreni bilen tek ben olmadığımı kanaat getirdim. Başka bilen birileri olup olmadığını merak ediyordum. Sorusuna cevap vermemek ve bildiklerimi paylaşmamak akıllıca olacaktı. “Katie’nin kanı yani,” diye yalan söyledim. “Onun kanını emmeyi bitirememişti belki de henüz.” Ki bu gerçektir.

“Hı hı.”

Yalan söylemek konusunda biraz daha çalışmalıyım. Onun bu kuşkucu sorularıyla muhatap olmak zorunda kalmamak için kiliseye doğru yürüdüm. Yol üzerinde, azılı vampirin kütlesini çaldığı başka bir mezar taşıyla karşılaştım. Mearkanis Klanı’na

ait olan bu mezardaki hasar çok daha büyüktü. Bir metrekaleden daha az bir taş parçası patlayarak uçmuştu.

Kiliseye ulaştım. Haç hâlâ verandada duruyordu, ancak artık parlamıyor ya da yanmıyordu. Üzerine eğilip daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerimi çıkardım. Neredeyse hiç dokunulmamış gibiydi ve dün gece alev alev yanan tahta haç bu değildi sanki. En ufak bir iz veya bir yanık kokusu yoktu. Haçın parçaları keresteden yontulmuştu, oyulmadığı belliydi.

Kullanılmaktan kararmış, eski bir haçtı bu. Dört uç parçası, özenle yuvarlatılmış, zımparalanmış ve yağlanmıştı. Kimbilir belki de sevgi dolu insanların ellerinde zamanla aşınmıştı. İki parçayı bir arada tutan tel parçası ise pastan yeşile dönmüştü. Eski, diye düşündüm, çok eski hem de.

Rick dar merdivenlerden çıkarak yanıma geldi ve haçı almak için eğildi. Ani bir tepkiyle belinden tutup hızla çektim. Uçarak düştü. Düşerken de bir “ooof” sesi çıkardı. Verandada durdum, giriş yolunu kapatarak kendine gelmesini bekledim. Homurdanıyor ve küfrediyordu. “Lanet olsun! Neden böyle bir şey yaptın? Bu kez ne hata yaptım?”

“Haça dokunmak üzereydin,” dedim. “O bir vampire ait. Dokunursan senin kokunu alır. Bu hiç akıllıca bir davranış değil.”

“Vampirlerin haçları yoktur,” dedi. Dirseklerinin üzerinde doğrularak oturdu, ayakları deniz kabuklarının içine giriyor ve küçük oyuklar oluşturuyordu. “Sadece ‘dur’ demen yeterliydi. Sana daha önce çok ani tepkiler verdiğini söyleyen olmadı mı?”

“Evet söyleyenler oldu. Ve şimdi hepsi de ölü,” dedim gülümseyerek. “Ben değilim ama.”

Rick yüzünde bir tiksintiyle dizlerinin üstünde durdu. “Vücut geliştirmeye falan mı gidiyorsun? Kolların tıpkı bir goril gibi.” Nihayet ayağa kalkıp bana baktı.

Vücut geliştirme. Bu tanımlamadan hoşlanmamıştım. Normal bir insanın yapamadığı şeyleri yaptığımda benzer tepkiler almış fakat önemsememiştım. Bu da işe yarıyordu, çünkü insanlar farklılıkları ve tuhaflıkları kabullenmek istemiyorlardı. Alışılmamış

şeylere daha makul kılıflar uydurmayı tercih ediyorlardı. Kare bir bloğu yuvarlak bir deliğe yerleştirmek onları rahatlatıyordu. Bu onlar için çok daha kolay ve daha az ürkütücüydü.

Rick LaFleur'un bu yanlış yönlendirmelerimi yutmayacağı gibi bir his vardı içimde. Gözlerinde alışık olmadığım bir ifade vardı, beklediğimden daha sert ve şüpheyile bakıyorlardı. Ona verecek bir cevabım olmadığından, omzumu silkip ilerideki ölü ağaca doğru gittim. Bir şeyle savaşıyor ya da onu açıklayamıyorsan en iyisi onu görmezden gelmektir.

Bu, ölü bir çınar ağacıydı. Yer yer kabukları soyulmuş, altından ağacın gümüşümsü yapısı görünüyordu. Oturduğum dalın üzerinde yırtıcı bir hayvanın pençe izleri vardı. Yerde küçük bir tüy duruyordu. Bana aitti bu tüy. Onu orada görmek çok tuhaftı. Acaba tüyü düşürdüğümde kendimden bir parçayı da burada mı bırakmıştım? Peki ya daha fazlasını geride bırakmış olsaydım? Mesela hayvan biçimindeyken bir bacağım kopsa, geriye döndüğümde neyi kaybetmiş olacaktım? Tüyü alıp cebime koydum.

Mezarlık bahçesini gözlerimle tarayıp, genel düzenlemeyi hatırladım. Klanlara ait olan mezarlar bana tanıdık geliyordu. Dünn gece görüp görmediğimden emin değildim, ancak çoğu mozolenin tepesinde bir heykel vardı. Bütün heykeller elinde bir silah ve kalkan taşıyan, kanatlı çıplak erkek heykelleriydi. Aynı heykeltıraşın elinden çıkmış olmaları mümkündü, ama hepsinin yüzü de farklı ve çok güzeldi. Şeytani ölümsüzlerin muhafızları. Gerçekten tuhaftı.

Rick arkamdan yürürken onu görmezden geldim. Yeterince görmüştüm ve ayrıca onu verandadan aşağı itişimden sonra aradan biraz zaman geçsin istiyordum. Motorların olduğu yere giderken cep telefonumu açıp Azman'ın numarasını tuşladım. Telefonu açınca sordum. "Vampir mezarlığındaki alarmları sen mi kapattın?"

Bu sorum onu şaşırttıysa bile belli etmiyordu. "Evet. Bir ekibimiz yola çıktı geliyor."

"Burada sadece Rick LaFleur ve ben varız. Geldiklerinde hâlâ burada olursak bize ateş etmemelerini söyle onlara. Ve azılı vam-

pirin dün gece St.Martin ve Mearkanis klanlarının mezarlarına oldukça zarar verdiğini de. Bence dün gece St.Martin'de epey zaman geçirmiş. Bu da ya güvenlik sistemini aşabildiğini ya da sisteme giriş yapabildiğini gösterir.”

Azman oturaklı bir küfür ettikten sonra ses tonunu düşürerek sordu: “Bana vereceğin başka haberler var mı?”

“Hayır bu kadar. Bekle. Kilisenin basamaklarında bir haç var. Sabina azılı vampirle savaşırken elinden düşürmüştü. Adamlarına onu nasıl tutacaklarını söylemeyi unutma.”

“Onu düşürdüğünü nereden biliyorsun? Ve Sabina’yı nereden tanıyorsun?” Ses tonu kuşkucuydu. Ölü bir bedenin yanında kanlar içinde duran ve elinde cinayet silahını tutan şüpheliye bakan bir cinayet dedektifi gibi.

Gülümsedim ve motoruma atladım. “Ben medyumum.” Telefonu kapatıp motoru çalıştırdım. Rick de beni izliyordu ancak onu dikkate almadım. Liderlik etmek istemediği ortadaydı fakat tam olarak ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Dışarıya yansıtıklarından çok daha fazlası olduğuna emindim. Ve ben de bu konuyla ilgili ne yapacağımı kestiremiyordum. Bu da ikimizi tuhaf bir şekilde eşitliyordu.

Güneş gözlüklerimi taktım, kaskımın siperini indirdim ve araç yolundan çıktım. Şimdi azılı vampirin gece girdiği o evi bulmaya gelmişti sıra.

BÖLÜM 20

Kahretsin. Sanırım vampirlerden hoşlanmaya başlıyorum.

Ev, Old Man's Beard⁶⁵ Sokağı'nın sonundaydı. Yarı açık pencereden ölüm ve kan kokusunu alıyordum ve eve yaklaştıkça koku giderek artıyordu. Ciğer yiyen burada birini öldürmüştü. Motorumu evin yanına çekip kaskımı çıkardım ve Katie'nin NOPD'deki ajanı Jodi Richoux'u aradım. Rick de benim yanma park edip motorunu durdurdu.

"Jodi," dedim telefonu açınca. "Ben Jane Yellowrock. Azılı vampirin dün gece bıraktığı izleri inceliyordum ve pencereleri açık bir ev buldum. Burası leş kokuyor."

"Bekle," dedi ve telefonda bir şeyler mırıldandıktan sonra, "tamam," dedi. "Bana adresi ver."

"I-90 karayolundan Lapalco Bulvarı'na çıkarken Old Man's Beard Sokağı'nda, çıkmaz sokağın sonunda. Buraya bir ekip göndermen gerekebilir. Ve şu psimetreni de getir. Göstergenin ne okuyacağını merak ediyorum."

"Ekip yolda. Ben de geliyorum. Ancak bana bu gizli bilgiyi seninle paylaşmam için bir gerekçe göster."

"Çünkü bir dahaki sefere bir şey bulduğumda, New Orleans Times Picayune'ı değil seni aramamı istiyorsun." Telefonu kapadım. Polislerle oynamaya bayılıyordum. Jodi bu cesaretimden nefret etse de, benimle bildiklerini paylaşacaktı. Fakat benim zayıf noktamı bulduğu an da saldırmaktan geri durmayacaktı. Kısasa kısas. Motoru araç yolundan çıkarıp bir gölgenin altına park ettim.

65 Old Man's Beard: Yaşlı Adamın Sakalı

“Sen delinin tekisin biliyorsun değil mi?” dedi Rick. “Evet sen tam anlamıyla çıldırmış olmalısın.”

Deri ceketimin fermuarını açıp çıkarttım ve motorun gidonuna yerleştirdim. “Bir süre buralarda olacağım. Sen kalıyor musun yoksa gidiyor musun?”

“Gidiyorum.” Durakladı, iki farklı istek arasında gidip geliyordu sanki. “Vampirin gece buraya geldiğini nereden biliyorsun?”

Mümkün olduğunca gerçeği söylemeye karar verdim. Bunu Jodi’ye söylemeden önce birileri üzerinde deneme yapmam gerekiyordu. “Onu izleyebildiğim kadar izledim. Buraya geldiğini gördüm ama ayrıldığını görmedim.”

“Polislere buranın ölü leşi gibi koktuğunu söyledin. Ben yalnızca yeni biçilmiş çimen kokusu alıyorum. Ve bilgin olsun bayan, benim burnum iyi koku alır.”

Havada yeni biçilmiş çimen kokusu olduğu doğrudu, ancak ben bütün kokuları otomatik olarak süzgeçten geçirip, ihtiyacım olanın kokusunu algılayabiliyordum. Yaptığım şey hiç de akıllıca değildi. Önce evin etrafında yürümem gerekirdi. Ve gerçekten şu yalan söyleme konusu üzerinde çalışmalıyım. Şaşırmış ve masum bir tavırla sordum: “Sen bu kokuyu almıyor musun yani?”

Rick’in kaşlarının hareketi, yeterince başarılı olmadığımı söylüyordu bana. Elini ceketinin iç cebine sokarak, ataçla tutturulmuş bir tomar kâğıt çıkardı. “İstediğin arazi sahiplerinin listesi,” dedi.

Tomarı alıp tişörtümün içine soktum. “Teşekkürler.”

“Kalmak isterdim ancak...”

“Ancak polislerle aran iyi değil mi?”

“Ona benzer bir şey. Sonra görüşürüz.”

“Tabii ki. Şu senin çaldığın dans kulübünde.” Yarım ağız gülmüsedim. “Biralar benden.” Tam bir modern zamanlar kızıyım, bir erkeğe çıkma teklif ediyordum. Aslında onun istihbaratına ihtiyacım vardı sadece. Bir de gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Rick azılı vampiri kendi başına avlamanın derdindeydi.

Bu sayede ün kazanacaktı. Belki de benim işimi etkileyecek başka bir şeyler peşindeydi.

“Evet. Tamam.” Buluşmaya pek de meraklı değil gibiydi. Gerçi onu kışının üzerine yuvarladığım için dans etmeye pek de hali kalmamış olması mümkündü. Bu iki etmişti. Anahtarı çevirip, crotch rocket’i çalıştırdı. “Anahtarlar hanım evlatları içindir,” dememek için kendimi zor tuttum. Kendi motorum oldukça gürültülü çalışıyordu, bu nedenle başkasını yargılamaya hakkım yoktu. Yine de. Anahtarla kontak çalıştırmak? İyi de heyecan ve gizem bunun neresindeydi ki?

Giderken arkasından baktım. Ama o arkasını dönmedi. O gider gitmez yeniden Jodi’yi aradım. Telefonu açtı. “Buralarda motorla gezen Kafkasyalı birini tanıyor musun? Bronz tenli ve 1.80 boylarında. Adı da Rick LaFleur?”

Sesi tereddütlüydü. “Hayır tanıdığımı söyleyemem. Başka bir isim kullanıyor olabilir,” dedi. “Neden sordun?” Tereddütlü ses tonu bana bilmem gerekeni söylemişti. Jodi bana yalan söylüyordu.

“Bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, Katie ve diğer vampirler için düşük düzeyde işler yapıyormuş; kontrol etmek istedim.”

“İsmi tanıdık gelmiyor. Ama gözümü açık tutacağım. Tahmini olarak bir saatten kısa bir zaman içinde oradayız,” dedi. “Yerinden ayrılmı.”

“Burada olacağım,” dedim. Telefonu kapatıp cebime koydum.

Rick benim ya da vampirlerin arkasından bir dolaplar mı çeviriyordu? NOPD’ye rapor mu veriyordu yoksa? Sokaktan biri, geçmişteki suçlarının bağışlanması karşılığında içeriye bilgi mi sızdırıyordu? Vampirleri ihbar mı ediyordu? İhbar ediyor olsa bile bu beni neden rahatsız ediyordu ki? Etmemeliydi oysa. Ama ediyordu işte. Bazı sırları paylaşıyor olduğunu bilmek beni rahatsız ediyordu. Hem de çok. İşimi elimden almaya çalıştığını düşünüyordum. “Kahretsin,” dedim. “Sanırım vampirlerden hoşlanmaya başlıyorum.”

Kaskımla ceketimi motorun üzerinde bırakarak evin çevresini dolaşmaya koyuldum. Hava oldukça nemliydi ve terliyordum.

Daha yaz mevsimi gelmemişti bile ve hava sıcaklığı otuz derecelerin üstündeydi. Ağustos ayında havanın nasıl olacağını tahmin etmeye çalıştım. İlk aklıma gelen buhar banyosu yapıyor olacağımızdı, evet bundan daha yerinde bir benzetme olamazdı. Lanet olası koca bir şehir, bir eyalet büyüklüğünde bir buhar banyosu.

İçim bir an ev özlemiyle doldu. Gözlerimi kapadım, gurbet duygusu benliğimi sarmıştı. Dağ sırtlarını, kıvrımlı vadileri öz-lüyordum. Köknar, alaçam, sarı çam, meşe, akçaağaç, tepelerden ve köprülerin altından coşkuyla akan ırmakları istiyordum. Serin rüzgârları ve yılın bu zamanı dört derecelere kadar düşen hava sıcaklıklarını istiyordum. Buzlu bahar yağmurlarını istiyordum. Evimi istiyordum ben, bu dümdüz, boğucu, ıslak, sıcak ve berbat yeri değil. Ama buradaydım işte; ve burayı da en az benim dağ-ları sevdiğim kadar tutkuyla seven insanlar vardı kuşkusuz. Şimdi-lik bir işim ve cebimde param vardı. Eve olan özlemimi bir kena-ra bırakıp gölgelik alana doğru yürüdüm.

Koluma bir sivrisinek kondu. Hortumunu uzatıp derime dal-dırdı, kan emme işinin önemli bir kısmıydı bu da. Onu elimle ez-dim, geriye ufak bir kan lekesi kaldı. Lekeyi pantolonuma sürer-ken mırıldandım: “Lanet olası kan emici.”

Bir yılan yavaşça sürünerek yanımdan geçerken durdum. Yı-lanlardan korkmazdım ama bu onlardan hoşlandığım anlamına da gelmiyordu tabii ki. Eğer zehirli bir yılansa ve beni ısırırsa, bir de zehirden kurtulmak için uğraşacaktım. Gündüz vakti de cana-vara dönüşmem olanaksızdı, özellikle de kolyem yanımda olma-dığında.

Yerel sürüngelelele pek haşır neşir sayılmazdım. Yaklaşık bir metre uzunluğunda siyah bir yilandı, sırtında çapraz çizgi-ler vardı. Bu bir kral yılanı değildi. Çimenlerin üzerinde dalga-lanarak ilerledi ve mızrak şeklindeki üçgen başını bana çevirdi. Bu ok ucuna benzeyen kafatası zehirli bir yılan olduğunun en bü-yük göstergesiydi. Belki de bu baklava sırtlı bir çingiraklı yılan-dı, fakat kuyruğunun ucunda çingirak yoktu. Sonra gölgenin içi-ne süzöldü.

Adımına dikkat ederek ilerledim. Bir yılanın üzerine bastığım takdirde, tenimin sadece bir kısmını örten botlarım bana bir derece yardımcı olabilirdi. Vahşi yaşama ait başka bir şey görmemiştim. Ben de yoluma devam ederek azılı vampirin ormanlıktan dışarı çıktığı yeri buldum. Çimenler üzerinde onun insan olmadığını kanıtlayacak bir şey yoktu, ancak ormanın biraz içine girildiğinde, çamurlu toprak üzerinde bıraktığı üç belirgin pati ve pençe izini görmek mümkündü. Yarı insan yarı yaratık. Büyük Kedi.

İzlerin her biri otuz santimetre uzunluğunda ve yirmi yedi santimetre genişliğindeydi. En geniş kısım, ayak baş parmağının bulunduğu kısımdı. İki tanesi insanınkilere benzeyen topuk izleriydi, bunlar da bir Koca Ayak uzmanının gururla açıklayacağı türdendi. Derin oyuklar, canavarınkinden bile uzun pençelerin işaretiydi. Büyük izler. Canavarın patileri yirmi santimetre, tırnakları ise dört santimetre uzunluğunda ve kıvrımlıydı.

Çiğer yiyen, dedi canavar. Uyanmış ve tehlike alarmı vermeye başlamıştı.

Bu şey her ne ise, yalnızca bir vampir değildi. “Azılı” kelimesi artık onu tanımlamaya yetmiyordu, çiğer yiyen daha iyiydi. Canavarın bu konuda benden çok şey biliyor olması beni rahatsız ediyordu. Bu yaratığın canavarın başını polislerle belaya sokması mümkün müydü?

Canavarın hayatta kalma içgüdüleri, bana yaratığın izlerini gizlemem gerektiğini söylüyordu. Onları gizlersem ve polisler de bunu fark edip suç mahalini bozduğuma karar verirlerse, bunu açıklamam için yalan söylemem gerekecekti; ve yalanım da er geç ortaya çıkacaktı. Bu yüzden, canavarın muhakemesini görmezden gelerek, izleri bozulmadan bıraktım ve polisleri beklemeye gittim. İlk önce vampirin içeri girdiği pencerenin etrafında dolaştım. Çerçeve kırılmıştı, parçaları sarkıyordu. Sivri uçlu cam kesikleri, pencerenin çerçevesinden dışarı fırlamıştı. Uçlarda kurumuş kanlar vardı. Ben bunları izlerken, bir sinek vızıldayarak içeri girdi ve geri gelmedi.

Bahçedeki sandalyelerden birini çektim ve ilerideki karınca tepesinden biraz uzağı oturdum. Rick'in bana vermiş olduğı bu- ruşmuş kâğıt yığınlarını cebimden çıkardım. Google'dan bir ha- rita ıkarpı gayrimenkulleri işaretlemiş ve en alta da vergi mül- kellefleri ile mülk sahipleri hakkında gelişigüzel notlar almıştı. Sayfalar, kişisel bilgiler içeren pek çok siteden derlenmişti. Bu- nun çoğunu ben de kullanıyordum zaten. Haritada, Jean Lafitte Parkı ile Bayou Segnette Eyalet Parkı yeşille gösterilmişti. Bugü- ne kadar ikisinin birbirlerine olan yakınlıkları hiç dikkatimi ek- memişti.

Her yırtıcının kendine ait bir avlanma bölgesi, bir menzili var- dır. Canavarın en uzun menzili üç kilometre genişliğindeydi. Bü- yük bir dağ aslanında ise bu uzunluk yedi kilometreye kadar ı- kabiliyordu. Kılıç dişin de kendine ait geniş bir bölgesi olduğunu tahmin ediyordum. Ancak New Orleans şehri ve şehirdeki park- lar onun bölgesine dahil miydi bunu bilmiyordum.

Uzun mesafe koşmak büyük kediler için her zaman bir sorun olmuştur. itaların dişında çoğı kedi pusuya yatıp avını bekler. Avları yakından geçtiğinde ise beklemeden üstüne atılıp işini bi- tirir. Vücudumuzun ısınmasını önlemek için, avımızın peşinden son gücümüzle koşarız. Ara sıra da pusuya yatıp bekleriz, koku- yu ve izleri takip ederiz. Ancak pek azımız uzun mesafe koşma- yı göze alır.

Azılı vampir dün gece inanılmaz uzun bir mesafe koşusu yap- mıştı. Cinayetten sonra evden gelen banyo sesini hatırladım. Ci- ğer yiyen vücut ısısını düşürmeye mi çalışıyordu? Soğuk bir duş mu almıştı? Uyumak için su altındaki o ini tercih etmesinin ne- deni de bu muydu yoksa?

Haritanın üzerinde vampir mezarlığı, parklar ve Aggie'nin evi arasındaki mesafeyi takip ettim. Buradaki her yerin onun av- lanma bölgesi olduğı düşünülebilirdi; tabii Fransız Mahallesi de buna dahildi. Ancak haritanın hangi ölçekle çizildiğini bilmiyor- dum, düşündüğümden tamamen farklı da olması mümkündü. Bununla daha sonra ilgilenmem gerekecekti. Arazi sahiplerine ait bilgiler içeren kâğıtları katlayarak kaldırdım.

Jean Lafitte Parkı'nın geniş bir bölümü belediye başkanının karısı Anna'ya aitti. Yani hem Rick'le hem de ciğer yiyenle yatan şu kadına. Anna'nın adına kayıtlı ne kadar arazi olduğunu daha önce fark etmemiştim. Tüylerim ürperdi. Canavar homurdanmaya başladı.

Başka bir kâğıt çıkardım. Bunda da geçen yıl on adet emlak alımının Baratariâda yapıldığı yazıyordu. Hepsi de müstakil evlerdi. Çoğunluğu iki yüz binlik vergi diliminde bulunan evler, su kıyısında yer alıyordu. Evlerin bir çoğu Arceneau imar kurumları tarafından satın alınmıştı. Arceneau Klanı mı? Vampirler neden oradan emlak satın alıyorlardı ki?

Polisler geldiğinde hâlâ isimlerle uğraşıyordum. Sokağın başına markasız bir araba park etti, görünürde olay yeri inceleme aracı yoktu. Ancak düşünülecek olursa, bir suç işlendiğini Jodi'ye ben söylemiştim. Kâğıtları yeniden katlayıp botlarımın içine soktum. Bir karar vermem gerekiyordu.

Jodi, klasik polis davranışları sergiliyordu. Ön kapıyı çaldı, evin etrafında yürüdü, sonra arka kapıyı çaldı, müstemilatı kontrol etti –ki ben bu binayı fark etmemiştim– kırık ve kanlı pencereye baktı, komşuların kapılarını çalıp evdeki kadınla konuştu. Pek sevgili dostum Memur Herbert onu izliyor, bir yandan da bana canavarı kıskırtan düşmanca bakışlar atıyordu. Canavar onunla oyun oynamak istiyordu ve içimden bir ses eninde sonunda bu fırsatı yakalayacağını söylüyordu. Sonra Jodi ve Herbert, silahlarını çekerek içeri girdiler. Onların ardından da başka polisler geldi. Bazılarının üzerinde CSI⁶⁶ üniforması vardı.

Güneş batana kadar içeride kaldılar. Alçak sesle konuştuklarını duyuyor ama dinlemiyordum, buna mecbur da değildim. Pis bir ölü kokusu havayı ısıtıyordu. Ciğer yiyen, ev sakinlerini hapır hupur yemişti anlaşılan. Üstelik evden dışarı birinin çıktığını görmüştüm, ki bu da şüphelerimi doğruluyordu. Gördüğüm adam oldukça çekici birine benziyordu. Görünen o ki, ciğer yiyen tıpkı benim gibi şekil değiştirebiliyordu. Bu vakada ise, yiyip

hazmettiği kişinin DNA'sını alarak onun şekline bürünmüş ve dışarı çıkmıştı. Aynen eski efsanelerde anlatıldığı gibi. Tek fark, bunun uzun bir tırnağı yoktu.

Canavar kızgındı. *Küçük kedi canavarı çaldı. Jane canavarı çaldı. Ruh hırsızı.*

Havanın sıcaklığına rağmen soğuktan titremeye başlamıştım. *O bir kazaydı*, diye düşünüyordum. Ama onun yaptığı kaza değil. Kara büyü. Kan büyü. Kadim bir Cherokee kan büyü. Hem o şekil değiştirdiğinde kokusu da değişiyordu. Azılı vampir, bugüne dek yanında bulunduğum, konuştuğum herhangi birisi olabilirdi. Vampir bedeninde olmadığı sürece güneş ışığı da ona zarar veremezdi. Peki bunu nasıl biliyordum? O bir vampir, cadı ya da bir insan olabilirdi. Belki de mezarlarında rahatsız ettiği gerçek ölümlerden birine benziyordu. Yaşlı bir vampirin bedenine bürünmek için yeterli miktarda genetik malzemeyi nasıl ele geçirmiş olabilirdi? Yani bu durumda ne biliyordum ben? Katie'nin kan toplanmasına katılmamıştı. Sadece izlemiş, sonra da beslenmek için dışarı çıkmıştı. Evet... O toplantıda bulunanları gözümün önüne getirmeye başladım.

Jodi polis işleriyle meşgul olurken ben de sandalyemde oturmuş, güneş gözlüklerimin ardından tahminler yürütüyor, aslında o kadar da imkânsız olmayan imkânsızlıklar üzerinde düşünüyordum. Jodi bilerek beklememe karışmıyor, beni görmezden geliyordu. Tavrımı düzeltmem için izlediği bir taktikti bu. Ama işe yaramıştı. Konuşmam gereken kişiler vardı. Hem canlı, hem de ölü. İçeri girmeyeceksem eğer –ki bundan emindim– o halde harekete geçmeliydim.

Fakat harekete geçmek yerine oturup duruyordum. Bu sırada polis arabaları ile üzerlerinde uydu antenleri bulunan medya minibüsleri toplanmaya başlamışlardı. Minibüslerden birinin tepesine, suç mahalini kuş bakışı görebilmek için sepetli bir vinç monte edilmişti. Haber ekipleri yayına hazırlanırken, komşular da bilgi almak için geliyor ve polis tarafından soru yağmuruna tutuluyorlardı. Çimenlik alanda otururken, girdikleri şoku görebiliyor, korkularını hissedebiliyordum. Ve sonra güneş battı, ben de epeyce terlemiştim. Jodi'nin amacı da bu olmalıydı.

Öte yandan, canavar bu kedi fare oyununa bayılıyordu. Ve benim aksime, sıcaklığın altında mayışmak hoşuna gidiyordu. Tabii bir de şu ateş karıncaları ve sivrisinekler olmasaydı. Oyun oynamaktan hoşlanıyordu. Pusuda bekleyen yırtıcılar sabırlı olurlar.

Sivri pençelerim var, diyordu içimden bana. O insan dışısının ise yalnızca bir silahı var ve ona ateş etmemesi söylenmiş. O Büyük Kedi değil. Köpek olsa alfa bile olamazdı. Hele bir kurt asla. Polisken de değil zaten. O koca bir hiç.

“O işlenen bir suçu üzerime yıkmak isteyen bir polis,” diye mırıldandım fısıltıyla. Gün batımının ışınlarından korunmak için gözlerimi kapamıştım. O, ormanlık alandaki izlere, penceredeki kan lekesine ve evin içindeki tıbbi kanıtlara erişim hakkı bulunan bir polis. DNA kanıtlarına.”

Tüm varlıkların içinde yaşayan içsel yılan? diye sordu canavar.

“Evet.” Canavar bu DNA kavramını tam olarak anlamadıysa da, yılanı anlıyordu. “Tengezerlerin var olduğuna dair DNA kanıtları.”

İnsanlar gerçeği göremeyecekler. Kanın bozulmuş olduğunu söyleyecekler.

Bozulmuş demekle kimyasal olarak kirlenmiş demek istiyordu aslında. Belki de haklıydı. İlkel insanların aksine, entelektüel, iyi eğitilmiş insanlar, anlam veremedikleri şeylerin var olmadığını savunuyorlardı. Vampirlerin insanlar arasında sağ kalabilmesi de bu yüzden.

Ciğer yiyen, Jane gibi bir tengezer değil.

“Peki. O halde ciğer yiyen ne?”

“Ne dedin sen az önce?”

Gözlerimi açıp gözlüklerimi geri ittim. Jodi dudaklarını büzmüş, önümde duruyordu. İçsel konuşmama öyle dalmıştım ki, onun geldiğini duymamıştım. Ancak onun duyamayacağı kadar alçak sesle konuşuyordum. Uykudan uyanıyormuşum gibi yaparak başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. Kollarımı uzatıp gerindim, parmaklarımı kıtırdattım. “Uykumda konuşuyordum. Artık gidebilir miyim?” Gitmek için izin istemek, orada kalmam için

yeterliydi. Evin içinde ne bulunduğunu öğrenmeden ayrılmak istemiyordum.

“Hayır. Burayı nasıl bulunduğunu öğrenmek istiyorum.”

Yerime tekrar oturmadan, gözlüklerimi gözüme geri indirdim. Bu hareketimin onun bütün içgüdülerini açığa çıkardığının farkındaydım. Gülümsedim. Eğer beni sorguya çekerken gözlerimin içine bakmak istiyorsan, beni güneşin batışını görmeyeceğim bir sandalyeye oturt.” Hadi bakalım, dercesine omzumu silktim. Bu hareketi yetiştirme yurdundaki zorba kızları kendimden uzaklaştırmakta kullanırdım. Zorbaların beni dikkate almaları için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Jodi’nin yalnızca işini yapan, New Orleans vatandaşlarının iyiliği için çalışan bir polis olması, onun bir zorba olarak yetiştirildiği gerçeğini değiştirmiyordu. Ve ben de zorbalardan hoşlanmıyordum. Hem de hiç.

Jodi zarif bir tavırla bir sandalye çekerek oturdu. “Bu yeri nasıl buldun?”

Gözlüklerimi yeniden başımın üzerine doğru ittim. Güneş gökyüzünü altın, fuşya, menekşe renklerine boyuyordu. Gözlerimi kısarak bakabiliyordum ama anlaşıma anlaşılmıyordu. “Azılı vampirin peşindeydim. Dün gece epey bir yeri dolaştı ve son olarak da buraya geldi. İçeri girdiğinin izleri var. Ayrıldığına dair ise hiç iz yok.”

“Buraya geldiğinde saat kaçtı?”

İşbirlikçi olmaya çalışarak omzumu silktim yeniden. “Çamurun içindeki izler güneş doğmadan biraz önce olduğunu gösteriyor. Buraya vardığımda izlerin kenarları kurumuş ve ufalanıp dökmeye başlamıştı. Şunu da söylemeden geçemeyeceğim, bunlar gerçekten çok tuhaf izlerdi. Sanki bir cadının işiymiş ve ayaklarının şeklini değiştirebilecek bir büyü yapmış gibiydi. Ya da ona benzer bir şeyler.”

“Onları gördüm. Cadılar bunu yapabiliyor mu?” diye sordu. Gerçekten merak etmiş ve endişelenmişti.

“Ya o ya da bu vampir vücudunu farklı şekillere sokabiliyor. Sen karar ver.”

Jodi omzunun üstünden suç mahaline ve evden çıkan teknisyenlere doğru baktı. "Vampirler kendilerini açığa çıkardıklarından beri, ortalıkta gezen insan olmayan başka varlıkların olup olmadığını araştırıyoruz."

Kıkırdadım. "Kurt adamlar gibi mi yani?"

"Olabilir, neden olmasın?"

"Olabilir tabii, ama daha önce hiç duymamıştım. Trole ya da periye de rastlamadım."

"Görseydin bana söyler miydin?" Gözleri beni delip geçiyordu adeta.

"Eğer bir kurt adam, trol ya da peri görseydim kesinlikle sana söylerdim, evet."

Kabullenmiş göründü. Neden kabullenmeyecekti ki? Gerçekti bu. Ben gerçeği söyleme konusunda çok iyiydim. Tekrar ormana doğru baktı. "İzlerin kalıbını çıkaracağız." Cevap vermediğimi görünce, "Yani sen onun ayaklarının şeklini değiştirmek için bir cadı büyüsü kullanmış olabileceğini düşünüyorsun," dedi.

"Bıraktığı herhangi bir izin şeklini değiştirmek için de kullanmış olabilir. Tabii cadılar bunu yapabiliyorsa. Onlara hiç sordum."

"Cadılar meclisinden bir tanıdığım var, ona sorabilirim sanırım." Bu konuyla ilgili pek de heyecanlanmış görünmüyordu. Hâlâ ormanın içine bakıyordu. "Ev Broussard'lara aitmiş. Yirmi yedi yaşındaki Ken ve yirmi dört yaşındaki Rosie'ye. Bir bebekleri varmış ve evcil hayvanları da yokmuş. Komşulardan biri sabah gün doğmadan önce Ken'in aracını evden ayrılırken görmüşler. Rosie bebeği emziriyormuş. Görünüşe göre içeri girmiş, onları öldürmüş ve sonra da Ken'in kamyonunu çalmış." Hâlâ bir şey söylemiyordum. Bana bakıp kafasını çevirdi ve "Onları yemiş," dedi.

Yüzümdeki ifadeyi değiştirmemiştım. Tek bir kasımı bile oynatmamış, hiçbir tepki vermemiştım. Sadece bekliyordum.

"Onları da tıpkı polisleri yediği gibi yemiş. Ancak bu sefer nazik davranmamış. Onları paramparça etmiş." Sustu, sözcükler

boğazına diziliyor, boğulacak gibi oluyordu. Fakat yeniden konuşmaya başladığında eski ses tonuyla devam etti. "Vahşi bir hayvan gibi parçalamış onları. Üzerlerinden bir kurt sürüsü geçmiş gibi." Kafasını tekrar çevirdi ve boyun eklemleri çatırdadı. Kendini çok kastığı belliydi. "Bozulmadan bıraktığı tek şey, bir kafa. Bir de kollarla bacakların alt kısımları. Ayak bileklerini ve dirseklerini yok etmiş. Beyinleri bile yemiş."

İşte bu yeni bir haberdi ancak ben yine tutumumu değiştirmemişim. Jodi Richoux'u konuşturmanın tek yolu sessiz kalmaktı. Ben de bunu gayet iyi becerebiliyordum. Bekledim. "Onları neden yedi?" diye sordu. "Alt kısımları neden bıraktı? Bu nasıl bir varlık? Sivri dişleri varmış. Ya da aralarında yirmi santimetre aralık bulunan çift uçlu bir bıçağı."

Soruların retorik olmadığını, gerçekten bilgi almak için sorulduğunu anladığımda, "Tahmin yürütebilirim," dedim. Konuşmayı sürdürmem için başını salladı. Derimin gözeneklerinden ruhumu görmek istiyordu adeta. "Öncelikle, baldırları saymazsak, alt kısımlarda fazla et yok. Zaten onlar da dışının kovuğunu doldurmaz-" Jodi gayriihtiyari geri çekildi. İnsanların avlanıp yenilmek istendiğine inanmak onun için çok zordu. "-iri yapılı biri olsa bile. O şey -o- yiyecek arıyordu. Onda kana ve ete olan ihtiyacını arttıracak bir şeyler olduğunu seziyorum. Çok fazla ete. Üstelik vampir eti veya insan eti olması onun için fark etmiyor."

Oturdum. Jodi gözleriyle beni izliyordu. Dönüştüğüm zaman ben de çok aç gözlü oluyordum. Bir gecede isteyerek ya da istemeden defalarca dönüştüğünü varsayarsak, çok büyük miktarlarda proteine ve yiyeceğe ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Ve insanlar da, bu dünyada yaşayan en büyük, avlanması en kolay, en uygun yiyecek kaynağıydılar. Evet bu tam olarak uyuyordu. Ancak bunu Jodi'ye açıklayamazdım. "Bence o azılı bir vampir değil ama çok hasta. Yediği etler, onun kontrolünü sağlamasına yardımcı oluyor."

"Vampirlerin hasta olabileceğini düşünmezdim. Sonsuzluk ve ölümsüzlük gibi saçmalıklar peşinde koştukları için kan içtiklerini sanırdım." Ses tonu alaycıydı. Jodi her ne kadar Katie'nin NOPD'deki bağlantısı olsa da, vampirlerden hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

“Belki de az rastlanan bir türdür.” Bu son söylediğim üzerinde düşündüğünü görüyordum. Bir iki dakika daha bekledim ve “Suç mahalini görmem gerekiyor,” dedim.

“Böyle bir şey olmayacak.”

“O halde ben de Leo Pellissier’i ararım. Tanıdıklarını araya sokarak benim içeri girmemi sağlayabilir.”

“Hayır.” Başını salladı, yüzü hafifçe kızarmıştı. “Bunun için beklemeni istiyorum.”

Düğmesine basmıştım işte. Leo ve Jodi? Hayır, hele de Jodi vampirlere bu kadar antipati duyarken. Başka bir şey olmalıydı. Bastırmaya devam ettim. “Evet. Sen bunu yapabilirsin. Karar ver, ya suç mahali ya Leo.” Tereddüt ettiğini görünce, “Daha önce de azılı vampirler avladım ben. Olay mahalini görürsem, belki geçmişteki cinayetlerle karşılaştırabilirim,” dedim.

Canavar içeride homurdanıp duruyordu. *Hiç ciğer yiyen avlamamıştı.* Evet doğrudu bu, ancak henüz bunu konuşmaya hazır değildim. Daha zarif davranmaya çalışarak Jodi’ye sordum, “Eğer sen yapamazsan Leo bir yolunu bulur. Ama ben ondansa seninle çalışmayı yeğlerim.”

“Leo’yla pek samimisin. Kendisi ona Bay Pellissier diye hitap etmemi istiyor benden.”

“Benim de daha nazik davranmamı isterdi eminim.”

Jodi birden küçümsemeyle gülümsedi. “Bizimle uğraştığın gibi onunla da mı uğraşıyorsun yoksa?”

Şeffaflıktan hoşlanmazdım ama gülümsemesi hoşuma gitmişti ve bunu ona belli ettim. “Daha bile çok.”

Jodi kıkırdarak ayağa kalktı. “Senin olay yerine girdiğine izin verdiğim duyulursa kıçım fena sıkışır. Kanıtlara zarar vermeye ve içeride iz bırakmamaya dikkat et. Ayrıca benim bas dediğim yerlere basacaksın daha uzağa değil.”

“Teşekkürler,” dedim mütevazı ve minnettar bir tavırla. Ayağa kalktım. Bu tavrım işe yaramış olmalı ki, Jodi içeri girmeden önce

beni olay yeri inceleme minibüsüne götürüp plastik KKE⁶⁷ lerden verdi. Koruyucu malzemelerin hepsine ihtiyacım olacak gibi duruyordu. Evin içi kan gölüne dönmüştü çünkü. Çok klişe bir sözcük ama durumu tam olarak ancak böyle özetleyebilirdim.

A n e m o n

67 KKE : Kişisel Koruyucu Ekipman (Askeri bir terimdir.)

BÖLÜM 21

İşinin Ehli

Ön kapının iç kısmında durdum. Vampirin içeri girdiği yer solumda kalıyordu. Duvardaki kan lekeleri pencerenin iki metre ötesine kadar uzanıyordu. Kırık camlarla kendini yaralamış olmalıydı. Duvardan akan damlalar, bunun bir atardamar patlaması olduğunu işaret ediyordu, sanki nabızdan püskürmüş gibiydi. Kapının üç metre içerisinde kandan sıırıslam olmuş deri bir koltuk vardı. Adamın oturduğu koltuk olmalıydı bu. Vücudunun şeklini almıştı ve şimdi çukur kısımda küçük bir kan havuzu oluşmuştu. Hâlâ ıslaktı. Ayak iskemlesinin altında, yerde iki terlik duruyordu. Koltuğun sırt kısmı dikleştirilmiş ve televizyona doğru döndürülmüştü.

Adam, ya da ondan geriye kalanlar, parça parça olmuştu. Gövdesi yani en iri parçası ise, koltuğun yanına çekilmişti. Sanki onu öldürdükten sonra yerde sürükleyip kendine bir ziyafet çekmişti. Karnın altı kısmı yok olmuş, pelvis kemikleri ortaya çıkmıştı. Göğüs boşluğu tamamen boşaltılmıştı. Kaburgaları kırılmıştı. İç organları da kayıptı.

Kusacağımı hissettim. Bu mezbaha gibi yerde midem altüst olmuştu. Daha önce azılı vampirler öldürmüştüm. Canavarla ava da çıkmıştım, o yüzden bu kan ve mezbaha gibi kavramlarına uzak değildim. Bu kadar tecrübe karşın, yine de bu acımasız katliam katlanılır gibi değildi.

Canavar bir anda yüzeye çıkıp hızla kontrolü eline geçirmek istedi. Beni bir kenara itip, benim gözlerimden cinayet mahaline bir yırtıcının görüş açısıyla baktı. Hafifçe dudaklarımı arala-

dı, kokuları içine çekiyor, tadını alıyor ve protein yapılarını tek tek ayırıyordu. Anlamaya çalışıyordu. Kan, dışkı, sidik. Hepsi de insana ait. Ciğer yiyenin kokuşmuş, bozuk kanı. Ölüm ve çürümüşlük kokusu. Bir de başka bir şeye ait bir kan kokusu vardı. Azılı vampirin, öldürdüğü adamın şeklini alırken geçirdiği süreçten kaynaklanan bir koku. Tanıdık ve tahrik edici bir kokuydu bu. Çürümüşlükten kesinlikle uzaktı.

Ciğer yiyen, bedeni kaba kuvvet kullanarak parçalamıştı. Yani doğadaki diğer aç yırtıcı hayvanların yaptığı gibi değil. Tabiatdaki bir yırtıcı, yemeye önce en yumuşak dokudan başlar: iç organlar, yağ, geniş kalça etleri ve butlar. Daha sonra da en lezzetli tarafları olan eklem yerlerini yer. Son olarak da tendonları ve kıkırdak dokuyu yırtarak, kol ve bacakları tek tek ayırır.

Kaburgaları koparmak zor iştir. Yemeye genellikle karın kaslarından başlarım ve kaburgaları daha sonradan kemirmek üzere parçalarım. Ya da et yemeyi öğreysinler diye yavrulara veririm.

Öylece bakıyorduk. Kafa, koridora açılan duvara fırlatılmıştı. Üzerinde hâlâ bir tutam kırmızı saç vardı. Dili ve kulakları dahil bütün yüzü yenmişti. Boşluklardan bakıldığında beynin yerinde olmadığı görülebiliyordu. Buna rağmen çene hâlâ yerindeydi. Canavardan bildiğim kadarıyla, büyük kediler de beyni en sona bırakıyorlardı. Yumuşak doku ve çene bitirildikten sonraya.

Mutfak masasının altında iyice kemirilmiş bir bacak ve kol dikkatimi çekmişti. Sol bacak koridordaydı. Aslına bakılırsa koridorda iki tane sol bacak vardı, diğer kurbanın başka parçaları da buna dahildi. Yırtıcı kuşun bedenindeyken duyduğum gümbürtüleri hatırladım. Sesler parçalanıp oradan oraya fırlatılan bu vücutlara mı aitti?

Bir an Jodi'nin beni izlediğini fark ettim. Canavarı geri gönderip ağzımı kapattım. Ağzımın içine havayı doldururken, canavarın yaptığı gibi şapırdatmadığımı umuyordum. Tiksintiyle dolu bir ifade takınmaya çalıştım. "Bu..." Şok olmuş ve ne söyleyeceğini unutmuş gibi yaparak durdum. Bu halim canavarı eğlendiriyordu. "Bir hayvan sürüsü saldırmış sanki onlara."

“Evet,” dedi Jodi kısaca. “Biz de öyle düşünmüştük.”

“Köpekleri içeri getirecek misiniz?” diye sordum. Koku eğitimi almış köpeklerin etraftaki kokulara ne tepki vereceklerini merak ediyordum.

“Yarın. Aslında bugün planlamıştık ama bir banka soygunundalar şu an. Ve yaralılar da var.”

Başımı salladım. “Psimetre ne gösteriyor?”

Jodi belindeki aygıtı çıkardı ve açarak odaya doğru tuttu. Aygıttan çıkan ses deliye dönmüş gibiydi ve gösterge ucu deliler gibi dönüyordu. Psimetrenin bir Geiger sayacını andıran sesleri, keskin ve hızlıydı. Jodi aygıtı bana doğru tuttu. Bir yavaşlama oldu ancak gösterge hâlâ yüksek bir değeri işaret ediyordu. Rakama baktım, eğleniyordum. Odanın genelini ölçtükten sonra, benimkini de anlaması fazla uzun sürmeyecekti. “Benim o olmadığım-dan emin mi olmaya çalışıyorsun?”

“Ona benzer bir şey,” deyip aygıtı kapattı. “Burada bir büyü kalıntısının kötü kokusu hakim.”

Evet gerçekten de doğrudu bu. Yeterince görmüştüm. Evin arka tarafından çıkıp, ön kapıya vardım. Koruyucu ekipmanlarımı çıkarıp, biyolojik atıklar konteynırına attım. Kanlı parçalar incelenmek üzere suç laboratuvarına gönderilecekti. Özellikle de üzerinde saç ya da lif kalıntısı bulunabilecek kâğıt galoşlar. Sonra da yok edilecekti. Kana basmamış olmama rağmen üzerimde, kıyafetlerimde ve saçlarımda kan kokusunu duyumsayabiliyordum. Hepsinin de üstünde ciğer yiyenin o çürümüş kokusu vardı. Koku etrafımı yağlı bir çamur gibi sarmıştı.

Karanlık çökmüştü. Böcek sürüleri, güvenlik araçlarından gelen ışıklara akın ediyor, sokak bu ışıklarla aydınlanıyordu. Komşuların hepsi kapılarını kilitlemiş ve pencerelerini de kapatmıştı. Hiçbir aile evinde ciğer yiyeni görmek istemiyordu kuşkusuz.

Motorumun üzerindeyken, saçlarımı rüzgâra bırakıyor ve kokuyu burnumdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. %90 indirim yapmış bir mağazanın önünden geçtiğimde evin yolunu yarılamıştım. Diğer müşterilerin tuhaf bakışlarına aldırmadan, bir yı-

ğın biftek ve iki paket altılı bira aldım. İçeri girerken camda kendi yansımamı görmüştüm. Vücut geliştirme hapi kullanmış motorcu bir kız gibi kaba görünüyordum. Dışarı çıkıp aldıklarımı motorumun heybesine yerleştirdim, kaskımı taktım ve motoru çalıştırdım. Biraz cızırtı yapıyordu ve tuhaf sesler çıkardı ama sonunda çalıştı. Biraz bakım ve onarım yapmalıydım.

Katie'nin bana tahsis ettiği eve gelip kıyafetleri üzerimden sıyırdım. Hâlâ kan kokuyorlardı. Bu kokudan kurtulmak için duşta girdim ve sıcak su beni haşlayana dek altında kaldım. Duşta çok fazla vakit harcıyordum. Gereğinden fazla. Bunda dinsel bir yan olmalıydı, arınma ihtiyacı duyuyordum belki de. Sonra da birkaç tane yerel bira eşliğinde iki biftek yedim. Çok çok az pişmişti. Louisana birası gerçekten de iyiydi. Buradan ayrıldığımda özleyeceğim tatlardan biriydi.

Saat ona doğru giyindim, giysilerimin içine birkaç adet haç yerleştirdim ve saçımı gelişigüzel bir topuz yaparak içine üç tane kazık gizledim. Bela beklemiyordum. Ama ne olur ne olmazdı. Giyindikten sonra yeni sandaletlerimi de ayağıma geçirip Katie'nin çitinden atladım. Sandaletlerle çitin üzerinden atlamak iyi hoştu da, yere inerken pek de zarif görünmüyordu insan. Kameraların gittiğine seviniyordum.

Katie'nin evinin önünde biraz dolandım, pencereleri kontrol ettim. Güneydeki eski evlerin çoğu gibi, bu ev de hava akımının sağlanması için dizayn edilmişti, güvenlik için değil. İçine yerleştirilen sistem de pek işe yaramamıştı. En son vampir arka kapıdan girmişti. Bir dahaki gelişinde ikinci kattaki bir pencereyi tercih edebilirdi. Ancak neden alarm çalmaya başlamamıştı ki? Güvenlik sistemi mesai saatlerinde kapatıldığı için olabilir miydi? Belki de ciğer yiyenin bir anahtarı vardı? Ya da sistemi nasıl bloke edeceğini biliyordu? Sisteme giriş yapmayı. Leo'nun benim evime girmesi gibi. Ciğer yiyen Leo olabilir miydi yoksa? Hayır. Leo Katie'nin töreninde oradaydı.

Arka kapıyı çaldım ve Trol'ün açmasını bekledim. Bir trol gördüğüm takdirde Jodi'ye bildireceğime söz vermiştim. Ama bu sadece benim ona taktığım bir addı ve eminim Jodi benim mizah

anlayışımı pek de gülünç bulmayacaktı. Kapıyı açınca zilden elimi çektim.

Trol daha iyi görünüyordu, yüzüne renk gelmişti. Onun bu kadar çabuk iyileşmiş olması için birinin ona vampir kanı vermiş olması gerekiyordu, Katie de bunu ona verebilecek durumda değildi. İçeri girip havayı içime çektim. O buradaydı, Azman ve başka bir vampirle birlikte. Burayı kokularıyla dolduracak kadar uzun süredir hem de.

“Leo’nun ne işi var burada?” Bunu sormamalıydım. O besleniyordu. Havada taze kan kokusu vardı.

“Bunu nasıl yaptığını bana anlatmalısın. Daha içeri girmeden kimin burada olduğunu nasıl anladığını yani.” Dolduruşa gelmediğimi görünce, “Buraya Miz A’yi, Bliss’i ve beni beslemek için geldi.”

İçimde utanca benzer bir duygu belirdi. Bliss. Benim korumam altındayken bir vampirin saldırısına uğramış ve kanı neredeyse kuruyana kadar çekilmişti. Ve ben de suçlunun peşinde koşmaktan, yardıma ihtiyacı olan kurbanı ihmal etmiştim. Tam bir aptal gibi davranmıştım. “O nasıl? Peki ya sen?”

Katie’nin ofisine doğru gitmem için işaret etti. “Şimdi daha iyiyiz. Bliss’in sağlığına kavuşması biraz zaman aldı. İyileşebilmesi için sürekli kan takviyesine ihtiyacı var. Ve Katie de bildiğin gibi tatilde...”

Tatil mi? Bu şeye tatil mi diyorlardı yani? “Sen de Leo’yu çağırdın.”

“Hayır. O kendisi geldi.”

“Ya?” Bu beni şaşırtmıştı.

“Kulüpte yaralandığı gece Leo onu eve getirdi. Saldırı anında o da Mojo’nun önünden geçiyormuş.”

Leo benim o gece kulüpten ayrıldığımı görmüş olmalıydı. Cnavar hızında koşarken. Kolumu iyileştirdiğinde aldığı tattan benim kim olduğumu anlamış olması gerekirdi ama anlamamıştı. O sırada ben bile kim olduğum hakkında fazla şey bilmiyordum. Bir tengezer? Acemi bir kara büyü pratisyeni? Trol uzun zaman-

dır tuttuğu nefesini bıraktı. Yarı bitkinlik yarı melankoli dolu nefesini.

“Ortalığı toplamışsın,” dedim ofise göz gezdirerek. “Her şey yeni gibi duruyor.” Ciğer yiyenin Katie’ye saldırdığı sabahı hatırladım. Çok kan dökülmüştü. Ken ve Rose Broussard’ın parçalara ayrıldığı o evdeki kadar değildi ancak ona yakındı. Temizlik maddelerinin keskin kokusu yayılmıştı ortalığa. Köşede büyük bir hava filtresi çalışıyordu.

Trol burkulmuş eliyle havaya bir fiske savurdu. “Kan temizlemek zor iş.”

Öyle olduğu kuşkusuzdu. Bir genelevde bir vampirle beraber yaşamak. Bunu yüksek sesle söylemedim tabii. İçimden gelen kaba dürtülerimi kontrol etmekte giderek ustalaşıyordum. “Kızlar nasıl?”

“İyiler. Saldırıdan sonra birkaçının yaraları tedavi edildi, Leo onları da besledi. Şimdi turp gibiler.”

“Peki ya Miz A?” Bir an gözümün önüne ev sahibinin yaralarının büyüklüğü geldi. Çok kan kaybetmişti ve kolunun üst kısmındaki kasları ve delta kası parçalanmıştı.

Trol cevap vermek üzereydi ki, fikrini değiştirdi ve biraz daha düşünmeye karar verdi. “O daha iyi. Hâlâ bizimle.” Söylediklerinde yalan kokusu yoktu fakat gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar bunun tam da gerçeği yansıtmadığını belli ediyordu.

Daha iyi? Hâlâ bizimle? Ölümüne bu kadar çok mu yaklaşmıştı? Dönüşecek kadar çok mu kanı çekilmişti? Yoksa Miz A, Leo’nun bodrumunda zincire bağlanmış beyinsiz bir kan emme makinesi miydi? Bunu sormak üzereydim. Hatta sormak için ağzımı açmıştım ki, canavar yabancı bir vampirin kokusunu aldı. Çok yakında.

Aniden döndüm. Vampir hızında hareket eden belli belirsiz bir şekil gördüm. Hemen bir haç çekip çıkardım ve dizimi büküp yere çöktüm. Sol elimle haçı sapladım. Şekil dengesini kaybetti. Onu yere düşürmüştüm. Ortalığa yanık vampir eti kokusu yayıldı.

Canavar kükrüyordu. Haçı geri çektim. Sonra yüzüne iki santimetre kadar daha yaklaştırdım. İnliyor ve kendi etrafında dönüyordu. Dişlerini çıkarmıştı. Ağzının kenarlarında taze kan birikmişti. Bir Indigo'nun kokusu vardı üzerinde. Mavi gözlü sarışın bir kızdı. Kazığımı çıkardım. Tam o sırada çelik gibi güçlü bir el bileğimden yakaladı ve beni durdurdu. Leo'nun kokusunu alıyordum.

"O değil, seni küçük vampir avcısı," diye mırıldandı. "O benim. George."

Normal bir insandan çok daha hızlı hareket eden Azman, vampirin başına eğilip, haçı geri çekti. Sonra da omuzlarından tuttu ve çekti. Azman vampirle meşgul olurken, canavar da içimde pusuya yatmış onu izliyordu. Amitee. Leo'nun gelecekteki geliniydi bu. Ve Leo...onunla içiyordu...oğlunun nişanlısıyla. İşte bu gerçekten mide bulandırıcıydı...

Peki ya o... Katie'nin töreninde orada mıydı? Onu gördüğümü hatırlamıyordum. Erkek bir ciğer yiyen, dişi şekline bürünebilir miydi? Ben erkeğe dönüşemiyordum. Bunun mümkün olduğunu sanmasam da, şimdiye dek bildiklerimin aslında hiç de öyle olmadığını çoktan öğrenmiştim.

Leo'nun beni dansa kaldırırsı gibi ayağa kaldırmasına izin verdim. Beni yerden kaldırdı, elleri kalçalarımıdaydı. Ve beni döndürüp ofise yönlendirdi. Amitee de hızla uzaklaştı. Neredeyse kazıklanacak olmak onu rahatsız etmiş olmalıydı.

Leo'nun simsiyah gözleri gözlerime kilitlendi. Tamamen kontrollüydü. Canavar bundan hoşlanıyordu. Daha doğrusu canavarın hoşlandığı şey, üzerimize titreyen bir gücün varlığını bilmektir. "Lütfen şu şeyi bir kenara kaldır," dedi. Nefesi öyle yakındı ki, yanaklarımı okşuyordu adeta. Üzerinde taze kan kokusu yoktu. Kızlarla beslenmediği belliydi.

Tehlike, ani saldırılar ve saldırımın birden kesilmesi kalbimin hızla atmasına yol açmıştı. Adrenalin seviyemi düşürmek ve dizlerimdeki titremeyi durdurmak için büyük bir savaş veriyordum. Sonunda elimdeki haçı indirip kıyafetlerimin içine yerleştirdim.

Kazığı da yeniden saçlarımın arasına soktum. Neden onun sözünü dinlediğimden emin bile değildim. Zihnimin derinliklerine ulaşip karakterimi çözmeye çalıştığını, fakat bunu yaparken her zaman kullandığı hipnotize etme yöntemini kullanmadığını görüyordum. Yani tam anlamıyla kullanmıyordu. Canavar bana, ona müsaade etmemi söylüyordu. Hayal bile edemeyeceğim bir şey için nabız yokluyordu. “O besleniyordu. Indigo’yu görmek istiyorum. Hemen şimdi,” dedim hâlâ kokuları ayırtırmaya çalışarak.

“Tom, lütfen Indigo’dan bize katılmasını iletir misin?” dedi Leo.

Tom. Trol. Evet. Canavarı geri ittim. O ise eğleniyor ve oyun oynuyordu. Fakat hangimizle oynadığını bilmiyordum. Leo’yla mı yoksa benimle mi? Belki de ikimizle birden?

Leo’nun oturmam için işaret ettiği kanepeye oturup dizimin birini yukarı kaldırdım. Sandaletim koltuğun üzerindeydi şimdi. Kolumun birini ise hızlı hareket etmem gerekebilir diye uzattım. Leo da barın yanında duran uzun taburelerden birine oturdu. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Ayakkabıları da çok şıktı. Bekliyorduk. Dakikalar sonra merdivenden tıkırtılar gelmeye başladı: bir çift topuklu ayakkabı ve bir çift de yumuşak tabanlı ayakkabı sesi. Bunlar Trol’ün ayakkabıları olmalıydı. Ayrıca Indigo’nun mutlu, kıkırdayan sesi. Rahatlamış hissediyordum, omuzlarım düşmüştü. Ve bunu Leo da fark etmişti. Kuşkulu gözlerle bana bakıyordu.

Indigo kapıda görüldü, ışığa çıkınca mavi gözlerini kırptırdı. Leo’yu gördü ve gülümsedi. Beni gördüğünde ise durakladı. Onu incelemeye başladım. Üstelik bunu saklama gereği de duymuyordum. İyi görünüyordu, yalnız küçük noktacıklar henüz yeni beslendiğini belli ediyordu. Neredeyse kapanmış, iyileşmiş noktacıklar. Boğazı parçalanmamıştı. Noktalar gayet temiz görünüyorlardı. Kendini kontrol edebilen bir vampir olmalıydı. O halde neden Amitée bana saldırmıştı? Trol de Indigo’nun arkasında duruyordu.

“Bu gece beslendiğin vampir,” diye sordum. “Düzenli olarak ondan mı besleniyorsun?”

Indigo elini kaldırıp parmaklarını boğazına değdirdi. Dudaklarında bir gülümseme, gözlerinde ise bir ışık belirdi. Cinsellik, zevk ve başka şeyler vardı bu gülümsemede. Zaaf. Bana cevap vermeden çok önce onun Amitée'den hoşlandığını anlamıştım. "O çok hoş biri. O benden hiç" -Leo'ya baktı- "saçma sapan isteklerde bulunmuyor. İyi para ödüyor, bol bahşış bırakıyor ve bana bir leydiymişim gibi davranıyor." Gözlerinde sinsî ve alaycî bir ifade vardı, beni şaşırtmak istiyordu. "Bir kız bazen romantizme ihtiyaç duyar, anlıyor musun?"

Tepki vermemem onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Teşekkürler Indigo," dedim kibarca.

"İberville'de bir müşterim var," dedi Leo'ya dönüp. "Taksiye mi bineyim?"

Bu dikkatimi çekmişti işte. Neden Indigo Leo'yla iş hakkında konuşuyordu? Trol Katie'nin yerine bakamaz mıydı? Kapıya doğru şöyle bir baktım. Trol ifadesiz bir suratla orada duruyordu. Yüzünde adeta bir maske vardı. Burada tuhaf bir şeyler dönüyordu.

"Azılı vampir yakalanana dek seni buluşmalara şoförüm götürecektim," dedi Leo. "George'a söyle arabaya ne zaman ihtiyacın olursa gereken ayarlamaları yapsın."

Trol gözlerini yere çevirmişti. Mutlu bir trol olmadığı her halinden belliydi. Kendi espri anlayışına gülümsedim. Leo bu neşemi görünce nedenini sorgular gibi kaşlarını kaldırdı. Ben de gülümsemeyi kestim. Yapacak işlerim vardı, sonra da zaten buradan gidecektim. Vampirlerin arasındaki siyasete karışacak değildim. Ücretimi aldığım sürece tabii. Ve beni öldürmedikleri sürece.

Indigo teşekkür ettikten sonra Leo ona gitmesini söyledi. Ve onu yanından kovdu. Tıpkı bir kral gibi, "Şimdi gidebilirsin," dedi ona. Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya gerek duymuyordum artık. Leo yine kaşlarını kaldırmaya başlamıştı. Adam o kadar pürüzsüz ve kusursuzdu ki, bir yağ birikintisine bassa eminim ayağı bile kaymazdı. Gölgelemin içinde bekleyen Trole baktı. "İpsita'ya söyle bir saat içinde kapının önünde onu bekliyorum." Trol mutlu görünmüyordu, yine de başını salladı.

Ipsito, tıpkı bir gül goncası gibi zarif, yüzüne bakıldığında on iki yaşında görünen Güney Afrikalı kızdı. Koruyucu iç güdülerimi uyandırıyor. Reşit olduğunu bilsem de, onun yaşlı bir vampirle buluşacak olması dişlerimi gıcırdatmama yol açıyordu. *Ve Leo'ya gelince, neden Katie'nin kızlarından biriyle kaçmaya kalkıyordu?* Bu son kısmı yüksek sesle söylediğimi bütün gözler bir anda bana dönünce fark ettim. Kahretsin. Yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi bulunan Indigo bile başını öne eğmişti.

Battı balık yan gider, diye düşündüm ve “Bence Katie geri gelene dek onun yerine Tr- şey Tom'un vekalet etmesi daha doğru olur,” dedim. Trole baktım. “Katie'nin,” dedim, -vampir kanıyla dolu bir tabutta yattığı zaman- “rahatsızlandığı zamanlarda yerine kimin bakacağıyla ilgili yasal bazı evraklar var mı?”

Leo başını kaldırdı. “Ben Katie'nin efendisiyim. Ve o rahatsızlandığında yerine benim bakmam daha uygun olur.”

“Karanlık çağlarda olsaydık belki ama bu zamanda Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşarken değil.” İyi ki vampirlerin siyasetine karışmayacaktım. “Tom? Katie yasal evraklarını nerede saklıyor?”

Leo'dan uzak durmaya çalışarak içeri girdi ve Katie'nin masasının altına eğildi. Küçük bir anahtarla Katie'nin duvara monte edilmiş dosya dolabını açtı. Boğucu sessizliğin içinde kâğıtların hisırtısı duyuluyordu. Indigo çoktan yok olmuştu bile. Akıllı kız. Fakat ben yeterince akıllı değildim. Orada durup bir eşek arısı kovanına tekme atıyor, sonra da geri çekilip olabilecek izlemeye koyuluyordum. Yaklaşık bir dakika sonra, Trol geniş bir dosyayı çekip çıkardı ve ne yapacağını bilemez bir şekilde masanın üzerine bıraktı. Ölümüne korkuyordu kuşkusuz. Üzerindeki korkunun kokusunu alabiliyordum.

Leo'nun oturmamı söylediği yerden kalktım ve birden, bundan çok rahatsızlık duydum. Dosyayı alıp açtım. “Hangileri?” diye sordum. Trol arkamda durup, ortadaki dosyalardan birine parmağıyla hafifçe vurdu. Üzerindeki etikette ne yazdığını okuyamıyordum, Fransızca olabilirdi bu. İçindeki kâğıtları çıkarıp, İngilizce yazılmış olsa bile anlayamayacağım ıvır zıvırı okumaya

koyuldum. Bir yandan da düşünmek için zaman kazanıyordum. Leo yaşlıydı. Çok yaşlı. Belki de ortaçağdaki derebeylik dönemi kadar yaşlıydı. Onur kelimesinin bir anlamı olduğu zamanlardaki kadar. Kâğıtları Leo'ya uzattım. "O ne istiyormuş?"

Trolün bir an güldüğünü sandım ancak duyduğum şey bir öksürük de olabilirdi emin değildim. Eğer Leo onurlu bir adamsa, kağıtta yazanları okur ve oradaki yönergeleri takip ederdi. Bunları yapmadığı takdirde onurlu bir insan olmadığını anlayacaktım. Tabii o tam anlamıyla insan sayılamazdı ama olsun.

Leo mermer bir heykel gibi sabit duruyordu. Nefes almıyor, gözünü bile kırpıyordu. Onu izlemek oldukça ürkütücüydü ve çok kanlı olayların başlayacağını haber veriyor gibiydi. Fakat benim mantıklı vampirler hakkındaki bilgilerim sınırlıydı, ayrıca topuzumun içinde üç tane kazık ile üzerimde seçkin haçlar taşıyordum. Leo kıpırdamamaya devam etti. Sessizlik, rahatsız etmekten çok korkutuyordu artık. Feromonları saf bir öfke kokuyordu. Arkamda Trolün hızlı hızlı nefes aldığını duyuyordum. Terinin kimyasal bileşenleri, canavarın ölüm terörü adını verdiği bir koku yayıyordu. Nihayet Leo derin bir nefes aldı. Canavar pençelerini açtı ve ben de üzerine atlamaya hazırlandım. Trol artık nefes bile almıyordu.

Leo odanın içinde yırtıcılara özgü bir şekilde kayarak ilerliyordu. Simsiyah gözleri öfkeyle doluydu. Kâğıtları alıp okumaya başladı. Sayfaları çevirdi, okumayı sürdürdü. Gözlerini kaldırdı. Bir bana, bir Tom'a bakıyordu. "Katie bütün hisselerini Tom'a bırakmış." Kesin ve duygusuz bir ses tonuyla konuşmuştu. Öyle ifadesizdi ki, bunun neredeyse dijital bir ses olduğu düşünülebilirdi. Avrupalı genç sinema yıldızlarının o aksanı dışında tabii.

"Bütün hesapları, malları ve değerli varlıklarını onun kontrolüne devretmiş. Bu ev ve içinde çalışanlar dahil. İş ve işe alım- la ilgili bütün çeklerde imza yetkisi ona ait. Benimle müşterek imzalamasını istemiş. Her şey bu sözleşmede yazıyor." Bakışlarını Tom'a çevirdi. "Bundan haberin var mıydı?" Tom bir aptal gibi kafasını salladı. "Ve bildiğin halde bana söylemedin. Neden peki?"

“Ben şey... Ben...”

“Onun sana ihtiyacı vardı,” dedim. “Kızları azılı vampirden uzak tutmak için senin korumana, Katie’ye göstereceğin iyiliklere ve vampir konseyiyle yapılacak görüşmelerde aracı olmana ihtiyacı vardı. Ayrıca o toplantıyı düzenleyip Katie’yi gömdüğün için sana minnettardı.”

Tom Leo’nun bakışı karşısında gürültülü bir şekilde yutkundum. Fakat New Orleans’ın kan efendisi gözlerini bana çevirmişti şimdi. “Sen bu toplantılar ve gömme işlemi ile ilgili ne biliyorsun?”

Omzumu silktim. Böyle bir soruya cevap vermeye hazır değildim. Yalanımın kokusunu alabilirdi. Gerçeği söylediğimde ise bana inanmazdı. İnansa bile, bir tengezerin, kan kölesi olarak çok işe yarayacağını düşünebilirdi. Onunla savaşmaya meraklı değildim. Henüz değil. Eğer New Orleans’ın kan efendisiyle savaşmam gerekirse, zincirli kolyeme, çivili kıyafetlerime ve hazırlanacak zamana ihtiyacım olacaktı.

“Öyleyse,” dedim. “Bütün bunları başlatan soruya geri dönelim. Sen neden Katie’nin kızlarından biriyle kaçmaya hazırlanıyorsun? Onunla çıkıyor musun? Hizmetleri için para mı ödüyorsun yoksa onun üzerinde de kralların karanlık haklarını mı uyguluyorsun? Çünkü bence artık bu işe yaramayacak.”

Birden Leo’nun bu sözlerimle eğlendiğini hissettim. Güldü, Tom’a kâğıtları uzattı ve benim az önce kalktığım deri koltuğa oturdu. Yastıklara kollarını dayadı, tıpkı malikânesinde bir lord gibiydi. “Peki sahip olduğum haklar neden değişecekmiş bakalım?”

“Çok basit. Amerika Birleşik Devletleri mahkemeleri halen vatandaşlık kanunlarıyla, kölelik meseleleriyle ve yaşam ömrünün uzatılması ile ilgili yönetmeliklerle ilgileniyor. Yani ‘bir efendinin sahip olduğu haklar-’” Sesimdeki iğneleyici tonu fark etmeme olasılığına karşın, havada tırnak işareti yaptım, “-dikkatlice tahkik edilecek. Ve tıpkı kralların karanlık hakları gibi geçersiz sayılacak. Buna hiç şüphe yok.” Leo bana odaklanmış, gözü-

nü bile kırpmadan beni izliyordu. Dudaklarında bir gülümseme, gözlerinde ise ölümcül bir yılanın bakışı vardı.

Yılan zehirleri canavarı etkilemez, diye hatırlattı bana canavar kayıtsız bir tavırla.

“İşlerini yürütme şeklini değiştirsen iyi edersin. Binlerce yıl önce vamppların yaptığından farklı olarak yani. Gelecekte yasalar seni incelemeye aldığında, iyi niyetli hareketlerin göz önünde bulundurulur, zamana ayak uydurduğun düşünülecektir.”

“Şu ‘vamp’ kelimesi onur kırıcı,” dedi Leo.

“Buna alışsan iyi edersin.” Bütün söylediklerimin içinden bu sonucu mu çıkarmıştı yani? Burada bütün güç yapısını bozacak şeylerden söz ediyordum ve onun tek dikkatini çeken şey lanet olasınca ‘vamp’ kelimesi miydi? Kâğıtları Trole uzattım. “Yapacak işlerim var. Sonra görüşürüz Trol.”

Ürpermiş bir şekilde başını salladı.

Kapıdan çıkmak üzereydim ki Leo, “Ipsita’ya benimle zaman geçirmesi için emir vermedim,” dedi. Elim kapının tokmağında idi ama arkamı dönmedim. “Ücretini ödedim, ayrıca Katie’yle olan anlaşmam dahilinde, bahşişini de verdim. Bu gece katılacağım bir davette bana eşlik edecek birine ihtiyacım var.”

Sözünü bitirdiğinde başımı salladım. Ona nasıl yanıt vereceğimi düşünüyordum. Sonunda kararımı verip, “Bana açıklama yapmanı takdir ediyorum,” dedim ve kapıdan çıktım.

“Şimdi gidebilirsin,” sözleri arkamdan yankılanıyordu.

Son sözü mutlaka malikâne sahibi söylemeliydi zaten değil mi? Ardımdan güldüğüne yemin edebilirdim.

BÖLÜM 22

Bütün istediğim

Molly'yi aradım ve sesli bir mesaj bıraktım. Canım sıkılıyor-
du. E-maillerimi kontrol ettikten sonra, internette biraz dolaş-
tım ve yerel sosyeteye özgü dedikoduları içeren ve eyalet poli-
tikalarını anlatan sitelerde gezindim. Anna'nın bu gece Fransız
Mahallesi'ndeki dört yıldızlı Marriot Oteli'ndeki bir davete katı-
lacağını öğrendim. Haritaları yanıma aldım ve mesafeler üzerin-
de biraz çalıştım. Canavarın Anna'yı evine ya da geceyi geçirece-
ği yere kadar izleyeceğini umuyordum.

Geceyarısına dek biraz kestirdim. Sonra uyanıp soyundum.
Artık dönüşmenin ve Rick ile o ciğer yiyenin yatağına giren ka-
dını izlemenin vakti gelmişti. Kadın aynı zamanda Leo'nun ku-
lübünde olanlara da karışmıştı. Acaba Leo bunu biliyor muydu?
Ona sorabilir ya da anlatabilirdim ama bu onu rencide etmenin
yanı sıra beni bile aptal durumuna düşürürdü.

Arka bahçeye geçtim. Yere dört tane biftek bıraktıktan son-
ra çıplak bir şekilde taşların üzerine tırmandım. Elimde panter
kolyesini tutuyordum. Taşın üzerine baktığımda, oraya kazınmış
olduğum ince altın çizgisinin hâlâ durduğunu gördüm. Yağmur
pek çoğunu alıp götürmüştü. Bu yüzden altın külçemi yeniden
taşa sürdüm.

Büyük mü? diye sordu canavar. Ölçüler onun için önemliydi.

"Henüz değil," diye cevapladım. "Ama çok yakında." Canavar
hiçbir şey söylemedi. Sırtımda seyahat çantam ve elimde kolyem-
le bağdaş kurup oturdum. Serin taşların üzerinde kendimi rahat
bırakıp, canavarın içsel yılanına doğru süzölmeye başladım. Dö-

nüşümüm bu gece kolay olmuştu, davullar daha düşük bir ritm tutturmuşlardı. Ve flütün ezgileri. Kas ve kemiklerin hafifçe çekilmesi, elimi bir elektrik prizinin içine sokuyormuşum hissi veren gri ve keskin bir karıncalanma ve sonunda da belli belirsiz bir mide bulantısı. Neredeyse hiç acı çekmedim diyebilirim.

* * *

Gerindim ve insanlardan gelen pis kokuları içime çekmeye başladım: arabaların dumanı, çöp kokusu, insanların inindeki duvarlardan gelen rutubet kokusu, boya, plastik, döşeme, köpek sidiği. Aptal küçük köpekler. Güzel bir atıştırma olurlardı. Taşların üzerinde yürüdüm. Kuş olduktan sonra yeniden Janée dönüşüğünde kırılan taşın üzerinden atladım. Ölü sığır etleri midemin gurlamasına sebep oluyordu. Kan ve yağ kokusunu içime çektim. Kızmıştım. Etler soğuktan ama açlığımı dindirmeye yetmedi. Büyük parçalar kopararak hızlı hızlı yuttum. En altta kalın bir parça biftek vardı. Pençelerimle parçaladım onu. Sıcak ve taze olsa daha iyi olurdu. Yeni öldürülmüş taze ava ihtiyacım vardı.

Bir gümbürtü sesi duydum. Hemen arkamı döndüm. Çitin üzerinde bir kedi yürüyordu. Tısladım. Sivri dişlerim gecenin karanlığında parlıyordu. *Burası benim bölgem.* Kedi miyavlayıp diğer tarafa düştü. Güldüm. Aptal kedi. Jane kuşa dönüşüğünde kedi yemişti. Çok lezzetli sayılmazdı ama en azından tazeydi. Ben geyik avlamak istiyordum. Öldürmek ve sonra da yemek.

Anna'nın peşini bırakma.

O adamla seks yapan kadını avlamak istiyordu Jane. Onu duymazlıktan gelip son parça eti de mideye indirdim. Patilerimi yalayarak kendimi tımarladım. Taş vampir çeşmesinden su içtim.

Avlan! Acil durum emri veriyordu.

Çitin üstünden atladım ve inin etrafında dolandım. Gölgele-
rin içinde sokağın aşağısına doğru, duvar kenarlarından ve pervazların altından süzülüyordum. Avlanmak için iyi bir yerdi burası. Pervazların altına pusu kurulup avını bekleyebilirdin. Bir

üstteki pervaza sıçradım. Sakar insanlar düşmesin diye her taraf metalle doluydu. Bu da avın üzerine atlamayı zorlaştırırdı. Aptal insanlar.

Avlan!

Homurdanıp düz bir yere atladım. Sıcak bir gündü ve gece de hava hâlâ ılıktı. Sokaktaki insanlara ve yılışık köpeklerine dikkat ederek gölgenin içinden yürümeye devam ettim. Onlar yaklaşınca hareketsiz kalıp oturuyordum. Sonra yoluma devam ediyordum.

Otelı görmüştüm. Marriott. Çok fazla insan eliyle yapılmış ışık vardı. Anna insanının kokusunu yakaladım, belli belirsizdi, bir arabanın içinde insan adamlarla seyahat ediyordu. Rick değildi bu. Ciğer yiyen? Sokağın aşağısına doğru koştum ve bir köşeye saklandım. Arabanın penceresinde Anna'yı gördüm, kokusunu aldım. Nehrin üzerinden geçip, ciğer yiyenin bölgesine doğru yola koyuldum. Kamyonları bekleyerek gölgede yürüdüm. İki tane çok uzun kamyon geçiyordu. Birinin üzerinde balık, diğerinde ise yengeç resimleri vardı. Çok güzel kokuyordu. Ağzımı yaladım. Ayaklarımı sıkıca kapattım. Kamyon hantal bir inek gibi, çok yavaş ilerliyordu. Gövdesine doğru hedef alıp tavanına atladım ve kamyonun üzerinde durdum. Çömeli oturdum. Pençelerim metal tavana çarpıyordu. Deniz mahsulleri kokusu. Midedim guruldadı. Burnumu havaya kaldırıp yengeç ve balık kokan havayı içime çektim. Anna insanının kokusu hâlâ havadaydı. Hantal inek hızındaki kamyon, köprüyü geçerken Anna insanını izlemeye devam ediyordu.

Bak ve aklında tut!

İşarete baktım. WESTBANK EXPRESSWAY yazıyordu üzerinde. Sonra yeniden ve zevkle koklamaya devam ettim. Ağzımı açmış ve rüzgâra doğru kaldırmıştım. Balığın, ölü timsahların ve kuşların o mükemmel kokusu. Burada çok fazla av vardı. İyi kokulardı bunlar. Ama işaretlere bakmayı da unutmuyordum. GENERAL DEGAULLE YOLU. İnek hızındaki balık kamyonu farklı bir yöne saptı. Şimdi Anna'nın kokusundan uzaklaşıyordu.

Onu izle, diye emir verdi Jane.

Homurdanarak inek hızındaki balık kamyonundan aşağı atladım. İngiliz Park Yolu'na saptım. Her yerde büyük insan inle-ri vardı. Ve kimyasalların kokusu. *Golf alanı,* diye fısıldadı Jane. Köprü'nün üzerinden hızlı hızlı yürüdüm. Anna insanının ve ya-nındaki adamın girdikleri evi buldum. Her yerde Anna insanının kokusu vardı. Bahçede. İninde. Yavrusunda. Erkeğin üzerinde.

Onun kızı ve kocası. Belediye başkanı, diye fısıldadı Jane yeni-den.

Evin çevresini dolaştım. Balığın ağzından su akan çeşmeden atladım. Ama suda balık tadı yoktu, normal şehir suyu gibiydi. Ev karanlıktı. Arka tarafta havuz vardı. Derin mavi insan ışık-ları görünüyordu. Çok terlemiştim. Zorlukla yürüyordum. Serin suya atladım. Sırtımda onun çantasıyla yüzmeye başladım. Taze-lenmiştim. Havuzdan çıktım ve silkelendim. Gevşemiş bir şekilde oradaki uzun sandalyeye oturdum. Bu bir şezlong, dedi Jane. Di-limle yüzümdeki ve pençelerimdeki damlaları sildim.

İçeride telefon çalıyordu. İnsan adam cevap verdi. Sesi kapı-nın yakınından geliyordu. "Geç olduğunu biliyorum," dedi uzak-taki cızırtılı ses. *Rick mi?* diye sordu Jane.

"Hâlâ ayaktayım Ricky oğlum. Senin için ne yapabilirim?" İki-si de karşılıklı gülüşüler.

Yavaşça öksürdüm. Espri yapmıyordu. *Sahte Cajun aksanı,* diye düşündü Jane. Hâlâ espri yapmıyordu. Oynayacak bir av yoktu ortada.

"Bana biraz bilgi lazım," dedi Rick.

"Tabii ki, elimden geleni yaparım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Anna'yla geçenlerde bir davette karşılaşmıştık ve bana Baratari'daki Privateer Bulvarı çevresinde arazi almak isteyen bir vampir klanına yardım ettiğini söyledi. Evlerini düşük fiyat-tan satabilecek bazı arkadaşlarım var."

"Ve sen de vampirlerin sana güncel fiyatlardan daha yüksek bir meblağ ödemelerini istiyorsun."

“Bir de mümkünse adımın gizli tutulmasını. Diğer arazi alımlarında yaptığın gibi bunları da Anna’nın adına yapmanı istiyorum.”

Bir dakikalık bir sessizlik oluştu. “Anna sana diğer arazi alımlarımdan bahsetti mi?”

“Evet,” dedi Rick. “Yatak muhabbeti esnasında anlattı. Noterlik Arşiv Ofisi’ne gitmiştim ve birkaç arazi alımında onun adının geçtiğini fark ettim; ve parçaları birleştirdim. Hornets’in başka bir stadyuma ihtiyacı vardı, bataklık arazilerinin kullanımı ile ilgili yeni bir yasa da komiteden geçmek üzereydi. Ve sen de güneydoğuda bataklık arazileri satın almaya başladın. Bir ya da iki yıl içerisinde Mühendisler Birliği tarafından suları çekilecek olan bataklık arazilerini. Oldukça da ucuza kapatıyordun. Tabii bu beni ilgilendirmez. Ben sadece pastadan küçük bir dilim istiyorum. Nasılsa ödemeyi de vampirler yapacak. Sen de vampirler söz konusu olduğunda görüşülebilecek tek adamsın.”

Hornets⁶⁸? Daha önce iğnesi sivri bir eşek arısı görmüştüm. Çok saldırgandı. Yüksek bir ağaçta titreşen yuvarlak eşek arısı kovunu.

Jane zihninin derinliklerinde gülüyordu. *O bir basketbol takımı, dedi bana. Eğer Hornets ile ilgili bir şey biliyor olsaydım, o zaman kuşkusuz o kadının adı benim için bir şeyler ifade ediyor olurdu. Bu nedenle şehir dışında iş yapmak istemiyorum işte. Parçaları birleştirmek için yeterli bilgi bulamıyorsun.*

İçeride konuşmalar sürüyordu. “Senin için belki bir şeyler ayarlayabilirim kardeşim,” dedi belediye başkanı. “Ofisime gel tamam mı?” Derinden gelen ses sona erdi.

Gecenin içindeki sesler artıyordu. Dinlemek istiyordum ancak insanların sesi gelmiyordu. Sandalyeden yuvarlanarak kalktım. Patilerimle sırtımı kaşıdım. Bu iyi hissettiriyordu.

İçerideki ayak sesleri durakladı. Açılan bir kapı sessizliği bozdu. Ön ayaklarım üzerinde çalılıkların içine sığırdım, arka ayak-

68 Hornets: bir takım adı, kelime anlamı “eşek arısı”dır.

larım da takip ediyordu. Sessizlik. Yüzümü büyük bir yaprakla gizlemiştim. Birileri hızlı hızlı konuşuyordu. Sonra havuzun kenarına doğru koştu. Uzandım. Küçük bir fino köpeğine yoğunlaştım. Erkekti. Üç haftalık bir yavruydu. Tüyleri kıvrıcık ve kabarıktı. Bacağını kaldırıp işedi. Ayaklarımı yaklaştırdım. Köpeği hedef aldım. Yiyecek.

Hayır! diye yalvardı Jane. Hayal kırıklığıyla hırladım.

Köpek yukarı bakıp havayı kokladı. Boynundaki tüyler kabardı. Köpek, canavarın havuzdan çıkarken sıçrattığı suları takip etti. Köpeğin üzerinden erkek insan parfümü kokusu yayılıyor. Sonra da sandalyeye sıçradı. Çalılıkların arasında beni gördü ve havlamaya başladı. *Tehlike! Tehlike! Burada bir yırtıcı var! Buradaburadaburada! Tehlike!*

“Sparky! Kes şunu!” diye bağırdı belediye başkanı kapıdan.

“Ne oldu tatlım?” dedi Anna insanı.

Çık dışarı! Buraya izinsiz giremezsin! Öldüröldüröldür! dercesine havlıyordu köpek.

Öldürücü bir darbe için kendimi hazırladım. Tehditkâr bir tavırla yavaşça tısladım. Gözlerimi köpekten ayırmıyordum.

Hayır! Jane ayaklanıp beni durdurdu.

“Aptal köpeğin havlıyor,” dedi derinlerden gelen bir ses. “Kahrolasica komşuları uyandıracak olursa–”

“Yine bir sıçan görmüştür. Gel buraya, Sparky.” Anna insanı, küçük ayaklarıyla gecenin içine yürüdü.

Aç gözlerle ona doğru baktım. *Ben bir sıçan değilim! Bir canavarım!*

Hayır! Jane kontrolü hiç bırakmıyor, öldürme dürtülerimi bastırıyordu. Savaşıyorduk. Öldürücü dişlerim, insan ışığında bembeyaz parlıyordu. Yeniden tısladım. Küçük aptal köpek, kesik kesik havlayarak Anna’ya doğru koştu. Atıştırmalık köpeği yerden alıp içeri götürdü Anna. “Şu sulara bak. Eminim Sparky’nin gördüğü şey komşunun çocuğuydu. Her zamanki gibi.”

“Lanet olasıca aptal köpek. Tek ihtiyacımız olan şey bir duruşma. Sabah Demarcos’ları arayacağım.”

Kapı kapandı. Dışarının ışıkları söndü. Havuzunkiler ise hâlâ parlıyordu. *Öldüröldüröldüröldür!* diye havlıyordu aptal köpek hâlâ. Sanki Büyük Kedi'yi öldürebilirmiş gibi. Silkinip Jane'in kontrolünden sıyrıldım. *Ben sıçan değilim! İnsan çocuğu da değilim! Ben Canavarım! Rüzgâra haykıracağım bunu!*

Şimdi değil, dedi Jane. *Ormanlık alan yakında. Git ve avlan!* Şişman bir tavşan geldi gözümün önüne. Kan, taze et. Öldüren pençeler derine saplanmış.

Evetttt. Arkamı dönüp bahçeden çıktım ve ağaçlık alana doğru ilerledim. Tavşan kokusu giderek güçleniyordu. Burnumu yere değdirip kokuyu doya doya içime çektim. Yavaşça ilerledim.

Tavşanı yedim –kanlı ve etliydi. Ayrıca memelerinden süt geliyordu. Ağacın altındaki tavşan yuvasına gittim. Yavrular ağlıyor ve bağırlıyorlardı. Onları çekip çıkardım. Yemek gittikçe bir ziyafete dönüşüyordu. Jane geri çekilmiş, bu kanlı ziyafette bulunmak istememişti. O avcı değildi. Yavruların annesi de değildi. Sadece bir insandı. Çocuksuz bir insan. Ayrıca bir hırsızdı.

Nihayet tatmin olunca, yüzeye çıkmasına izin verdim. Sessiz ve mutsuzdu. Bana inini gösterdi. Katie'nin ona verdiği evdi bu. *Eve gidelim,* dedi. Bense uzun bir av istiyordum. Geyik kokusu alıyordum. Küçük, zarif, dişi geyiklerin koku izine rastladım. *Eve,* diye emretti yeniden. Gönülsüz bir şekilde geri döndüm. Bu iş hoşuma gitmemişi. *Belki yol üzerinde bir geyiğe rastlarsınız,* dedi Jane.

Memnuniyetle hırladım. *Geyik!*

* * *

Kayaların üzerinde kendime geldiğimde şafak sökmek üzereydi. Hiç geyik bulamamıştık ve canavar epey inat etmişti. Gitmek istemiyor, şafaktan sonra da kendi bedeninde kalmak istiyordu. Kan ve et arzuluyordu. Canavarı dizginlemek hiç bu kadar zor olmamıştı, şimdi de surat ediyordu ve artık bu sinirimi boz-

maya başlamıştı. Pençeleri zihnimi tırmalıyor ve kasıtlı olarak canımı yakıyordu. O köpeği yemek istemişti.

Kuş kedi yemişti, diye homurdanıyordu. Hâlâ kuşa dönüştüğüm için bana kızgındı. Çünkü kuş ne isterse yiyebiliyordu.

“Avlanmana izin vereceğim,” diye mırıldandım. “Çok yakında, söz veriyorum.”

Evin içine neredeyse sürünerek girdim. Eklemlerim ağrıyordu. Bir kase yulaf ezmesini çay olmadan yiyip bitirdim. Ve güçlükle yatağıma tırmandım.

Uyandığımda güneş batıyordu. Güneş ışınları odayı doldurmuştu. Buradaki yatağım, Asheville'deki evimde olanın aksine yumuşak ve rahattı. Buna alışmamalıydım. Param vardı ancak onu rahatım için değil, yatırım amaçlı kullanmalıydım.

Yatağımın içinde yuvarlanarak başımın altına bir yastık çektim ve düşünmeye başladım.

Rick LaFleur, dün gece belediye başkanını aramıştı. Çok büyük ihtimalle Anna'nın aracılığıyla olmuştu bu arama. Belediye başkanıyla, Rick'le ve hangi bedende olduğunu bilmediğim ciğer yiyenle yatan Anna. Acaba ciğer yiyen belediye başkanı olabilir miydi? Ama hayır. Kokusundan anladığım kadarıyla o değildi.

Rick vampirleri araştırmak dışında ne yapıyor olabilirdi? Belediye başkanının sağ kolu olmadığı kesindi, çünkü adam daha Rick'in ne işle uğraştığını bile bilmiyordu. Belki de polislerin muhbiriydi. Ya da benim ödülümün peşindeydi. Veya bilinmeyen üçüncü bir parti adına vampirleri araştırma görevindeydi. Onu gözümün önünden ayırmamalıydım.

Canavar bana bir görüntü gösterdi. Henüz uykulu olduğu için görüntü bulanıktı. Rick'in üzerine oturmuş, pençelerini onun boğazına geçirmişti. Mutlulukla gülümsedim, benimle konuştuğuna sevinmiştim. Ardından da bir geyik görüntüsü geldi ve tekrar uykuya daldı. Ben de yerimden kalktım.

Bu gece yeniden avlanmalıydım. On günlük ödülü kazanmak istiyorsam, kırk sekiz saat içinde ciğer yiyen azılı vampirin yerini tespit edip onu yakalamalıydım. Çantamın içindeki ekşi havuz

suyu kokan ıslak kıyafetleri çıkarıp, kurumaları için astım. Yeneden yerleştirmem gerekiyordu. İnce bir pantolon, tişört, iç çamaşırı ve ince tabanlı ayakkabılarımı da kazıklar ve haçlarla beraber içine yerleştirip fermuarı çektim.

Çimenlerin üzerine çiğ etleri bıraktıktan sonra soyunup kayalara tırmandım. Arka arkaya bu kadar çok hiç dönüşmemiştim. Beni bu kadar yorabileceğini tahmin etmiyordum. Kontrolün çoğunu canavara verip onun bu kadar inatçı olmasına sebep olacağımı da. Bu gecenin acılı olmasını beklemiyordum. Avına pençelerini geçiren bir canavar gibi içimi acıtıyordu. Canavar gri bir boşluğun içinde ilerliyor, beni zorluyordu. Kayalar kırılıp parçalanırken, yıldırım gibi bir ses yükseliyordu. Dönüşüyordum.

* * *

Kayalardan aşağı atladım. Kaya pençelerimin altında kırılmıştı. Büyük pençelerimin. Onları esnettim ve dışarı çıkardım. Uçlarını kıvırdım. Daha da büyüktüler şimdi. Büyük. *Büyük şeyleri severim. Büyük Kedi. Ciğer yiyen kadar büyük.*

Jane ise büyükten korkuyordu. *Sen ne yaptın?* diye sordu bana.

Ona hırlayıp, pençelerimi karnına bastırdım ve geri ittim. Jane betaydı, ben ise alfa. Kolyesi ve çantası da ne sıkıydı. Hoşuma gitmiyordu bu. Ama büyük olmak güzeldi. *Büyük Kedi* olmak. Çitin üzerinden sıçradım ve gecenin içine süzüldüm. Bir kamyon bulup üstüne atladım. Ağzımı açmış, gecenin kokularını içime çekiyordum. Kamyon yavaşça ilerliyordu. Onun hareketi beni rahatlatıyordu. *Avlanalım,* diye şarkı söylüyordum içimden. *Avlanmaya gidiyoruz.*

Ay gittikçe büyüyordu. Hamile bir ay kadar büyük değildi ama henüz. Aşağıda nehrin üzerine yansıyan titrek silüetini görebiliyordum. Etrafa saçılmış kan damlaları gibi titreşiyordu.

Kamyon dönüş yaptı. Jane işareti okudu -BAYOU SEGNETTE EYALET PARKI. Kamyondan hızla inerken yere çarptım ve yuvarlandım. Yuvarlandım, yuvarlandım. Suyu, acı köpek dışkısı

kokulu bir kanala kadar yuvarlandım. Her yanımda köpek pisliği olmuştu. Dışarı fırladım. Etraftaki kan izleri her şeyi anlatmaya yetiyordu. Köpeğe araba çarpmış ve onu yolun kenarına fırlatmıştı. Ölü köpeğin kanı ve iç organları her tarafa yayılmıştı. Rahatsız bir şekilde silkindim. Ve tekrar gölgelerin içine yöneldim. Jane eğleniyordu. Ancak ben değil. Ben *köpek gibi kokmam. Kokmayacağım.* Rahatlamıştı. Etrafta su arandım. Köpek kokusu içermeyen taze su dolu havuzlar yakındı. *Tabelaya bak,* dedi, benim alfa ve kendisinin beta olmasına aldırmayarak. Baktım. DRAKE CADDESİ. İlerledim, suyu bularak içine atladım.

Ölü köpeğin kokusunu üzerimden atmak için suyun içinde yuvarlandım. Suyun içinde bir şey hareket ediyordu. *Dışarı çık!* diye haykırdı Jane. Pençelerimle dibe vurarak sıçradım. Bükülerek yere bastım. Her yere damlalar sıçramıştı. Suyun içinden büyük bir çene uzandı. Pis dişler göründü. Tısladım ve gürledim.

O bir timsahtı, dedi Jane.

Timsah kötüydü.

Onlardan ben de hoşlanmam, dedi. Sesi korku doluydu. *Ciğer yiyeni avlayabilir miyiz artık? Lütfen?*

Ciğer yiyen de kötüydü. Bir ciğer yiyenin tadına bakmayalı uzun zaman olmuştu. Zihnimin içinden Jane'i izliyordum. Sessizdi, avdan korkuyordu. Koşmaya başladım, hâlâ onu izliyordum. Kedi fare.

Uzun geçen bir dakikadan sonra korkuyla sordu, "En son ne zaman bir ciğer yiyen yedin?"

Gürledim. Hatırlıyordum. Görüntü zihnimden kaybolmuştu. Jane'den saklamıştım onu. Bunun da pek çok geçerli sebebi vardı. Yaşlı kadın. Uzun gri saçlı, çenesi, burnu ve delici bakışlı sarı gözleri aynı Jane'inkilere benziyordu.

O yaşlı değil. Altmışlarında bir kadın, diye düşünüyordu Jane. Kötü kokuyor, tıpkı peşinde olduğumuz o ciğer yiyen gibi. Jane'in zihninin derinliklerinde korkunun büyümeye başladığını hissediyordum, tıpkı yaz güneşindeki ölmüş avın karın kısmı gibiydi.

Bunu hatırlamıyorum... dedi Jane. Eğlenceli bir şekilde gürledim, beraber bir geçmişî paylaşıyorduk onunla.

İhtiyar kadın elinde bir bıçak tutuyordu. Yakınlarda bir ateş yakılmıştı, acı ot kokan duman yukarı yükseliyordu. Kıştı ve gece çok soğuktu. Ağaçlar çıplaktı sanki. Kadının yanında elleri ve kolları bağlı, ağzı tıkalı bir kız yatıyordu. Kolları yukarı kaldırılmıştı. Terör kokusu yayılıyordu üzerinden. Alevin ışığında gözleri masmaviydi. Saçları sarıydı. O kız bir insan değildi. Yeni bir şeyler kokuyordu. Bunun bir vampir kokusu olduğunu sonradan öğrenmiştim.

İhtiyar kadın uzandı. Bu hareketi ciğer yiyenin o çürük kokusunu arttırmıştı. Bıçağı kızın tenine sapladı. Keskin bir darbeydi bu. Ağzı tıkalı kız kanlar içinde çığlık atmaya başladı. İhtiyar kadın parmağına bir damla kan aldı ve ağzına götürdü. Parmağını emdi. Sonra başka bir sıyrık açtı ve bir tane daha. Her birinin tadına baktı. İhtiyar kadın kızın kıyafetlerini de yırtarak açtı. Kızın karnı ve göğüsleri ortaya çıktı. Kıvrılıyor, bükülüyor ancak onu sıkıca saran iplerden dolayı hareket edemiyordu. Kusmaya başladı. Dışarı çıkaramadığı için kusmuğunu yutmak zorunda kaldı. Nefes alırken ıslak bir ses çıkarıyordu. Bağırsaklarından çürük kan kokusu yayılıyor, ateşin içindeki otlara karışıyordu.

Çıkıntıya daha çok yaklaştım, pençelerimi genişlettim ve kanyayı tuttum. Kadın bıçağı havaya kaldırdı ve kızın karnına saplayıp kesti. Bağlı kız, tehlike içindeki yavru bir hayvan gibi bağııyordu. Büyük bir erkek kedinin ya da bölgesini işgal eden rakip bir dişinin pençeleri arasındaymış gibi çıkıyordu sesi. Kadın çok derinden kesmişti. Kızın çığlıkları kaya duvarlarda yankılanıyordu. Öldürücü dişlerimi gösterdim. Gözlerimi bıçaktan ayırmıyordum. Kadın, vampir kızın ciğerini çıkardı. İnsan etinden buhar çıkıyordu. İhtiyar kadın çiğ etin tadına baktı. Isırıyor, dişleriyle yırtıyordu. Kanlar çenesinden ve elbiselerinden süzülüyordu.

Et bitince, ihtiyar kadın kanlı deliğe uzanarak yeniden kesmeye başladı. Bu kez daha da çok kesti. Bıçak hâlâ elindeydi. Kız artık çığlık atmayı bırakmıştı, hareket de etmiyordu. Ancak hâlâ

kalbinin atışını duyabiliyordum. Kısa sürdü. Kadın biraz daha yedi. Böbreği. Akciğerin bir parçasını. Kız artık nefes almıyordu. Kalbi durmuştu. İhtiyar kadın vücut boşluğuna uzanıp içindekini çıkardı. Kızın kalbiydi bu. İhtiyar kadın, bir yandan kalbi çiğnerken, bir yandan da şarkı söylüyordu.

İhtiyar kadının üstünden gümüş grisi enerji pırıltıları saçılmaya başlamıştı. Güç onundu artık. Ateş onu yakmıyordu. Kemikleri kıvrılıp bükülüyor, teninin rengi açılıyordu. Saçları sarardı. Genç kızı çalmıştı o. Onun bedenine bürünmüştü. Havada kötü bir koku vardı. *Bunun şeytanın kokusu olduğunu sonradan anladım*, diye düşünüyordum.

Anlayamadığım o şeytani güce karşı içimde bir öfke patlaması yaşıyordum. Sessiz bir şekilde atladım ve ciğer yiyenin üzerine sıçradım. Pençelerimi sırtına, öldürücü dişlerimi de boynuna geçirdim ve ısırdım. Çene darbelerimle omurgasını kırdım. Eti acı, yağlı ve kokuşmuştu. Dilim yanıyordu. Tükürdüm. Bir pençe vuruşuyla vücudunu döndürdüm ve boğazını yırttım. Ağzımdaki pislği tükürdüm yeniden. Kafasını kopardım. Ciğer yiyen ölmüştü. Arkamı dönüp gecenin içine uzandım.

Görüntüler soluyor, hatıra burada sona eriyordu. Jane sessizdi. Bütünleşmiş olan zihnimizin içinde patilerimi kafasının üzerine koydum. Sen ciğer yiyensin, dedim ona. O ihtiyar kadının genç kızı yediği gibi sen de beni yedin.

Hayır! Mücadele ediyordu. Pençelerimi bastırıp geri ittim onu.

Ben o sarışın vampir kızdan daha güçlüydim. Senden de güçlüyüm. Ölmedim bak. Senin içinde yaşıyorum. Seninle beraber. Şimdi bir bütünüz artık. Ben ve Jane. Tek başına Jane olmaktan daha iyi bu. Tek başıma ben olmaktan da iyi. Biz güçlüyüz. Biz canavarız. Ve şimdi de Büyük Kediyiz. Çok büyük.

Mücadeleyi bırakmıştı, ruhu korkuyla titriyor, kafasından hızlı düşünceler geçiyordu. *Sen kayalardaki minerallerin kütlesini aldın. Korkusu giderek büyüyordu, oradan oraya sıçrayan bir sincap gibiydi tıpkı. Kütleden kütleye, taştan taşla büyüseni yaptın sen. Bunu nasıl yaptın? Ne kadar kütle aldın?*

Daha büyüğü için gereken yılanı bulmuştun, dedim. Çok daha büyüğü için gereken genleri yani. İstedğim bütün kütleyi aldım. Jane, bütünleşmiş ruhumuzun derinliklerinde kaybolmuştu. Tısladım ve geri kalan suyu silkinerek attım üzerimden. Derisi kalın ve zengindi. Pençeleri uzun ve keskindi. Ciğer yiyeni avla. Biri ni daha öldür. Gölgele rin içine süzüldüm ve onun kokusunu bulmak için ağzımı açtım. Ben Büyük Kediye yim. Onu öldüreceğim.

A n e m o n

BÖLÜM 23

Kütleden kütleye, taştan taşa

Cherokee şamanın evinin arka tarafındaki parka vardığımda ay yükselmişti. Rüzgâr, ciğer yiyenin yoğun ve sıcak kokusunu taşıyordu. Ter ve çürük kokusunu. İkinci bir koku daha vardı –taze kan ve güçlü bir korku. Bu bir insana aitti. Ciğer yiyen avlanmıştı. Bir insan bulup kanını emmiş ve onu yemişti.

Cinayet bölgesini ormanın derinliklerindeki bataklıkla kaplı arazide buldum. Durakladım ve incelemeye başladım. Çadır, tuvalet, kürek, yanan bir fener, bir oluk, kapalı bir soğutucu, ağaçlara gerilmiş bir ip ve üzerinde asılı ıslak giysiler. Kanlar her yere saçılmıştı. Kaygan, yapış yapış kanlar ay ışığında parlıyordu. Vücut parçaları dağılmıştı. *Basıboş bir kamp burası*, diye düşünüyordu Jane. *Serserinin biridir.*

Çömeldim ve sessizce koklayıp izlemeye başladım. Ciğer yiyen gitmişti. Yavaş adımlarla kampa doğru yürüdüm. Ön ayaklarımla bir adım atarken, arka ayağım havada bekliyordum. Bir dala ya da yaprağa basıp çıtırtı çıkarmak istemiyordum. Çiğnenmiş bir bacak kokusu aldım. Üzerinden oldukça zaman geçmiş ve kurumuştu. Bu insan hastaydı. İyi yiyecek olmazdı. Koklamayı sürdürerek kampın içine girdim. Ciğer yiyen buraya geldiğinde çürük ve bozulmuş bir kokusu vardı. Yedikçe kokusu değişmişti.

Bu düşündüklerimi duyan Jane'in tüyleri ürperdi. Ben ise gü-lüyordum. Çadırın etrafında bir tur attım. Omurganın alt kısmından çiğnenmiş bir insan gövdesi gördüm. Gövdenin üst kısmı bataklığa yakındı. Alt kısmı ise suyun içindeydi. Pelvis kemiği kenara fırlamıştı. Küçük balıklar et parçalarıyla besleniyorlardı.

Gözleri suyun hemen yüzeyine yakın bir timsah yavaşça yaklaşıyordu. Kuyruğu tıpkı bir yılan gibi hareket ediyordu. Onu uyar- mak için bir ses çıkardım. *Beslenme işini daha sonra yap. Burası benim bölgem.* Yavaşladı ve tekrar suyun içine daldı. Çadırın gi- rişine yöneldim.

İçeride bir karyola vardı, üzerinde de bir insan kafası duru- yordu. Ciğer yiyen onun yüzünü yememişti. Kıllı ve pisti. Fenerin ışığında mavi gözleri görünüyordu. Yanakları sarkmış ve yüzün- de kıvrımlar oluşmuştu.

Ciğer yiyenin ormanda ilerlediği patikayı buldum. Kokusu yine değişmişti. Durdum. Ağzımı açıp kokuyu içime çektim. O çürük kokusu gitmişti. Artık bir ciğer yiyen gibi kokmuyordu. Şimdi bir vampir kokusu geliyordu burnuma. Hem de bütün ko- kuları bastırarak kadar güçlüydü. Bu Jane'i endişelendirdi.

O patika asfalt bir yola açılıyordu. Bir kamyonun farları ağaç- lar arasında hareket ediyordu. Ağacın üzerinden sıçrayıp kamyo- netin brandasına atladım. Metal bir oyuk vardı. Ciğer yiyen, vam- pirin bedenine girip, bu tarafa doğru gelmişti. Çok hızlı hareket ediyordu. Havadaki kokular oldukça yoğundu.

Bir araba çalmış olmalı, dedi Jane. Ya da bunu önceden plan- layıp, arabayı burada bırakmış. Jane acele ediyordu, *tabelalara bak dedi bana. Kamyonet, Lafitte-Larose Parkyolu'na doğru sap- tı. Hâlâ güneye gidiyorduk. Tabelalara göre BARATARIA'ya. Ba- rataria, dedi Jane. Rick'in resmi kayıtlara bakarak yaptığı araştır- malara göre, burası Arceneau imar kurumları ve Anna tarafından yapılan arazi alımlarının olduğu yer. Ama neden?*

Aşağılayıcı bir tavırla kokladım yeniden. İnsanlarda da vam- pirlerde de iş yoktu. Kamyon önce Jean Lafitte Bulvarı'ndan, son- ra Fisherman Bulvarı köprüsünden geçerek, Barataria'daki Priva- teer Bulvarı'na vardı. Bir sokakta dönüş yapınca, bir ağacı gözü- me kestirip, alçak bir dalın üzerine atladım. *Karanlık. Saklanmak için de avlanmak için de iyi bir yer burası.* Ciğer yiyenin koku- su azalıyordu. Kamyonun farları uzaklaştığında ben de yere atla- dım. Ağzımı genişçe açarak esnedim. Kamyonun rüzgârını silki- nerek üzerimden atmaya çalıştım. Sokağın aşağısına doğru koş-

tum. Kokuyu izliyordum. Jane aklında tutmak için tabelalara bakıyordu. PRIVATEER BULVARI.

Ağaçların arkasında, çalılıkların arasındaki küçük insan inine yaklaştıkça, ciğer yiyenin vampirimsi kokusu artıyordu. Çiçekler açmıştı. Kiremit duvarlar ve pürüzsüz bir yol vardı. Pencerelerden dışarı ışık yansıyordu. Bahçedeki araba deniz kabuklarının üzerine park edilmişti. Araba da deniz kabukları gibi gecenin içinde bembeyaz parlıyordu. *Bu bir Mercedes*, dedi Jane. Ona doğru yavaşça yürüdüm. Motorun alışması yeni durmuştu. Ciğer yiyen yeni gelmiş olmalıydı, kapı tokmağında kokusunu bırakmıştı. Karmaşık bir kokuydu, belli belirsiz, çürük bir koku. Daha çok da...vampir kokusuydu.

Jane düşünüyordu, *bir vampir gelip tengezeri dönüştürmüş olmalı ve anlaşılan dönüşüm tam anlamıyla gerçekleşememiş.*

Evetttt. Ve hayır. Yere düştüm.

Düşünmeyi sürdürdü. *Kamptaki o serserinin bedenini almadı, zihninden başka bir beden bulup onun şeklini almayı tercih etti. İsteddiği bir bedenın şeklini almak için çok fazla protein yemek zorunda. Ve kendi orijinal formu yaşlı mı acaba? ürüyor mu? Hep bir vampir ya da insan bedenini çalıp ona mı dönüşmek zorunda?*

Hem evet hem hayır. Tengezer ve vampir. Birleşince ciğer yiyen oluyorlar.

Kalbi kederle doldu. Çok üzülmüştü, tıpkı bir yavru öldüğünde benim üzüldüğüm gibi. *Buna üzülmek aptalca olur*, dedim ona. *O senin yavrun değil. O bir yavru bile değil.*

Ama benim türümden. Ve kendi türüme ait bugüne kadar gördüğüm tek örnek, dedi Jane.

Sen o türe ait değilsin. Ciğer yiyen türüne yani. Evin etrafında dolaşarak tiksintiyle tükürdüm. Cırcır böcekleri ve kurbağaların sesi duyuluyordu.

Bir arabanın farları yolu aydınlattı. *Privateer Bulvarı*, dedi Jane hatırlamaya çalışarak. Araba yavaşlayıp küçük sokaktan dönerek bahçeye park etti. Evin önündeki yaprak yığınlarının arasına saklandım. En karanlık gölgeyi bularak içine saklandım. Yeni gelen

araba, ciğer yiyenin *Mercedes*'inin yanında durdu. Motor yavaşladı. Telefonla konuşan Anna insanı içinden indi. Beyaz bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. *Kolay bir av.*

“Ondan yardım isteyeceğim,” diyordu telefona. Belediye başkanının sesi derinden ve cızırtılı geliyordu. Söyledikleri çok anlaşılıyordu. “Pellissier Klanı’nın desteğini bir alabilirsek,” dedi Anna, “projeyi konseyden geçirmek için yeterli vampir gücüne sahip olabileceğiz. Ve ortadan kaybolacak kadar da çok paramız olacak.” Ve yine belediye başkanının cızırtılı sesi. “Ben de seni seviyorum.” Eve doğru koşarak zili çaldı. Parfümünün kokusu açan çiçeklerin kokusunu bastırıyordu. İçerideki tahta kapı açıldı, ancak kapının önünü kapattığı için göremiyordum. “Kocamdan kaçmak ne kadar zor oldu tahmin bile edemezsin,” dedi Anna. Yalan söylüyordu.

“Buraya gel,” dedi adam. Sesi yabancı geliyordu, tanıdık değildi. Ciğer yiyenin vampirimsi kokusu vardı üzerinde. O çürük kokusu yoktu artık. Kapı çarptı, ancak tam kapanmamıştı. İçeriden ışık sızıyordu. Ayaklarımı birbirine yanaştırarak atlamaya hazırlandım. *Avlan!*

Hayır! diye emretti Jane. Kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu.

Evetttt. Ben büyüğüm. Bu gece Büyük Kediyim. Ciğer yiyeni öldürebilecek kadar büyüğüm.

Tam o sırada başka bir araba yanaştı. Bu hiç hoşuma gitmemişti, homurdandım. Motor sustu, Rick aşağı indi. Anna insanını takip etmişti. Onun izini sürmüştü. Onu avlamıştı. İyice eğildim.

Rick ön kapıya doğru koştu. Camdan baktı. Şoka girmiş gibi sabit duruyordu şimdi. Sanki o bir avcıydı ve avın büyüklüğü onu dehşete düşürmüştü. Kolunun altından silahını çekti. “Anna!” diye bağırdı Rick. Kapıyı yumruklayarak açtı. Kiremite çarpan bir şeyin sesi duyuldu. Bir silah sesine benziyordu bu. Gövdemi yana eğdim. Rick içeri daldı.

Büyük bir kedi gürlemesi gecenin sessizliğini bozdu. Bu benim sesim değildi. Canavar değildi.

Rick bağılıyor, ancak sözleri gürültünün içinde kayboluyordu. Anna insanı çığlık attı. Gümbürtüler duyuluyordu. Ciğer yiyen

ve Rick bağışıyorlar, dövüşüyorlardı. Anna kapıyı açıp karanlığın içine doğru kaçmaya başladı. Kapıyı açar açmaz ciğer yiyenin o çürümüş kokusu etrafa yayıldı. Ve Rick'in sıcak kanının kokusu. Çok fazlaydı hem de. Üç el silah sesi. Bir cam kırıldı. Rick boğulur gibi sesler çıkarıyordu. *Git!* dedi Jane.

Büyük bir darbeyle kapıya doğru sıçradım. Bir kanepenin arkasına gizlendim ve sessizce bekledim. Ayaklarımın altında ahşap zemini hissedebiliyordum. Öldürücü dişlerimi ortaya çıkarmak için dudaklarımı iyice aralamıştım. Çürümüş et kokusu havayı dolduruyordu. Çok gürültülü ağız şapırdatma sesleri duyuluyordu. Kanepenin arkasından çıktım, pençelerimi çıkarmıştım. Odaya baktım.

Mobilyalar darmadağın olmuştu, mumlar titreşiyordu. Ve yerde bir kan gölü içinde yatan Rick'i gördüm. Gözleri açık, kolları ve bacakları iki yana savrulmuş, gömleği de yırtılarak açılmıştı. Göğsündeki derin yaralardan kanlar akıyordu. Ciğer yiyen onun göğsü üzerine eğilmiş, kanını emiyordu.

İnsan gibi görünüyordu ve insan kıyafetleri giyinmişti. Kemerini gevşemiş, beyaz gömleği ise kana bulanmıştı. Uzun ve karmaşık saçlarını kulağının arkasına sokmuştu, yüzü görünmüyordu. Ciğer yiyenin alnı, kulakları, ön kolları ve çıplak ayakları ortaya çıkmıştı. Ancak elleri bir hayvan patisini andırıyordu ve pençeleri vardı. Hem de kocaman pençeleri. Vücudundan gümüş grisi parıltılar saçılıyordu etrafa. Dönüşmekte olan bir tengezerin enerjisiydi bu, ancak yine de kontrollüydü. Yarı kedi yarı insandı. Ciğer yiyenin burnunun altında kahverengi bir deri ve kocaman bir kedinin ağzı vardı. Üst çenesinden devasa büyüklükteki sivri dişleri görünüyordu, alt çenesindekiler ise biraz daha küçüktü. Ve o sivri dişler, Rick'in etine saplanıyordu. Rick savaşıyordu. Hareketsizdi ama hâlâ yaşıyordu. *Hipnotize olmuş, köle gibi adeta* diye düşündü Jane. *Kurtar onu.*

Kanepenin üzerinden haykırarak atladım.

Ciğer yiyen başını kaldırdı. Kanlı ağzını açarak gürledi.

İki büyük kedi havada çarpıştı. Vücutlarımız hızla birbirine

vurdu. Duvara yuvarlandık. Camlar kırılıyor, yerlere saçılıyordu. Ciğer yiyenin dönüşümüyle etrafa saçılan enerjiyi tenimde hissedebiliyordum. Pençelerimi onun derisine batırdım. Hem de çok derinlere. Öldürücü dişlerimi ise omzuna geçirdim. Çürük tadı, çürük kokusu. Çürük / ölü / kötü. Bu tadı hatırlıyordum. Öfkeyle hırslıyordum. Onu sıkıca tutup derisini yırtmaya hazırlandım. Ve düşmanımın kaslarından bir parçayı kopardım. Yaraya tekrar tekrar bastırdım. Sıcak, çürük kokulu kan her yere sıçırıyordu. Ciğer yiyenin kolu bükülmüştü. O da pençelerini benim gövdeme geçirmişti. Kanıyordum. Farklı enerjiler yaralarımın üzerinde geziniyordu. Onun enerjisi, değişim geçirmek istiyordu.

Senden kütleni almaya çalışıyor, dedi Jane panikle.

Anlamıştım. Onun taşa ihtiyacı vardı ama ortalıkta taş yoktu. Ümitsiz enerjisini derimde hissediyordum. Canavarın kütlesini, canavarın bedenini çalmaya çalışıyordu. Boynunu sertçe ısırdım. Onunla savaşıyordum. Bir daha asla bir tengezere yenilmeyecektim. Asla! Tengezer Jane'in enerjisini kullandım. Jane'in yaptığı büyüyle, Jane'in gücünü ve kendi gri bölgesini kullanarak dönüşcektim. Şaşkınlıkla onun da benimle aynı şeyi yapmakta olduğunu fark ettim. Bu bir düelloydum. Çılgınlık atarak yapılan bir düello.

Ciğer yiyen kalçalarının yönünü değiştirdi ve beni sertçe yere yuvarladı. Onu tutamıyordum artık. Çenesi açıldı ve dişleri açığa çıktı. Kan damarlarımdan biri çatladı ve kan fışkırdı. Tıpkı korku ve öfke içindeki bir av gibi haykırdım. Bedenime saplanan dişleri şimdi iki kat daha büyüktü. Ancak ciğer yiyen hâlâ yarı insandı, yalnızca ağzı farklıydı.

İsteddiği gibi ısıramıyor, dedi Jane. Ve kütlesini çalabileceği bir taş da yok. Dönüşümünü tamamlayamıyor bu yüzden. Haince gülümsedi Jane. Biz çok güçlüyüz. Ve çok da akıllıyız.

Dişlerimi içeri çekerek, zayıf düşmüş gibi numara yaptım. Ölümcül bir yara almış gibi bağıırıyordum. Ciğer yiyen zafer çılgınlıkları attı ve bedenimi sıkıca tutan ellerini gevşetti. Arka ayaklarımı kaldırıp arkama sakladım. Uzandım ve onun savunmasız karnına doğru bir darbe yaptım. Sonra da öldürücü dişlerimle boynunu ısırdım. Tıpkı küçük bir kedyken Jane'in yaptığı gibi.

Ciğer yiyenin çıkardığı ses bir ölüm çığlığıydı. Ölümcül yara almış birinin çığlığıydı. Ve o da yüzüme doğru sert bir hamleyle vurmaya çalıştı. Tam gözüme.

Yuvarlanarak kaçtım. Yanağımın derisi yırtılmıştı. Ciğer yiyenin pençeleri, sırtımdaki seyahat çantasına saplanarak deriyi çekti. Ben de onun çıplak ayaklarını ısırdım. Tengezer enerjisi uçuşuyordu havada yine. Acı bir vızıltı gibiydi ve ben bunu dilimde hissediyordum şimdi. Ve ciğer yiyenin ayağı...bir anda yok oldu...o griliğin içinde. Sonra geri geldi. Ve bir sıçrayışla camdan dışarı atladı. Gecenin içine. Ardında gri bir iz bırakarak kayboldu. Sıçramak üzere hazırlandım. Onu yakalamak istiyordum.

“Yardım edin! Yardıma ihtiyacım var!” dedi inleyen bir ses.

Rick'i gördüm. Başını sağa sola çeviriyordu. Her yeri kanlar içindeydi. Gövdesinin bir kısmı yerde diğer kısmı ise kanepeden destek alıyordu. Elleriyle boynunu ve kulaklarını tutuyordu. Parmakları bir telefonun üzerindeydi. Yaralı, açık göğsünden kanlar sızıyordu. Yerler koyu kırmızı olmuştu. Nabızı atmıyor gibiydi. Rick, gözlerinde dehşetle donuk bir şekilde bakıyordu. Yüzünde kan kalmamış, bembeyaz olmuştu. Sözcükleri ağzında yuvarlayarak konuşmaya çalışıyordu. “Barataria'dayım. Bir - sıfır - iki Walker Sokağı'nda. Dufresne Sokağı'nı geçince.”

Dişlerimi göstererek gürledim. Rick'in gözleri bendeydi şimdi. Nefesini tutmuştu. Etrafına baktı. Halının kenarında silahın metal ucu görünüyordu. Arka ayaklarımın üzerinde sıçrayarak, üstünden atladım ve kapıya doğru gittim. Gecenin karanlığına, dışarıya çıktım. Ciğer yiyenin o çürük kokusu burada çok yoğundu. Bir arabanın motor sesini duydum. Verandadan arabanın üstüne doğru uzun bir atlayış yaptım. Arabanın ön camında durup gürledim. Ciğer yiyen sürücü koltuğunda oturuyordu. Çıplaktı ve insan görünümündeydi. Gözlerini gördüm. Yüzündeki kan çekilmişti sanki. Çok uzun süren bir dakika içinde, dünya durdu. Jane yüzeye çıktı. Bakıyor ve düşünüyordu. *Bu bir Cherokee, dedi. Ademoğulları'ndan biri.*

Gözleri seyahat çantasındaydı. Ağzını açtı, çıkardığı ses aracın gürültüsü içinde yok oluyordu. Benim/bizim bir tengezer

olduğumu(z)u anlamıştı. “Ani-gilgi,” dedi ciğer yiyen. *Panter Klanı*. Üzerinde gri ışıklar belirdi ve yüzü...başka bir şeye dönüştü. Sarı ve kahverengi saçları vardı şimdi, burnu ufalmış, daralmıştı. Çok genç bir beyaz adamdı o. Jane görüyordu. Biliyordu. Ciğer yiyen gaza bastı. Arabayı kendi etrafında döndürmeye başladı. Sert bir şekilde asılıyor, ama kontrol edemiyordum. Öfkeyle haykırdım. Pençelerimi derine batırdım ve kaputu tırmalamaya başladım. Havaya sıçramıştım. Sert bir şekilde yuvarlandım ve güreledim. Araba hızlandı, kabukları çatırdatarak hızla ilerledi.

Şimdi dönüş, lütfen, dedi Jane.

Ama o kaçıyor, dedim homurdanarak. Onu izlemek, avlanmak istiyorum. Ancak araba çok hızlıydı. Ve çoktan gitmişti. Bölgemden uzaklaşmıştı. Tatmin olmuş gibiydim. Zafer kazanmıştım. Çiçek açmış çalılıkların arkasına süzüldüm ve karanlığın içine daldım. Nefes nefese kalmıştım. Jane’i düşündüm. Zihnime ulaştı ve düşüncelerime girdi. Kontrolü ele almıştı. İçsel yılanını ve onun şeklini hatırlıyordu.

Ancak canavar büyüktü, kayadan kütle çalmıştı. Jane’in bu kütleyi iade etmesi gerekecekti. Bahçedeki kayayı ve ona kazınmış altın çizgiyi, boğazındaki kolyeyi düşündü.

Kütleden kütleye, taştan taş. Gecenin içinde davulların sesi duyuluyordu. Bu sesi yalnızca o ve ben duyuyorduk. Flütün yumuşak ezgisi. *Kütleden kütleye, taştan taş.* Otlı alevin kokusu hatıralarında canlandı. Taş duvarların üzerinde gölgeler dans etmeye başladı. Dönüşüyordum. *Acı. Acıacıacıacı.* Kütle azalmaya başladı. Ait olduğu yere, o altın kazınmış kayaya geri dönüyordu. *Kütleden kütleye, taştan taş.* Kara büyüdü bu.

Karmaşık bir sihir yalnızca, dedi Jane. Yeniden alfa olmuştu, yeniden Jane’e dönüşmüştü. Ağırlık ve kas, deri ve kemik, arada kalan o gri bölgede kaymaya başlamıştı. Kayaya geri dönmüştü. Sarı kayaya⁶⁹ geri dönmüştü. Zihnimde hâlâ kemiklerin ve kayaların çatırtısını duyuyordum.

69 Yazar burada soyadı Yellowrock olan ve “sarı kaya” anlamına gelen Jane’e gönderme yapmaktadır.

Kendime geldiğimde çalılıkların arasındaydım. Altımda pis çimenler vardı ve sert bir şey yüzüme batıyordu. Bir deniz kabuğuydu bu. Elimle tutup attım. Kaşınıyordum, terden yapış yapış olmuşum ve sivrisinek ısırıklarının bombardımanına tutulmuşum. Ellerimi yüzümden çekip kalçalarım üzerinde doğrularak oturdum. On tane el on tane de ayak parmağım vardı, hepsi de yerli yerindeydi. Kendi boyuma döndüğümü düşünüyordum. Canavar canı istediğinde Büyük Kedi'ye dönüşebilsin diye vücuduma fazladan bir elli kilo kas ve kemik eklemeye niyetim yoktu. İşin içine kütle girdiğinde hep, geri dönemeyeceğimden, dönsen de bir yerlerde bir hata oluşacağından korkardım. Ve bu dönüşüm de pek çok açıdan ilk olmuştu benim için. Canavar böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı, benim isteğim dışında kendi kütlelerine kütle eklememişti. Ve ben de o gri bölgeye geçerken kütleyi iade etmemiştim. Ancak bütün bunlar için endişelenecek zamanım yoktu.

Canavarın benimle paylaştığı anıyı hatırladım ve sıcak olmasına karşın titremeye başladım. Bu, canavar ve ben birleşmeden önce olmuş bir olaydı. Ve onun hakkında gerçekten de bilmediğim ne çok şeyin olduğunu, üzerinde ne kadar az kontrol sağlayabildiğimi görmemi sağladı. Fakat buna ayıracak vaktim de yoktu. Şimdi olmazdı.

Midem açlıktan gurulduyordu. Seyahat çantamı sırtımdan indirdim. Çantanın derisi üzerinde bir yırtık vardı. Eğer ava isabet etmiş olsaydı ölümcül olabilecek bir yırtıktı bu. Çantayı açtım. Kıyafetlerim dışarı saçıldı: sıkıca rulo yapılmış pantolonum, tişörtüm ve iç çamaşırlarım. Bir de ayakkabılarım. Çabucak giyinip eve doğru koştum. Koşarken bir yandan da ayakkabılarımı giyiniyordum. Ön kapıdan içeri girerken "Rick!" diye bağıırıyordum. Gördüklerim canavarın gözleriyle gördüklerinden çok daha kötü ve kanlıydı. Rick bir kan havuzunun içinde yatıyordu. Saçımı aceleyle toplayıp yere, onun yanına çömeldim. Dizlerim kana bulanmıştı. Rick çok kötü durumdaydı.

Boynuna bir yastık koydum. Yastığa kan bulaşıyordu. Gözleri açıldı. Odaklamaya çalışıyordu. “Dağ aslanı,” diye mırıldandı. “Kılıç diş.” Nefes almaya çalıştı, göğsünün her inip kalkışında acı duyduğu belliydi. “Aslanlar savaşıyordu.” Kanamayı durdurmak için yastığı bastırmam gerekiyordu ama onun hava yolunu kesmeden bunu yapamazdım, o nedenle de mümkün olan en az baskıyı uyguladım. Bu yaptığım kuşkusuz steril değildi, ama enfeksiyon hakkında daha sonra endişelenebilirdim. Eğer hayatta kalırsa. “Hem de en büyükleriydi... Kahrolasica yaratıklar,” dedi.

“Hı hı.” Başka bir yastık bulup göğsüne yerleştirdim. Göğsündeki pençe izleri sol taraftan başlıyor, üst karın boşluğuna ve oradan da sağ kalçasına iniyordu. Yarıklar öyle derindi ki, kaslardan biri yırtılmıştı ve derisinin altında kaburgalarından birinin ucu görünüyordu. “Çok kan kaybetmişsin.” Etrafıma bakındım. Orada gördüğüm bir örtüyü çekip göğsüne sarmaya başladım. Günlünc sarı yastık kandan kıpkırmızı olmuş, solgun renkli bir püskül de yan tarafından sarkıyordu. Pek de uygun bir görüntü değildi ama idare ederdi.

Midem yine guruldamaya başlamıştı. Yemek yemeliydim. “Telefon ettiğini duydum. Ambulans mı çağırdın?” Cevap vermeyince yüksek sesle bağırdım, “Rick!” Sonra da yanağını tokatladım. Yaptığım şey tıbbi olarak doğru kabul edilebilir değildi ancak gereken etkiyi sağlayabilmiştim. Gözleri titreşiyordu. Gözbebekleri açılmış, yüzü solgun bir beyaz rengini almıştı. Şok geçiriyordu. Onu yere doğru çekip ayaklarının altına bir iskemle uzattım.

“Jane?” diye mırıldandı.

“Evet,” dedim gözlerine bakarak. “Ambulans mı çağırdın?”

“Destek...” nefes almak için durakladı, “destek çağırdım.”

Seçtiği sözcükler üzerinde düşündüm. Bunlar bir polisin sarf edeceği türden sözcüklerdi. İzin almadan ceplerini karıştırdım.

“Zamanlaman iyi değil tatlım. Şu an fantezi yapacak durumda değilim.”

Güldüm. Cüzdanını çıkarıp açtım. Rozet ya da yaka kartı gibi bir şeyle karşılaşmayı bekliyordum ama yalnızca bir ehli-

yet ve banka kartları vardı. Resmi bir NOPD kimlik kartı yoktu. Bir de cüzdanın şeffaf bölmesinde “acil durumda aranacak” yazılı bir telefon numarası vardı ki, bu gerçekten ilginçti. Bunun, Jodi Richoux’nun cep numarası olduğundan adım gibi emindim. Cep telefonunu elinden alıp açtım ve son aradığı numarayı yeniden aradım. Telefon anında açıldı.

“Rick?” Jodi’nin sesi talepkârdı. Ona cevap vermek üzereydim ki, birden telefonu Rick’in kulağına götürmeye karar verdim. “Rick?” dedi yeniden.

“Selam tatlım... Ben biraz yaralandım sanırım.”

“Yardım yolda.”

“Kanamam var...” dedikten sonra içi geçti, ben de telefonu elinden aldım. Jodi telefonun diğer ucundan bağrınıp duruyordu. Telefonu yere bıraktım. Sesi hâlâ geliyordu. Midem açlıktan kazanıyor, yemek yemem için yalvarıyordu. Titriyordum ve acil yiyeceğe ihtiyacım vardı ama şu anda bu mümkün değildi. Rick’in yaralarını sarmıştım ama kan havuzu büyümeye devam ediyordu. Geri çekilip ona tekrar baktım ve gözden kaçırdığım bir yara var mı diye kontrol ettim. Bir atardamarı patlamıştı ve parlak kırmızı kan yere akıyordu.

Yeniden yere diz çöküp, tişörtünü yırtarak çıkardım. Sağ omzu ve dövmelemleri açığa çıkmıştı. Sağ kolundaki kasının üzerinde dikenli bir tel gibi görünen halka şekilleri vardı. Tellerin arasından pençeler ve yırtıcı kuşların ayakları geçiyordu. Bazılarının ucundan kan damlıyordu.

Tekrar uzanıp bu kez de sol yakasını yırttım ve oradaki dövme de açığa çıktı. Geriye çekildim, parmak uçlarımla hafifçe ona dokundum. Kollarım ürpertiyle titredi. Sol omzunun boynundan göğsüne kadar olan kısmında daha karmaşık bir dövme vardı. Çok daha karmaşık.

“Aslan,” diye mırıldandı kendisinden beklenmeyecek bir uyanıklıkla. Gözleri kızarmış bir şekilde bana bakıyordu. “Gördüğüm şey bir aslandı. Yarı insan... yarı kedi.”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Aslanları severim,” dedi.

Daha önceden de fark ettiğim gibi sol yakasından görünen dövmelelerinde panter pençeleri vardı. Bu bir *tlvdatsi* idi, yani bir dağ aslanı. Ve hemen onun arkasında bir başka resim daha vardı. Dik kulaklı, meraklı bakışlı, yırtıcı dişli, nispeten daha küçük bir kedinin resmi. Bu bir vaşaktı. Sahip olduğum ilk iki canavar Rick'in omuzlarındaydı.

A n e m o n

BÖLÜM 24

Sana söylediğimde gelmeliydin

Uzaktan acil durum sirenlerinin sesi duyuluyordu. Bunlardan bir çoğu polis arabasıydı, içlerinde bir de ambulans vardı. Jodi, Rick'in adını haykırmayı bırakmıştı. Cep telefonu hâlâ açıktı ve siren sesleri telefondan da duyulabiliyordu. Bu da, Jodi'nin Privateer Bulvarı'na yaklaşmakta olan polislerden biri olduğunu gösteriyordu. Gittikçe yaklaşıyordu.

"Tehlikedesin," diye mırıldandı. "Vampirler. Sana yardım etmek zorundayım..."

Benimle konuştuğunun farkında gibiydi ve ben de ona karşılık olarak başımı salladım. Bir yandan da koluna başka bir kumaş parçası bağlamakla meşguldüm. Kumaş parçasının lifleri kolundaki yaranın içine nüfuz ederek kanamayı yavaşlatacaktı.

Ayağa kalktım ve yanında durdum. İnce tabanlı ayakkabıları kan havuzunun içine gömülüyordu. Pantolonum kanlar içinde kalmıştı. Tırnaklarımın içine kadar işlemiş, kollarıma yayılmıştı. Göğsündeki kanama neredeyse durmuştu. Kuşkusuz bu benim mükemmel bandajım sayesinde değildi, kanı kurumuş olmalıydı. Hâlâ nefes alıyor olsa da, yarı ölü gibi görünüyordu.

Polisler gelmek üzereydi. Bir karar vermeliydim. Gitmeli mi kalmalı mıydım? Beni burada kanama geçiren bir polisin yanında buldukları takdirde başım belaya girecekti. Eğer şimdi gidersem ve Rick de burada olduğumu hatırlarsa başım belaya girecekti. Jodi uyguladığım pansumanı gördüğünde başım belaya girecekti. Eğer herhangi bir iz bıraktıysam başım belaya girecekti. Telefonundan parmak izlerimi sildim, ama insan etrafında hatırla-

madığı pek çok şeye dokunabiliyordu. Ve ne yaparsam yapayım, ihtiyacım olan yemeği yiyemeyecektim. Mideme kramplar giriyor, zihnim bulanıklaşıyordu. Çalılarının arasında mavi ışıklar seçilmeye başlanmıştı. Gittikçe de yaklaşıyorlardı. *Karar ver artık!* dedim kendi kendime.

Canavar koşamaz, dedi kızgın bir şekilde. Herhalde bunu akıl edemediğimi düşünmüş olmalıydı.

“Evet,” dedim homurdanarak. “Tabii.” Telefonu kaldırıp ahizeye seslendim. “Kimse var mı orada?”

“Kimsiniz?” dedi Jodi siren seslerinin arasından.

“Ben Jane Yellowrock. Sen kimsin? Jodi?”

“Bu numarada ne arıyorsun?”

“Bir adamın hayatını kurtarıyorum. Asıl sen ne yapıyorsun?”

“Olduğun yerde kal,” dedi tam bir polis edasıyla.

Canavarın tüyleri diken diken olmuştu. “Bir yere gittiğim yok,” dedim. Canavar küçümseyici bir tavırla nefes aldı. “Işıkları görüyorum. Ön kapıya gideceğim. Bana ateş etmemelerini söyle.”

Jodi takdire şayan bir şekilde homurdandı ve canavar da bunu duyunca sesini kesti.

Ön kapıya gidip ellerimi havaya kaldırdım. Tabii kanlar içindeki ellerimi seçebilmeleri için uğraşmaları gerekecekti. İlk iki araba çıkmaz sokağa girdi ve araba yolunda durdu. Ardından da bir araba daha ve bir de ambulans gelip bahçenin içine girdiler. Tekerlekleri çamurlu toprağa batıp çıkıyordu. Arabaların kapıları açıldı ve içlerinden silahlı polisler indi. Canavar alarm durumuna geçmişti.

“Ateş etmeyin,” diye bağırdı Jodi. “Tekrar ediyorum, ateş etmeyin! Kıpırdama Jane Yellowrock. Ellerini görebileceğimiz şekilde tut,” dedi, sanki yaptığım bu değilmiş gibi.

Jodi ve onun gölgesi Herbert küçük verandaya yanaştılar. Herbert’in eli tabancasındaydı. Gözlerinden sabırsızlık okunuyordu. “O içeride,” dedim. “Onun için elimden geleni yaptım ama durumu oldukça kötü.”

Jodi yanımdan geçti. Herbert ise, “Bana öyle geliyor ki onu oraya sen koydun,” dedi. Jodi, Rick’in olduğu tarafa doğru bakarak bir küfür savurdu. Ben de sedye taşıyan iki iri yarı acil durum teknisyenine geçmeleri için izin verdim.

“Kana ihtiyacı var,” dedim ellerim hâlâ havada. “Bu arabada kan üniteleri bulunduruyor musunuz?”

“Hayır,” dedi daha şişman olan. “Ancak nakil daha hızlı gerçekleşsin diye damar genişleticilerimiz var. Helikopterde de kan üniteleri bulunuyor.” Önce Rick’e, sonra da yerdeki kana baktı ve küfretti.

“Helikopteri ara ve onlara çabuk olmalarını söyle,” dedi Jodi.

“Tamam. Durum ciddi,” dedi cebindeki telsizi çıkarıp aramayı başlatırken.

Kimsenin beni izlediği yoktu, ben de kollarımı indirip bir köşeye geçtim. Teknisyenler hızla çalışmayı sürdürüyor, damar yoluyla enjeksiyon yapıyorlardı. Herbert elleri kemerinde etrafta dolanıyordu. Jodi ise teknisyenlerle konuşuyor, onlara cevaplayamayacakları sorular soruyordu. Saha çalışmasında kendilerinden biri yaralandığı zaman bir polisin soracağı türden sorulardı bunlar. Rick’in gizli bir polis olduğunu anlamış olmasaydım, şu durumda kesin anlardım. NOPD’ye casusluk yapmak için vampirlerle görüşüyordu. Trol yeğenin bir polis olduğunu biliyor muydu acaba?

Arabamın ya da beni götürecek bir aracın olmadığını o an fark etmiştim. Beni sorguladıklarında, buraya nasıl ulaştığımı açıklamam gerekecekti. Ve ben de buraya Rick’le beraber geldiğimi söyleyecektim. Ya da yürüdüğümü. İlk söylediğim kolaylıkla çürütülebilecekti, ikincisi de çok inandırıcı sayılmazdı. Jodi’ye yalan söylemek zorunda kalmak istemiyordum, hele de böylesine berbat bir yalan. Herbert’in arkasını döndüğü bir sırada sessizce dışarı süzüldüm. Gölgelemin içine girince de deli gibi koşmaya başladım.

Cep telefonumu çıkarıp Bluebird Taksi’yi aradım. Şanslıydım, Rinaldo duraktaydı. Tekrar şansın yüzüme ne zaman güleceği-

ni bilmiyordum bu yüzden giysilerimi çıkarıp nehirde yıkadım. Fisherman Bulvarı'na yakın bir bankta çırılçıplak oturmuştum. İnsanlar araba farlarına değil de benim olduğum tarafa baksalardı beni bu halde görebilirlerdi. Komşuların verandada durup konuştuklarını duyabiliyordum. Olay mahaline çok yaklaşıyor, ancak uzak da durmuyorlardı. Dikkatlerinin dağılması işime yaramıştı, bu tarafa bakmayacaklarını ümit ediyordum.

Kanı çıkarmak için uğraşırken bir yandan da sivrisineklerin saldırısına uğramıştım. Kanımı kurutmadan ve her on kilometrede bir timsahı peşime takmadan şu işi bitirmek istiyordum artık.

Ayıışığında bütün kanın temizlendiğine ikna olduktan sonra yeniden giyindim. Üzerimden ve ayakkabılarımdan sular damlayarak Privateer Bulvarı'na doğru koştum. Gölgenin içinden gidiyor, taksimi beklerken birinin beni görüp polislere haber vermesini umuyordum. Açtım, titriyordum, kan ve terden yapış yapış olmuştum ve nehir suyu gibi kokuyordum.

Fisherman Bulvarı'ndan geçip, Jean Lafitte Ulusal Tarihi Parkı'na yaklaştım. Nefes nefese kalmıştım ve mideme krampolar giriyordu. Sonunda Rinaldo'nun taksisi görüldü. Ona el sallayıp beklemeye başladım. Belimin büküldüğünü hissediyordum. Rinaldo'yu yemeden önce bu açlığa bir son vermeliydim. Canavar bunu eğlenceli buluyor ve bana taksinin arkasından saldıran büyük bir kedi gösteriyordu.

“Bok gibi görünüyorsun,” dedi Rinaldo camdan kafasını uzatarak. Bir kolunu da camdan sarkıtmıştı.

Güldüm. Ayakta durmaya çalışıyordum. Sırtım kasılıyor, bacaklarım titriyordu. “Sen de çok tatlı dillisin Rinaldo.”

“Karım da öyle söylüyor,” dedi. Beni tanıdıkça Cajun aksanını da arttırıyordu. “Dur tahmin edeyim. En yakın fast food restoranında durup yarım düzine hamburger yemek ve iki üç tane milk shake içmek istiyorsun.”

“Kulağa çok lezzetli geliyor,” dedim ve arabaya atladım. “Çok ıslığım. Nereye oturmamı istersin?”

“Öne otur. Sana havlu vereyim. Ne yaptın, nehirde falan mı yüzdün? Orada bir timsah var biliyorsun değil mi?”

Çabucak arabanın içine girdim ve üzerimdeki kan lekelerinin görülmemesi için hemen kapıyı kapattım. Başımı arkaya yasladım ve derin bir iç geçirdim. Nemini alması için havluyu ıslak saçlarımın altına yerleştirdim. “Ev ve yiyecek istiyorum. Ama sıralama söylediğim gibi olmasın,” dedim. Gökyüzünde ay, bulutların arkasına saklanmıştı ve uzaklardan bir şimşek sesi duyuluyordu.

Rinaldo üç hamlelik bir dönüş yaptı. “Eyaletin en iyi hamburgerlerine gidiyoruz o halde. Ve boudin toplarını da unutma.”

“Kimsenin toplarını yemem ben,” dedim gözlerimi kapatarak.

Rinaldo anlamadığım bir nedenle gülmeye başlamıştı.

Baharatlı et ve yapışkan pirinçten yapıp domuz yağında kızartılan boudin toplarını yer yemez bu tadı hatırlamıştım. Mükemmeldiler. Yumruğum büyüklüğünde tam altı tane yedim. Ardından da iki duble burger. İki milk shake ve tepeleme doldurulmuş baharatlı peynirli patates kızartması. Son olarak da iki tane kızarmış elmalı pay yedim. Rinaldo’ya da bir burger ve milk shake ısmarladım. Arabayı sürerken büyülenmiş bir şekilde beni izliyordu.

“Bütün bu yemekleri nerende saklıyorsun?”

Bir yandan ağzıma avuç dolusu patates kızartması doldurur, bir yandan da parmaklarımı yalarken “Bu gece akşam yemeği yemedim,” dedim. “Hızlı bir metabolizmam var.”

“Lanet olasıca bir yarış arabası gibisin.”

Güldüm ve elimdeki milk shake’i memnuniyetle höpürdettim.

Rinaldo beni evimin aşağısındaki sokakta bıraktı. Kalan yolu yürüdüm. Havlusunu da yanıma almıştım. Mahcup olmuş bir tavır takınarak bunu onun için yıkamakta ısrar ettim. Tabii asıl amacım, havlunun içine işlemiş olan kan damlalarını görmesini engellemekti. Gece tarifesi uyguladığı için bana epey pahalıya mal olmuştu ancak hiç itiraz etmeden ödedim. Ayrıca yüklü bir

bahşış de bıraktım. Ulaşımımı sağlayan bu insanı memnun etmeliydim. Jodi'nin bundan haberi olur ve Rinaldo'yu sorguya çekmeye kalkarsa, zaten kuşkucu olan bu polis memuruna benimle ilgili istemediği kadar tuhaf bilgi verebilirdi.

İçeri girdim ve üzerimdekileri çıkardım. Duşa girdim, ıslak kıyafetleri astım. Sonra da vampir avlamaya uygun bir şekilde giyindim. Kokusu duyulmadığı sırada azılı vampiri iyice incelemiştim, şimdi ise nasıl davranmam gerektiğini biliyordum. Bu koku-suz vampir, yıllar önce bir duvar resminde yer almıştı. Onu Arceneau Klanı'nın evindeki duvar resminde dans eden çıplak vampirlerden hatırlıyordum. Şu an Avrupa'da seyahatte olduğu söylenen Gregoiré'di bu, Arceneau Klanı'nın kan efendisi yani.

Evden ayrılırken Benelli tüfeğimi omzuma takmış ve el yapımı küçük gümüş mermilerle doldurmuştum. Deri ceketimin gizlediği kemerimde gümüş haçlar, kot pantolonumun kalçalarım-dan arta kalan kısımlarında da kazıklar taşıyordum. Zincirli tas-mamı, panter pençesi ve kemiklerinden oluşan kolyemin üzerine koydum ve altın külçemi de taktım. Bu gece dönüşmem gerekirse alabileceğim bütün yardıma ihtiyacım olacaktı. Zımbalı deri eldivenler ellerimi, burnu çelik çizmelerim de bacağımın dizlere kadar olan kısmını koruyacaktı. Belime ve kalçalarım-a ise deri kılıfları içinde vampir bıçaklarımı yerleştirmiştim. Saçlarımı uzunca örmüş ve bir kasketin altına tıktırmıştım. Böylece kavga sırasında hiçbir vampir beni saçımdan çekemeyecekti. Ceplerime de fazladan bir şeyler koymuştum: fazladan birkaç tane haç, bir şişe kutsanmış su –bunun vampirlere karşı nasıl kullanılacağını henüz bilmiyor ama denemeye can atıyordum– öldürdüğümün bir delili olarak bir fotoğraf makinesi ve ekstra cephanelik.

Giyindiğim sırada tam beş kez telefonum çaldı, aramaların hepsi de Jodi'ye aitti. Bıraktığı sesli mesajlar, rahatsız edicilikten çıkıp tehdit edici olmaya başlıyordu. Son olarak da raflardan birinden içinde Molly'nin cadılık malzemeleri bulunan tahta kutuyu da aldım. Üzerinde toz, yok denecek kadar azdı, parmak izi de yoktu. Bu da ona kimsenin dokunmamış olduğunu gösteriyordu. Demek yaptığım gizleme büyüsü işe yaramıştı. Büyüyü bozup tıl-

sımları kontrol etti: katılaşıp tahta plaklar, el oyması kabartmalar, İsa'nın çarmıha gerilmiş resimleri. Hepsini alıp tişörtümün içine attım ve belimden aşağı kaydılar.

Yeniden telefonum çaldı, bu kez arayan Molly'di. "Molly," dedim kapıya yönelirken. "Gece yarısı oldu. Bir sorun mu var?"

"Büyü kutusunu açtın," dedi. Bir an kalbim çarptı. Cevap bile veremedenden ekledi, "Dikkatli ol." Ve telefonu kapattı.

Kıkırdadım. "Olacağım." Motoru çalıştırıp uzaklaştım. Işıkları yanan ilk devriye arabası sokağın köşesini döndüğünde ben iki blok ötedeydim. Tam zamanında kaçmayı başarmıştım.

Ceketimin önünü açmış, eldivenlerimi çıkarmıştım. Fakat saatte seksen kilometre hızla bile rüzgâr serinletmiyordu. Motorumu sürerken oluşturduğum yapay rüzgâr, sisten ağırlaşmış, yağmurlarla ıslanmıştı ve ekşi ekşi kokuyordu. Tıpkı bir madenci gibi terliyordum, ter damlacıkları saçlarımın arasından süzülüyor, kasketimin altından geçerek ipek bluzumu ıslatıyordu. Öyle sıcaqlamıştım ki eridiğime yemin edebilirdim. Üzerimde taşıdığım tılsımlar da giderek rahatsız edici olmaya ve kaşındırmaya başlamıştı. Bir yandan terleyip, bir yandan da motoru kullanmaya devam ederken Jodi'yi aramaya karar verdim.

"Richoux," diye açtı telefonu. "Hangi cehennemdesin Yellow-rock?"

"Dışarıda geziniyordum. Rick nasıl?"

"Ölüyor," dedi. Tek bir sözcük ve acımasız bir cevap.

Bir an ölümün soğuk elini enseme hissettim. Üzerime yapılan onca tere rağmen tüylerim ürpermişti. Dövmeleri hatırladım. Ve benim tehlikede olduğumu söylediğinde sesindeki endişeyi. "Durumu çok mu kötü?"

"Helikopterle Tulane Medikal'e götürüldü. Şu an ameliyatta. Dört ünite kan verildi, üstelik bu yalnızca yere dökülen kanının miktarı. Hangi cehennemdesin sen?"

Yavaşlayıp motoru yolun kenarına doğru sürdüm. Ve bir yerde durup motoru kapattım. "Yardım göndereceğim. Doktorlara söyle," dedim ahizeye.

“Onlara ne söyleyeyim?”

SONLANDIR tuşuna bastım ve hızlı aramadaki bir numarayı çevirdim. Azman telefonu açmıyordu. New Orleans vampir konseyinin başkanı Leo kendi telefonuna cevap verdi bu sefer. “Jane.”

“Bir iyiliğe ihtiyacım var,” dedim.

“Bu iyiliğin karşılığında ne vereceksin peki?”

Canavar gürelemeye başladı. Sesi duyan Leo telefonun diğer ucunda gülüyordu. Hızla bir şeyler düşünmeliydim. Şehrin kan efendisinin benden isteyebileceği tek bir şey vardı. *Kahretsin*. “Hâlâ tadıma bakmak istiyor musun?” diye sordum sesimdeki titremeye engel olamayarak. Bundan nefret ediyordum. Leo’nun bunu duyabileceğini biliyordum.

“Seni içmeyi her zaman arzuluyorum,” diye yanıtladı Leo Pellissier büyülenmiş bir sesle.

Sesinin zihnimde oluşturduğu görüntülere bakıp yutkundum ve nihayet bir şey söylemeyi başardım, “Böyle bir şeyin imkânı yok, ama...” Derin bir nefes aldım, bu adama tam olarak neyi vaad ettiğimden emin değildim. “Bir iyiliğe ihtiyacım var ve gerekirse bunun için yemek olmayı göze alabilirim.”

Bir an kısa bir sessizlik oldu. Sonunda, Leo konuştu. Her sözcüğünde gizli bir alay vardı. “Ne kadar hoş bir teklif bu. Gönülsüz bir Valkyrie⁷⁰ ile kan alışverişi yapıp tam bir birleşme bile sağlayamadan sadece tadına bakmak ve bunun karşılığında ona adı konmamış bir iyilikte bulunmak. Hayır.”

Kan alışverişi? Tam birleşme? Tanrı aşkına bunlar da neydi böyle? Böyle saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu benim. “Bana bak seni kan emici zavallı piç,” dedim. “Rick LaFleur şu an Tulane Medikal’de ameliyatta. Azılı vampirin saldırısı yüzünden ölmek üzere. Vampir kanına ihtiyacı var. Bunu ona sağlayabilmen için sana ne vermemi istiyorsun?”

“Bunu baştan söylemeliydin. George,” dedi Leo. Telefonu bırakmıştı. “Araba. Hemen şimdi!” Ve telefon kapandı.

70 Valkyrie: İskandinav mitolojisinde savaşçı bakirelere verilen ad.

Gittiğini anlamamıştım bu yüzden sert bir şekilde konuşmayı sürdürüyordum. Sonra yanıp sönen ARAMA SONLANDIRILMIŞTIR yazısını fark ettim. “Peki şimdi beni yiyecek misin yemeyecek misin?” diye sordum. Canavar gülmeye başladı. “Hiç de komik değil,” dedim ona. Şimdi daha da çok gülüyordu. Canavarın tuhaf bir eğlence anlayışı vardı doğrusu.

St.Charles Caddesi’nden çıkıp, Garden District’e doğru sürdüm ve Üçüncü Sokak’a girdim. Üç blok geçtikten sonra durdum, ceketimin fermuarını açtım ve inip yolun geri kalan kısmını yürümeye karar verdim. Yürüdüğüm sırada hafif bir yağmur başladı. Yağmur damlaları ağaçlardan damlıyor ve sokakları ıslatıyordu. Yaprak kubbeleri ise bulutlu gökyüzünü açığa çıkarıyordu. Bir evin bahçesinde bir köpek ısrarcı bir şekilde havlıyordu. Muhtemelen ihtiyacını gidermek için dışarı çıkarılmak istiyordu. Gök gürüldüyordu. Sokakta yürüyen adımlarım ise çok sessizdi. Cızırtılı bir müzik ve televizyon sesi duyuluyordu ancak sesler öyle boğuktu ki normal hiçbir insan bunu duyamazdı. Klimalar ve elektrik telleri vızıldıyordu. Canavar tetikte bekliyordu. Damarlarımda büyük bir enerji geziniyor, bütün duyularım dişli bir çark gibi döñüp duruyordu.

Daha önce geldiğim, içinde ikiz kan kölelerinin yaşadığı ev donuk ışıklarla aydınlatılmıştı. Perdelerin ardından görünen titrek ışık, mumlara veya lambalara ait olabilirdi. Ciğer yiyecek bakışlarımız birleştiğinde, kimi gördüğümü çok iyi biliyordum. Cherokee olması zaten beklediğim bir şeydi ama Grégoire tam bir sürpriz olmuştu benim için.

Arceneau Klanı’nın evine gelmişim ve kokuşmuş ciğer yiyenin burayı ini olarak kullanmadığını biliyordum, fakat burada yaşayan birilerinin onun nerede olduğunu bilme ihtimali vardı. Yürüyüş yolunun kenarında durdum ve demir kapının açık olduğunu, ancak buradan kimsenin geçmediğini fark ettim. Perdeler de kapalıydı. Perdelerin gece kapalı olması ters bir durumdu. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Endişe bütün vücudumu sarmış, bedenim karıncalanmaya başlamıştı. Durakladım ve gölgelerin içinde bekledim. Kokuları içime çekiyor ve gözlerimi or-

tama alıştırmaya çalışıyordum. Dökme demir parmaklıkların üst kısmı, sokak ışığında ıslak kan gibi parlıyordu. Zambak çiçeğindeki süsleme, Katie'nin bana verdiği evdekine ve Katie'nin kolundaki sembole çok benziyordu. Arceneau Klanı'nın uzaklardaki kan efendisi ne zaman tengezere dönüşmüştü merak ediyordum. Ve tam olarak ne zaman ölüp, azılı bir vampir olarak ayağa kalkmıştı acaba? Grégoire'in bu hale geldiğini klanından kimse bilmiyor muydu? Bunun gibi anlamsız sorular dolaşıyordu kafamda.

Yüzümü geceye çevirip, havayı koklamaya ve dilimle tatmaya başladım. Feromonların ve kimyasalların kokusunu duymaya çalışıyordum. Tıpkı önceden yaptığım gibi. Kimyasal gübreler, aptal köpeğe ait bazı izler, ev kedisinin sidiği ve dışkısı, yabani ot önleyici, kurumuş inek gübresi, egzoz, kauçuk tekerlekler, sokaktaki yağmur ve yağ kokusu. Ve bir de ciğer yiyenin o belli belirsiz kokusu vardı, henüz çürümemişken bıraktığı bir kokuydu bu. Peki ya buna ne demeliydi...

Leo'nun numarasını çevirdim. Telefonu açınca, "Arceneau Klanı'nın evindeyim. Evin güvenlik alarımını kapat," dedim.

"Ne?" dedi, kibirli ve gücenmiş bir ses tonuyla. Arkadan ise trafik sesi geliyordu.

"Yap hadi. Şimdi. Bir dakikan var." Telefonu kapatıp cebime koydum. Ya onun ya da Azman'ın dediğini yapmasını umuyordum. Sayarak, beklemeyi eğlenceli hale getirmeye çalıştım. "Bir Mississippi, iki Mississippi..."

Altmış saniye sonra, Benelli'yi omzumdan indirerek ön kapıya doğru yürümeye başladım. Zorunda kalmadığım müddetçe ateş etmeyecektim. İkizlerden birine ya da başkasına zarar vermek, hatta öldürmek, hapis cezası almama sebep olabilirdi. Üstelik de meşru müdafa yaptığımı ispat bile edemedim. Kontratım yalnızca azılı vampiri öldürürken kazara işlenmiş suçları karşılıyordu. Yürürken bir yandan da vampir öldürücü bıçaklarımı ve kazıklarımı kontrol ettim. Gümüş ve ahşap işlemeli bir haçı çekip çıkardım. Verandada durup zili çaldım. Cepheden taarruz gibisi yoktu.

İçeriden ayak sesleri geliyordu. sanki yaşlı bir kan hizmetkârına aitmişçesine istikrarsızdılar. Kahrolasica ikizler neredeydi ki? Ye-

rin altındaki o inde gördüğüm kuru kafaları hatırladım. Ciğer yiyen, kan hizmetkârlarından birini yemişti. Neden diğerlerini değil? Midem bulanıyordu. İkizlerden hoşlanmıştım oysa.

İçeriden gelen ayak sesleri durakladı. Bunun üzerine geriye çekilip kapıya bir tekme attım. Civatalar zaten gevşemişti. Ahşap kapı şiddetli bir parçalanma sesi çıkararak açıldı. Hizmetkâr çığlık çığlığa bağıyordu. Alarm önce çaldı, sonra da sustu. Dışarıdaki yüzümü serinleten hava ise Tanrı'nın bir armağanıydı adeta. Hizmetkâr bağırmaı sürdürüyordu.

Korkudan büzülmüş, feryat eden kadının yanına gittim. Yorgun ve kırıxıklık dolu yüzünden, yaklaşık iki yüz yaşında olduğu tahmin edilebilirdi. Çenesi ve cildi tıpkı eski bir paçavra gibi sarkmıştı. "Buraya senin için gelmedim," dedim. Ancak bu bile çığlıklarını durdurmaya yetmemişti. Elini havaya kaldırdı. Bir derringer tutuyordu.

Elimdeki haçla küçük silaha vurup kenara fırlattım. İki metal birbirine sert bir şekilde çarpmıştı. Yere düşmesine fırsat vermeden onu omuzlarından kaldırıp haçı yüzüne doğrulttum ve duvardaki o büyük resme doğru sürükledim. Bu iş beklediğim gibi gitmiyordu. Bağurdım. "Kapa çeneni!"

Gözlerini haçtan ayırmadan dediğimi yaptı. Resimdeki bir adamı gösterdim. "Kim bu?" Şaşırmış gibi görünüyordu. Dönüştürüldüğünde on beş yaşlarında görünen bu sarışın adamın kim olduğunu bir kez daha sordum. Kimlik tespitimi doğrulamam gerekiyordu. "Kim bu?"

"Grégoire. Arceneau Klanı'nın kan efendisi." Sesi titriyordu.

"Nerede saklanıyor?" diye bağurdım. Canavar gözlerimin içinden bakıyordu.

"Hayır." Omuzlarını geri çekti, çenesini kaldırdı. "Asla." Patronlarının gözlerine baktığında, bir dağ aslanından çok daha korkunç şeyler görüyor olmalıydı.

Ona cevap veremedenden merdivenlerden bir ses duydum. "Correen?" diyordu cırtlak, cinsiyeti anlaşılmayan bir ses. Canavar birden alarma geçti. Koridordan koşarak geçip, sesin geldiği yönü

izleyerek merdivenlerden çıktım. Bir yandan da elimle tılsımlara dokunup yerlerinde durduklarından emin olmaya çalışıyordum. İkinci kata geldim.

“Correen?” Zayıf bir sestti. Korkmuştu. Onu aramamı isteyen şu sarışın kız, Dominique’in sesiydi bu. Yatak odalarından birinden çıktı, sendeleyerek yürürken beyaz geceliği ayaklarına dolanıyor, metal bilezikleri şingirdiyordu. Elimde tuttuğum haç deli gibi parlamaya başlamıştı. Dominique korkudan sinmiş, bana bakıyor ve tıshyordu. Dişleri uzamıştı. Ona doğru koştum. Geriye çekildi ancak ayağı kaymış ve basmaması gereken bir yere basmıştı. Yere, bileğinin üzerine sertçe düştü. Ve yüzünü buruşturarak elimdeki haça baktı. Elini kaldırıp, “Hayır,” dedi, “lütfen kaldır şunu.”

“Henüz değil. O nerede? Azılı vampir nerede?”

Kırılmış bileğini tuhaf bir açıyla tutarak cevap verdi. “Hayır. Sana bunu söyleyemem.”

“Fazla seçeneğin yok,” dedim derin bir nefes alarak. “Kokusunu alabiliyorum. Buraya gelmiş. Ona yataklık ettiğinden dolayı seni öldürebilirim, vampir konseyi bana gereken izni vermiş bulunuyor.” Canavar ayaklanmış, hırlıyordu.

“Ona yataklık etmek mi?” Gülmeye başlamıştı. Sesi zavallı gibi çıkıyordu. İsterik ve ümitsizdi. Çaresizlik...? *Vampirler de bu duyguyu hissedebiliyorlar mıydı yani?* Dominique yüzünü bana döndü. Gözlerinden kanlı yaşlar akıyordu. Yüzü öyle solgundu ki, derisi neredeyse şeffaftı. “Ben ona *yataklık* etmiyorum. Hiç-birimiz etmiyoruz. Biz onun esirleriyiz.” “Seni çağırdığımda gelmeliydin.”

Ayağını kaldırıp bileğindeki kelepçeyi gösterdi. Kelepçenin altında kalan deri şişmiş ve iltihaplı kabarcıklarla dolmuştu. Yırtılmış derisinden kanlı su sızıyor ve metal parçası onu yakıyormuş gibi ssss sesi çıkarıyordu. Metal bileziklerinden geldiğini sandığım şingirtı sesi, aslında Dominique’i esir eden kelepçelerden geliyordu.

Yere çömelip onu inceledim. Solgun ve kansızdı. Teni tıpkı krem rengi parşömen kâğıdı gibi sararmıştı. Gözlerinin altında

mor halkalar oluşmuştu. Boynunda bir çok ısırık izi vardı, teni yara izleriyle doluydu. Pek çok kereler kanı çekilmiş ve onu iyileştirmek zahmetine bile katlanılmamıştı. Daha da kötüsü... Vampirlerin kemiklerinin kırılabildiğini bilmiyordum. "Gümüş," dedim, "seni zehirliyor olmalı."

"Evet. Benim klanımdan üç kişi daha burada esir tutuluyor."

Tek dizimin üstünde dönüp koridora baktım. Her kapının girişinde gecelik giymiş, yorgun görünümlü bir vampir duruyordu. Gümüş haçı ceketimin içine soktum. Dominique rahat bir nefes aldı ve kafası çiçekli halının üzerine düştü. "Kan hizmetkârlarınız sizi beslemiyorlar mı?" diye sordum. "İkizler nerede? Neden gitmenize izin vermiyorlar?"

"Genç kan hizmetkârlarımızın hepsinin kanı çekildi ve buradan uzaklaştırıldılar. Aralarından kurtulan oldu mu bilmiyorum. Kalanlar hep yaşlıydı, onların aileleri ya da büyük anne ve büyük babalarıydı. Savaşmaktan, bize yardım etmekten acizdiler, söz konusu kendi sevdikleri bile olsa. Biz de gümüş olduğu sürece beslenemeyiz. Zehir beslenmemize engel oluyor." Koridorun karşısından gelmekte olan adamı görmek için başını eğdi. "Çok fazla alıyor. Yok..." Boynunu yavaşça çevirerek yeniden bana döndü. Gözlerinde bir boşluk oluştu ve o anda yaşadığı ümitsizliği hissettirdi. Hissettikleri, tıpkı ölüm gibi ağırdı. Derinden gelen, yıldırıcı bir perişanlık. "Bütün dünyadaki kanları tüketse ona yetmez. Mithran kanı bile. Ve bizden bu şekilde kan almaya devam ederse, bir gün biz de azılı birer vampir olmaktan korkuyoruz. İşte o zaman eski efsaneler bizim bedenimizde canlanacak." Gözleri kapalı fısıldadı: "Daha şimdiden gün batımlarında akıl sağlığımızı korumakta zorlanıyoruz."

Kelepçesine uzandım. "Çaresine bakabilirim-" Gözleri yüzümden boynuma doğru kaydı ve o anda sırtımdan aşağı kaynar sular döküldü. Belime yerleştirdiğim tılsımlar giderek ısınmaya başlamışlardı. Aç bir vampir tehlikesi söz konusuydu ve tehlike karşısında ısınıyorlardı. Bir an korkuyla geri çekilme ihtiyacı hissettirdi. "Seni serbest bırakırsam, kanımı kurutana kadar emmek için kendini kontrol edebileceğine nasıl güveneceğim?"

Koridorun karşısındaki adam gülüyordu. "Onu serbest bırakırsan, boğazını büyük bir neşeyle emmeye başlar. Bu hepimiz için geçerli." Havayı koklayıp dudaklarını yaladı. "Kokunu Pellissier'lerin verdiği partiden hatırlıyorum. Tam insan değilsin. Çok lezzetli."

"Size iyilik yaramaz," dedim. Ayağa kalkarak Dominique'den uzaklaştım. "Kan efendini öldürene kadar beklemen gerekecek."

"Hayır!" dedi Dominique. "Neden Grégoire'i öldüreceksin?"

Koridorun karşısındaki vampir alaycı bir sesle gülmeye başladı. "Sen bir aptalsın. Aptal yarı insan. Grégoire azılı bir vampir değil. İki aydan daha fazla süredir esir tutuluyor o. O da tıpkı bizim gibi gümüş kelepçeli. Biraz zayıflamış da olsa hâlâ yaşıyor. Kalp atışlarını duyabiliyorum. Yavaş ve yorgun."

"Seni çağırdığımda gelmeliydin," dedi Dominique. "Gelmeliydin."

Taşlar şimdi yerine oturmaya başlıyordu. Grégoire'in de kanını emiyordu o. Bu yüzden Dominique Leo'nun partisinde onu ziyaret etmemi istemişti. Üstelik bunu isterken çok da rahat görünmüyordu, bu da demek oluyordu ki azılı vampir o sırada çok yakınlarda bir yerde bizi dinliyordu. Daha aptal olabilir miydim acaba? Haçı tişörtümün içinden çıkardım. "Azılı vampir kan efendinizi nerede saklıyor? Ve neden sizi kelepçeledi? Sizi sadece beslenme amaçlı kullanmıyor mu? Ve hepsinden önemlisi, o kim?"

Koridordaki adam gülüyordu. Dominique ise ağlıyordu. Diğer iki kapıda duran vampirler bileklerindeki kelepçeleri şingirdatacak ilerlemeye başlıyorlardı. Ve Correen de elinde bir kasap bıçağıyla merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

"Bu bütün ailemin ölmesine sebep olsa bile, Pellissier Klanı'na telefon ettim," dedi Dominique'e. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "New Orleans'ın kan efendisinin kan hizmetkârı yolda." Dışarıda evin önünde ışıklar belirmişti. Bir motor stop etti. Kapılar kapandı. Çok yakında olmalıydılar. Azılı vampirin kellesini getirmem için bana ödenecek ücretin uçup gittiğini görüyordum. Correen bir çığlık atarak bana doğru koşmaya başlamıştı.

Dominique’i odasına fırlatıp onunla beraber içeri girdim ve kapıyı kapadım. Dışarıda Correen elindeki bıçakla kapıya vuruyor ve bağıırıyordu, “Dominique! Dominique!”

Dizimin üstüne çöktüm. Ona öyle yakındım ki, hastalıklı vampir nefesini duyabiliyordum. Parlak, soğuk bir ışıık yayan haçı yüzüne tutup sordum. “Azılı vampir kan efendinizi nerede saklıyor? Neden sizi kelepçeliyor? Ve hepsinden önemlisi, o kim?”

Bana cevap verdiğinde bütün nefesim kesildi.

Ayak sesleri merdivenin başına ulaşmıştı. Bu sırada ben açık bir pencereden arka bahçeye bakıyordum. Tıpkı canavarın yaptığı gibi toplanıp çömeldim ve çimenlerin üzerine atladım. Tek bir atlayışla yüz seksen santimlik bahçe duvarını aşmayı başarmış ve üç blok aşağı park ettiğim motoruma doğru koşmaya başlamıştım.

A n e m o n

BÖLÜM 25

Cadı gücü

Gidona asılarak gaza bastım. Canavar da benimle beraber asılıyordu. Yüzümüzü rüzgâra vermiş, kokuları daha iyi algılayabilmek için ağzımızı açmıştık. Mississippi Nehri boyunca ilerleyerek şehirden uzaklaşıyordum. Ve tüm vampir konseyine, özellikle de Pellissier Klanı'na büyük bir zarar vermek üzereydim. Bu şekilde işim bittiğinde, beni sağ bırakmayacaklarını tahmin ediyordum.

Gökyüzünde şimşekler çakıyor, keskin ışıklar saçıyordu dünyaya. Hemen ardından şiddetli bir yağmur başladı. Bu fırtınanın içinde motor kullanmaya çalışıyordum. Eski evi bulup meşe ağaçlarıyla kaplı yoldan geçtiğimde sırlıklam olmuşum. Yavaş giden iki arabayı solladım. İçlerindeki insanların yüzleri gecenin karanlığında seçilmiyordu. Belki de güvenlik görevlileriydi? Bu pek de önemli değildi aslında. Nasıl olsa tepki verecek fırsatları olmayacaktı.

Şimşekler ardı ardına çakmaya devam ediyordu. Rüzgârda onun insan kokusunu alabiliyordum, henüz tazeydi. Motora gaz verip üzerine iyice eğildim. Hiç duraklamadan verandaya doğru sürüp kapıya çarptım. Kapı yerinden söküldü ve duvara fırladı. Çarpışmanın şiddetiyle bütün kemiklerim yerinden oynamıştı sanki. Motoru salona yöneltip aile armasına çarptım ve dururdum. Cam kırılmasına benzer sesler geliyordu.

Bir alarm çalmaya başladı. Önce düşük tonda çalışıyordu, sonra giderek arttı. Öyle hızlı gelmişim ki, motoru durduramama rağmen hâlâ vızıltısı duyulabiliyordu. Park edip kaskımı çıkardım. M4'ümü kontrol ettim ve düşmesin diye kayışı boynumdan ge-

çirdim. Silahımı göğsüme yakın tutuyordum. Gerekmediği sürece kullanmayacaktım onu. Evin içindeki insanların kokusunu alıyordum. Mutfakta birini gördüm, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Tek elimle ceketimi açıp tişörtümü pantolonumun içinden çıkardım. Molly'nin küçük tılsımlarından biri ıslak eldivenlerime değdi. Tılsımın gücü eldivenden çıkıp ellerimi ısıtıyordu. Onları bedenime mümkün olduğunca yakın tutarak taşıdıkları koruma büyüsünü harekete geçirmiş oluyordum. Tıpkı Benelli gibi, bu küçük tılsımlar da dolu ve kilitliydi. Motorun sesi kesilmişti. Tişörtümü yeniden içeri soktum ve gerilmiş kaslarımı gevşetmek için boynumu hafifçe çevirdim.

Sağ taraftaki kıvrımlı merdivene doğru koşmaya başladım, ayaklarımdaki çizmeler halının üzerinde yok denecek kadar az ses çıkarıyordu. Koştukça etrafa yağmur damlaları sıçratıyordum. Vampirin kokusu çok yoğundu. Alarm hâlâ çalmaktaydı.

Leo'nun oğlu Immanuel, merdivenlerin tepesinde duruyordu. Bedeninden gümüş rengi ışıklar saçılıyordu, şimdiden dönüşmeye başlamıştı bile. Bir an pantolonunu ve çıplak ayaklarını fark ettim, gömleğinin açılıp çıplak göğsünü ortaya çıkardığını gördüm. Merdiven sahanlığına varmıştım. Bir kazık çekip çıkardım. Alarmın sesi en üst seviyeye ulaşmıştı.

Bir anda önümde bir pençe belirdi. Havayı tırmalıyordu ve çok hızlıydı. Kenara sıçrayıp ondan kurtuldum. Göğsüne kazığı saplayacağım noktayı belirledim. Kayarak yanından geçtim ve kazığı kaburgalarının tam altına şiddetli bir şekilde sapladım.

Tökezleyerek geri kaçtı. Bir haç çıkarıp üzerine doğru gittim. Solgun bir ışık belirdi. Immanuel bir heykel standının yanına düşmüştü. Standın üzerindeki heykel sallanmaya başladı. Taş bir standın üzerinde duran mermerden yapılmış bir heykeldi bu. Gürledi. Taş çatırdıyordu. Yere düşmeden önce heykel bir bomba gibi patladı. Bunun üzerine mermer tozları ve kaya parçaları üzerine sıçradı ve bedenimde derin kesikler oluştu. Immanuel kütle çalıyordu. Kalbine nişan almıştım. Eğer bir vampir tarafından dönüştürülmüş bir tengezer olsaydı, şimdiye kadar çoktan ölmüş olması gerekirdi.

O bir vampir değil, dedi canavar. O bir tengezer. Ve bir ciğer yiyen. Öyle görünüyor ki Immanuel'in yerini almış.

Çok daha önce farkına varmış olmam gereken bir şeyi o an anlamıştım. Hem de çok çok daha önce. Normal bir vampiri öldürürken kullanılan yöntemler bu yaratıkta işe yaramayacaktı. Çünkü o bir vampir değildi, asla da olmamıştı. Bir vampir, tengezeri dönüştürerek kan ailesinin içine katmış falan değildi. Eğer Immanuel bunu yapmış olsaydı, Leo benim kanımın kokusunu tanırdı. Aksine tengezer, bir vampirin ciğerini yiyerek onun yerine geçmiş ve böylece ona özgü kokuyu da sahiplenmişti. Yediği vampir ise, Leo'nun oğlu Immanuel'di. Çürümüş bir koku şimdi bütün koridoru sarmıştı.

Mermer heykelden hâlâ tozlar saçılıyordu. Heykelin kaidesi de paramparça olmuştu. Azılı vampir/tengezer kütle çalmayı sürdürüyordu. Bu taş yağmurundan kurtulabilmek için geriye kaçtım. Immanuel her yere saldırıyordu. Pençeleri kocamandı. Her yöne tırmıklar savuruyordu. Ve bunlardan biri deri ceketime isabet etti. Ceketim ve etim derinden yırtıldı. Bir çığlık attım.

"Dur!" Sözcük bir an beynimde yankılandı. Cadı gücüydü bu. Tek bir sözcüğün gücü bütün duvarlarda dalga dalga yayılıyordu. Bir güç bombardımanı altında kalmıştım, bedenim acıyla kıvrıyor, nefesim kesiliyordu. Dengemi kaybedip yere yuvarlandım. Donmuş gibiydim. Hareket edemiyordum.

Pençelerini her yere savuran Immanuel, dizinin üstüne çöküp durdu. Bunun Immanuel'in verdiği bir emir olmadığını anlamıştım. Alarmin sesi gelmiyordu artık. Işıklar titreşmeye başladı. Koridorun ucunda durduğunu fark etmediğim biri de o panikle kalakalmıştı. Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Halının üzerinde yumuşak adımlarla yürüyorlardı. Solladığım iki arabayı ve içindekileri hatırladım. Kahretsin. Buraya geldiğimde onlar da varmak üzere olmalıydılar. Bunlar -cadılardı. "Dur!" dedi ses yeniden, bu kez daha güçlüydü. Canavar içimde öfkeden kuduruyordu. Onu zor zapt ediyordum. Harekete geçip kavga etmekten alıkoymaya çalışıyordum.

Ellerim ısı ve elektrik akımından sızlamaya başlamıştı. Daha

önce de bir büyüye maruz kalmıştım ve şu an anlıyordum ki, ona karşı koymaya çalışmak yalnızca gücünü arttırmaya yarıyordu. Bu nedenle karşı koymaktan vazgeçip sıkıştığım yumruklarımı gevşettim. Ellerim yere düşerek açıldı. Vücudum gevşedi. Benelli yavaşça haliya düştü. Avucumun içinde tuttuğum tılsım ortaya çıktı.

“Dur!” Sözcüğün gücü gümüşü bir ışık gibi yayılıyordu.

Azılı vampir/tengezer yavaşça yere düşüyor, kontrolünü kaybediyordu. Bu güce karşı koymaya çalıştıkça kendi enerjisiyle sarılıyordu. Çevreme baktım, yalnızca gözlerimi oynatabiliyordum. Soluk almakta bile zorlanıyordum. Bu kadar çatışmadan sonra nefes nefese kalmıştım ve ihtiyacım olan havanın pek azını içime çekebiliyordum. Ama en azından azılı vampir tuzağa düşürülmüştü. İkimiz de bilinçli olarak hareket edemiyorduk. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Arkadan başkaları da geliyordu. Bir ya da belki iki cadı daha.

“Dur!” dediler hepsi birden.

Bu emir, harflerden oluşmuş tek bir heceden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Bu çok amaçlı, genel ve karmaşık bir büyüydü. Tam bir *wyrd*⁷¹, bir büyüünün etrafına sarılmış pek çok başka büyüden oluşuyor ve belli bir eksendeki herkesin kinetik enerjisini durdurmayı amaçlıyordu. Yalnızca söyleyen kişi etkilenmiyordu bundan. İşe yaradığı kesindi. Yerde öyle yatıyor ve nefesini boşa harcamamaya çalışıyordum çünkü ona ihtiyacım vardı. Büyünün gücüyle etraftaki her şey parlak bir renk tayfına döndü adeta. En yoğun olduğu yer ise azılı vampirin çevresiydi. Onun bedeninden çıkan gümüş ışıklar iyice azalmış, bu güce karşı koymaya çalıştıkça onu sıkıya başlamıştı.

Cadı kendini gösterdi sonunda. Bu Antoine'dı. Arkasında da Royal Mojo Blues Kulübü'ndeki o gizli toplantıda gördüğüm kadının duruyordu. Merdivenin son üç basamağını yavaşça çıktılar.

71 *wyrd*: İngilizce'de “weird” yani tuhaf, alışılmadık anlamına gelen kelime. Aynı zamanda üç cadı kız kardeşin anlatıldığı bir Terry Pratchett romanıdır.

Kadın sahanlığa gelince durdu. Uzun eteği uçuşuyordu. Saçları bağlanmış olan Antoine ise onun önünde duruyordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Spor ayakkabılar, düğmeleri yakasına kadar açık bir gömlek ve yıpranmış bir pantolon giymişti. Kemerinde taşıdığı yarım düzine kadar bıçağın sapları çelikten ve yeşil taştan yapılmıştı ve kılıç gibi keskindi. Bunlar onun *yemek yaparken kullandığı* bıçaklardı. Bu bana komik gelmişti ama nefesim yetmediği için gülümseyemiyordum bile. Oksijen yoksunluktan görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Acilen nefes almalıydım. Ciğer yiyene bir göz attım ve yüzünün kül gibi solgunlaştığını, gözlerinden ise öfke fışkırdığını gördüm.

Antoine ciğer yiyene doğru bir adım atarak bıçağını çekti. Yüzü hala Leo'nun yakışıklı oğlu Immanuel'in yüzüydü. Ancak tıpkı Antoine'ın *wyrd büyüsü* ile duvarların dalgalanması gibi, onun da yanaklarında dalgalanmalar oluşmaya başladı. Yorulmuştu ve kontrolünü yavaş yavaş kaybediyordu. Odaklanmakta sorun yaşıyordu. Çürük kokusu iyice yoğunlaşmıştı. Kafatası kemikleri giderek değişiyor, tuhaf şekiller alıyordu. Önce bir aslan, sonra yarı insan. Bu sırada renkten renge giriyordu. Bronz teninin altında tıpkı bir kırkyama gibi, sarı doku parçaları ve kabarcıklar beliriyordu. Saçları sarıdan küllü kahveye dönmüş, en sonunda da kafasında *deri parçalarıyla siyah bir renk almıştı*. Bedeni -içsel yılan- gerçek şekline, yani Cherokee'ye dönüşmek istiyordu. Orijinal vücudunu ararken, bedeni korkudan farklı şekillere girip çıkıyordu.

Cildi önce koyulaştı, sonra açıldı, saçları ise arkaya doğru uzayıp simsiyah oldu. Siyah gözleri de, çok daha yumuşak bir renktan, benim gözlerim gibi sarı bir renge dönüştü. Ve çok tanıdık gelen o gözlerini bana çevirdi. Beni tanıdı. İçimde zor yaptığım canavarı görmüştü. Boğazından boğuk bir tıslama sesi çıktı. Sanki bir yapıştırıcı kazanına düşmüş, onun içinde nefes almaya çalışıyor gibiydi.

Antoine, havada uçan kinetik enerjiyi yarıp geçti. Immanuel'in yanına giderek diz çöktü. Kot pantolonundaki yıpranmış dikişleri görebiliyordum. Ve arkasında duran iki adamı.

Bir an her şey netleşmeye başladı. Azılı vampir, Grégoire'in bedenini ve paralarını kullanarak yeni klanı için araziler satın almak ve Leo'nun pozisyonunu ele geçirmek istiyordu. Ve bu planını uygulayabilmek için de, vampirler arası siyasette dengesizlikler yaratıyordu. Daha önce de dediğim gibi, bundan daha aptal olabilir miydim acaba?

"Sen olduğunu tahmin etmiştik," dedi Antoine. Immanuel bakışlarını ona çevirdi. "Ama Arceneau Klanı bütün arazileri almaya başlayınca, biz o küçük Mithran kız Dominique'den şüphelendik. Klanı kontrol altına almaya çalıştığını, ya da yeni bir klan ailesi bulup avlanma arazisini genişleteceğini düşündük."

Antoine görüşümü engelliyordu. Sırtı bana dönüktü. Vücudu azılı vampirin pençelerine çok yakın duruyordu. "Belki de tahmin ettiğimiz kişi Arceneau Klanı'nın kan efendisidir ne dersin? Bizim öyle düşünmemizi istedin değil mi? 'Avrupa seyahati' tam bir üçkâğıtçılıktı ha? Onu kelepçeleyip sakladın. Kimbilir nereye?" Immanuel'in yüzünde gördüğü bir ifade onu gülümsetmişti. "Sonra Anna geldi ve bize katıldı. Senin neden böyle tuhaflaşmış olabileceğini açıkladı..."

Azılı vampir / tengezer aniden bir pençesini kaldırdı. Bir anlık bir hareketti bu. Ve hemen ardından, elimde tuttuğum tılsım yanmaya başladı. *Kahretsin. Büyüler.* Benim korkularıma ve Antoine'ın yaptığı büyüye tepki veriyorlardı şimdi. Beni korumak için tılsımlanmışlardı. İçlerinden biri bana karşı bir tehdit sezmışti ve tepki vermeye çalışıyordu. Yanma giderek artıyor, avucumun ortasındaki acı yoğunlaşıyordu. Bağırarak istiyordum. Derimde kabarcıklar oluşuyordu ve benim tek yapabildiğim şey hafif bir iç çekişti.

İkisi de benim olduğum tarafa bakmıyorlardı. Antoine vampirin pençesine dokundu, bir parmağını pençenin üzerine koydu. "Senin ne olduğunu bilmiyorum ama sen Immanuel değilsin. Immanuel uzun zamandır yok. Belki de yüzyıllardır. Onun bedenini çaldın değil mi? Bir de bu kılıç dışinkini. Bunu nasıl yapıyorsun? Bir cadı öldürüp güçlerini falan mı ele geçiriyorsun? Evet mi? Hayır mı? Buradaki işin bitti. Seni ve küçük kediyi özleyeceğim."

Bileğinin ani bir hareketiyle kazığı havaya kaldırdı ve Immanuel'in göğsüne sapladı. Kanlar her yana sıçramıştı. Tılsımın üzerine de bir damla gelmişti. Koyu kırmızı damla kabarcıklar çıkararak yandı ve çürük bir et kokusu yayıldı etrafa. Tılsımın gücü arttıkça, çürük et kokusu benim yanık tenimin kokusuyla birleşiyordu. Acıdan boğazım tıkanmıştı. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Tılsım aktif hale geldiğinde onu tutmamam ve tehlike yaratan şeyin üzerine fırlatmam gerekiyordu. Tehlikenin üzerinde patlayacaktı, benim üzerimde değil. Onu elimde tutarak içine işlenmiş büyüye aykırı davranmış oluyordum. *Ellerim yanıyordu.*

Antoine bıçağını açarak Immanuel'in boynuna dayadı ve bastırdı. Daha çok kan fışkırıyordu şimdi. Tılsım tamamen aktifleştiğinden, içimden yükselen çığlığa engel olamadım. Avucum delinmek üzereydi. Parmaklarım kenetlenmiş, açılmıyordu. Bu da acımı on kat arttırıyordu.

Ve sonunda tılsım infilak etti. Onunla beraber Antoine'ın büyü de bozulmuştu. Her şey öyle hızlı gelişti ki, görüntüler peşpeşe geçip gidiyordu. Enerjilerin yarattığı etki hâlâ sürüyordu. Oksijene hasret kalmış akciğerlerimle havayı derin derin içime çekmeye başladım.

Ciğer yiyenin kolları Antoine'ın vücudunu bir anda sardı ve ince gömleğini parçaladı. Pençeleriyle cadının boynunu ve belini yırtıyordu. Sert bir darbe sonucu, Antoine'ın omurgasından iki farklı patlama sesi geldi. Onu uyarmak için hırıltı gibi bir ses çıkardım ancak çok geçti. Ciğer yiyen dört ayağının üzerine düştü. Parıldamaya başlıyordu. Dönüşüyordu. Dişleri uzamış, kasları kıyafetlerini yırtarak dışarı taşmışlardı.

Arkadaki dişi cadı çığlıklar atarak ileri fırladı. Ciğer yiyen ona da bir pençe savurdu. Yüzünün yarısını parçalayarak attı.

Sağlam olan elimle Benelli'yi tuttum ve kendimi güçlkle kaldırdım. Bacaklarımı altına topladım.

Gürledi ve bana doğru hamle yaptı. Yarı insan yarı kılıç diş olan bu yaratığın darbesiyle yeniden yere düştüm. Canavar, *tıpkı bir insan gibi hareket ediyor ve dövüşüyor*, dedi. *Canavar gibi değil.*

Tepki verecek zamanım yoktu. Tek yapabildiğim, tetikte bekleyen parmağımı sıkıca bastırmaktı. Bir patlama oldu.

Gümüş mermi yaratığın göğsünü, boynunu ve yüzünü delerek geçmişti. Hem de büyük bir şiddetle. Kan ve pıhtı her yanıma sıçramıştı. Ciğer yiyen yana savruldu. Ateş etmeyi bırakmış, onun düşüşünü seyrediyordum. Bedeninden çıkan gümüş enerjisi zerrecikleri ve kırmızı alevler etrafında dönerek dans ediyordu.

Geç kalmış olmama rağmen, diğer tılsımı da üzerine fırlattım. Tam göğsünün ortasına saplandı. Patlama öyle şiddetliydi ki, beni duvara savurdu. Canavarın göğsünden alevler çıkıyordu. Cadının alevleri. Acıyla inliyordu.

Koridordaki bütün heykeller birer birer patlıyordu. Yaratık şimdi tamamen kılıç dişin şeklini almıştı. Çizgili kahverengi postu, kısa fakat güçlü bacakları, kalın kuyruğu ve on beş santim uzunluğundaki köpek dişleriyle. Alt dişleri biraz daha kısacaydı, tabii bir kılıç dişin dişleri ne kadar kısa olabilirse. Yuvarlak insan gözlerinde büyük bir intikam arzusu ile bana bakıyordu. Yaklaşık iki yüz kiloluk öfkeli bir kediymiş o. Ve... benim tılsımımın içindeki gücü emiyor, onu kendisi için kullanıyordu. Büyünün yarattığı alevler durmuştu. Ve tılsım, küçük bir tın sesi çıkararak halının üzerine yuvarlandı. Bütün enerjisi alınmıştı. Kılıç diş yeniden saldırdı.

İnsan gibi dövüşüyor! Canavar ondan daha iyisini yapabilir! Canavar gözlerimin içinden bakıyor ve gürlüyordu. Ama dönüşecek vakit yoktu şimdi. Onunla eşit şartlarda dövüşebilmek için kütesini çalabileceğim herhangi bir varlık da bulunmuyordu. Kılıç diş atladı. Duvara doğru yuvarlanarak kaçtım. İki vampir bıçağımı çıkardım. Yere indiğinde bütün ev sarsılmıştı. Sırtıma yönelip belimi açtı.

Kılıç diş yemi yutmuştu. Pençeleri açıp bir aşağı bir yukarı salladı. Pençelerini göğsüme indiriyordu. Acıdan nefesim kesilmişti. Kaburgalarımın biri kırılmış olabilirdi. Sonra yeniden ayağa kalktı ve bana vurmaya başladı. Boğazımı yırtmak istiyordu.

Şimdi! dedi canavar. Bıçakları kaldırıp göğsüne sapladım. Bıçaklardan birinin ucu kaburgalarına girerken, diğeri kıkırdak do-

kusuna ve akciğerlerine saplanmıştı. Kalbini buldum ve bıçağın ucunu tam o noktaya doğru çevirdim.

Kükrüyordu. Omzumu ısırdı. Dişleri ceketimi delip derime işlemişti. Sağlam elimle bıçağın kabzasını bütün gücümle tutup ona doğrulttum. Başını sallıyor, omzumu parçalamaya çalışıyordu. Bütün bedenim titriyordu. Omzumun yırtılacağını düşünüyordum.

Sonunda yavaşladı. O da titriyordu. Nefes alırken burun deliklerini kırıstırıyordu. Gözleri gözlerime kilitlendi. Derinlere iniyor ve anlamaya çalışıyordu. Pençelerini sürekli üzerime savuruyordu. Bedeni yeniden gümüşü ışıklar saçmaya başlamıştı. Bana dokunduğunda gücünü hissedebiliyordum ve her yanım karıncalanıyordu.

Kütle çalmaya çalışıyordu. Dönüşmek ve benim bedenimi almak istiyordu. Ve bir kez daha...canavarın yaptığı bir şeyi gördüm. Zihnimin derinliklerinde canavarın havada dönerek kuyruğunu oynattığını ve avını yakalamak için pençelerini uzattığını gördüm.

Immanuel'in ağzından, burnundan ve göğüs boşluklarından yapış yapış bir sıvı akıyordu. Açık bir mezardan gelen çürümüş kokuya benzer bir koku kaplamıştı ortalığı.

Geriledi ve beni bıraktı. Yere düştüm, beni bu kadar yükseğe kaldırabileceğini hesap etmemiştim. Nefes aldım. Sonuncu vampir bıçağımı ve Molly'nin son tılsımını da çıkardım.

Kılıç dişin yanında duran o pis balçık havuzunun içinde ayağa kalkmaya çalışıyordum. Bütün gücümü vererek bir ayağımı kaldırmayı başarabildim. Bu sırada bıçağın ucunu ona doğrulttum ve gözünün tam ortasından beynine sapladım.

Hiç ses çıkarmadan karnının üzerine düştü. Arka bacaklarından biri yana doğru açıldı. Kontrolünü kaybediyordu.

Yanmış elimle Molly'nin tılsımını üstüne fırlattım. Yaralanmış göğsüne isabet etti. Kendi derimi yakmakla tılsımın enerjisini boşa harcamamış oluyordum. Büyüden de etkilenmemişti. Yaratık da bu gücü kendisi için kullanamayacak kadar yaralıydı. Yani gücün hepsi tılsımın içindeydi, bozulmamış, korunmuştu.

Aslanın içinde büyük bir patlama oldu. Organları tek tek parçalanarak, bütün kan damarları lime lime oldu ve göğüs boşluğu ikiye ayrıldı. Sihirli bir el bombasıydı bu. Deri ve kemikler etrafa savruldu. Bedeninin içinden sıvılar akmaya başladı. Geride kalan kaslar ve kemikler ise bambaşka bir şekle büründü. Derisi parçalanırken bir ısıltı yayıldı.

Hızla geriye çekildim, gözlerimi ondan alamıyordum. Gümüşü pırıltılar solmuş, dönüşmek zorlaşmıştı. Siyah zerrecikler titreşmeye başladı. Ve her yanından pis sıvılar akan azılı vampir, kendi yarattığı balçığın tam ortasına düştü. Bir sis bulutu içinde gümüşü bir ışık belirdi.

Ve sonunda o ufak ışık da kayboldu.

Halının üzerinde yarı çıplak bir insan yatıyordu şimdi. Ona neredeyse bir insan denebilirdi. Kafa derisi hâlâ bir kedinin derisiydi. Elllerinde pençeler vardı. Gövdesi ve diğer uzuvları bir insaninkileri andırsa da, eklem yerleri ve dizleri tuhaf bir şekilde bükülmüştü. Bir primat için bile tuhaftı duruşları. İri yapılı biriydi. İnsan bedenindekinden çok daha iri görünüyordu, yarım kalmış bir dönüşümün izlerini taşıyordu hâlâ. Yaklaşık yüz otuz kiloluk bir kas yığınıydı. Yüzünün bir yanı Cherokee'nin, diğer yanı ise Immanuel'in yüzüydü. İki yanda da üst ve alt çenelerde öldürücü dişler bulunuyordu.

Ayak parmağımla ona şöyle bir dokundum. Soluk almıyordu. Şah damarı atmıyordu. Paramparça olmuş göğüs kafesinin içinde atabilecek bir kalp kalmamıştı zaten. Ciğer yiyen ölmüştü.

Bir tengezeri yok etmiştim. Türümün benim dışımda kalan belki de son örneği idi o.

Kederli hissetmem gerektiğini biliyordum. Şok, üzüntü. Ancak şu an tek hissedebildiğim şey, canavarın zaferiydi. *Büyük Kediye öldürdük! Biz! İkimiz birlikte! Canavarın zaferi!* diye bağırıp duruyordu içeride.

Leo Pellissier'in harabeye dönmüş evinde, azılının yanında duruyordum. Yüzüne ve benimkine çok benzeyen siyah uzun saçlarına bakıyordum. Ten rengi benimkinden biraz daha koyu bir kahverengiydi.

Canavar, *kaç dedi. Hemen şimdi!* İlerleyen dakikalarda ya da saatlerde neler olabileceği tüm ayrıntılarıyla geçiyordu zihnimden. Öncelikle kanamamı durdurmalıydım. Omzuma baskı uygulamalı ve pansuman yapmalıydım. El yordamıyla ceketimin cebini bularak turnikemi çıkardım. Bunu nasıl kullanacağımı hatırlamam bir dakikamı aldı. Bu da şokta olduğumun bir göstergesiydi. Sağlam elimi ve dişlerimi kullanarak düğümü çözdüm, turnikmeyi omzuma bağladım ve sıkıca çekip cırt cırtı kapattım. Turnikenin kayışı kol kemiğime değdikçe acıdan inliyordum.

Canavar elimden ve parmaklarımdan yere akan kana baktı. *Dönüş.*

“Olmaz,” dedim. “Şimdi değil.” Kızgınlıkla gürledi. Ancak turnike işe yaramış, kanamamı yavaşlatmıştı. Antoine’a şöyle bir baktım. Ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm. Üzüntü ya da utanç duygularını hissedemeyecek kadar uyuşmuştum. O an tek hissedebildiğim, hayatta kalmanın verdiği acı ve şokla karışık heyecandı. Onu öldüren şey benim tılsımımdı, tıpkı ciğer yiyeni öldürdüğü gibi. Ama bununla daha sonra ilgilenecektim.

Kadının boynu çok tuhaf bir açıyla kıvrılmış ve o da ölmüştü. Bu kadın Anna ve Rick’in de yer aldığı o toplantıda gördüğüm uzun etekli kadındı. Onlar da azılı vampirin peşindeydiler. Ve öğrendiğimden anladığım kadarıyla, Anna’yı da bu iş için kullanıyorlardı.

Buradan çıkmalıydım. Ama öncelikle ödememi almam gerekiyordu. Bunun için de kontratımdaki maddeleri yerine getirdiğime dair delile ihtiyacım olacaktı. Fotoğraf makinemi çıkarıp bir düzine kadar fotoğraf çektim. Aynı şeyi cep telefonumla da yaptım, bu resimlerin netliği biraz daha düşük olacaktı ama olsun. Fotoğrafları kendi e-mail adresime gönderip telefonumu ve fotoğraf makinemi kaldırdım. Bıçaklarımı ciğer yiyenin göğsünden çıkartıp pantolonuma sildim. Antoine’ın üzerinden geçtim. Merdivenlerden inip motoruma atladım. Leo buraya varıp oğlunu öldürdüğümü -ya da aslında yıllardır ölü olduğunu- öğrenmeden önce buradan bir an önce uzaklaşmayı umuyordum. New Orleans’in kan efendisi ile savaşacak ne azmim ne de gücüm vardı.

Bitsa'yı merdivenlerden indirip araba yoluna çıkardım. Ve tek elimle motoru çalıştırdım. Benim dışımda araba yolunda bir araba daha olduğunu fark ettim. İçi boştu. Kimin neden gitmiş olabileceğini merak ediyordum.

A n e m o n

BÖLÜM 26

Merhametsiz insan dünyası

Kan kaybından ölmeden eve ulaşmayı başarmıştım. Biftekleri alıp bahçedeki çimenlerin üzerine bıraktım. Soyunup kayaların üstüne oturdum. Taşın yapısıyla bütünleştiğimi hissediyordum. İyileşmek için dönüşmem gerekiyordu ancak bunu yapmak için kolyemi kullanmaya vaktim yoktu. Ben de hafızamın derinliklerinden canavarın sarmal yapısına ulaştım. Gri ve siyah zercikler her yanımda uçuşmaya başladı. Acı öyle güçlüydü ki, bir yerim dağlanıyormuş ya da canlı canlı derim yüzölüyormuş gibi hissediyordum. Böylece dönüştüm. Çığlıklar atarak.

Ane^{***}mon

Kırık taşların üzerinde yatıyordum. Nefes nefese kalmıştım. Ayağa kalkıp arka bacaklarımı, omurgamı ve pençelerimi esnettim. Tek bir hareketle yere atladım. Çok çığ, soğuk bir biftek. Soğuk ve ölü. Ama yine de hayat dolu. Memnun olmuş bir şekilde vampir çeşmesine gidip biraz su içtim.

Dönüş hadi? Lütfen? Yalvarıyordu Jane. Yeniden alfa olmak istiyordu. Karnımı yere koydum ve ona istediğini verdim.

Kanamam durmuştu. Saldırının tüm izleri onarılmıştı. Yenilenmiştim. Şimdi Antoine'ın ölümünden sorumlu tutulmamak

için olaya karıştığıma dair kanıtları yok etmeliydim. Leo'nun koridorunda gözümünden kaçmış gizli kameralar olabilir. Motorunun üzerine bulaşmış kanları bahçe hortumuyla yıkadım. Evin yerlerinde ve verandadaki kanlı çamurları paspasla temizledim. Giysilerimi duşa astım. Suyun altında durup, ciğer yiyenin pisliğini üzerimden atana dek bekledim. Deri ceketim berbat haldeydi, omuz kısmı ciğer yiyen tarafından çiğnenmişti. İpek tişört zaten bitik durumdaydı ama çizmeler ve pantolon iş görürdü. Bir de şu kurumuş balçıktan kurtulabilseydim. Sabah ilk işim çizmeleri tamire vermek olacaktı. Tabii gecenin geri kalan kısmında sağ kalabilirsem. Sabun ve şampuanı defalarca köpürterek kokuyu gidermeye çalıştım.

Yumuşak bir havluyla kurulanıp, hâlâ su damlayan giysilerimi kabine astım. Gardrobumun büyük kısmı burada asılıydı. Telefonum çalışıyordu. Üzerimi giyinirken numaraya baktım ve telefonu açtım. "Yaşıyorum."

"Beni aramalıydın," dedi Molly gücenmiş bir ses tonuyla. Sesinden anladığım kadarıyla ağlıyordu. "Beni her müsait olduğunda ara," dedikten sonra telefonu kapattı.

Toparlandım. Güvenliğimi sağlamak için hâlâ yapmam gereken bazı şeyler vardı. Eğer bunları zamanında yapmazsam ve Leo da neler olduğunu öğrenip o vampir öfkesiyle üzerime yürürse işte o zaman hızla kaçmam gerekecekti. Bir kâse yulaf ezmesini kalan süt ve şekerle bitirdim. Titremem biraz olsun azalmıştı. Yine de içimdeki o tuhaf zayıflık duygusunu atamıyordum. Keder olarak tanımlayabileceğim bir duyguydu bu. Onu benliğimin derinliklerine gömdüm ve sıkıca kilitledim. Hayatta kalırsam, duygularımınla yüzleşecek fırsatım olacaktı.

Kendimi idare edebileceğimi anladığımda Azman'ı aradım.

"Neredesin Jane Yellowrock?" diye sordu.

"Evimde. Sen Leo'nun yerinde misin?"

"Evet. Üst katta kokuşmuş bir balçık yığınının tam ortasında duruyorum. Antoine neden ölmüş? Ve bu kadın? Onları sen mi öldürdün? Ve bu yaratık da ne?"

“O yaratık Antoine’ı öldürdü. Ben de onu. Azılı vampirden geriye kalanlar,” dedim. Ses tonumu iyice yumuşatmıştım. “Anglo’nun yüzünün yarısına dikkatlice bak. Azılı vampir, Immanuel’in bedenini çalmıştı. Onun Leo’nun oğlunu öldürüp... onun yerine geçtiğinden adım gibi eminim.”

Azman derin bir nefes aldı, konuşmaya çalıştı fakat durdu. Bir nefes daha aldı. Söylediklerimi düşünüyor olmalıydı. Sessiz kalıp düşünmesine izin verdim. Uzun bir bekleyişten sonra sordu: “Ceset nerede?”

Mükemmel. En can alıcı noktayı bulmuştu işte. “Sanırım şey...” Onun bir tengezer olduğunu söyleyemezdim herhalde değil mi? Benim ve onun ne olduğunu bilen sadece iki kişi vardı ve onlardan biri ölmüştü. “...yaratık onu yedi. Tıpkı yakaladığı diğer insanları yediği gibi. O Immanuel değildi.”

“Neydi peki?” Az ve öz konuşuyordu.

Şimdi gerçeğe daha yakın bir şeyler söyleyebilirdim. “Bir tür kılıç dişin şekline bürünmeye çalışıyordu. Immanuel’in ve siyah saçlı bir adamın bedenine girmeye. O beni öldürmeden ben onu öldürdüm. Immanuel’in uzun bir zamandır ölü olduğunu tahmin ediyorum.” Ona epeyce bilgi vermiştim ama söylediklerimin hiçbiri sorusunun cevabı değildi. Bunu fark etmemiş olacağını umuyordum.

“Aylardır mı? Yoksa haftalardır mı?”

“Yıllardır,” dedim nazikçe. Kötü haberleri ardı ardına veriyordum. “Belki de on yıllardır. O ölmek üzereydi Azman.” Kendimi ele vermeden bunu ona açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. “Immanuel’in yerine nasıl geçtiğini bilmiyorum ama vampir genetiğiyle kendi özgün yapısı birbirine karıştı. Ancak bu işine yaramıyordu. Bu yüzden bu kadar çok kana ve proteine ihtiyaç duyuyordu. Yalnızca büyük oranlarda kan ve doku alımı sayesinde Immanuel gibi görünmeyi ve kokmayı başarabiliyordu.” Onun için bu kadar sık koku değiştiriyordu, diye düşündüm kendi kendime.

“Son birkaç hafta içinde daha güçlü bir kana ihtiyaç duymaya başladı. Arceneau Klanı’nın kan efendisi Amerika’ya döndü-

günde yaratık onu tutsak aldı. Ve neredeyse kanını kurutacak kadar içti. Grégoire'ı bazı finansal evrakları imzalamaya zorladı. Arazi satın almak için klanın paralarını kullandı. Planladığı neydi bilmiyorum. Şehrin kan efendisi ünvanını almak istiyor olabilir.” *Böylece de şehirdeki vampirleri her istediğinde beslenme amaçlı kullanabilecekti? Kim bilir...*

Gözlemlerimle ilgili hiçbir şey söylemedi. Ben de konuşmayı sürdürdüm. “Arceneau Klanı’ndan olan diğerlerini de kendi evlerinde kelepçe altında tutuyordu.” Durakladım. “Leo’yu arayıp ona Grégoire’ı gömmesi gerektiğini söylemelisin. Ve Arceneau Klanı’nın kan hizmetkârlarını arayıp bulmasını. Eğer hâlâ yaşıyorlarsa kurtarılmaları gerekiyor.”

“O bir çeşit kurt adam olabilir mi?” diye sordu.

“Sanmıyorum,” dedim. Yalan değildi bu. Ama gerçek de sayılmazdı.

“Gümüşe karşı dayanıklı mıydı peki?”

Aggie’nin arazisinde onu izlediğim zamanki yanık et kokusunu hatırladım. Tıpkı benim canavarın bazı özelliklerini almam gibi, o da vampirlerin karakteristik özelliklerinden bazılarını almıştı. Kara büyü. Ben de en az onun kadar kara büyü yapmış sayılırdım. Derin bir nefes alıp devam ettim. “Gümüşe dokunabiliyordu. Kan içebiliyordu. Ancak güneş ışığına bir vampir gibi tepki vermesine karşın, o bir vampir değildi. Yalnızca bir vampirin bedenine bürünmüştü.”

“Buna inanmıyorum... İnanamıyorum,” dedi Azman.

“Odayı biraz araştırırsan...orada bazı totemler bulabileceğini düşünüyorum. Bacak kemikleri, kafatasları ve onun gibi büyük şeyler dışında, dişler ve daha küçük andaçlar, mesela öldürdüğü kişilerden aldığı incik boncuk tarzı şeyler. Kemikleri farklı varlıklara dönüşmek için kullanıyordu.” Telefonda ayak sesleri geliyordu. Leo’nun evindeki kanlı balığın içine bata çıka yürüyorlardı. Daha küçük bir odaya girdi ve sesler farklılaşmaya başladı. Bir şeylerin hareket ettirildiğini, sürüklendiğini ve düşürüldüğünü duyuyordum. Azman odanın içinde döke saça bir şeyler arıyordu.

“Bu odada bir kafatası var. Dolabın en üst rafında.”

“İnsan kafası mı?”

“Evet... Birkaç tane de kalça kemiğine benzer kemik. Ve başka şeyler. İnsana ait olmayan şeyler.”

“Kafatası muhtemelen Immanuele ait,” dedim nazikçe. “Leo’nun gömmesi için.”

George titreyen bir sesle küfür etti. Arkadan Leo’nun buyruklar yağdıran sesi duyuluyordu. “Bu gece sağ kalırsam seni yeniden arayacağım,” dedi Azman. Benim de korktuğum buydu zaten.

“Vampir konseyini ara,” dedim. “Ben onlara şafak vaktinden önce ulaşabilirim. Bu şey daha da karmaşık bir hal almadan önce. Ayrıca polisleri de çağırmalı ve onlara neler olduğunu anlatmalıyım.”

“Evet. Tabii.” Ve telefon kapandı. Ekranda ARAMA SONLANDI yazısı belirdi.

Bir sonraki telefon görüşmesi Jodi’yleydi. Yine aynı tarz suçlamalarla karşı karşıyaydım. “Neden aramadın?” türü şeyler. Aynı soruyu üçüncü kez sorduğunda, “Jodi,” dedim, “senin için çalışmıyorum ve bu yüzden de seni aramadım. Artık bunu kabullen sen iyi olur.”

Boğuk bir ses çıkardı. Yeniden konuştuğunda ise, “Onun evine gidiyorum,” dedi sertçe.

“Leo’nun mu?” diye ciyakladım. “Sen kafayı mı yedin? Hiç kontrolünü kaybetmiş bir vampir gördün mü? Gerçek bir vampir öfkesi ile karşı karşıya kaldın mı? Şu an tek düşündüğü şey, ölen oğlu. Büyük bir ıstırap içinde ve ıstırap çeken bir vampirden de her şey beklenir. Bunu bir düşün. Eğer kontrolden çıkarsa ve sen de o sırada yakınılardaysan, kafanı kopartır ve kanını kurutuncaya dek içer. George bunu tecrübe edip sağ kalabilecek tek kişi. Sen orada olursan tüm dengeler değişir. *Uzak dur oradan.*”

Bir dakika sonra onaylayan bir ses tonuyla homurdanmaya başladı. “Senden hoşlanmıyorum Yellowrock.”

“Hislerimiz karşılıklı,” dedim sesimde bir gülümseme ile. “Şa-

fak sökmeden önce vampir konseyine durumu bildirmeliyim. Bana eşlik etmek ister misin?”

“Evet,” dedi. Tuhaf bir mutluluk vardı ses tonunda. Bugüne dek vampir konseyi üyelerinin hepsini aynı anda görebilmiş, hatta bununla yetinmeyip bir de onları çalışırken izleme fırsatına sahip olabilmiş kaç polis vardı acaba? “Bana detayları bildir. Orada olacağım.”

Telefonu kapattım. Kendime yeni bir arkadaş edinmiştim. Bir polis. Ah Tanrım.

Kavisli araba yolunda yavaşça ilerlerken, siyah ve pürüzsüz limuzinlerin arasından geçtim. Üstelik araçların bazıları da zırhlıydı. Ben geçtiğim sırada araçların şoförleri, hem tehditkâr hem de takdir eden gözlerle bana bakıyorlardı. Bu kadar yorgun olmasam onlara tepki verebilirdim ama gerçekten onlarla uğraşacak halim yoktu. Bıraktım baksınlar.

Ön kapıya gelince motorumu durdurdum ve park ettim. Kasımı çıkarınca siyah uzun saçlarım omuzlarımdan aşağı dalga dalga yayıldı. Kot pantolon, çizme ve tişört giymiş, altın külçemi takmıştım. Silahlarımı evde mutfak masasının üzerinde bırakmıştım. Vampir konseyine tehdit oluşturabilecek hiçbir şey taşı mıyordum. Bir vampir meclisine silahla girmek, yabancı bir ülkenin büyükelçiliğine ya da mahkeme salonuna silahla girmekle eşdeğerdi. Ya öldürülür ya da tutuklanırdınız. Tabii kendimi koruma fırsatım olmayacağı için bu beni tehlikeye atıyordu ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Azman sabahın ikisinde beni arayıp konseyle neler konuşacağımın bilgisini ve direktifleri vermişti. Sesi zayıf geliyordu, tam olarak sağlıklı denemezdi ama en azından yaşıyordu. Konseye giderken resmi bir kıyafet giyinmem gerektiğini söylese de, sahip olduğum tek siyah elbise büyükelçilik görüşmelerinden çok kokteyl ya da partilere uygundu ve diğer bütün giysilerim de ıslaktı. Bu kadar kısa zaman içerisinde tek yapabileceğim, pantolon ve çizme giymekti.

İçeri girerken üzerimi iyice aradılar. Ve beni ahşap panelli küçük bir odaya aldılar. Odanın içinde iki kanepeli, içi su şişeleriyle dolu küçük bir buzdolabı, duvara monte bir televizyon ve bir masa vardı. Hiç penceresi yoktu. Kapıda bir kan hizmetkârı nöbet tutuyordu.

Daha sonra Jodi de bana katıldı. Mavi, resmi bir polis elbisesi giymişti. Gerçekten güzel görünüyordu. İçeri girerken bana ve gündelik kıyafetlerime tuhaf bir şekilde baktı. Omzumu silktim. Sabahın dördünde süslenecek halim yoktu.

“Benim yerime şefim gelmek istiyordu,” dedi. Gözleri parlıyor ve heyecanını bastırmaya çalışıyordu. “Ama George Dumas merkezi arayıp benim davet edildiğimi söyledi. Teşekkürler.”

“Patronun daha önce bir vampir konseyinde bulunmuş mu?”

“Hayır,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Sanırım bu yüzden bana biraz kızgın.”

“Buraya davet edilmek bir polisin kariyeri açısından bu kadar önemli mi?”

“Bilmiyorum.” Endişeli bir tavırla eteğini düzeltiyordu. “Bu ilk kez olacak. Patron talimatları yalnızca telefonla alır.”

“Ah.” Gülümsememi saklamaya çalışıyordum. Jodi sonunda yükselişe geçecekti. “Herbert nerede?”

“Hiçbir fikrim yok.” Göz ucuyla bana baktı. “Jim’den hoşlanıyor musun? Eğer istersen sana bir randevu ayarlayabilirim?”

Benimle dalga geçtiğini anlamam uzun sürmedi. “Çok düşüncelisin ama hayır, teşekkürler.” Kanepede iyice yayılarak her bir kasımı esnettim. Yanan gözlerimi kapamak istiyordum ama uykuya dalmaktan korkuyordum. Ben de Jodi’yle yarım saatlik bir sohbeti tercih ettim. Göründüğü kadar da kötü değildi. Endişeli olduğunda gayet iyi biri olmuştu. Hatta beni onunla beraber atış talimi yapmaya bile çağırmıştı. Bunu duyunca aklıma ikizler geldi, yaşıyorlar mıydı yoksa ölmüşler miydi acaba? Ciğer yiyenin elinden sağ olarak kurtulmayı başarabildilerse belki...iki çift olarak buluşabilirdik. Yani tam olarak öyle değil aslında.

Bu düşünce biraz rahatsız edici gelmişti bana. Nedenini fark edemeden Azman içeri girdi. Siyah bir takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, siyah kravat takmıştı. Normal, sıradan bir iş takımıydı bu. Tabii normal iş adamları bir takım elbiseye dört bin dolar ödemeyi göze alırlar mıydı bilemiyordum. Giysisinin ona özel dikildiği belli oluyordu. Adamın yüzü kâğıt gibi solgundu ve boyunda bir bandaj vardı. Yanıma oturduğunda canı acıyormuş gibi bir ses çıkardı. “Uzun bir gece,” dedi bana bakarak. Vücudunun alev alev yandığı aramızdaki beş santimlik uzaklığa rağmen anlaşılıyordu. Bu sıcaklıktan uzaklaşmak için kenara çekilmek istiyordum ama olduğum yerde kalmaya devam ettim. “Kıyafetin güzelmiş,” dedi.

Ona verecek uygun bir cevap bulamadım ve “Görünüşe göre hayatta kalmayı başarmışsın,” dedim. *Bundan daha saçma bir yorum yapamazdım herhalde.* Kendimi tokatlamak istiyordum, o ise yalnızca gülümsemekle yetindi.

“Evet. Ucuz kurtuldum. Leo... O pek iyi değil.”

“Yaa?” dedi Jodi bir polis edasıyla.

“Bu gece oğlu öldü dedektif.” Azman parmaklarıyla bandajına dokundu. “Yas tutuyor.”

“Oh evet, tabii.” Bir an beni inceledi. “Sen ilginç bir kadınsın Jane Yellowrock.” Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama bir iltifat gibi duruyordu; o nedenle gülümsedim.

Başını kapıdan içeri uzattı. “Bayan Yellowrock, dedektif, sizi bekliyor.” Ayağa kalktık, ifadesiz gözlerle bize bakan Azman’a el salladım. Koridorda yürümeye başladık, Jodi arkamdan geliyordu. İnsan kan hizmetkârlarından biri, koridorun sonundaki bir kapıyı açıp içeri girdi. “New Orleans Polis Teşkilatı’ndan Jodi Ric-houx ve Jane Yellowrock.”

Sinirlerim boşalmıştı sanırım, içimden kıkırdamak geliyordu. “Ne? Benim ünvanım yok mu yani? Ünlü vampir avcısı gibi falan mesela?” demek istiyordum. Ama kendimi tuttum. Boğazımda düğümlenen gülümsemeyi de bastırdım. Ben ve Amerika’daki en güçlü vampir konseylerinden birine davetli olmak? Biraz ger-gindim.

Kapı arkamızdan kapandı. Ses geçirmez bir odaydı burası. İki tane oldukça kaslı güvenlik görevlisi ön kapıyı tutuyordu. Hareketleri önceden çalışılmış gibiydi, gözleri üzerimizdeydi. Tepeden tırnağa silahlıydılar ve bunu da saklamaya çalışmıyorlardı. Bir grup vampirle aynı odada bulunmaktan hoşnut olmayan canavar ayaklanmıştı, harekete hazır bir vaziyette etrafı izliyordu.

Vampirler, oymalı dar ve yuvarlak bir masanın etrafında toplanmışlardı. Bir çeşit kürsüydü bu. Abanoz ağacından yapılmış olmalıydı. Ayaklarının altında siyah bir halı seriliydi. Erkekler smokin, kadınlar ise uzun elbiseler giymişlerdi. Hepsi de siyahlar içindeydiler. Tek tip görünmek istiyorlardı anlaşılan. Masanın ön kısmında, klan isimlerinin işlenmiş olduğu pirinç levhalar vardı. Bu tam bir konsey değildi anladığım kadarıyla. Yalnızca klan başkanlarının yer aldığı bir tür yönetici toplantısı falan olmalıydı. Mearkanis, Rousseau, Desmarais, Laurent, St.Martin ve Bouvier klanlarının varislerini tanımıştım. Pellissier ve Arceneau klanlarının sandalyeleri boştu. Ancak gerekli çoğunluk sağlanmıştı. Vampirlerin de çoğunluğa ihtiyacı vardı demek ki. Gülme isteğim yeniden baş gösterdi ama onu geri itmeyi başardım. Masanın tam ortasında duran rahibe kadına, Sabina Delgado y Aguilera'ya bakıyordum. Onu tanıdığımı belli etmemem gerekiyordu.

Jodi ve ben kürsüden iki adım ötede duruyorduk. Kendimi müdürün odasına gitmiş öğrenci gibi hissediyordum. Ve yine, üçüncü kez gülümsememi bastırmaya çalıştığımı fark ettim. Vampirler dönüp bize baktılar. Burun delikleri titreşiyordu.

Mearkanis Klanı'nın varisi ve kan evladı olan Rafael Torrez öne doğru eğildi. Siyah gözlerini benimkilere dikmişti. İlk hamle ondan geldi. "Azılı vampiri öldürme görevi sana verilmişti. Buna karşın, bu gece öldürdüğün yaratığın bizlerden biri olmadığını öğrenmiş bulunuyoruz. Bu durumda sana neden ödeme yapalım ki?"

İçimden bir öfke dalgasının yükseldiğini hissettim. Bu sürün-genler beni dolandırmaya kalkacaklardı. Dünya sanki ikiye ayrılmıştı, bir tarafta yaşam, diğerinde ölüm. Canavar ayaklanmış, gözlerimin içinden bakıyordu. Boğazımda gürliyordu tehditkâr bir tavrıla.

Rafael'in gözleri ve yüzü aniden kanlandı. Gözbebekleri siyah oldu. Kontrolünü kaybetmiş genç bir vampire benziyordu.

Diğer konsey üyeleri onun bu gafına şaşır kalmışlardı. Ancak Rafael geri çekilmedi. Sivri dişleri bir anda uzadı. Şiddet dolu feromonlar uçuşuyordu havada. Vampirler gözdağı verdiklerinde kokuları keskinleşir. Onlarla dolu bir odada bu koku iyice yoğun olarak hissettiriyordu kendini. Yanımda Jodi donakalmıştı. Vampirlerden ikisi Rafael'in kokusuna karşı kendi tepkileriyle savaş veriyorlardı. Jodi geriye doğru bir adım attı, eli silahına doğru gitti ancak silahı yerinde yoktu. Korkusunu algılayabiliyordum. Tam bir av gibi kokuyordu. Hep beraber ona doğru döndüler. Yırtıcı gözlerle ona baktılar. Bir dakika içerisinde odadaki tehlike kokusu adeta bir zehir gibi artmıştı.

Rafael'in yanında oturan vampir rahibe, elini onun koluna koydu. "Sakin ol," dedi güçlü bir sesle. Cadısal bir gücü bu. Fakat gözleri benim üzerimdeydi. Çok şey gören kartal gibi gözleri vardı.

Artık kendime engel olamadım ve gülmeye başladım. Vampirlerin hepsi aynı anda başlarını çevirerek bana doğru baktılar. Kendimi sirkte gibi hissediyordum. Kokular öfkeden aşağılanmaya ve şiddete doğru değişiyordu. Elimi özür diler gibi salladım. Öylece bana bakıyorlardı. Jodi titrek bir nefes aldı.

Gülmemi kontrol altına alıp, "Immanuel'in bedenini ele geçiren yaratık yıllardır aranızda yaşıyordu ve farkına bile varmadınız. Tahmin bile edemediniz. Ta ki çıldırıp önce insanları, sonra da vampir dostlarını öldürmeye başlayıncaya kadar. Şimdi de bana onun bir vamp gibi kokmadığını mı söylüyorsunuz? Ya da bir vamp gibi beslenmediğini? Bütün dünyanın bilmesi gereken bir şey var ki, o bir vampirdi, başka yaratıklara dönüşebilen bir vamp. Hatta daha da kötü." Bu aşağılamalardan hoşlanmayan pek çok göz bana bakmayı sürdürüyordu. Jodi'nin korkusu ise gidecek artmakta, sınırları gerilmekteydi.

"Sözleşmeme göre, New Orleans'da terör estiren azılı vampiri yok etmem gerekiyordu. Ben de bunu yaptım. Üstelik de ödülümü almam için gereken on günlük süre içerisinde. Tek ilgilendi-

ğim bu. Onun bir vampin bedenini ve kimliğini ele geçirmiş olması benim sorunum değil.” Hepsinin çeneleri aynı anda havaya kalktı. Onlara üst üste ‘vamp’ dediğimi sonradan fark ettim. Yaptığım büyük kabalıktı.

“Ölü vampirin fotoğraflarını çoktan siteme koydum bile. Bunlardan birinde dişlerinin yakın plan bir fotoğrafı var. Başlığı da ‘kılıç dişli vampir’. Cinayetin tüm ayrıntılarıyla beraber web sitemde yer alıyor. Ya bana ödemeyi yaparsınız ya da sözleşme konularında New Orleans vampir konseyine asla güvenilmemesi gerektiğini tüm internete yayarım. Kontratı da web siteme, dişlerin olduğu fotoğrafın yanına koyarım. O zaman bütün dünya sözleşmemi yerine getirip getirmediğimi öğrenir.”

Havada vampirlerin öfkeli feromonlarının kokusu vardı. Biber ve votka gibi kokuyordu. Klan başkanlarının üçü masayı sıkı sıkı tutuyorlardı, gözleri simsiyah olmuştu. Jodi’nin soluk alıp verişleri ve kalp atışları hızlanmıştı. Savaş ya da uç. Bir avın yapacağı iki şeydi bunlar. Çok akıllıca bir davranış değildi yaptığı. Hepsinden daha sakin olan Desmarais Klanı’nın başkanı ince bir laptopu açarak tuşlara basmaya başladı. Gözlerini ekrandan ayırmadan “Doğru söylüyor,” dedi. Desmarais bana baktı. Fotoğraflar çok kalitesiz ve amatörce çekilmiş. Bir de her fotoğrafın köşesinde bir gölge var. Nedir o?”

“Benim kanım,” dedim açık ve net bir şekilde.

Bana doğru eğilip derin bir nefes aldı. “Şu an kanaman yok. Açıkta bir yara kokusu almıyorum.”

“Çok şanslıyım.” Bıraktım merak etsinler.

“Size bu kadar saçma bir bahane yüzünden çözümümüzden dönmemize izin vermeyeceğini söylemiştim,” dedi Rousseau Klanı’nın kan efendisi Bettina. Bettina’yı Leo’nun partisinde görmüştüm. Çok güzeldi ve bunu da biliyordu. Bana kendisini ziyaret etmemi söylemişti, ben de bunun platonik bir ilgi mi yoksa sırf sohbet amaçlı mı olduğunu anlayamamıştım. Şimdi bile bana bakan gözlerinde bir sıcaklık hissediyordum. İsteddiğimden çok daha fazla hoşlanıyordu benden. Benimle hem akşam yemeği ye-

mek hem de yatmak istiyordu. "O bu dönemin yarattığı," dedi Bettina. Canavar bunu eğlenceli buluyordu ve onun eğlencesi benim gözlerime yansiyordu.

"Ona ödemeyi yapın ve şu işi bitirin artık," dedi Laurent.

"Fotoğrafları oradan kaldırması şartıyla," diye ısrar etti Desmarais.

Onları reddedecek olmaktan dolayı dizlerim titriyor olsa bile, fotoğrafları siteden kaldırmayı kabul edemezdim. "Hayır olmaz."

Jodi kapıya doğru yöneldi, fakat orada güvenlik görevlileri duruyordu. Jodi bir bana bir kürsüye bakıyordu. Dudaklarını ıslattı ve eli yeniden silahına gitti. Vampirlerin dikkatini ondan uzaklaştırmak için, "Ben hayatımı vampir öldürerek kazanıyorum. Bu fotoğrafların mülkiyet ve yayımlama hakkı konusu sözleşmede yer almıyordu," dedim. Daha ne kadar ileri gidebilirdim merak ediyordum; ve sonuna dek gitmeye karar verdim. Hem kanımı yalnızca bir kez içebilirlerdi değil mi? "Onlar sayesinde iyi reklam yapıyorum. Fotoğraflar web sitesinde kalacak."

"Yeter," dedi rahibe. "Bana saldırdığında o yarattığı görmüş-tüm. Kokusunu içime çektim. Hem bizim kanımızdandı o, hem de değildi. Hangi türden olduğunu anlayamamıştım, ve o beni öldürmeye çalışmıştı. Ve şimdi o öldü. Sözleşmenin şartları yerine getirildi. Ona ödemeyi yapın."

Masadakilerin hepsi adeta birer heykel gibi sessiz kaldılar. Saniyeler hızla ilerliyordu. Başka itiraz eden olmadı. Ve sonunda Desmarais önünde duran ince bir dosyayı açarak içinden bir zarf çıkarıp masanın üzerine koydu. "Ödemen ve ödülün. İmzalı bir çek, sözleşmede yazıldığı gibi."

Yüzümdeki zafer ifadesini silip çeki aldım ve belime sıkıştırdım. Rahibe, "Jane Yellowrock, umarım New Orleans'ta bir süre daha kalırsınız," dedi. Bu söz üzerine şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

Sözü Rousseau aldı. "Bu haftalarca sürebilir. Katie iyileşip aramıza dönene kadar. Senin..." durakladı, sözcüklerini seçtiği bel-

liydi, “senin yeteneklerine ihtiyaç duyacağımız başka bir sorunuz daha var,” dedi.

Sonra Desmarais kabaca lafa girdi. “Düşük seviyedeki bir Mithran, usulsüz bir şekilde evlat edinerek onları merhametsiz insanların dünyasına bırakıyor.”

Bu bana iki genç vampirin uluorta öldürülmesini hatırlatmıştı. Aslında bence, insan dünyası vampirlerin merhametsiz dişlerine bırakılmıştı ya neyse. Bunu yüksek sesle söylemedim. Vampir konseyinin sınırlarını yeterince zorladığımı düşünüyordum. Ayrıca, bir işe ihtiyacım vardı. İşin hangi şehirde olduğu fark etmiyordu; ama burada hazır bir iş vardı işte. “Bunu düşüneceğim.”

“Pellissier varisinin cenaze töreninden sonra detaylar ve teklimimiz hakkında sizi bilgilendireceğiz,” dedi Bettina Rousseau. Ve daha cevap bile vermeden Jodi’ye döndü. “İyi bir iş çıkardınız,” dedi. “Emrinizde çalışan gizli polis de öyle. Richard LaFleur’dan asla şüphe edilmemişti, ta ki hastanede çalışan bir kan hizmetkârımız bizi bilgilendirene dek. Hastane masrafları tarafımızdan karşılanacaktır.”

Şefinin saf dışı edildiğini duyunca Jodi’nin rengi attı. Çizmelerimin burnuna bakıp gülümsedim. Vampirler gizliden gizliye saldırıya geçiyorlardı.

Desmarais sözü Bettina’dan aldı. “Senin ve onun hizmetleriniz karşılığında, kişisel dosyalarınızın içine resmi birer takdirname koyuldu. Ayrıca ödünç aldığınız psikometrenin kalıcı olarak departmanınızda kalmasına karar verildi.”

Jodi, Rick’i dışlayan bu insanlardan övgü duymak yerine bir ayakkabı çiğnemeyi tercih edecekmiş gibi duruyordu. Ancak bunun bir başarı olduğunu biliyordu ve mantığı duygularından üstün geliyordu. Kısaca “Teşekkürler,” demekle yetindi.

“Şimdi gidebilirsin,” dedi Desmarais.

Jodi bunu duyunca boğulacak gibi oldu. Ben ise yalnızca kapağa dönmekle yetindim. Güvenlik görevlilerinden biri büyük bir gürültüyle kapıyı açtı. İçeri hava doldu. Burası havayı da sesi de geçirmeyen bir odaydı. Bizi atıştırılmalık olarak yemek isteselerdi

kimsenin ruhu bile duymazdı eminim. Dışarı çıktım. Uzun süredir kenetli duran dizlerimi gevşettim. Rahatlamayla karışık derin ve gürültülü bir nefes verdim. Jodi arkamdan geliyor ve hiç ses çıkarmıyordu. Güvenlikler eşliğinde sessizce ön kapıya doğru yürüdük. Azman'ı görmedim.

Dışarıdaki hava fırtınanın etkisiyle nemliydi. Kafamı kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktım. Bir an ciğer yiyeni ve Antoine'ı görür gibi oldum. Nefes alıp verişlerim sıklaştı. Ve yaşanan onca şeyden sonra ilk kez, orada, Leo'nun evinde yerde yatanın kendim olabileceğini düşünmeye başladım. Ya da vampir konseyinde. Bu gece ölüme çok defa yaklaşmış ve hepsinden de sağ kurtulmayı başarmıştım.

Motoruma giderken Jodi'nin polis botlarının arkamdan geldiğini duyabiliyordum. "Öyle görünüyor ki bir süre daha buralarda olacaksın," dedi arkamdan. "Beni ara. Belki bir kahve içeriz."

Okulda öğrendiğim gibi şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Kasımı takip motora atladım. Yüzünde reddedilmeyi bekleyen bir ifade vardı. "Sen sadece vampirler hakkında bildiklerimi öğrenmek istiyorsun," dedim gülümseyerek.

"Evet. Ne olmuş?" Omzumu silktiğimi görünce ekledi, "Senden hoşlandım. Sana spaya gidelim ya da bana yatıya gel demiyorum. Yalnızca kahve içeriz diye düşündüm. Belki birkaç tane de börek yeriz."

"Bu çok hoşuma gider," dedim temkinlice. "Arkadaşım Molly gelecek. Toprak cadılarıyla bir alıp veremediğin yok değil mi?"

"Hayır." Dönüp kıvrımlı yoldan yürümeye başladı. Omzunun üzerinden bakarak devam etti. "Annem de bir cadı. Ve iki kız kardeşim de. Sonra görüşürüz Jane Yellowrock. Seni arayacağım."

Şafak sökmeden evime vardım. Bitsa'yı bahçeye park edip, arka kapıya giden merdivenleri çıktım. Öyle yorgundum ki attığım her adımda ayaklarım acıyordu. Anahtarı kilitte döndürürken tek düşündüğüm şey kendimi yatağa atmaktı. Işıkları bile açmadan içeri girip, anahtarları mutfak masasının üzerine, silahlarımın yanına bıraktım. Ve bir an suratıma yumruk yemiş gibi sarsıldım.

Bütün haçlarım parlamaya başlamıştı. Ay ışığı değildi buna sebep olan. Bir mağaradaki yumuşak yeşil fosforlu mineraller, ormanın derinliklerinde gizli küçük havuzlar gibiydi. Yakındaki bir tehlikeyi işaret ediyorlardı. Kalbim hızla atıyordu. Nefes alarak içeri girdim, canavar uyanmış etrafı kolaçan ediyordu. Ev boş görünüyordu, canlı bir varlık yok gibiydi. Ancak bu yalnız olduğum anlamına gelmiyordu. İçeri girdiğimde yorgunluktan farkına varamadığım kokular şimdi burnuma çarpıyordu. Anason, papirüs ve biberimsi bir vampir kokusuydu havadaki. Leo buradaydı. Burada bir yerde.

Benim ne olduğumu bilmiyordu. Onun kokusunu alabileceğimi de. Ya da daha kötüsü bunu umursamıyordu bile. Canavar içeride kıpırdanıp duruyor, *inimde başka bir yırtıcı var*, diye hırıltıyordu.

Sol elime yavaşça iki tane kazık aldım, birinin sivri ucunu öne, diğerininkini arkaya doğru tuttum. İki tane de zincirli haç alıp boynumdan geçirdim. Şu an bir kavgaya tutuşmak için daha iyi hazırlanabilecek durumda değildim. Ceketim ve aletlerim olmadan vampirin sivri dişleri ve pençelerinden beni koruyacak hiçbir şey yoktu. Katie'nin üzüntüsünü hatırlayarak, bazen mantıklarımı kaybettiklerini biliyordum. Hâlâ akli başında olsa bile, yaşlı ve ölümcül bir güce sahip bir vampire karşı beni korumaya yetmezdi üzerimde.

En son olarak da kırk beş santimlik sivri uçlu vampir bıçağını aldım. Bu bıçak bana uğur getirmişti, ancak geyik boynuzundan kabzayı elime aldığımda kendi terimden başka hiçbir şey hissetmedim.

Leo'nun tam olarak nerede durduğumu bildiğine emindim; vampirlerin zifiri karanlıktaki görüşleri canavarınkinden bile güçlüydü. Bir kez olsun canavar du düşünceme karşı çıkmadı. Derin bir nefes alıp sessizliğin içine konuştum, "Immanuel'i ben öldürmedim Leo. Öldürdüğüm yaratık senin oğlun değildi." Birinin soluğunu duydum... oturma odasından mı geliyordu ses? Onun hareket etmesine fırsat vermeden kapının girişine doğru koştum.

“Onu gördüm,” dedi Leo, sesi bıçaklanmış gibi çıkıyordu. “Yüzünü gördüm.” Yeniden soluğunu duydum, bu kez farklı bir yerden, yatak odasının kapısından geliyordu ses. Canavar izlendiğimizi biliyordu. Bütün sinirlerim gerilmiş, vücudum buz gibi olmuştu. Boynumdaki haçlar parlıyor ve bu sayede odanın karşısındaki gölgeyi seçmemi sağlıyordu. Kıpırmızı gözlerinde simsiyah gözbebekleriyle bana bakan çömelmiş bir gölge. “Onu yok ettin,” dedi Leo kederle. “Onun kan borcunu ödeyeceksin.”

Boğazım kupkuru olmuştu. Buradan bir an önce kaçıp gitmek için delice bir arzu duyuyordum. “Bir yaratığı yok ettiğim doğru, ama o bir vampir değildi,” dedim son derece ciddi bir şekilde. Bir yandan da şehrin kan efendisi tarafından karanlıkta yalnız başına saldırıya uğramamak için dualar ediyordum. “Eğer oğlunun bedenini çalan yaratık bir vampir olsaydı şu an yaşıyor olması gerekirdi.”

Leo bir ölüye yaraşır şekilde sessiz kalmıştı. Ya üzerime atılmak için hazırlanıyor ya da dediklerimi düşünüyordu. Aysız bir gecede derin bir vadiden geçiyormuş gibi hissediyordum. “Kafasını yerinde bıraktım,” dedim titreyen sesimle. “Bir vampir geri döndürülebilir, biliyorsun işte, yeterli derecede kan alırsa ayağa kalkabilir.” O an, Leo’nun bunu denemiş olduğundan emindim, kendi oğluna kan vermiş, ancak başarısız olmuştu. Aklının bir köşesinde söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu.

Canavar derince bir nefes aldı, korkunun pençesine teslim olmama izin vermiyordu. “Ama öldürdüğüm yaratık bir vampir değildi. Bir vampirin bazı özelliklerine sahipti ama...o Immanuel değildi.” Silahlarımı sıkıca tuttum ve sesime daha nazik bir ton verip, “O Immanuel değildi Leo,” dedim. O Immanuel’in katiliydi. Bu şekilde senin evine sızmayı başarmıştı. Ailene ve klanına da.”

“Onu öldürdün,” dedi yeniden. Ses tonu bu kez daha yavaş ve tereddütlüydü.

“Ben Immanuel’in katilini öldürdüm.” Leo’nun söylediklerini hatırlayarak son bir kez şansımı denemek istedim ve ekledim, “Onun öcünü aldım. Onun kan borcunu ödedim ve sana düş-

manının bedenini bıraktım.” Sessizlik uzuyor, soluk alıp verişlerim ve kalp atışlarım hızlanıyordu. Klima çalıştı ve soğuk bir hava akımı odayı doldurdu. Titremeye başladım. Kendi terimin ve adrenalininin kokusunu alabiliyordum.

Leo, “Oğlumun yüzünü almıştı o,” diye fısıldadı. “Ve sen onu öldürdün. Bunu ödeyeceksin.”

Gözün görebileceğinden bile daha büyük bir hızla ön kapı açıldı. Pencere paramparça oldu. Küçük, antika pencere çerçeveleri ve camlar yere saçıldı. Küçük bir parça çizmelerimin arasına fırladı. Şafak rüzgârı içeri doldu. Pellissier Klanı’nın kan efendisi, New Orleans Mithran Konseyi’nin başkanı Leo Pellissier gitmişti. Üzerimden büyük bir yük kalkmış, bütün kaslarım gevşemişti.

Aramızda geçenlerin bittiğini düşünecek kadar aptal değildim elbette. Hayır, daha bitmemişti.

A n e m o N

SONSÖZ

Yukarıya, içi doldurulmuş eldivene doğru bir tekme savurdum. Bunu yaparken canavarın bana verdiği güç ve hızı kullanmamıştım. Tek bir hareketle yere inip döndüm ve diğer eldiveni tekmeledim. Mükemmele ulaşana dek şiddetle tekmeler savurmayı sürdürdüm. Tekrar ve tekrar.

“Yeter.” Hemen durdum ve geri çekildim. Ellerimi kalçalarımaya koyup selam verdim. Karşımdaki eldivenli adam da selam verdi. “Yarışmaya katılmalısın,” dedi. Doğru oldum ve senseiye kaşımı kaldırarak baktım. Eğlenceli olmaya çalışıyordu. Eğittiği herkes onun yarışmalara katılmadığını bilirdi. Yarışmaların süt çocuklarına göre olduğunu düşünürdü.

“Telefonun çalıyor. Yarın görüşürüz,” dedi.

Ders bitmişti. Sırtımdan terler akarak çantama doğru yöneldim. Ekranda Molly’nin numarasını gördüm ve tekrar arama tuşuna bastım. Telefonu açtığında, “Hey Büyük Kedi,” dedi. “Arkadaş ister misin?”

Güldüm. Gerçekten buraya gelmek istiyor muydu acaba? Koca bir hafta geçmişti ve hâlâ erteliyordu. “Tabii. Buraya gelmen ne kadar sürer?”

“Angelina, Küçük Evan ve ben New Orleans’dan yarım saat kadar uzaktayız. Adresini GPS’e kaydettim. Umarım evinde ya da nasıl bir çöplükte kalıyorsan orada fazladan yatağın vardır.”

İçimde bir neşe dalgası belirdi. Nefesim kesilmişti adeta. Telefonu elime alıp duvara döndüm ve kafamı yasladım. Yüzümdeki ifadenin görülmesini istemiyordum. Senseimin beni ağlarken görmesini istemiyordum. Ve sonunda göğsümdeki onca baskıya rağmen nefes almayı başarabildiğimde, “Yukarıdaki bütün yatak-

lara temiz çarşaf serdim. Ve hepinizin seveceğini düşündüğüm yiyecekler aldım,” dedim.

Telefondaki küçük ses, “Jane Teyze, iyi bir duşa ihtiyacın var. Dövüşüyordun sanırım,” dedi.

“Evet Angie. Haklısın. Birkaç dakika sonra görüşürüz.”

“Bebeğimi aldın mı?”

“Aldım,” dedim. Fransız Mahallesi’nin arka sokaklarından birinde bir oyuncak bebek mağazası bulmuş ve uzun saçlı, kehribar gözlü bir Cherokee bebeği sipariş etmiştim. El oyması porselen bebek, geleneksel Cherokee kıyafetleri giyiyor ve elinde bir okla yay tutuyordu. Tam Angie’nin istediği şeydi bu. Bütün kıyafetler yerel bir kadın tarafından elde dikiliyordu. Hem modern hem de geleneksel kıyafetler vardı. “Çok güzel bir bebek. Tıpkı bir duvar resminde gördüğüm Cherokee bir kıza benziyor. İsmi Ka Nvsita’ydı, yani Kızılıcak Ağacı.”

“Evet!” dedi küçük kız. Onun babasından öğrendiği gibi elini havada yumruk yaptığını görebiliyordum. “Seni seviyorum Jane Teyze.”

“Ben de seni seviyorum Angelina.”

Canavar mırıldandı. Küçük yavru...

Telefon kapandı ve ekranda ARAMA SONLANDIRILDI yazısı belirdi. Motoruma doğru koşarak giderken bir yandan da kaskımı başıma geçirmeye çalışıyordum.